MICHAEL
PEINKOFER

FRĂȚIA RUNELOR

O sectă scoțiană misterioasă,
un scriitor celebru și o taină veche de secole

MICHAEL PEINKOFER

FRĂȚIA RUNELOR

Traducere din limba germană
RUXANDRA BUGLEA

raoCLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PEINKOFER, MICHAEL
Frăția runelor / Michael Peinkofer; trad.: Ruxandra Buglea. - Bucureşti: RAO International Publishing Company,
2007
ISBN 978-073-103-229-0

I. Buglea, Ruxandra (trad.)
821.112-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL PEINKOFER
Die Bruderschaft der Runen

2007

ISBN 978-973-103-229-0

Soţiei mele, Christine, cea care m-a inspirat,
pentru răbdarea şi dragostea ei.

PROLOG

Bannockburn
În anul Domnului 1314

Bătălia se sfârşise.

Cerul era sumbru şi opac, ca fierul ros, care-şi pierduse orice strălucire. Puţinele petice de albastru, ivite în timpul zilei, se ascunseseră în spatele unor draperii groase de nori, care acopereau valea de la Bannockburn cu un cenuşiu trist.

Pământul părea să reflecte întunecimea cerului. Nuanţe murdare de maroniu şi galben pământiu acopereau dealurile pleşuve, care împrejmuiau câmpul de luptă. Câmpia întinsă semăna cu un ogor frământat de plugul unui ţăran, ca să culeagă roadele; dar, pe câmpiile de la Bannockburn fusese împrăştiată sământa morţii.

La ivirea zorilor avu loc confruntarea: între oştirile englezilor, care încercară din nou, sub conducerea temerarului domnitor Eduard al II-lea, să-i îngenuncheze pe neclintiţii scoţieni, şi armata formată din conducătorii clanurilor scoţiene şi nobili, care fuseseră chemaţi la oaste sub comanda regelui lor, Robert Bruce, pentru a duce o ultimă, disperată, bătălie pentru libertate.

În ţinutul aspru şi mlăştinos de la Bannockburn se produse confruntarea, în bătălia care avea să hotărască, o dată pentru totdeauna, destinul Scoţiei. La încheierea luptei, sorţii hotărâseră în favoarea oştenilor lui Robert, însă cu ce preţ!

Nenumărate trupuri fără suflare erau presărate pe câmp, zăceau în văgăuni mlăştinoase, priveau cu ochii goi şi reproş mut cerul, înspre care se înălţau stindardele zdrenţuite. Vântul rece al morţii adia prin vale şi, de parcă naturii i s-ar fi făcut milă de mizeria oamenilor, se ridică o

ceaţă blândă, care se aşternu ca un giulgiu peste scena de coşmar.

Doar ici şi colo se mai mişca ceva; oameni răniţi şi desfiguraţi, în care abia mai pulsa viaţa, încercau, cu strigăte răguşite, să atragă atenţia.

Roţile carului cu boi, care îşi croia drum prin mâlul vâscos al câmpului de luptă, scârţâiau încet. O ceată de călugări pornise la drum, pentru a căuta, printre trupurile însângerate, după răniţi. Din loc în loc se opreau, însă de cele mai multe ori nu mai izbuteau decât să le dea muribunzilor o ultimă binecuvântare.

Călugării nu erau singurii care umblau la acel ceas târziu pe câmpul de luptă de la Bannockburn. Din ceaţa deasă, acolo unde întunericul se aşternuse peste vale, din desiş îşi făcură apariţia nişte făpturi zdrenţăroase, care nu aveau niciun fel de respect faţă de morţi, şi pe care sărăcia le împingea să-şi ia ceea ce morţii lăsaseră pe pământ – profanatori de cadavre şi hoţi care veneau în urma fiecărei bătălii, precum hienele în urma cirezilor de vite.

Fără glas se strecurau din tufişurile rare, se mişcau ca insectele pe pământ, pentru a se năpusti asupra morţilor şi a-i jefui de ceea ce le mai rămăsese. Ici şi colo se iscau certuri, când era vorba de a pune mâna pe o spadă bună sau pe vreun arc, şi nu arareori s-au încrucişat tăişurile săbiilor pentru a grăbi hotărârea.

Doi hoţi se certau pentru mantia de mătase, pe care un nobil englez o purtase în luptă. Cavalerul nu va mai avea nevoie de ea, toporul unui luptător al clanului îi crăpase ţeasta. În vreme ce hoţii se certau pentru preţiosul bun, deodată în faţa lor apăru din ceaţă o făptură întunecată.

Era o bătrână.

Mică de statură, umbla adusă de spate, însă, cu mantaua neagră din lână aspră şi cu părul lung şi alb ca neaua, oferea o imagine înspăimântătoare. Ochii de abia mijiţi scrutau împrejurimile din orbitele adânci şi un nas subţire, ca de uliu, părea să împartă în două trăsăturile brăzdate de riduri ale bătrânei.

— Kala! şuierară hoţii înspăimântaţi şi, în clipa următoare, lupta pentru mantie fusese decisă. Profanatorii lăsară fără nicio părere de rău preţiosul obiect în urmă şi o luară la fugă înspre ceaţa care se ridica tot mai deasă din vale.

Bătrâna privi cu dispreţ în urma lor. Nu simţea niciun fel de milă pentru cei care deranjau odihna morţilor, chiar dacă lupta pentru simpla supravieţuire îi împingea pe cei mai mulţi la un asemenea gest. Cu ochii ageri, albaştri ca apele, scruta împrejurimile şi zări prin vălul de ceaţă contururile depărtate ale călugărilor care se îngrijeau de răniţi.

Kala scoase un mârâit gutural.

Călugării. Reprezentanţii noii ordini.

Se tot înmulţeau în acele zile, pretutindeni răsăreau mănăstirile, ca ciupercile după ploaie. De mult credinţa nouă o înlocuise pe cea veche, dovedindu-se a fi mai puternică şi mai trainică. Unele tradiţii vechi fuseseră preluate de reprezentanţii noii ordini şi continuate. Altele, moştenite de peste generaţii, riscau să alunece în uitare.

Ca şi în ziua aceasta.

Niciunul dintre călugări nu ştia ce se petrecuse cu adevărat pe câmpul de luptă de la Bannockburn. Nu vedeau decât ceea ce se zărea cu ochiul liber. Ceea ce va rămâne în istorie.

Bătrâna păşi încet peste câmpul presărat cu cadavre, al cărui pământ era îmbibat cu sânge. Trupuri mutilate şi membre răzleţe îi împrejmuiau calea, săbii şi armuri fără stăpân, mânjite cu sânge şi noroi. Ciorile, care le dădeau târcoale celor căzuţi, se înălţară ţipând când se apropie.

Kala privi cu indiferenţă.

Trăise prea mult şi văzuse prea multe pentru a mai putea fi sincer îngrozită. Fusese martoră cum ţara căzuse în mâinile englezilor, care au asuprit-o şi au supus-o în chip groaznic, trăise sfârşitul lumii ei. Sângele şi războiul o însoţiseră la tot pasul în viaţă şi, în adâncul sufletului, simţi un triumf tacit faţă de înfrângerea nimicitoare a englezilor. Chiar dacă preţul fusese mare. Mai mare decât

putea să-şi închipuie vreunul dintre călugări, sau altcineva dintre muritorii de rând.

Bătrâna ajunse în mijlocul câmpului de luptă. Acolo unde se dăduse lupta cea mai îndârjită şi regele Robert, împreună cu clanurile din vest şi căpetenia acestora, Angus Og, purtaseră greul bătăliei, acolo se aglomeraseră trupurile celor căzuţi, mai mult decât oriunde altundeva. Cadavre cu suliţe în ele erau răsfirate pe jos, ici şi colo se mai mişcau răniţii care avuseseră norocul îndoielnic de a scăpa de la o moarte uşoară – până acum.

Bătrâna Kala nu le dădu atenţie. Nu venise decât dintr-un singur motiv: să vadă cu ochii ei dacă se adeverise profeţia runelor[1].

Cu un gest energic îşi îndepărtă părul alb ca neaua, pe care vântul rece i-l tot sufla în obraz. Ochii ei, care în ciuda anilor nu-şi pierduseră nimic din ascuţime, priveau într-acolo unde stătuse Robert Bruce.

Acolo nu zăceau răniţi.

Ca ochiul furtunii în care nu se simţea nicio adiere, pământul, pe care regele însuşi se bătuse, era neatins. Niciun cadavru nu se afla în interiorul cercului pe care-l apărase regele, de parcă Bruce s-ar fi aflat, pe timpul luptei, în spatele unui zid nevăzut.

Bătrâna Kala ştia de ce. Ştia de pactul care fusese încheiat şi de speranţa care se lega de acesta. O speranţă înşelătoare, care avea să invoce din nou spiritele vremurilor trecute.

În întunericul care se lăsa, bătrâna ajunse la spaţiul acela gol şi intră în cercul în care nu călcase picior de duşman. Acolo i se arătă.

Runele nu minţiseră.

Spada lui Bruce, arma cu care regele pornise la luptă împotriva englezilor şi îi bătuse, rămăsese pe câmpul de luptă.

---

[1] Rune — semne grafice, gravate în piatră, metal sau lemn, ale scrierii runice, cea mai veche scriere a triburilor germanice; denumirea *rune* trimite la o artă rezervată iniţiaţilor (în gotică, *runele* reprezintă traducerea grecescului *mysterion*, taină), (n.tr.)

Fără stăpân, zăcea înfiptă în mijlocul cercului, în mlaştina moale, care deja începuse să o înghită. Ultima rază de lumină a zilei făcea să se reflecte mat semnul care fusese incrustat în tăişul neted al sabiei, un semn din vremuri vechi, păgâne, de o mare forţă distructivă.

— Faptele s-au împlinit, murmură Kala încet, simţind cum i se ia o piatră de pe inimă. Povara, pe care o purtase cu ea în ultimele luni şi în ultimii ani, îi căzu de pe umeri.

Adepţii vechii ordini trebuie să fi reuşit pentru scurt timp să-l atragă pe rege de partea lor. Ei au fost cei care făcuseră posibilă victoria lui Robert pe câmpul de luptă de la Bannockburn. Dar la sfârşit, el s-a lepădat de ei.

— A lăsat spada, le şopti femeia runelor. Soarta a fost astfel decisă. Jertfa nu a fost zadarnică.

Vor fi sărbătorit, regele şi ai săi, la sfârşitul acelei zile şi se vor fi bucurat de laurii victoriei, însă nu pentru multă vreme. Triumful pe câmpiile de la Bannockburn purta deja în sine germenul înfrângerii. În curând ţara se va scinda din nou şi se va afunda în haos şi războaie. Cu toate acestea, în acea zi fusese dobândită o victorie însemnată.

Kala se apropie cu pioşenie de spadă. Chiar şi acum, când nu mai avea stăpân, părea să iradieze o forţă imensă. Forţă care putea fi folosită şi la bine, şi la rău.

Vreme îndelungată, spada decisese destinul poporului scoţian. Acum însă, când fusese trădată de cei puternici, îşi pierduse toată strălucirea. Venise vremea de a readuce spada acolo de unde fusese luată, şi de a se lepăda de blestemul pe care îl purta.

Lupta pentru soarta Scoţiei fusese decisă, întocmai cum o profeţiseră runele. Istoria nu îşi va aminti ceea ce se petrecuse cu adevărat în ziua aceea, iar puţinii care ştiau, în curând aveau să nu mai fie.

Dar runele nu îi dezvăluiseră Kalei întreaga taină.

CARTEA ÎNTÂI

SUB SEMNUL RUNELOR

1

Arhiva de la Dryburgh Abbey, Kelso
Mai 1822

În încăperea veche domnea liniştea.

Liniştea pioasă, ce dăinuia de veacuri, se aşternuse peste biblioteca de la Dryburgh Abbey şi punea stăpânire pe oricine-i păşea pragul.

Abaţia însăşi nu mai exista; încă din anul 1544, sub domnia lui Somerset, englezii dărâmaseră venerabila clădire. Cu toate acestea, nişte călugări din Ordinul Premonstratensilor[2] izbutiseră să salveze o mare parte din biblioteca mănăstirii şi s-o ducă într-un loc necunoscut. În urmă cu vreo sută de ani cărţile fuseseră descoperite din nou şi primul duce de Roxburghe, cunoscut ca mare iubitor de artă şi cultură, avusese grijă ca biblioteca de la Dryburgh să-şi găsească un nou adăpost la marginea de est a târgului Kelso: într-un hambar vechi de cărămidă, sub al cărui acoperiş înalt se aflau depozitate încă de pe atunci nenumăratele foliante, volume şi suluri scrise.

Toată cunoaşterea adunată de secole era păstrată aici: transcrieri şi traduceri ale unor scrieri antice, care rezistaseră deceniilor întunecate, cronici şi anale din Evul Mediu, în care erau consemnate faptele monarhilor. Pe pergament şi hârtie mâncată de vreme, în acest loc istoria era încă vie. Cine se adâncea aici în filele cărţilor era înconjurat de suflul vremurilor trecute.

Tocmai acesta era motivul pentru care Jonathan Milton iubea aşa de mult această bibliotecă. Încă de când fusese copil, trecutul exercitase o fascinaţie aparte asupra sa, şi

---

[2] Ordinul Premonstratensilor – ordin catolic, fondat în 1120 de către Norbert de Xanten în Prémontré, lângă Laon. Membrii ordinului duc o viaţă retrasă, în sărăcie. (n.tr.)

fusese mult mai interesat de istoriile bunicului său despre Scoţia şi clanurile din Highlands decât de războaiele şi despoţii zilelor sale. Jonathan era convins că oamenii au ce învăţa din istorie, dar numai atunci când deveneau conştienţi de trecutul lor. Iar un loc precum biblioteca de la Dryburgh, care era pătrunsă de acest spirit, te invita de-a dreptul la un asemenea periplu.

Să lucreze aici era pentru tânărul care studia istoria la Universitatea din Edinburgh ca un dar. Inima îi bătu când ridică foliantele uriaşe. Praful se ridică de pe ele şi îl făcu să tuşească. Cu toate acestea strânse cartea, care cântărea vreo treizeci de livre, la piept, ca pe o comoară. Apoi luă sfeşnicul şi coborî treptele în spirală spre mesele de citit.

Aşeză cu grijă foliantul pe masa din lemn masiv de stejar şi luă loc pentru a-l cerceta. Jonathan era de-a dreptul însetat să afle ce comoară scosese la suprafaţă din negura vremurilor străvechi.

După cum se zvonea, nu fuseseră nici pe departe cercetate şi catalogate toate scrierile aflate în bibliotecă. Puţinii călugări care fuseseră desemnaţi de mănăstire să îngrijească fondul de carte al bibliotecii se dovediseră a fi depăşiţi de această misiune, aşa că era posibil ca printre rafturile prăfuite şi pline de păianjeni să se afle comori ascunse. Numai gândul că ar putea găsi vreuna îi făcea inima să bată cu putere.

De fapt, nu se afla aici ca să îmbogăţească istoriografia cu noi descoperiri. Slujba sa consta în a efectua cercetări simple, o activitate cam plicticoasă, care însă era destul de bine plătită. În plus avea onoarea de a fi în slujba lui Sir Walter Scott, omul care pentru mulţi tineri scoţieni întruchipa un model luminos.

Nu numai că Sir Walter, care îşi avea reşedinţa pe apropiata moşie Abbotsford, era un romancier de succes, ale cărui opere erau citite atât în casele meşteşugarilor, cât şi în conacele nobililor, ci era şi scoţian până în măduva oaselor. Intervenţiei şi influenţei sale pe lângă Coroana britanică li se datora faptul că multe din tradiţiile şi obiceiurile scoţienilor, care vreme de secole fuseseră

prohibite, începeau din nou să fie tolerate. Mai mult chiar, în anumite cercuri ale societăţii britanice se ivise chiar o modă scoţiană. Se manifesta o predilecţie pentru kilt[3] şi tartan.

Pentru a da de lucru editurii pe care o fondase împreună cu prietenul său James Ballantyne la Edinburgh, Sir Walter lucra literalmente zi şi noapte şi, de multe ori, la mai multe cărţi deodată. Ca sprijin, invita studenţi de la Edinburgh, care îl ajutau să cerceteze cadrul istoric. Biblioteca mănăstirii Dryburgh de la Kelso, situată deci la numai douăzeci de kilometri de reşedinţa lui Sir Walter, oferea condiţiile ideale.

Jonathan obţinuse slujba aceasta de voluntar printr-un prieten al tatălui său, cu care Sir Walter fusese coleg la Universitatea din Edinburgh. Tânărul uscăţiv şi cu părul împletit într-o coadă subţire se consolase de la bun început cu faptul că munca sa era mai degrabă de uzură şi consta mai mult în cercetări aride decât în căutarea de cronici dispărute şi de palimpseste vechi. I se oferea ocazia de a-şi petrece timpul într-un loc unde trecutul şi prezentul se atingeau. Uneori stătea până noaptea târziu şi, aplecat peste scrisori vechi şi documente, uita de timp.

Tot astfel se întâmpla în seara aceea.

Toată ziua cercetase şi adunase materiale: înscrisuri din anale, cronici regale, cronici mănăstireşti şi alte însemnări, care i-ar fi putut fi de folos lui Sir Walter Scott la scrierea noului său roman.

Jonathan copiase cu conştiinciozitate toate datele şi faptele importante într-un carneţel de notiţe, pe care i-l dăduse Sir Walter. După lucrul făcut se dedicase din nou propriilor sale studii şi odată cu ele, acelei părţi a bibliotecii înspre care se îndrepta cu adevărat interesul său: volumele legate în piele veche, depozitate la etajul superior, care, în bună măsură, nici nu fuseseră cercetate încă.

Se aflau printre ele, constatase Jonathan, pergamente

---

[3] Fustă plisată, de lungime medie, confecţionată din tartan, o ţesătură groasă de lâna în carouri mari, în culorile clanului. (n.tr.)

din secolele al XII-lea şi al XIII-lea: documente, scrisori, fragmente dintr-o epocă al cărei studiu se bazase până acum mai cu seamă pe surse englezeşti. Dacă ar reuşi să descopere o sursă scoţiană necunoscută până acum, aceasta ar echivala cu o senzaţie ştiinţifică şi numele său ar fi la Edinburgh pe buzele tuturor…

Ambiţia pusese stăpânire pe tânărul student, aşa că folosea fiecare minut liber pentru a face cercetări pe cont propriu în arhiva bibliotecii. Era sigur că nici Sir Walter, nici abatele Andrew, administratorul arhivei, nu ar avea nimic împotrivă, atât timp cât îşi făcea treaba pentru care fusese angajat, punctual şi conştiincios.

În bătaia lumânării care pâlpâia, învăluind masa într-o lumină caldă, studia acum o colecţie de manuscrise neterminate, veche de câteva secole – fragmente din anale, pe care le redactaseră călugării mănăstirii Melrose, dar şi documente şi scrisori, registre fiscale şi altele de felul acesta. Latina în care erau redactate documentele nu mai era limba literară, curată, a lui Cezar sau a lui Cicero, predată astăzi în şcoli. Majoritatea autorilor folosiseră o limbă care nu mai amintea decât în parte de cea a clasicilor. Remarcabil era faptul că Jonathan nu întâmpina nicio dificultate în traducere.

Pergamentul scrierilor era rigid şi casant, cerneala pe alocuri abia se mai putea zări. Trecutul tumultuos al bibliotecii şi vremea îndelungată în care cărţile zăcuseră în peşteri ascunse şi beciuri umede nu au rămas fără urmări asupra stării acestora. Foliantele şi sulurile inscripţionate erau degradate; cercetarea conţinutului şi păstrarea lor pentru posteritate ar fi trebuit să fie ţelul oricărui istoric pasionat.

Jonathan cerceta cu atenţie fiecare pagină în parte. Află de donaţii ale seniorilor către vasali, de dări care fuseseră achitate de ţărani şi găsi o listă completă a abaţilor de la Melrose. Toate acestea erau interesante, însă în niciun caz senzaţionale.

Dintr-odată, Jonathan descoperi ceva ce îi captă întreaga atenţie. Întorcând pagina, observă că se schimbaseră

aspectul şi forma scrisului. Ce i se arăta în faţa ochilor nu era nici scrisoare, nici vreun alt document. Îi era într-adevăr greu să recunoască scopul iniţial al scrierii, deoarece aceasta părea desprinsă dintr-un fragment mai amplu, posibil dintr-o cronică sau din însemnări vechi mănăstireşti.

Caligrafia şi mărimea slovelor caligrafiate cu pensula se deosebeau întru totul de cele ale paginilor anterioare. Pergamentul însuşi era mai poros şi mai subţire, ceea ce putea însemna că este cu mult mai vechi.

De unde să fi provenit această scriere?

De ce să fi fost smulsă din volumul iniţial?

Dacă vreunul dintre călugării care administrau biblioteca ar fi fost prin apropiere, Jonathan l-ar fi întrebat. Însă la această oră târzie abatele Andrew şi confraţii săi se retrăseseră deja pentru rugăciune şi recluziune. Călugării se obişnuiseră deja cu Jonathan şi obiceiul său de a se îngropa zile în şir în relicvele trecutului. Deoarece Sir Walter Scott se bucura în rândurile lor de încredere deplină, îi dăduseră şi studentului său o cheie care îi permitea în orice moment să intre în bibliotecă.

Jonathan simţi fiorii emoţiei. Va fi deci misiunea lui să rezolve misterul care i se arătase în chip atât de neaşteptat.

În lumina pâlpâindă a lumânării începu să citească.

Îi veni mult mai greu decât la celelalte scrieri; pe de o parte, pentru că pagina era mult mai degradată decât celelalte, pe de alta însă, pentru că autorul se servise de o limbă latină neobişnuită, presărată cu cuvinte străine.

După tot ce putuse afla Jonathan, pagina nu aparţinea nici unei cronici. După formă – era mereu vorba de „domnii cei mari“ –, se prea poate să fi fost vorba de o epistolă, însă stilul era foarte neobişnuit.

— Poate o cronică, murmură Jonathan căzut pe gânduri. Un raport al unui vasal către un lord sau rege…

Citi mai departe cu o curiozitate de detectiv. Ambiţia pusese stăpânire pe el şi îl mână mai departe să afle cui îi fusese adresată această scriere şi despre ce era vorba în

detaliu. Cercetarea trecutului nu necesita numai cunoştinţe solide de istorie, ci şi o bună doză de curiozitate. Jonathan avea şi una, şi alta.

Descifrarea scrisului se dovedi un demers istovitor. Cu toate că dobândise o anumită experienţă în a citi şi descifra texte pline de prescurtări şi de enigme, nu reuşi să înainteze decât câteva rânduri. Pe potecile încifrate pe care călcase autorul acestei scrieri, latina şcolărească a lui Jonathan se dovedi a nu îi fi de niciun folos.

Totuşi apăreau câteva cuvinte care îi atrăseseră atenţia. De *papa sancto* era tot mereu vorba; să fi fost Sfântul Părinte de la Roma? În mai multe locuri apăreau cuvintele *gladius* şi *rex,* termenii latineşti pentru „spadă“ şi „rege“.

Tot mereu se lovea de cuvinte pe care nu reuşea să le traducă, pentru că în mod evident nu aparţineau limbii latine, nici chiar formei vulgare. Jonathan presupunea că ar fi putut fi vorba de expresii în limba galeză sau pictă[4], care fuseseră foarte răspândite în Evul Mediu timpuriu.

După cum povestise Sir Walter, unii scoţieni bătrâni mai păstrau aceste graiuri arhaice, multă vreme interzise. Dacă ar fi copiat fila şi ar fi arătat-o unuia dintre aceştia?

Jonathan dădu din cap.

Cu această singură pagină nu avea să ajungă departe. Trebuia să găsească restul cronicii, care zăcea probabil pe undeva, prin interiorul prăfuit al bibliotecii.

Gânditor, luă în mână sfeşnicul. În raza tremurată de lumină, pe care flăcările o afundau în întuneric, se uită în jur. Simţi că i se accelerează pulsul. Sentimentul că se află pe urmele unui mister îl umplu de euforie. Cuvintele pe care le descoperise nu-i ieşeau din cap. Să fi fost cu adevărat vorba de o cronică? De mesajul unui legat papal? Ce să aibă un rege şi o spadă de-a face cu acesta? Despre care rege să fi fost vorba?

Privirea îi alunecă în sus pe balustrada în spatele căreia se zăreau abia schiţate rafturile etajului superior. De acolo fusese scoasă antologia în care descoperise fragmentul.

---

[4] Picţi (lat. *picti,* „cei tatuaţi“); denumire dată de romani triburilor preceltice care populau estul şi nord-estul Scoţiei. (n.tr.)

Era posibil să găsească tot acolo şi restul.

Jonathan era conştient de faptul că şansele erau mai degrabă reduse, dar voia să încerce totuşi. Pierdu complet simţul timpului, încât nici nu observă că era de mult trecut de miezul nopţii. Urcă grăbit treptele în spirală, când un zgomot îl făcu să tresară.

Era un zgomot puternic şi înfundat.

Uşa de stejar masiv a bibliotecii fusese deschisă şi apoi trântită cu putere.

Jonathan scoase un ţipăt de spaimă. Ţinu lumânarea în faţă, vrând să vadă cine ar putea fi oaspetele nocturn. Dar lumina lumânării nu bătea suficient de departe, şi se pierdu în negura prăfuită.

— Cine-i acolo? întrebă Jonathan cu glas tare.

Nu primi răspuns.

În schimb auzi paşi. Paşi înceţi şi măsuraţi, care înaintau pe dalele reci de piatră, apropiindu-se.

— Cine-i acolo? întrebă studentul încă o dată. Abate Andrew, dumneavoastră sunteţi?

Nici de data acesta nu primi răspuns şi Jonathan simţi cum o teamă nedefinită punea stăpânire pe curiozitatea sa înnăscută. Stinse lumânarea, miji ochii şi, în lumina difuză a bibliotecii, care venea de la razele lunii şi cădea în dungi subţiri prin ferestrele murdare, se strădui să desluşească câte ceva.

Între timp paşii se apropiau necruţător. Într-adevăr, zări în semiîntuneric schiţându-se o siluetă.

— Cine… cine sunteţi? întrebă speriat. Dar nu veni niciun răspuns.

Silueta învelită într-o mantie cu glugă, largă şi lungă până la pământ, nici măcar nu îl învrednici cu o privire. Trecu nestingherită mai departe pe lângă mesele din stejar masiv înspre balustradă.

Fără să vrea, Jonathan se trase la o parte, simţind deodată broboane de sudoare rece pe frunte.

Lemnul treptelor trosni când făptura întunecată îşi puse piciorul pe ele. Începu să urce treptele încet şi, cu fiecare pas, Jonathan se dădea tot mai mult în spate.

— Vă rog, spuse el încet, cine sunteţi? Spuneţi-mi cine sunteţi…

Silueta ajunse la capătul de sus al scărilor şi când se intersectă cu lumina palidă a lunii, Jonathan îi văzu chipul.

Nu avea chip.

Jonathan privi îngrozit trăsăturile inerte ale unei măşti, din ale cărei orificii decupate în dreptul ochilor îl scrută o privire de gheaţă.

Jonathan tresări. Cineva, care purta o mantie atât de înfricoşătoare şi îşi acoperea faţa cu o mască, acela cu siguranţă uneltea ceva!

Se întoarse grăbit şi începu să alerge. Pe scări în jos nu avea cum, pentru că făptura înspăimântătoare îi ţinea calea. Aşa că alergă în sens opus, pe lângă balustrada de la etaj, şi intră printr-unul din culoarele ce despărţeau rafturile cu cărţi.

Panica îl cuprinse cu totul. Dintr-odată cărţile vechi şi însemnările nu-i mai ofereau alinare. Tot ce-şi dorea era să evadeze, însă după câţiva paşi îşi pierdu orice speranţă.

Culoarul se oprea brusc într-un zid de cărămidă, şi Jonathan îşi dădu seama de greşeala gravă pe care o făcuse. Se întoarse să o îndrepte, însă înţelese că era prea târziu.

Arătarea mascată ajunse deja la capătul culoarului. În lumina slabă nu i se vedea decât silueta. Întunecată şi ameninţătoare, îi închise calea lui Jonathan.

— Ce doriţi? întrebă încă o dată, fără să aştepte cu adevărat vreun răspuns. Cuprins de panică, privirea îi aluneca ba la stânga, ba la dreapta, căutând o ieşire, care însă nu exista. Din trei părţi era flancat de pereţi înalţi, fiind fără apărare în faţa fantomei.

Arătarea se îndreptă spre el. Jonathan se dădu înapoi până se lovi de cărămida rece. Tremurând de frică se lipi de ea; unghiile i se împlântaseră atât de tare în relieful pietrelor, încât îi ţâşni sângele. Simţea răceala care se apropia dinspre monstrul acela înfricoşător. Îşi duse mâinile la ochi şi, într-un gest disperat de apărare, se chirci tânguindu-se încet, în timp ce mascatul se apropia

de el.

Mantia arătării se deschise şi întunericul căzu peste Jonathan Milton, negru şi dens ca noaptea.

2.

Se crăpa de ziuă când un mesager bătu la poarta conacului Abbotsford.

„Romanţă din piatră şi mortar“, îşi alinta conacul Sir Walter Scott, stăpânul splendidului edificiu care se ridica pe malul râului Tweed, o descriere care i se potrivea de minune proprietăţii sale de la Abbotsford. Căci în interiorul zidurilor din gresie, al coridoarelor boltite şi al crenelurilor, care se ridicau pe la colţurile şi deasupra portalurilor conacului, timpul părea să fi stat pe loc… de parcă trecutul, evocat de Sir Walter în romanele sale, ar fi fost încă viu.

Dis-de-dimineaţă, când soarele încă nu răsărise şi ceaţa tocmai se ridica dinspre râu, Abbotsford oferea mai degrabă o imagine înfricoşătoare decât idilică. Însă mesagerul, care coborâse de pe cal şi bătea energic cu pumnul în poarta grea de lemn, nu avea ochi pentru aşa ceva. Prea era urgentă vestea pe care o avea de transmis stăpânului de la Abbotsford.

Bătăile în lemn răsunară înfundat şi nu dură mult până ce de partea cealaltă se auziră paşi scârţâind pe pietriş.

Piedica vizorului se dădu la o parte şi în ea îşi făcu apariţia un chip încruntat, care era probabil al vătaful casei. Părul încărunţit şi ondulat încadra o faţă tăbăcită de vreme, din care se vedea un nas roşu ca de vultur.

— Cine eşti şi ce doreşti la acest ceas necuviincios, întrebă vătaful pe un ton răstit.

— Vin trimis de şeriful[5] din Kelso, răspunse mesagerul şi

[5] *Sheriff* – şerif, reprezentantul regelui în comitat, responsabil cu menţinerea ordinii; în Scoţia, judecătorul cel mai înalt în grad într-un district sau comitat (n.tr.)

arătă pecetea pe care o purta asupra sa. Am o veste urgentă pentru stăpânul casei.

— O veste pentru Sir Scott? La ora aceasta? Nu mai poate aştepta măcar până se crapă de ziuă? Domnia sa mai doarme şi n-aş vrea să-l trezesc. De altfel, n-a prea dormit zilele astea.

— Vă rog, spuse mesagerul, e urgent. S-a întâmplat ceva. Un accident.

Vătaful îl măsură pe mesager cu o privire scrutătoare. Tonul insistent părea să-l convingă că e vorba de o chestiune care nu suferea amânare, aşa că în cele din urmă trase zăvorul şi deschise uşa.

— Bine, intră. Dar te previn, tinere. Dacă-l trezeşti pe Sir Walter pentru o nimica toată, ai să regreţi amarnic.

Solul plecă umil creştetul. Îşi lăsă calul în faţa porţii şi îl urmă pe administrator, prin gangul boltit care împrejmuia grădina, în interiorul conacului.

Ajunşi în clădirea principală, administratorul îl lăsă să aştepte în hol. Mesagerul rămase impresionat de fastul gotic şi de eleganţa antică, în timp ce administratorul se îndepărtă pentru a-l chema pe stăpânul casei.

Holul de la intrarea în Abbotsford House arăta de parcă ar fi fost moştenit dintr-o epocă de mult apusă. De-a lungul pereţilor de piatră se înşirau armuri şi arme, tablouri şi carpete, care istoriseau despre trecutul glorios al Scoţiei. Tavanul înalt era placat cu lemn, ca pe vremuri, şi dădea impresia unei săli a cavalerilor. Deasupra şemineului zidit, care ocupa zidul principal al holului, era atârnat blazonul familiei Scott, înconjurat de culorile de pe tartanul clanului.

Dintr-o uşă din partea dreaptă a şemineului păşi dintr-odată un bărbat care trebuie să fi avut în jur de vreo cincizeci de ani. Înălţimea de aproape doi metri îi conferea o statură cu adevărat impunătoare. Părul cărunt, tuns scurt, era pieptănat înspre frunte. Trăsăturile se potriveau cu trupul său viguros, fiind marcate şi de o robusteţe ţărănească, cum rar găseai la nobilii gentilomi. Ochii mici însă, care păreau treji şi atenţi şi cărora nu părea să le

scape ceva, contraziceau orice aparenţă de duritate.

În ciuda orei matinale, bărbatul era complet îmbrăcat, aşa cum îi sta bine unui gentilom; la pantalonii gri, cu croi îngust, purta o cămaşă albă şi o haină verde. Când păşi în întâmpinarea mesagerului, acesta observă că şchiopăta uşor.

Fără îndoială, acesta era Sir Walter Scott, stăpânul de la Abbotsford.

Cu toate că mesagerul nu-l întâlnise niciodată pe Sir Scott în persoană, auzise şi el de apariţia sa impunătoare şi de handicapul pe care-l avea de la o boală din copilărie.

Starea de trezie a lui Sir Walter dovedea că ar putea fi adevărat ce se zvonea, anume că stăpânul de la Abbotsford abia mai găsea timp de odihnă şi că-şi petrecea zi şi noapte în camera de studiu scriindu-şi romanele.

— Sir, spuse mesagerul şi se înclină când stăpânul păşi spre el. Vă rog să iertaţi deranjul la acest ceas al dimineţii.

— Nu face nimic, fiule, spuse Sir Walter şi asupra trăsăturilor sale aspre se aşternu un zâmbet ştrengăresc. Nu apucasem să mă culc şi după cum se vede, nici n-am să mai apuc astăzi. Credinciosul meu Mortimer spunea că sunt veşti pentru mine. De la şeriful din Kelso?

— E adevărat, Sir, aprobă solul, şi regret că nu sunt veşti bune. E vorba de studentul dumneavoastră Jonathan Milton…

Trăsăturile lui Sir Walter se luminară într-un zâmbet de recunoaştere.

— Bunul Jonathan. Ce-i cu el? Iar a uitat de timp din exces de zel şi a adormit printre documente vechi şi foliante? Aştepta ca solul să-i răspundă măcar cu acelaşi zâmbet. Chipul bărbatului însă rămase serios.

— Mă tem că e mai grav de atât, Sir, spuse el încet. A avut loc un accident.

— Un accident? Sir Walter ridică din sprâncene.

— Da, Sir. Un accident cumplit. Studentul dumneavoastră – Jonathan Milton – e mort.

— E… e mort? Jonathan e mort? se auzi vorbind Sir Walter. Avea senzaţia că un străin rostea acele vorbe şi nu

putea crede ceea ce tocmai auzise.

Solul confirmă mâhnit. După o pauză ce părea fără sfârşit, continuă:

— Îmi pare rău că trebuie să vă aduc această veste, Sir. Dar şeriful a dorit să fiţi informat neîntârziat.

— Fără îndoială, spuse Sir Walter, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul. Ce s-a întâmplat? Şi unde? vru să afle.

— La bibliotecă, Sir. Se pare că tânărul domn se afla încă acolo la o oră prea târzie pentru studiu. Trebuie că s-a rostogolit pe scări.

Spaima lui Sir Walter se îmbină pe moment cu sentimentul vinovăţiei. Jonathan se afla în slujba sa la Kelso, făcea pentru el cercetări în acea bibliotecă veche. Purta o parte din vină pentru ceea ce se întâmplase.

— Voi pleca de-ndată la Kelso, anunţă hotărât.

— La ce bun, Sir?

— Pentru că trebuie, spuse Sir Walter deznădăjduit. E puţinul pe care îl mai pot face pentru Jonathan.

— Nu faceţi asta, Sir.

— De ce nu?

— Şeriful din Kelso se ocupă de investigaţii şi vă va dezvălui la vremea potrivită toate detaliile. Dar… să nu priviţi cadavrul. Înfăţişarea sa e groaznică, Sir. Să nu…

— Prostii, îl întrerupse brusc Sir Walter. Am fost şi eu multă vreme şerif şi ştiu ce mă aşteaptă. Ce dascăl aş fi, dacă nu aş porni acum să mă informez de împrejurările morţii lui Jonathan?

— Dar, Sir…

— Destul, îl întrerupse Sir Walter cu asprime şi solului nu-i rămase altceva de făcut decât să se încline şi să se retragă, chiar dacă bănuia că acela care-l trimisese, şeriful din Kelso, nu avea să fie încântat de vizita lui Sir Walter.

Localitatea Kelso era situată la vreo douăzeci de kilometri depărtare de Abbotsford. Cea mai mare parte a localităţii aparţinea domeniilor ducelui de Roxburghe, al cărui strămoş construise cu vreo sută de ani în urmă un castel pe malul râului Tweed, care încă de pe atunci era

reşedinţa familiei. Kelso forma împreună cu localităţile Selkirk şi Melrose un triunghi, pe care Scott îl numea cu plăcere „moşia sa“: dealuri şi păduri, străbătute de apele liniştite ale Tweed-ului şi care pentru el erau simbolul patriei sale scoţiene. Vedea în Kelso cel mai romantic sat al regiunii, în care continua să dăinuie spiritul Scoţiei, pe care-l invoca, plin de nostalgie, în romanele sale.

Câteodată venea cu trăsura la Kelso ca să se plimbe printre clădirile vechi de piatră de pe malul râului Tweed şi să se lase pătruns de spiritul trecutului. În dimineaţa aceea însă, drumul la Kelso era unul amar.

Adusese în grabă incidentul la cunoştinţa întregii case. Lady Charlotte, buna sa soţie, izbucni imediat în lacrimi când află de moartea lui Jonathan Milton; îl cunoscuse ca pe un tânăr curtenitor şi săritor, care-i amintea, cu patriotismul său visător şi interesul său pentru trecut, nu o dată, de soţul ei în anii tinereţii. Sir Walter pusese să-i fie înhămată trăsura şi urcă împreună cu nepotul său Quentin, care se afla şi el la Abbotsford şi dorise să-şi însoţească unchiul.

Quentin, care-şi petrecuse copilăria şi tinereţea la Edinburgh, era fiul unei surori de-a lui Sir Walter: un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, înalt şi puternic ca majoritatea scoţienilor, de o anumită simplitate însă, care venea din faptul că nu-şi părăsise niciodată pentru mai multă vreme casa părintească. Quentin venise la Abbotsford să urmeze şcoala lui Sir Walter – voinţa mamei sale era ca el să devină scriitor, ca vestitul său unchi.

Pe cât îl măgulea pe Sir Walter acest deziderat, pe atât se temea că lui Quentin s-ar putea să-i lipsească majoritatea premiselor de care ar fi avut nevoie pentru a deveni un romancier de succes. Cu toate că avea un spirit treaz şi o fantezie debordantă, care ţineau amândouă de alfabetul scriitoricesc, capacitatea sa de exprimare lingvistică, precum şi cunoaşterea clasicilor, de la Plutarh la Shakespeare, lăsau de dorit.

Pe lângă toate acestea, Quentin mai avea darul de a complica lucrurile şi de a rata cu o rară precizie esenţialul,

lucru pe care, fără îndoială, îl moştenise de la tatăl său. Inteligenţa analitică şi puterea de decizie, care-i caracterizau pe toţi membrii familiei Scott, îi lipseau cu desăvârşire, la toate acestea adăugându-se şi o totală lipsă de îndemânare a băiatului.

Scott hotărâse, în ciuda a toate acestea, să-l ia pe băiat la el şi să îl îndrume. Poate, îşi spunea el, nepotul trebuie să-şi dea seama el însuşi de adevărata sa vocaţie. Era posibil ca vremea petrecută la Abbotsford să-i fie de ajutor.

— Nici acum nu-mi vine să cred, spuse Quentin marcat, în timp ce mergeau cu trăsura care se legăna pe drumul acoperit de frunze din pădure. Era neobişnuit de rece pentru acel anotimp şi amândoi bărbaţii îşi înfăşuraseră mantiile strâns în jurul umerilor. Nu-mi vine să cred că Jonathan e mort.

— Incredibil, într-adevăr.

Walter Scott se lăsă cuprins de tristeţe. Gândul că tânărul Jonathan fusese din pricina sa la Kelso şi ar fi putut fi încă în viaţă dacă nu l-ar fi trimis la bibliotecă nu îi dădea pace.

Desigur, ştia de marele interes pentru trecut al tânărului şi considerase de datoria sa să sprijine corespunzător această înclinaţie şi acest talent ale tânărului pentru cercetarea istoriei. Aceste argumente îi păreau acum zadarnice şi false.

Ce să le spună părinţilor lui Jonathan, care-şi trimiseseră copilul la el să se formeze şi să înveţe? Sentimentul că dăduse greş îl apăsa pe suflet şi simţi cum se lăsa asupra lui o oboseală ca de plumb. Nu închisese ochii toată noaptea pentru a lucra la ultimul său roman, dar eposul despre dragoste, dueluri şi intrigi îi deveni dintr-odată indiferent. Toate gândurile sale se îndreptară spre tânărul student care-şi pierduse viaţa în arhiva de la Dryburgh.

Quentin era la rândul său abătut. Jonathan şi el erau cam de aceeaşi vârstă şi în ultimele săptămâni deveniseră buni prieteni. Moartea subită a studentului îl marcase. Îşi tot trecea nervos mâna prin părul castaniu şi des, mereu ciufulit. Haina îi era şifonată ca întotdeauna, iar lavaliera,

legată neglijent. Altădată Sir Walter i-ar fi atras atenţia că toate acestea nu erau conforme cu înfăţişarea unui gentleman. În dimineaţa aceasta însă îi era indiferent.

Trăsura ieşi din pădure şi prin fereastra laterală se vedea o fâşie îngustă şi albicioasă, albia râului Tweed. Deasupra râului şi a malurilor se aşternuse ceaţa. Soarele, care răsărise între timp, se ascundea după nori deşi şi cenuşii, ceea ce întunecă şi mai tare starea de spirit a lui Sir Walter.

Dintre dealuri răsăriră în cele din urmă primele clădiri din Kelso. Trăsura trecu pe uliţa satului pe lângă tavernă şi, lăsând în urmă vechea fierărie, se opri în faţa zidurilor de piatră ale fostului hambar. Sir Walter nu mai aşteptă să coboare vizitiul. Deschise portiera şi coborî. Quentin îl urmă.

Aerul dimineţii era umed şi aspru, iar respiraţia celor doi se aburea datorită frigului de afară. Sir Walter îşi dădu seama după caii şi trăsura care erau în faţa clădirii că şeriful era încă acolo. Îi spuse vizitiului să aştepte şi păşi spre intrarea păzită de doi jandarmi.

— Regret, Sir, spuse unul din cei doi când se apropiară Sir Walter şi Quentin, un băiat cam necioplit, al cărui păr blond-roşcat lăsa să se întrevadă moştenirea sa irlandeză. Şeriful a interzis intrarea în bibliotecă tuturor persoanelor străine.

— Drept a făcut, aprobă Sir Walter, dar eu sunt dascălul tânărului care a murit în bibliotecă. De aceea pot cere să fiu lăsat să intru. Spuse aceste cuvinte cu atâta hotărâre, încât roşcatul nu îndrăzni să-l contrazică.

Băiatul, care părea destul de neajutorat, schimbă o privire disperată cu camaradul său, ridică apoi din umeri şi îi dădu drumul să intre. Sir Walter şi Quentin intrară pe poarta din lemn de stejar şi pătrunseră în venerabila clădire, care pe vremuri fusese depozitul de grâne al regiunii, iar acum devenise depozit al cunoaşterii. Pe ambele părţi ale halei principale se întindeau rafturi duble, înalte de aproape cinci metri şi aşezate unul în faţa celuilalt, pe culoare lungi. Mesele de citit ocupau mijlocul

liber al sălii. Deoarece hambarul avea o înălţime considerabilă, se construise pe părţile laterale o galerie, mărginită de o balustradă de lemn, care se sprijinea pe nişte piloni grei de stejar. Sus se aflau alte rafturi cu cărţi şi foliante, mai mult decât s-ar fi putut cerceta vreodată într-o viaţă de om.

La picioarele scării în spirală, care ducea înspre balustradă, se vedea zăcând ceva, peste care fusese aşternută o pânză neagră de in.

Sir Walter simţi o strângere de inimă, când îşi dădu seama că acela trebuia să fie cadavrul lui Jonathan. Alături se aflau doi bărbaţi care vorbeau în şoaptă. Sir Walter îi cunoştea pe amândoi.

John Slocombe, şeriful din Kelso, era un bărbat solid de vârstă mijlocie, care purta o haină ponosită şi însemnul şerifului comunal. Avea părul rar şi un nas înroşit de scotch, pe care părea să-l agreeze nu numai în serile reci.

Celălalt bărbat, care purta modesta haină monahală, confecţionată dintr-o ţesătură de lână, a Ordinului Premonstratensilor, era abatele Andrew, directorul şi administratorul bibliotecii. Cu toate că mănăstirea de la Dryburgh nu mai exista, ordinul îi desemnase pe Andrew şi pe alţi câţiva confraţi să se ocupe de fondul vechii arhive, care supravieţuise în chip miraculos tumultului epocii Reformei. Andrew era un bărbat înalt, subţire, cu trăsături ascetice, dar prietenoase. Ochii săi de un albastru profund erau ca lacurile din ţinutul Highlands, misterioşi şi insondabili. Sir Walter aprecia liniştea şi echilibrul pe care le afişa abatele Andrew.

Bărbaţii îşi întrerupseră conversaţia la apariţia celor doi vizitatori. Chipul lui John Slocombe trăda groază când îl recunoscu pe Sir Walter.

— Sir Scott! exclamă el şi veni gesticulând spre cei doi oaspeţi. În numele Sfântului Andrei, ce faceţi aici?

— Vreau să aflu cum s-a întâmplat acest cumplit accident, replică Sir Walter cu o voce care nu admitea comentarii.

— E cumplit, cumplit, spuse şeriful. N-ar fi trebuit să

veniţi, Sir Walter. Sărmanul băiat…

— Unde e?

Slocombe îşi dădu seama că stăpânul de la Abbotsford nu era dispus să fie îndepărtat.

— Acolo, Sir, spuse reţinut şi se dădu la o parte pentru a lăsa cale liberă spre trupul însângerat, care zăcea pe dalele reci de piatră ale bibliotecii.

Sir Walter auzi cum Quentin începu să se tânguiască încet, dar nu-i dădu atenţie. Compasiunea şi sentimentele sale cele mai profunde se îndreptau în acest moment doar spre tânărul Jonathan, care fusese smuls din această viaţă într-un mod atât de neaşteptat şi, după toate aparenţele, atât de inutil. Cu toate că Sir Walter era un bărbat robust, cu o constituţie solidă, simţi, pe când se apropia de cadavru, cum i se înmoaie genunchii.

Aghiotanţii şerifului puseseră o pătură peste cadavru, care se îmbibase pe alocuri cu sânge. Piatra era, de asemenea, plină de sânge. Şiroise în dâre subţiri peste dale şi se coagulase.

Şeriful Slocombe rămăsese alături de Sir Walter şi gesticula în continuare agitat.

— Trebuie să vă gândiţi, Sir Walter, că a fost o căzătură de la mare înălţime. Imaginea e groaznică. Nu pot decât să vă previn, să…

Sir Walter nu se lăsă abătut din drum. Se aplecă hotărât, apucă pătura şi o trase la o parte. Imaginea care li se oferi celor patru bărbaţi era cu adevărat terifiantă.

Era Jonathan, în privinţa aceasta nu era niciun dubiu. Moartea însă îl mutilase cumplit. Zăcea la pământ contorsionat nefiresc. Părea să fi căzut cu capul în jos, iar impactul fusese foarte puternic. Sângele se scursese peste tot şi mai era ceva ce lui Sir Walter i se păru creier împrăştiat pe jos.

— Groaznic, nu-i aşa? întrebă şeriful şi-l privi înspăimântat pe Sir Walter. În timp ce stăpânul de la Abbotsford păli şi dădu din cap afirmativ, Quentin, consternat, îşi pierdu cumpătul. Scoase un zgomot gutural şi alergă afară să vomite.

— Nepotul dumneavoastră pare să nu suporte imaginea, constată şeriful cu un uşor reproş. V-am spus că e înfiorător, dar n-aţi vrut să mă credeţi.

Sir Walter nu răspunse. În schimb îşi învinse reţinerea şi groaza şi se aplecă să-şi ia adio de la Jonathan.

Spera să îşi găsească iertarea atunci când privi chipul palid, mânjit de sânge, al mortului. Însă acolo văzu altceva.

— Domnule şerif?

— Da, Sir?

— Aţi remarcat expresia de pe chipul mortului?

— Ce vreţi să spuneţi, Sir?

— Ochii sunt larg deschişi, gura căscată puternic. Jonathan trebuie să fi fost îngrozit de ceva în ultimele secunde de viaţă.

— Trebuie să-şi fi dat seama că şi-a pierdut echilibrul. Poate pentru o clipă a conştientizat că acesta e sfârşitul. Aşa ceva se întâmplă.

Sir Walter privi în sus pe scara îngustă în spirală care pornea la doar câţiva paşi distanţă.

— Avea cărţi la el când cobora scara de lemn?

— După părerea noastră nu, răspunse abatele Andrew, care până în acel moment ascultase tăcut. În orice caz n-a fost găsită niciuna asupra lui.

— N-au fost găsite cărţi asupra lui, rezumă Sir Walter încet.

Privi spre scări, încercând să-şi imagineze cum se petrecuse tragicul accident. Oricât s-ar fi străduit, nu izbutea.

— Mă scuzaţi, domnule şerif, spuse, sunt anumite lucruri pe care eu nu le prea înţeleg. Cum poate un tânăr, care nu poartă nimic cu el şi are amândouă mâinile libere să se ţină de balustradă, să se prăbuşească atât de rău de pe treptele acestea, încât să ajungă cu capul în jos şi să-şi spargă ţeasta?

Obrajii lui John Slocombe se decolorară cu o nuanţă, iar lui Sir Walter, pe care meseria sa îl făcuse un observator atent, nu îi scăpă nici sclipirea care se zări scurt în ochii şerifului.

— La ce vă referiţi, domnule? întrebă acesta.

— La faptul că nu cred că Jonathan a căzut pe scări, spuse Sir Walter, în timp ce se îndrepta încet de spate, şi păşind înspre scară, urcă primele trepte. Priviţi sângele, domnule şerif. Dacă Jonathan ar fi căzut de aici, petele ar trebui să fie îndreptate spre ieşire. Ele sunt exact în direcţia opusă.

Şeriful şi abatele Andrew schimbară o privire rapidă.

— Poate ne-am înşelat, fu de părere omul legii şi privi în sus. Poate sărmanul a căzut de-a dreptul peste balustradă.

— De acolo de sus? Sir Walter urcă scările care scârţâiau uşor sub paşii săi. Trecu agale pe lângă balustrada sculptată, până ajunse la locul sub care se afla cadavrul studentului. Aveţi dreptate, domnule şerif, aprobă el. Se poate să fi căzut de aici. Urmele de sânge s-ar justifica atunci.

— Vedeţi? Pe faţa lui John Slocombe se putea citi uşurare.

— Totuşi, insistă Sir Walter, nu înţeleg cum să fi căzut Jonathan peste balustradă. După cum vedeţi, domnule şerif, mie îmi ajunge aproape până la piept şi natura m-a înzestrat cu o statură impunătoare. Sărmanul Jonathan era cu un cap mai mic decât mine. Cum să se fi petrecut un accident în care Jonathan să fi căzut în cap peste balustradă?

Expresia de pe chipul şerifului se modifică din nou, maxilarele devenindu-i proeminente. Trase adânc aer în piept pentru a răspunde, dar se răzgândi. Murmurând încet, ca pentru sine, urcă treptele şi i se alătură lui Sir Walter, pentru a vorbi cu acesta în şoaptă.

— Vă rugasem să lăsaţi cadavrul în pace, Sir, şi aveam motivele mele să o fac. Soarta băiatului e şi aşa destul de tristă, nu-i mai luaţi şi odihna sufletului.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că amândoi ştim prea bine că tânărul Jonathan nu poate să fi căzut peste această balustradă, dar e mai bine să păstrăm pentru noi această informaţie. Mă gândesc că ştiţi – spuse aruncând o privire în laterală spre

abatele Andrew, care stătea lângă cadavru şi se ruga cu capul plecat – cum îi tratează Biserica pe acei care resping darul creatorului.

— Ce vreţi să spuneţi? Sir Walter privi întrebător chipul înroşit de alcool al şerifului. Că sărmanul Jonathan s-a sinucis?

Vorbise mai tare decât intenţionase, însă abatele Andrew părea să nu-l fi auzit. Omul Bisericii rămase în continuare plecat în rugăciune pentru sufletul lui Jonathan.

— Am ştiut de când am intrat în bibliotecă, spuse Slocombe, dar am păstrat această taină pentru mine, ca să aibă parte băiatul de o înmormântare creştinească. Gândiţi-vă la familia lui, Sir, la ruşinea pe care ar trebui s-o îndure. Nu distrugeţi amintirea studentului dumneavoastră, dezvăluind cu orice preţ un adevăr care mai bine ar rămâne ascuns.

Sir Walter Scott îl privi adânc în ochi pe omul căruia pe teritoriul comitatului îi revenea misiunea de a asigura respectarea legii şi ordinii. Lui John Slocombe i se păru o veşnicie până când faţa lui Sir Walter schiţă un zâmbet de politeţe.

— Domnule şerif, spuse acesta încet, înţeleg ce vreţi să-mi spuneţi şi vă apreciez – făcu o scurtă pauză – discreţia. Însă Jonathan Milton nu s-a sinucis în niciun caz. Aş pune oricând mâna în foc pentru asta.

— Cum puteţi fi atât de sigur? Îşi petrecea tot timpul singur, nu-i aşa? Nu prea avea prieteni şi, din câte ştiu, n-a fost văzut niciodată cu vreo fată. Ce putem şti despre lucrurile care se petrec într-un spirit bolnav?

— Spiritul lui Jonathan nu era bolnav, domnule şerif, îl contrazise Sir Walter. Era treaz şi deplin sănătos. Rar am întâlnit un student care să-şi fi îndeplinit sarcinile cu mai multă dăruire şi entuziasm. Vreţi să mă convingeţi că s-ar fi aruncat intenţionat peste balustradă, ca să-şi pună capăt zilelor? Aceasta este o bibliotecă, domnule şerif. Jonathan trăia pentru istorie. Nu şi-ar fi dat viaţa pentru ea.

— Cum vă explicaţi atunci ce s-a întâmplat? Nu aţi spus mai înainte că băiatul nu avea cum să cadă de pe scări?

— Foarte simplu, domnule şerif. Faptul că Jonathan nu a căzut singur peste balustradă nu trebuie să însemne că acest lucru nu s-a întâmplat totuşi.

— Nu înţeleg…

— Ştiţi, domnule şerif, spuse Sir Walter şi îl măsură pe Slocombe cu priviri de gheaţă, cred că ştiţi foarte bine unde vreau să ajung. Eu exclud cu totul posibilitatea să fi fost un accident care l-a costat viaţa pe bietul Jonathan şi nici nu pot să cred că s-a sinucis. Aşa că nu mai rămâne decât o posibilitate.

— Crima? Şeriful rostise cumplitul cuvânt atât de încet, încât abia se auzise. Credeţi că elevul dumneavoastră a fost omorât?

— Logica nu permite altă concluzie, răspunse Sir Walter şi vocea sa era plină de amărăciune.

— Care logică? Nu aţi emis decât speculaţii, Sir, nu-i aşa?

— Care pentru mine nu duc decât la această singură concluzie, spuse Sir Walter şi privi spre corpul fără viaţă al elevului său. Jonathan Milton a avut parte azi-noapte de o moarte violentă. Cineva l-a împins peste balustradă şi l-a ucis.

— Nu se poate!

— De ce nu, domnule şerif? Că vă dă de lucru?

— Cu tot respectul, Sir, resping această acuzaţie. După ce-am auzit ce s-a întâmplat, m-am grăbit încoace, ca să stabilesc împrejurările morţii lui Jonathan Milton. Ştiu care mi-e datoria.

— Atunci, faceţi-vă datoria. Pentru mine e limpede că aici a avut loc o crimă şi aştept să faceţi tot ce vă stă în putinţă pentru a o rezolva.

— Dar… nu se poate. Nu e cu putinţă, înţelegeţi dumneavoastră? De când sunt eu şerif nu s-a petrecut nicio crimă în comitatul acesta.

— Atunci trebuie să vă plângeţi ucigaşului lui Jonathan, care n-a respectat regula, replică Sir Walter tăios. Eu unul n-am să-mi găsesc odihna până nu aflu ce s-a petrecut aici cu adevărat. Oricine ar fi vinovat de moartea lui Jonathan

Milton, va trebui să plătească.

Scott renunţase la şoaptă şi vorbise cu tonul său obişnuit, aşa că şi părintele Andrew deveni atent. Călugărul privi în sus spre ei, iar Sir Walter avu senzaţia că poate citi înţelegere în privirea sa.

— Vă rog, Sir, spuse şeriful Slocombe, a cărui voce căpătă acum un ton de imploraţie. Fiţi rezonabil.

— N-am fost niciodată mai rezonabil, onorate şerif, îl asigură Sir Walter.

— Dar ce vă gândiţi să faceţi acum?

— Am să pun să fie cercetat acest caz. De către cineva care nu se teme de adevăr aşa ca dumneavoastră.

— Am făcut ce am crezut că e bine, se apără Slocombe, şi cred în continuare că greşiţi. Nu există niciun motiv de a alerta garnizoana.

Sir Walter, care deja se întorsese pentru a coborî scările, se opri din drum.

— Despre acest fapt e vorba? întrebă aspru. De acest lucru vă temeţi, domnule şerif? Că aş putea anunţa garnizoana şi un englez ar prelua comanda operaţiunilor?

Şeriful nu dădu nicio replică, însă privirea spăşită îndreptată în jos îl trăda.

Sir Walter oftă. Cunoştea problema. Ofiţerii britanici din garnizoane, în ale căror îndatoriri intrau şi asigurarea liniştii publice şi rezolvarea unor chestiuni poliţieneşti, aveau reputaţia de a nu fi foarte cooperanţi. Aroganţa cu care îşi tratau colegii scoţieni era bine cunoscută. Îndată ce ar fi preluat ei cazul, şeriful practic nu mai avea nimic de spus.

Pe vremea când era şerif la Selkirk, Scott avusese de a face cu comandanţii garnizoanei. Cei mai mulţi dintre aceştia urau faptul că fuseseră detaşaţi în nordul aspru, şi nu arareori îi făceau pe oameni să simtă ce gândeau. A alarma garnizoana însemna a lăsa întregul oraş Kelso pe mâna lor.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, domnule şerif, spuse Sir Walter încet. Nu am de gând să anunţ garnizoana. Vom încerca noi înşine să descoperim ce s-a întâmplat cu

sărmanul Jonathan.

— Dar cum, Sir? Cum veţi proceda?

— Cu un spirit viu de observaţie şi o minte trează, domnule şerif.

Sir Walter coborî scările urmat de Slocombe, care-şi freca încurcat palmele, şi i se alătură abatelui Andrew, care părea înconjurat de linişte, ca întotdeauna, chiar şi în faţa unui asemenea eveniment înfricoşător.

— Aud că nu împărtăşiţi teoria şerifului, aşa este? se interesă călugărul.

— Nu, onorabile abate. Sunt prea multe contradicţii. Prea multe lucruri nu se potrivesc.

— Asta e şi părerea mea.

— Părerea dumneavoastră? se miră Slocombe. De ce nu mi-aţi spus nimic?

— Pentru că nu-mi stă în fire să pun la îndoială verdictul dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi omul legii, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse şeriful încurcat şi afişă o expresie care lăsa să se întrevadă faptul că s-ar fi simţit mai bine acum în faţa unui pahar plin cu scotch.

— Atunci credeţi şi dumneavoastră că bietul băiat a fost împins de acolo de sus? întrebă Sir Walter.

— Bănuiesc că da. Chiar dacă gândul că între aceste ziduri venerabile s-a petrecut o crimă sângeroasă mă umple de nelinişte şi de teamă.

— Poate n-a fost crimă, încercă Slocombe încă o dată. Poate a fost doar un ghinion, o glumă nefericită.

— Nefericită, aşa este, continuă Sir Walter cu amărăciune şi cu o privire laterală spre cadavrul mutilat înfiorător. I-aţi interogat pe confraţii dumneavoastră, abate Andrew?

— Desigur. Dar nimeni nici n-a văzut, nici n-a auzit nimic. Toţi se aflau la ora aceea în chiliile lor.

— Sunt martori? insistă Sir Walter, iar călugărul îi aruncă o privire mustrătoare. Mă iertaţi, adăugă cu jumătate de gură. Nu vreau să învinuiesc pe nimeni. Nu e decât...

— Ştiu, îl asigură abatele. Vă simţiţi vinovat că tânărul Jonathan era în serviciul dumneavoastră. Era aici cu o misiune de la dumneavoastră, când s-a întâmplat, şi de aceea vă asumaţi o parte din vină.

— Mi se poate lua în nume de rău? Scott făcu un gest de neajutorare. La primul ceas al dimineţii bate un mesager la uşa casei mele şi-mi aduce vestea că unul din studenţii mei este mort. Tot ceea ce şeriful responsabil de caz îmi poate oferi sunt nişte explicaţii cusute cu aţă albă. Cum aţi reacţiona în locul meu, onorabile abate?

— Aş încerca să aflu ce s-a întâmplat, mărturisi abatele deschis. N-aş ţine seama de sensibilităţile celor implicaţi. Aflarea adevărului e prioritatea absolută.

Sir Walter dădu din cap, recunoscător pentru cuvintele încurajatoare. Înlăuntrul său era o stare de confuzie. I-ar fi plăcut să se găsească o altă explicaţie pentru incident. Indiciile însă nu duceau decât la o singură concluzie: Jonathan Milton avusese parte de o moarte violentă. Cineva îl aruncase peste balustradă, nu exista nicio altă posibilitate. Iar acum depindea de dascălul său să afle cine fusese acel cineva.

— Biblioteca era închisă când l-aţi găsit pe Jonathan? voi să ştie Sir Walter.

— Desigur, răspunse abatele amabil.

— Nu existau semne ale unei intrări forţate?

— Din câte am putut vedea, nu.

— Erau urme pe jos? Indicii care să arate că pe lângă Jonathan s-ar mai fi aflat cineva în bibliotecă?

— Nimic de acest gen, din câte se poate constata. Jonathan pare să fi fost singur.

— E înfricoşător, comentă şeriful Slocombe cu o voce conspirativă. Când eram copil mi-a povestit bunicul o întâmplare asemănătoare. Criminalul n-a fost prins niciodată, cazul niciodată rezolvat.

— Mă rog, oftă Sir Walter, măcar să încercăm, nu-i aşa? Ştiţi unde a lucrat Jonathan în ultima vreme, onorabile abate?

— Acolo, la masa aceea. Călugărul arătă înspre masa de

stejar masiv, care se afla în mijlocul halei. Am găsit instrumentele de scris, dar nicio carte.

— Atunci trebuie să fi urcat să o pună la loc, presupuse Sir Walter. Probabil voia să plece.

— Posibil. La ce lucra tânărul în ultima vreme?

— Făcea cercetări pentru un roman de-l meu, a cărui acţiune se petrece în Evul Mediu târziu.

— Dar acolo sus nu sunt scrieri din acea perioadă.

Sir Walter zâmbi cu înţelegere.

— Ştiţi că Jonathan nu cerceta numai pentru mine. Elanul său privind studiul istoriei era foarte mare.

— E adevărat. Tânărul domn petrecea adesea nopţi întregi cercetând misterele trecutului. Posibil…

— Da? întrebă Sir Walter.

— Nimic. Abatele scutură capul. A fost doar un gând. Nimic important.

— Credeţi că e posibil să fi fost un hoţ? Cineva care să se fi ascuns aici, în bibliotecă, şi să-l fi pândit pe Jonathan?

— Nu prea cred. Ce să fie aici de furat, prietene? Nu e nimic decât praf şi cărţi vechi. Hoţii şi tâlharii din zilele noastre sunt ispitiţi mai mult de umplerea stomacului şi a buzunarelor.

— E adevărat, aprobă Sir Walter. Puteţi totuşi să verificaţi dacă nu lipseşte ceva?

Abatele Andrew ezită.

— Va fi dificil. Scrierile arhivei nu sunt luate nici pe departe toate în evidenţă. Sprijinul pe care comunitatea noastră îl acordă e, între noi fie vorba, cam subţire. În condiţiile acestea e destul de improbabil că vom putea afla dacă lipseşte ceva din inventar, mai ales că mi se pare destul de neverosimil ca vreun hoţ să fie interesat de scrieri vechi.

— Aş aprecia efortul dumneavoastră, în asigură Sir Walter. Am să vi-l trimit pe Quentin, ca să-i ajute pe confraţii dumneavoastră la verificarea inventarului. Şi, desigur, mă voi revanşa faţă de comunitatea dumneavoastră cu o contribuţie financiară.

— Dacă e atât de important pentru dumneavoastră…

— Vă rog. N-am să-mi găsesc liniştea decât după ce aflu de ce a trebuit să moară Jonathan.

— Înţeleg. Călugărul aprobă tăcut. Totuşi trebuie să vă previn, Sir Walter.

— În legătură cu ce?

— Unele taine ar fi bine să rămână ascunse în negura trecutului, spuse abatele misterios. N-ar trebui să încercăm să i le smulgem.

Sir Walter îl examină cu privirea pe Andrew.

— Nu şi această taină, spuse şi se întoarse spre ieşire. Nu şi această taină, onorabile abate.

— Ce veţi face acum, Sir? se interesă Slocombe îngrijorat.

— E foarte simplu, răspunse Sir Walter hotărât. Am să văd ce spune medicul.

3.

Ţinutul de la hotarul Scoţiei
La acea vreme

Vântul rece bătea peste dealurile din Highlands.

Unele dintre dealuri, care se ridicau de la un orizont la altul, se resemnaseră blând în faţa forţelor naturii, care le erodau neîncetat. Celelalte însă fuseseră, în cursul milioanelor de ani, răpuse de acestea şi coborau ca versanţi stâncoşi abrupţi, din care muşcau încontinuu vântul şi ploaia.

Peisajul era întregit de iarba galbenă, presărată cu pete colorate de iarbă-neagră şi grozamă, care se întindeau peste calcarul aspru. Vârful munţilor era acoperit cu zăpadă; pe văi se lăsase ceaţa, care-i conferea ţinutului o aură de intangibilitate. Un pârâu îngust, de un argintiu lucios, se vărsa într-un lac lunguieţ, în a cărui oglindă netedă se reflecta peisajul maiestuos. Deasupra se întindea cerul albastru, străbătut pe alocuri de nori.

Dealurile din Highlands păreau a fi în afara timpului.

Un cal alb ca zăpada, cu coama şi coada fluturând, trecea în galop pe malul lacului. Călare era o tânără femeie.

Nu avea nici şa, nici căpăstru; femeia, a cărei singură îmbrăcăminte era o cămaşă simplă de in, stătea pe spinarea animalului cu mâinile încleştate în coamă. Cu toate că potcoavele calului păreau să nici nu atingă pământul arid, călăreaţa nu se temea. Ştia că nu i se putea întâmpla nimic şi îşi pusese toată încrederea în animalul puternic, ai cărui muşchi îi simţea mişcându-se prin pielea lui umedă de sudoare. Armăsarul o luă în sus pe o colină blândă şi se ţinu după lanţul de dealuri care împrejmuiau lacul.

Femeia îşi înclină capul pe spate şi lăsă vântul să i se joace prin păr. Respira aerul curat; nu o atingeau nici frigul, nici umezeala acelei dimineţi scoţiene şi se simţea una cu acel ţinut.

Într-un târziu, calul îşi încetă galopul şi o porni la trap liniştit. În vârful dealului, acolo unde pământul arid pierduse lupta cu forţa ploilor şi a vântului şi cădea abrupt, se opri.

Tânăra ridică ochii şi îşi lăsă privirea să alunece deasupra dealurilor şi văilor. Parfumul aromat de muşchi şi mirosul aspru al pământului îi pătrunseră în nări, auzi cântul liniştit al vântului, care răsuna ca o litanie pentru o lume de mult dispărută, cufundată în negura secolelor.

Acestea erau Highlands, ţinuturile strămoşilor ei...

Dintr-odată visul se sfârşi.

O groapă pe drumul îngust şi plin de denivelări făcu trăsura să se clatine straşnic, iar Mary de Egton fu smulsă din somnul chinuit în care căzuse în timpul îndelungatei sale călătorii. Clipind, deschise ochii.

Nu ştia cât dormise. Tot ce-şi amintea era visul... un vis care revenea mereu. Visul despre Highlands, despre lacuri şi despre munţi. Visul despre libertate.

Amintirea se risipi însă repede şi trezirea la realitate fu

rece şi brutală.

— Aţi dormit bine, milady? se interesă femeia tânără care stătea pe locul de vizavi în cupeul trăsurii. Ca şi Mary, purta şi ea o rochie căptuşită cu catifea, deasupra un mantou de lână, care să o apere de frigul nordului aspru, şi o pălărie drăguţă, de sub care se zăreau şuviţe din părul întunecat. Era cu câţiva ani mai tânără decât Mary şi, ca de obicei, ochii îi trădau optimismul copilăresc, o veselie pe care Mary, având în vedere împrejurările acestei călătorii, n-o putea înţelege.

— Mulţumesc, Kitty. Mary se strădui să schiţeze un zâmbet; nu reuşi însă decât unul chinuit, în comparaţie cu tânăra sa cameristă. Ai avut vreodată un vis din care să-ţi doreşti să nu te mai trezeşti?

— Înseamnă că a fost acelaşi vis? se interesă însoţitoarea curioasă. Curiozitatea era una din calităţile sale cele mai pregnante.

Mary aprobă cu o mişcare a capului. Libertatea pe care o simţise în vis o mai urmărea încă şi îi oferea o anumită consolare, cu toate că ştia că nu e decât un vis, iar sentimentul acela, nimic altceva decât o iluzie.

Realitatea arăta altfel. Nu spre libertate o purta pe Mary acea trăsură, ci spre robie. O ducea spre nord, în podişul sălbatic şi aspru, despre care se povesteau tot felul de lucruri incredibile: despre ierni cumplit de friguroase şi despre o ceaţă atât de deasă, că te puteai pierde în ea; despre oameni aspri şi necultivaţi, lipsiţi de maniere, din care unii încă mai refuzau să se supună Coroanei britanice. Libertatea însemna totul pentru ei.

Mary însă nu avea să fie liberă acolo. Motivul pentru care pleca în Scoţia era căsătoria sa cu Malcolm de Ruthven, un tânăr *landlaird*[6], a cărui familie acumulase o avere considerabilă. Căsătoria fusese stabilită fără ca Mary să fi fost întrebată. Era unul din aranjamentele obişnuite în familiile de nobili, în avantajul ambelor părţi, cum se spunea.

---

[6] *Landlaird, laird* – termenii folosiţi în Scoţia pentru *landlord, lord* (n.tr.)

Desigur, Mary se împotrivise. Desigur, argumentase că nu vrea să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoaşte, nici nu-l iubeşte. Însă părinţii ei erau de părere că dragostea era ceva comun, burghez, a cărei importanţă era mult exagerată. Din punct de vedere financiar şi din considerente sociale, nici nu putea să li se întâmple ceva mai bun decât cununia fiicei lor cu tânărul *laird* de Ruthven; familia lui Mary nu făcea parte neapărat din cele mai înstărite spiţe de nobili, iar o alianţă cu familia Ruthven însemna o ascensiune, atât materială, cât şi socială – părinţii lui Mary punând mare preţ pe amândouă.

Mary în schimb se împotrivise.

Se opusese acestui aranjament cu toată puterea, mai ales când Eleonore de Ruthven, mama *laird*-ului, venise la Egton să-şi cunoască viitoarea noră. Mary se simţise ca o vită scoasă în târg şi le reproşase părinţilor că o vând în schimbul unor privilegii. Astfel însă încălcase grav limitele bunei-cuviinţe, iar târgul reciproc avantajos fu pecetluit. Malcolm de Ruthven se alegea cu o soţie frumoasă şi familia Egton scăpa de fiica lor rebelă, înainte ca aceasta să le pricinuiască şi mai multe neplăceri.

Mary nu fusese niciodată ceea ce îşi doriseră părinţii săi, nu era una din domniţele cu vocaţie, care împânzeau balurile şi recepţiile de societate şi nu aveau nimic altceva în cap, decât să placă unui tânăr *earl*[7] sau *laird.*

Preocupările ei erau de cu totul altă natură.

Din copilărie preferase să fie înconjurată de cărţi decât de rochii noi şi prefera să stea cu nasul în romane decât la bârfe fără noimă. Inima ei vibra pentru cuvântul scris, de care nu se mai putea sătura. Înlăuntrul său regăsea forţa de a se lăsa transpusă într-un timp şi o lume în care vorbe ca nobleţea şi onoarea încă mai aveau înţeles.

Să fi fost cărţile cele care-i treziseră nostalgia după romantism şi pasiune, sau în ele doar descoperea ceva după care inima sa tânjise dintotdeauna, nu ştia să spună. Dorinţa sa fusese însă mereu aceea de a fi luată de soţie de un bărbat nu pentru statutul său social, ci pentru că acesta

[7] Titlu nobiliar britanic, echivalentul contelui (n.tr.)

ar fi iubit-o cu pasiune.

Pentru romantisme de genul acesta însă nu era loc. Societatea era plină de calomnii şi intrigi, de lupte pentru putere, purtate pe la spatele adversarului şi manevre politice, cum era şi căsătoria lui Mary cu Malcolm de Ruthven.

Trezită la realitate, Mary se văzu nevoită să admită că dragostea şi sinceritatea erau lucruri care aparţineau irevocabil trecutului. Doar în cărţi le mai descoperea urma, proza şi poezia care vorbeau de vremuri care se sfârşiseră cu jumătate de mileniu în urmă…

Dintr-odată trăsura se opri din clătinatul care o zdruncinase tot drumul. Opriseră, iar Mary auzi cum vizitiul se dădu jos de pe capră şi se apropie.

— Milady?

Mary trase draperia la o parte şi privi afară.

— Da, Winston?

— Milady m-a rugat să anunţ când ajungem la Carter Bar. Iată, am ajuns, milady.

— Foarte bine, mulţumesc, Winston. Am să cobor aici.

— Sunteţi sigură, milady? Vizitiul, un bărbat cu aspect rural şi faţa palidă, înroşită de frigul de pe drum, se arătă îngrijorat. Drumurile nu sunt pietruite şi nu e nicio balustradă de care milady să se poată sprijini.

— Sunt de viţă nobilă, nu de zahăr, îl mustră Mary zâmbind şi se pregăti să coboare din trăsură. Îl puse pe sărmanul Winston, care se afla la Egton în slujba familiei, în dificultate, în timp ce acesta încerca să deschidă uşa trăsurii, să aşeze băncuţa sub picioarele stăpânei şi să o ajute pe aceasta să coboare.

— Mulţumesc, Winston, spuse Mary şi-l răsplăti cu un zâmbet. Am să mă plimb o bucată de drum.

— Pot să o însoţesc pe milady?

— Nu e nevoie, Winston. Pot să merg singură.

— Dar mama Domniei Voastre…

— Mama mea nu e aici, Winston, replică Mary hotărâtă. Singura ei grijă e ca marfa să ajungă în stare bună la castelul Ruthven. Iar de asta ştiu să am grijă.

Vizitiul coborî umil privirea. Ca slujitor, nu era obişnuit să i se vorbească atât de deschis, şi Mary regretă imediat că-l pusese în dificultate.

— E bine, spuse blând. Nu voi face decât câţiva paşi. Te rog, rămâi lângă trăsură.

— Cum doreşte milady.

Vizitiul se înclină şi eliberă calea. Mary, cu rochia şi mantoul care păreau în acest peisaj ca de pe altă lume, păşi la marginea drumului şi urmări cu privirea ţinutul larg care se întindea dincolo de drumul de ţară plin de pietre şi noroi.

Era un ţinut prietenos, cu dealuri de un verde cald şi văi în care se vedeau pieţe, câmpii, păşuni şi râuri. Casele erau construite din piatră, iar din hornuri urcau spre cer fuioare subţiri de fum. Se vedeau cirezi păscând pe câmpiile cosite. Ici-colo se ivea soarele prin perdeaua de nori, lăsând pete aurii în peisajul idilic.

Mary era surprinsă.

I se spusese că priveliştea de la Carter Bar îi oferă fiecărui călător aflat în drum spre Scoţia o primă impresie despre cruzimea şi sălbăticia care îl aşteptau în nord. Circa treizeci de kilometri mai la sud, împăratul roman Hadrian construise un zid de apărare, care, în urmă cu vreo o mie şapte sute de ani, despărţise civilizaţia din sud de barbaria din nord, iar acest renume încă mai urmărea Scoţia şi în acele vremuri. Din toată cruzimea, din toată sălbăticia şi ariditatea despre care se vorbea în sud, Mary nu reuşi să descopere nimic.

Ţinutul care se afla în faţa sa nu era nici arid, nici aspru, ci rodnic şi bogat în vegetaţie. Erau păduri şi câmpii verzi, ici şi colo pete de ogor. Mary se aşteptase ca priveliştea din Carter Bar să o înfricoşeze, însă nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Dimpotrivă. Priveliştea acestui ţinut blând, cu dealurile şi văile sale domoale, îi oferea o oarecare consolare şi, pentru un scurt moment, abia sesizabil, avu senzaţia că se întoarce acasă după o lungă absenţă.

Sentimentul dispăru însă de îndată, iar lui Mary îi fu limpede faptul că era pe punctul de a lăsa în urmă tot ce îi

fusese apropiat vreodată. Înaintea ei se aflau incertitudinea şi străinătatea. Viaţa alături de un om pe care nu-l iubea, într-o ţară pe care nu o cunoştea. Vechea melancolie o cuprinse din nou şi i se aşternu întunecată şi apăsătoare pe inimă.

Mary se întoarse şi reveni, cu tristeţea pe chip, la trăsură. Însoțitoarea sa, Kitty, preferase să aştepte în trăsură. Spre deosebire de Mary, ea s-ar fi arătat mulţumită să fie măritată cu un *laird* scoţian bogat şi să ştie că îşi va petrece tot restul vieţii într-un castel, înconjurată de bogăţie şi abundenţă. Lui Mary însă acest gând îi era atât de insuportabil, încât mai că îi provoca o stare de rău. Ce însemna toată această bogăţie, se gândea ea tristă, dacă nu existau sentimente adevărate?

Winston o ajută să urce în trăsură şi aşteptă răbdător până se aşeză. Abia atunci se urcă şi el pe capră, ridică frâna şi mână caii la vale, pe drumul care cobora în serpentine strânse.

Mary se mai chinui încă o vreme să privească peisajul prin geamul trăsurii. Văzu câmpii verzi şi turme de oi care păşteau, o privelişte a păcii, care însă nu o mai consola. Senzaţia de intimitate, pe care-o avusese sus în trecătoare, dispăruse şi nu se mai întorcea, iar lui Mary nu-i rămase altceva de făcut decât ce făcea mereu şi acasă, la Egton, când avea senzaţia că se sufoca în limitele impuse de clasa din care făcea parte.

Puse mâna pe o carte.

— O carte nouă, milady? întrebă Kitty clipind amuzată, când o văzu pe Mary apucând volumul legat în piele. Era una dintre puţinele care ştiau de pasiunea tainică a stăpânei.

Mary aprobă din cap.

— Se intitulează *Ivanhoe.* Un scoţian, pe numele său Walter Scott, a scris-o.

— Scoţienii ştiu să scrie, milady?

Kitty râse, ca apoi să roşească de îndată.

— Milady, vă rog să-mi iertaţi cuvintele necugetate, murmură timidă. Am uitat că viitorul dumneavoastră soţ,

laird de Ruthven, e şi el scoţian.

— Nu-i nimic. Mary reuşi să zâmbească. Oricum, Kitty se pricepea s-o mai înveselească.

— Despre ce e vorba în carte, milady, se interesă camerista ca să schimbe repede subiectul.

— Despre dragoste, răspunse Mary nostalgică. Despre dragoste adevărată, Kitty, despre onoare şi despre credinţă. Lucruri care, mă tem, au cam ieşit din modă.

— Au fost vreodată la modă?

— Cred că da. În orice caz, mi-ar plăcea să cred. Felul în care Scott scrie despre lucrurile acestea, cuvintele pe care le găseşte… Mary îşi flutură pletele. Nu pot să-mi imaginez pe cineva scriind astfel despre asemenea lucruri fără să le fi trăit el însuşi cândva.

— Vreţi să-mi citiţi ceva din carte, milady?

— Cu plăcere. Mary se bucură că însoţitoarea sa arăta interes faţă de marea artă a cuvântului scris. Îi citi cu multă emfază din romanul izvorât din condeiul lui Walter Scott. Cu fiecare rând citit, îi admira arta scriitoricească tot mai mult.

Scott scria despre o vreme în care dragostea şi onoarea erau mult mai mult decât nişte cuvinte alese. Romanul său, a cărui acţiune se petrecea în Anglia Evului Mediu, povestea despre cavaleri mândri şi doamne nobile, despre eroi care tânjeau după o dragoste cavalerească pentru adorata inimii lor şi îşi apărau onoarea cu tăişul sabiei… despre o eră care pierise şi nu avea să se mai întoarcă niciodată, ştearsă de vânt şi de vreme.

Mary era fascinată. Scott se pricepea să exprime prin forţa slovelor sale ceea ce simţea ea în adâncul inimii.

Durerea sufletească.

Melancolia.

Dar şi o rază de speranţă.

La lăsarea serii ajunseră la Jedburgh, un sat mic la douăzeci şi cinci de kilometri distanţă de Galashiels. Deoarece în toată localitatea nu era decât un han care oferea şi adăpost peste noapte, alegerea nu era grea.

Tropotul potcoavelor de cai pe pavaj se auzi puternic atunci când Winston opri trăsura în faţa clădirii vechi, zidite din piatră naturală. Kitty privi cu un uşor dispreţ prin geamul lateral, strâmbă din nas şi îşi ţuguie buzele, văzând clădirea cenuşie de care atârna inscripţia ruginită: The Jedburgh Inn.

— Nu e tocmai un palat, milady, îşi spuse părerea neîntrebată. Se vede că nu mai suntem în Anglia.

— Mi-e totuna, răspunse Mary cu modestie. E un acoperiş deasupra capului, nu-i aşa? Îmi voi petrece restul vieţii într-un palat. Ce mai contează o noapte la un han?

— Chiar nu vreţi să mergeţi la Ruthven, nu-i aşa? întrebă Kitty fără ocolişuri, cum nu s-ar fi cuvenit, însă aşa era ea.

— Nu. Mary dădu din cap. Dacă aş putea să împiedic nunta, aş face-o. Dar sunt ceea ce sunt şi trebuie să mă supun voinţei familiei. Chiar dacă…

— … nu îl iubiţi pe *laird*-ul Malcolm? o ajută Kitty.

Mary încuviinţă.

— Am sperat întotdeauna că viaţa mea va fi altfel, spuse încet. Întrucâtva ca în romanul acela, din care ţi-am citit astăzi. Că voi avea parte de dragoste şi de pasiune. Că viaţa mea va fi altfel decât a părinţilor mei. Probabil că sunt naivă.

— Cine ştie, milady? Kitty îi zâmbi. Nu aţi auzit ce se spune despre această ţară? Că aici mai dăinuie vrăjile vremurilor trecute.

— E adevărat?

— Sigur, milady. Lovell, grăjdarul, mi-a povestit; bunicul lui era scoţian.

— Ei, spuse Mary. Ai făcut cunoştinţă cu grăjdarul?

— Nu, eu… camerista roşi. Voiam doar să spun că poate totuşi va fi bine, milady. Poate Malcolm de Ruthven este bărbatul visurilor voastre.

— Nu cred. Mary dădu neîncrezătoare din cap. Îmi place să citesc cărţi, dar nu sunt atât de copilăroasă încât să cred că ceva din ceea ce e scris acolo s-ar putea împlini. Ştiu ce aşteaptă viaţa de la mine. Iar de la tine, Kitty, adăugă ea în timp ce Winston se apropia să deschidă

portiera trăsurii, aşteaptă să-ţi petreci o noapte la hanul acesta, fie că îţi place, fie că nu.

— Nu-mi place, milady, ripostă Kitty făcând cu ochiul, dar, pentru că nu sunt decât camerista voastră, am să mă supun şi…

Sfârşitul propoziţiei se pierdu în ţipetele care pătrunseră dinspre stradă, odată cu paşii grăbiţi pe caldarâmul tare.

— Ce se întâmplă? întrebă Mary. Apucă repede mâna lui Winston şi coborî din trăsură, tocmai la timp pentru a vedea cum mai mulţi bărbaţi, purtând uniforma roşie cu manta lungă a soldaţilor din armata ţinutului Highlands, târau un bărbat afară din han.

— Mişcă odată! Nu vrei să vii cu noi, câine ce eşti?

— Nu, nu vreau! urlă cel agresat, care avea o statură masivă şi purta îmbrăcăminte simplă, aproape sărăcăcioasă, de ţăran. Accentul său îl trăda fără greş ca fiind scoţian, iar limba împleticită, că băuse prea mult. Faţa şi nasul îi erau aproape la fel de roşii ca şi uniforma celor doi, care-l apucaseră şi îl târâseră violent în stradă.

— Te învăţăm noi minte să mai iei în deşert numele regelui, rebel afurisit. Conducătorul trupei, după tresă caporal, se încordă şi-i trase ţăranului o lovitură cu patul puştii în coaste. Beţivul gemu, se împiedică şi căzu cât era de lung pe caldarâmul rece.

Subofiţerul şi soldaţii săi râseră zgomotos şi erau pe punctul de a da în cel întins pe jos şi lipsit de apărare, lovindu-l cu paturile puştilor şi cu vârful cizmelor. Câţiva bărbaţi, care ieşiseră din crâşmă în urma soldaţilor, stăteau pe marginea străzii şi priveau îngroziţi spectacolul. Niciunul însă nu îndrăznea să-i înfrunte pe soldaţii care păreau să dea un exemplu sângeros cu ţăranul lipsit de apărare.

Mary privi siderată cum bărbatul care zăcea pe jos fu lovit în faţă de patul unei puşti. Nasul i se rupse cu un zgomot oribil. Sângele roşu-aprins îi curse pe piatră.

Mary de Egton se întoarse oripilată. Totul în ea se revolta împotriva felului în care era tratat omul acesta şi spontan luă o decizie.

— Încetaţi! ceru ea cu voce tunătoare. Însă soldaţii nu o auziră, lovindu-l în continuare pe neajutoratul de pe jos.

Mary voi să îi alerge în ajutor sărmanului bărbat, dar Winston, care încă o ţinea de mână, nu o lăsă.

— Nu, milady, o preveni vizitiul. Nu faceţi asta. Gândiţi-vă că suntem într-o parte străină de ţară şi nu ştim de ce…

Mary se smulse cu un gest energic. Străină sau nu, ea nu putea să privească cum bietul om era omorât în bătaie. Indiferent ce ar fi făcut, nimeni nu merita să fie tratat astfel.

— Încetaţi! strigă încă o dată şi înainte ca Winston sau altcineva să o poată împiedica, porni spre bărbaţii în uniformă care îl loveau pe cel întins pe jos. Miraţi, soldaţii îşi întrerupseră cumplita activitate.

— Cine-i comandantul aici? se interesă Mary autoritar.

— Eu, milady! îi răspunse tânărul caporal. Mary îşi dădu seama după dialect că şi acesta era scoţian – un scoţian care bătea în văzul lumii alt scoţian.

— Ce a făcut omul acesta să merite să fie tratat astfel? îl interogă Mary.

— Mă iertaţi, milady, dar nu cred că vă priveşte. Daţi-vă la o parte, să ne putem face datoria.

— Datoria, caporal? Mary îl studie pe *highlander* din cap până-n picioare. Vezi ca pe o datorie să calci în picioare un om căzut la pământ, fără apărare? Trebuie să spun, caporale, că mă bucur într-adevăr că există asemenea soldaţi cu simţul datoriei. Înseamnă că o doamnă nu are de ce să se teamă pentru siguranţa ei, cel puţin atât timp cât nu e căzută la pământ.

Câţiva dintre privitori râseră zgomotos. Faţa caporalului se făcu de culoarea uniformei.

— Aveţi libertatea de a mă jigni, milady, spuse acesta cu voce tunătoare, dar nu mă puteţi opri să-l pedepsesc pe acest trădător.

— E trădător? Dar ce a făcut?

— A vorbit necuviincios despre casa regală, veni răspunsul indignat.

— Ceea ce îl face trădător? Mary ridică sprâncenele.

Cum e un caporal care-şi batjocoreşte conaţionalii în public? Doar eşti scoţian, caporale, nu-i aşa?

— Bineînţeles, milady, dar…

Din nou râseră unii dintre bărbaţii care se aflau în faţa hanului. Doi dintre ei bătură din palme de încântare.

— Dacă acest om a încălcat legea, atunci duceţi-l de aici şi daţi-l în judecată, îl puse Mary la punct pe subofiţer. Dar dacă nu a făcut nimic ce contravine legii şi îl bateţi numai pentru că nu aveţi altceva mai bun de făcut, atunci fă bine, caporale, şi lăsă-l în pace. M-ai înţeles?

Subofiţerul îşi strânse pumnii, fremătând de furie. Cu toate acestea îi era clar că nu putea să facă nimic. Tânăra care îl punea la punct cu atâta vehemenţă în faţa tuturor era, fără-ndoială, de viţă nobilă şi era englezoaică. În ochii caporalului, acestea erau două motive serioase de nu intra în conflict cu ea.

— Am să raportez, anunţă scrâşnind din dinţi.

— Aşa să faci, rosti Mary tăios. De abia aştept să beau o ceaşcă bună de ceai cu comandantul garnizoanei dumitale.

Caporalul mai rămase locului o clipă, apoi se întoarse, arzând de furie, şi le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze. În aplauzele şi strigătele batjocoritoare ale privitorilor, se retrase împreună cu militarii.

Mary nu-i mai învrednici cu privirea, în schimb se aplecă peste bărbatul aflat la pământ, care se chircise de durere. Nasul îi era rupt, faţa mânjită de sânge.

— Totul va fi bine, îl încurajă ea, în timp ce căută într-unul din buzunarele mantoului şi scoase o batistă de mătase. Au plecat. Nu trebuie să te mai temi.

— Domnul să vă binecuvânteze, milady, îngăimă ţăranul, pe care durerea părea să-l fi trezit din beţie, El să vă binecuvânteze…

— Aşa să fie. Mary se ocupă de bietul om şi îi şterse sângele de pe obraz. Privind în urmă, nu mai putea spune ce anume o determinase să intervină atât de hotărâtă pentru el. Să fi fost din milă? Sau pur şi simplu a indignat-o faptul că un om poate fi tratat cu atât dispreţ?

— Are nasul rupt, le spuse Mary privitorilor, care încă

mai stăteau pe marginea drumului şi se holbau. Cineva să cheme un medic.

— Un medic? întrebă prosteşte un tânăr cu păr roşu ca focul. Nu avem medic aici, milady. Cel mai apropiat medic e la Hawick şi e englez.

— Ce înseamnă asta?

Băiatul o privi cu ochi mari.

— Înseamnă că n-are rost să-l chemăm, pentru că nu vine, explică el ridicând din umeri. Pe lângă asta, n-ar ajunge nici simbria pe un an ca să-l plătim.

— Înţeleg. Mary îşi muşcă buzele. Atunci duceţi-l înăuntru şi întindeţi-l pe o masă. O să încerc să-l pansez.

Tânărul şi camarazii săi se priviră unii pe alţii nedumeriţi. Pe moment nu ştiau ce să facă.

— Haideţi, ce aşteptaţi? spuse un bătrân scoţian, care stătea şi el şi molfăia o pipă din care pufăia norişori mici în aerul încărcat de ceaţă al serii. Faceţi ce a spus doamna şi căraţi-l pe sărmanul Allan înăuntru.

Tinerii se îmbrânceau de parcă ar fi trebuit să-şi facă curaj. Într-un sfârşit se puseră în mişcare, îl luară pe rănit şi îl duseră înăuntru.

— Mulţumesc, spuse Mary către scoţianul bătrân care continua să îşi fumeze pipa.

— Hm, spuse bătrânul, a cărui faţă tăbăcită de vreme aducea cu o bucată de piele veche şi a cărui barbă se întindea ca o coroană albă de la o ureche la alta. Bine ai făcut, copilă, adăugă admirativ.

— Copilă, repetă indignat Winston, care asistase neputincios la întregul incident şi acum era pe punctul de a descărca cuierele doamnelor. Aceasta e Lady Marybeth de Egton, îi spuse bătrânului scoţian. Dacă vrei să-i vorbeşti, fă-o aşa cum se cuvine după rang şi or…

— Destul, Winston, îl întrerupse Mary.

— Dar, milady, el…

— Destul, repetă Mary energic şi Winston tăcu. Încruntat, începu să se ocupe din nou de bagaje, săltă pe umeri cele două cufere de lemn şi le duse în han.

— Bine ai făcut, spuse bătrânul scoţian din nou şi

zâmbetul pe care i-l adresă se dovedi ca o rază timidă de lumină în această zi deprimantă.

Mai târziu se aşezară în sala de mese într-un loc mai lăturalnic, la o masă acoperită cu o pânză de in.

Sala de mese de la Jedburgh Inn nu se deosebea deloc de cele ale altor hanuri sau taverne, în care Mary şi însoţitorii săi poposiseră în ultimele zile: o încăpere de mărime mijlocie, ai cărei pereţi fuseseră zidiţi din piatră masivă, deasupra un tavan scund din lemn mucegăit. Tejgheaua era ceva mai mult decât o scândură groasă, care fusese aşezată pe un rând de butoaie de *ale*[8] iar mesele şi scaunele fuseseră confecţionate din lemn masiv de stejar. În şemineul deschis pâlpâia o flacără care alunga frigul din încăpere; mai în spate, o scară de lemn ducea la etaj, unde se aflau camerele de oaspeţi.

Mary se ocupă mai întâi de rănit. Îi pansă rana deschisă aşa cum ştia ea mai bine şi aranjă să fie dus acasă, să se poată odihni. După care Winston îi comandă hangiului de mâncare, iar acum li se puse pe masă un meniu bogat compus din *ale,* brânză, pâine şi *haggis*[9]*.* În timp ce pe faţa lui Winston şi a lui Kitty se putea vedea că nu se prea împăcau cu bucătăria scoţiană, Mary îi prinsese gustul. Poate ţinea de dispreţul ei faţă de tot ce era artificial şi supradimensionat, ceea ce o făcea să aprecieze avantajele bucătăriei simple: burta de oaie, condimentată puternic, îi plăcea mult mai mult decât potârnichile şi fazanii care se serveau pe la recepţiile acelea plicticoase.

Nu-i scăpară nici privirile pe care le aruncau în direcţia lor ceilalţi bărbaţi şi femei care se mai aflau acolo. Mary nu mai văzuse asemenea priviri, dar îşi dădu seama destul de repede ce înseamnă.

Foame.

---

[8] Bere scoţiană blonda, amară, dulceaga sau aromata (n.tr.)

[99] Una dintre cele mai cunoscute specialităţi ale bucătăriei scoţiene, comparabila cu drobul (burtă de oaie, umplută cu inimă, creier, ficat, plămâni, rinichi şi grăsime de oaie, ceapă şi făină de ovăz, condimentată puternic (n.tr.)

Oamenii care stăteau la mesele vecine erau săraci lipiţi. Un *haggis* întreg era probabil mai mult decât porţia lor şi a familiilor lor pe o lună. Când Winston se plânse că scoţienii ăştia habar n-au să facă o bere ca lumea, Mary îl puse la punct cu asprime. Nu putea spune de ce, dar ceva înlăuntrul ei o făcu să ia instinctiv partea acestor oameni, care locuiau într-o ţară care îi era străină, ceva ce venea din adâncul ei şi al cărui izvor nu-i era cunoscut.

Aşa stătură tăcuţi la masa care se afla nu departe de căminul care împrăştia o căldură plăcută. Nici Kitty, nici Winston nu îndrăzniră să scoată o vorbă; vizitiul, pentru că fusese mustrat mai mult decât era cazul în ziua aceea, iar Kitty pentru că nu-şi înţelegea defel stăpâna.

Mary tocmai voia să anunţe că se gândea să se retragă în odaia de sus la odihnă, când unul dintre ceilalţi oaspeţi se ridică de la masă şi se îndreptă spre ei cu paşi apăsaţi. Era bătrânul scoţian cu barbă, care vorbise cu Mary în faţa hanului. Încă mai avea pipa în colţul gurii. Se sprijinea la mers într-un un baston din lemn gros şi plin de noduri, al cărui mâner era crestat decorativ.

— Permiteţi să mă aşez, milady? întrebă cu limba îngreunată de *ale.*

— Nu, îl înfruntă Winston cu asprime şi se ridică de pe scaun. Milady nu doreşte…

— Bineînţeles că vă este permis, spuse Mary zâmbind şi arătă spre scaunul de la capătul mesei dreptunghiulare.

— Dar milady, se agită Winston. Nu e decât un ţăran simplu! N-are ce căuta la masa Domniei Voastre!

— La fel ca şi un simplu vizitiu, replică Mary dintr-o suflare. Aşa e la drum.

— Sunteţi în călătorie, întrebă bătrânul scoţian. Mergeţi pesemne spre nord?

— Nu te priveşte, răspunse Winston răstit. Milady nu va…

Privirea mustrătoare a lui Mary îl făcu să amuţească. Se aşeză din nou la locul său, arătând de parcă l-ar fi forţat cineva să bea din afurisita aceea de bere scoţiană.

— Da, mergem spre nord, îi răspunse Mary manierat

bătrânului, de care se simţea apropiată într-un mod bizar, de parcă l-ar mai fi întâlnit cândva, cu toate că nu trecuse în viaţa ei de graniţa de la Carter Bar. Era mai mult un sentiment, o părere care se ridica din adâncul fiinţei ei.

— Prima călătorie în Scoţia?

Mary aprobă printr-o înclinare a capului.

— Şi, cum vă place aici?

— Nu ştiu. Mary zâmbi sfioasă. Astăzi am ajuns. E prea devreme să-mi fac o părere.

— Atunci deja aveţi un avantaj faţă de compatrioţii dumneavoastră, fu de părere bătrânul scoţian cu un zâmbet lipsit de veselie. Cei mai mulţi englezi care vin la noi ştiu din prima zi că nu le place aici. Ţara e aspră, vremea rece şi berea n-are gustul de acasă.

— Se întâmplă una ca asta? întrebă Mary şi îi aruncă lui Winston o privire mustrătoare.

— Sigur că da, milady. Dar Domnia Ta eşti altfel, după cum nu mă înşală oasele mele cele bătrâne.

— Cum vine asta?

Bătrânul puse pipa deoparte, scoţând ultimele rotocoale de fum în aerul îmbâcsit de iz de bere şi sudoare rece. Un zâmbet feciorelnic îi îmblânzi trăsăturile.

— Sunt bătrân, milady, spuse acesta. Şaptezeci şi şase de afurisite de ierni am trăit: e mult prin locurile acestea. M-am născut în anul în care casapul acela nenorocit de Cumberland ne-a pricinuit ruşinea de la Culloden. De atunci am văzut venind şi plecând o mulţime de englezi. Pentru cei mai mulţi dintre ei ţara noastră frumoasă nu-i decât o vacă de muls, ceva din care poţi stoarce şi ultimul penny. Dar dumneata eşti plăsmuită din alt aluat, simt asta.

— Nu-ţi fă iluzii, răspunse Mary. Sunt nobilă, ca şi ceilalţi englezi de care vorbeşti.

— Dar nu ne priviţi ca pe nişte barbari, care trebuie civilizaţi, spuse bătrânul scoţian şi o privi cu subînţeles. Ne vedeţi ca oameni. Altfel nu v-aţi fi amestecat, când nemernicii aceia de trădători au tăbărât asupra sărmanului Allan Buchanan.

— Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Mary cu modestie.

— Aţi făcut mult mai mult decât atât. Aţi fost curajoasă şi ne-aţi ţinut partea. Băieţii aceia – arătă înspre mesele vecine, la care stăteau tineri scoţieni, aruncând câte o privire pe furiş spre masa lor – nu vă vor uita niciodată.

— Ei bine, n-a fost nimic deosebit.

— Poate pentru Domnia Voastră nu, dar pentru noi a fost. Dacă aparţii unui popor înrobit şi exploatat de englezi şi de *landlords,* alungat de pe pământurile sale, ca alţii să profite şi mai mult de pe urma sa, atunci înveţi să preţuieşti bunătatea.

— Vorbiţi de *clearances,* nu-i aşa? se interesă Mary. Auzise de deportările iniţiate de *landlords,* care aveau drept scop restructurarea economiei în Highlands. În locul agriculturii, care fusese practicată până atunci şi nu aducea cine ştie ce câştig, creşterea oilor trebuia să devină viitorul economic al Scoţiei. Pentru aceasta însă era necesar ca locuitorii din ţinutul Highlands să fie strămutaţi din locurile lor de baştină, de-a lungul coastei. Nobilimea din sud vedea în aceste mutări ceva necesar, pentru a face din nordul regatului în cele din urmă o zonă civilizată şi prosperă. Din perspectiva localnicilor însă, situaţia arăta cu totul altfel…

— E o ruşine, spuse bătrânul scoţian. Timp de generaţii întregi au luptat strămoşii noştri ca să elibereze Scoţia de nemernicii aceştia de englezi – iar acum suntem alungaţi de pe pământurile pe care locuim de veacuri.

— Îmi pare foarte rău, spuse Mary sincer. Cu toate că la prima vedere nu o lega nimic de aceşti oameni, se simţea totuşi apropiată de ei într-un mod inexplicabil. Poate pentru că împărtăşeau aceeaşi soartă: Mary fusese alungată din patrie şi era nevoită să-şi petreacă restul vieţii într-un loc străin şi nedorit. Poate, se gândi, am mai multe în comun cu aceşti oameni decât credeam până acum.

— Cinci sute de ani, murmură bătrânul scoţian în barbă. Cinci afurisite de veacuri. Ştiaţi?

— Despre ce vorbeşti?

— Era la 1314, când Robert Bruce s-a bătut pe câmpia de la Bannockburn cu englezii. Clanurile reunite le-au tras pielea de pe ei englezilor, iar Robert a devenit regele Scoţiei libere. Acum mai bine de cinci sute de ani, adăugă bătrânul şoptind misterios.

— Nu ştiam, recunoscu Mary. Ştiu în general foarte puţine despre Highlands. Dar am de gând să iau măsuri.

— Aşa să faceţi, milady, continuă bătrânul şi se aplecă atât de tare spre ea, încât îi simţi mirosul iute al vestei de piele şi pe cel amar, de tutun şi bere, al răsuflării. E bine să-ţi cunoşti trecutul. Şi n-ai voie să-l uiţi niciodată. Niciodată, auziţi?

— Sigur că nu, întări Mary, uşor intimidată de spusele bătrânului. Trăsăturile bătrânului scoţian se modificaseră, nu mai păreau atât de blajine şi înţelepte ca înainte, ci fanatice, hăituite. În privirea lui, până nu de mult atât de blajină, părea acum să mocnească flăcări sălbatice.

— Am făcut greşeala să uităm trecutul, îi şopti bătrânul, şi vocea sa căpătă un ton declamativ. Am trădat tradiţiile strămoşilor şi am fost pedepsiţi amarnic. Robert însuşi a fost cel care a făcut primul pas. A rupt-o cu tradiţia, a făcut greşeala de la care a pornit tot răul.

— Ce greşeală, întrebă Mary, mirată. Despre ce vorbeşti?

— Vorbesc de spada regelui, spuse bătrânul scoţian misterios. De spada care a rămas pe câmpul de luptă de la Bannockburn. Cu ea obţinuse victoria, dar Robert nu a preţuit-o. A încheiat cu tradiţia vremurilor vechi şi s-a aplecat spre alte tradiţii şi obiceiuri. Acesta a fost începutul sfârşitului.

— Dacă spui dumneata… Mary privi în jur încurcată. Era de netăgăduit faptul că bătrânul băuse prea mult şi alcoolul i se urcase la cap. După privirile lui Kitty şi ale lui Winston, îşi dădu seama că cei doi nu dădeau doi bani pe ce spunea bărbatul. Mary în schimb era afectată, cu toate că n-ar fi ştiut să spună din ce pricină.

Poate din cauza bătrânului însuşi, care îi părea atât de

străin şi, în acelaşi timp, atât de aproape. Poate şi din pricina a ceea ce povestise, chiar dacă Mary nu înţelesese mare lucru.

— Spada s-a pierdut, murmură bătrânul, şi, odată cu ea, şi libertatea noastră.

— Gata, bătrâne, spuse hangiul, ai necăjit-o destul pe doamna. E vremea să mergi acasă. E vremea închiderii şi nu mai vreau să am de-a face cu soldaţii roşii.

— Plec acum, spuse bătrânul, lăsaţi-mă să vă mai privesc o dată în ochi, milady. Văd în ei ceva ce nu mi-a mai fost dat de mult să văd.

— Ce anume vedeţi? întrebă Mary, amuzată.

— Bunătate, răspunse bătrânul serios. Curaj şi sinceritate. Lucruri pe care le-am crezut pierdute. E frumos să le vezi din nou. Mă bucur că v-am întâlnit, milady.

Mary avu pentru o clipă senzaţia că vede în ochii bătrânului o urmă de lacrimă. Apoi scoţianul se ridică şi se pregăti să plece. Părăsi localul împreună cu alţi clienţi pe care hangiul aproape că îi scoase afară, boscorodindu-i.

Mary privi cu uimire în urma lor. Ultimele cuvinte ale bătrânului scoţian nu-i ieşeau din cap.

Bunătate, curaj şi sinceritate. Lucruri pe care le credeam pierdute…

Bătrânul rostise întocmai ceea ce simţea şi ea. Îi cuprinsese în cuvinte cele mai intime gânduri, de parcă privise până în adâncul sufletului ei. De parcă ar fi cunoscut-o de ani. De parcă i-ar fi ştiut cele mai tainice dorinţe şi năzuinţe şi i le-ar fi împărtăşit.

— Un bătrânel ciudat, dacă mă întrebaţi pe mine, milady, spuse Winston.

— Nu ştiu. Kitty ridică din umeri. Mie mi s-a părut simpatic.

— A fost straniu, spuse Mary. Ştiu că sună nebuneşte, dar am senzaţia că îl cunosc pe omul acesta.

— Nu e cu putinţă, milady. Winston dădu din cap. Un sărăntoc ca el nu cred că şi-a părăsit vreodată satul. Şi nici Domnia Voastră nu a mai fost pe aici.

— Nu la aşa ceva mă gândeam. E altfel. O anume familiaritate, cum rar…

Mary se întrerupse.

Nu avea voie să-şi împărtăşească cele mai intime trăiri ale sufletului în faţa slujitorilor, oricât de apropiaţi i-ar fi fost aceştia. Ce se petrecuse între ea şi bătrânul scoţian nu ştia nici ea însăşi. Dar era limpede că vorbele lui o impresionaseră. Dorul său de vechea Scoţie, pierdută pentru totdeauna, o marcase, de parcă ea însăşi ar fi pierdut ceva de preţ. *O vreme a romantismului şi a adevărului…*

Acest gând nu-i mai dădea pace.

Mai târziu, întinsă în pat în odaia sa, acoperită cu plapuma groasă de puf, care era rezervată pentru oaspeţii de seamă, se întrebă cum trebuie să fi fost.

Atunci, cu cinci sute de ani în urmă…

Dis-de-dimineaţă plecară. Winston înhămase caii la trăsură la prima rază de soare. În timp ce Kitty îşi ajuta stăpâna la toaleta de dimineaţă şi la îmbrăcat, Winston puse cuferele pe locul larg pentru bagaje în partea din spate a trăsurii.

În sala de mese a hanului, care încă mai mirosea a sudoare şi *ale,* luară un mic dejun sărăcăcios, dar consistent, un terci vâscos de cereale. Winston vru să protesteze, spunând că unei lady ar trebui să i se ofere ceva mai bun, dar Mary nu-l lăsă.

Nu voia să fie nepoliticoasă; întâlnirea cu bătrânul scoţian din seara trecută îi lăsase o impresie de neşters şi izbuti să-şi dea seama ce mândrie şi ce conştiinţă a tradiţiei îi animau pe oamenii aceştia. Nici ei nu mâncau altceva la dejun decât terci de cereale, aşa că Mary se mulţumi şi ea cu atât. O stranie simpatie o lega de locuitorii acestei ţări pe care ea însăşi nu şi-o putea explica prea bine.

Noaptea avu iarăşi visul; iarăşi o văzu pe tânăra femeie, care călărea pe calul alb ca zăpada prin Highlands, ţinutul deluros din Highlands pe care Mary nu îl cunoştea decât

din picturi şi care în visele ei devenea aproape tangibil de parcă ar fi fost cândva acolo. După aceea nu-şi mai putea aminti decât impresii şterse şi imagini îndepărtate. O cetate din ale cărei creneluri privea o femeie tânără, o spadă înfiptă în pământ, în mijlocul unui câmp de luptă.

Trebuie să fi fost din pricina cuvintelor scoţianului, care o urmăriseră pe Mary până şi în somn.

După micul dejun, părăsiră Jedburgh Inn. Soarele urcase deja peste casele sărăcăcioase acoperite cu paie, cerul se colorase într-un purpuriu delicat.

— Purpura dimineţii, comentă Winston indispus, în timp ce le ajuta pe doamne să urce în trăsură. Va ploua, milady. Nu vi se prea arată ca afurisita asta de ţară să vă facă o primire mai de Doamne-ajută.

— Şi acasă plouă, Winston, spuse Mary ridicând din umeri. Nu înţeleg supărarea ta.

— Mă iertaţi, milady. Trebuie să fie din cauza acestui ţinut. E gol şi deprimant şi locuitorii nu sunt decât nişte ţărani necioplіţi.

Mary, care tocmai se pregătea să urce în trăsură, rămase locului pe scări şi-i aruncă slujitorului o privire mustrătoare.

— Ai o foarte bună părere despre tine însuţi pentru un birjar, bunul meu Winston.

— Mă iertaţi, milady, n-am vrut să par dispreţuitor, se scuză slujitorul, dar aroganţa din privirea sa îl contrazicea.

Mary se urcă în trăsură şi luă loc. Nu putea să le-o ia în nume de rău scoţienilor că nu-i sufereau pe englezi. Chiar şi slujitorii englezi păreau să se uite de sus la locuitorii acestei ţări, considerându-i inferiori şi necioplіţi.

Mary însă era de altă părere. Prin romanele lui Walter Scott, pe care le citise, dobândise o altă impresie despre ţinutul de dincolo de hotar. Ceea ce unora li se părea o fâşie anostă de ţară, în care nu existau nici cultură, nici civilizaţie, devenise pentru ea unul dintre puţinele locuri în care vorbe ca onoarea şi nobleţea nu dispăruseră încă.

Pentru cei mai mulţi nobili de vârsta ei, tradiţia nu era mai mult decât o vorbă goală, o frază prin care se încerca

legitimarea bogăţiei, în timp ce alţii abia aveau ce mânca; aici în nord cuvântul mai avea însemnătate. Aici se trăia cu trecutul şi cu mândria cu privire la trecut. Mary mai vedea şi acum limpede mândria aceasta în ochii bătrânului.

În timp ce trăsura se punea în mişcare şi Kitty se plângea întruna că dormise foarte rău pe dormeza ei şi că o durea spatele, gândurile lui Mary se învârteau din nou în jurul a ceea ce spusese bătrânul cel ciudat.

La ce se referise, când vorbise despre trădare? Ce alte tradiţii mai fuseseră jertfite pe câmpul de luptă de la Bannockburn? Scoţianul părea să vorbească foarte serios, chiar dacă limba îi era îngreunată de *ale.* Mary simţi că patria ei de adopţie avea să fie o ţară a misterelor şi contrastelor.

Purtată de gânduri, privi pe geamul lateral al trăsurii, văzu clădirile din Jedburgh rămânând în urmă, prăvăliile negustorilor şi atelierele meseriaşilor. Cele câteva găini şi cocoşul care umblau pe stradă săriră speriate într-o parte când se apropie trăsura.

La această oră a dimineţii nu prea era nimeni pe străzi, numai câteva femei care trăgeau nişte roabe spre piaţă. Imediat după aceea ajunseră la piaţă, un loc liber care măsura ceva mai puţin de cincizeci de metri pătraţi şi era străjuit de case cu două etaje, printre ele o prăvălie şi casa judecătorului local.

În partea de răsărit a pieţei îşi instalaseră femeile tarabele cu marfă, oferind spre vânzare puţinul pe care bărbaţii lor putuseră să-l adune de pe pământul arid. Mary însă nu avea ochi pentru ele. Toată atenţia ei se îndreptă înspre eşafodul care fusese construit în mijlocul pieţei.

Era o tribună făcută din lemn masiv, pe care se ridicau mai mulţi stâlpi de spânzurătoare, de care erau legate funii. De acestea atârnau, spre groaza lui Mary, cinci bărbaţi.

Fuseseră executaţi la ivirea zorilor. Soldaţii, ale căror uniforme roşii erau singurele pete de culoare pe cenuşiul trist al caselor, stăteau de strajă în faţa eşafodului.

— Înfiorător! ţipă Kitty şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

Chiar dacă sufletul i se strângea de repulsie şi imaginea celor cinci morţi, care atârnau inerţi de funii, îi provoca greaţă, nu putea altfel, trebuia să-i privească. Spre groaza sa, constată că unul dintre morţi îi era cunoscut.

Deoarece se renunţase la a le trage pe cap condamnaţilor saci, văzu în trecere feţele morţilor. Printre aceştia, îl recunoscu Mary pe bătrânul scoţian cu care vorbise la Jedburgh Inn şi care-i povestise despre Robert Bruce şi bătălia de la Bannockburn, despre cum fusese trădată tradiţia poporului scoţian.

Îşi aminti de ultimele lui cuvinte. Îşi luase rămas-bun de la ea. Într-un fel, parcă avusese o bănuială că nu va apuca zorii zilei.

Mary închise ochii şi simţi durere şi furie în acelaşi timp. Vorbise cu bătrânul, îl privise în ochi. Ştia că nu fusese un om rău, nu fusese un tâlhar care să merite să fie spânzurat şi expus în piaţa publică. În această ţară însă, Mary începu să priceapă treptat acest lucru, domneau alte legi.

Unul dintre soldaţii care făceau de strajă în faţa eşafodului privi spre trăsură. Mary îl recunoscu pe tânărul caporal, pe care îl pusese la punct în faţa hanului. Un rânjet îi alunecă peste trăsăturile feţei şi înclină uşor capul. Pentru jignirea care îi fusese adusă se răzbunase în chip groaznic.

Mary nu ştia ce să facă. Îi venea să-i ceară lui Winston să oprească trăsura, să meargă la caporal şi să-l mustre. Însă o voce lăuntrică îi spuse că doar ar înrăutăţi lucrurile.

Mândria şi neclintirea bătrânului fuseseră un ghimpe în ochii potentaţilor englezi. Îl executaseră ca să le arate oamenilor că era periculos să te pui cu cei puternici. Iar Mary luase indirect parte la aceasta.

Se oripilă. Îi era ruşine că făcea parte dintre aceia care erau la putere în ţara aceasta. La balurile nobililor din sud, prostia ţăranilor scoţieni era prilej de amuzament şi se considera că ar trebui civilizaţi chiar şi cu forţa. Bărbaţi tineri, care în viaţa lor nu înduraseră nicio privaţiune, se complăceau în a face glume proaste despre ei.

Realitatea însă era cu totul alta. Nu civilizaţia, ci legea

bunului plac domnea în ţara aceasta şi nu scoţienii, ci englezii păreau adevăraţii barbari.

Indignarea lui Mary era fără margini, lacrimi de furie şi de durere îi umplură ochii. În timp ce trăsura părăsea târgul Jedburgh, tânăra femeie se întrebă din nou în ce ţinut înspăimântător fusese trimisă.

4.

Pe vremea când era şerif la Selkirk, Walter Scott asistase la două autopsii.

Pe prima o ordonase el însuşi, când Douglas McEnroe, un fustangiu notoriu, fusese găsit cu gâtul rupt în şanţul de lângă drumul care ducea de la Ashkirk la Lillisleaf; cealaltă fusese necesară când o văduvă din Ancrum susţinuse că moartea subită a soţului ei nu ar fi putut fi cauzată de o boală de inimă. Atunci nu s-a dovedit prezumţia de crimă şi în adâncul său, Sir Walter îşi dorea ca nici acum să nu se adeverească. O presimţire sinistră îi spunea însă că spera degeaba.

William Kerr era un om în vârstă, care umbla încovoiat de povara anilor şi pe care, în zilele reci şi ceţoase, atât de numeroase în Lowlands, îl chinuia reumatismul. Pentru că era singurul medic din Selkirk, avea tot timpul de lucru, indiferent dacă pe un sătean îl dureau dinţii sau îi făta vaca, Kerr se ocupa şi de una, şi de alta.

Sir Walter învăţase, ca şerif la Selkirk, să-l aprecieze pe Kerr, atât ca prieten, cât şi ca medic competent. Bătrânul Will va fi fost un personaj ciudat, cu tabieturi bizare, însă era cel mai bun medic pe care-l cunoştea Sir Walter. Şi avea nevoie de sfatul său.

— Acum, fu de părere Kerr în stilul său tărăgănat de a vorbi, care pe un ascultător neavizat îl ducea pesemne cu gândul la un corn ruginit de vânătoare, atât cât pot să judec eu, băiatul a căzut de la mare înălţime.

— A căzut sau a fost împins? întrebă Sir Walter. Aceasta

este întrebarea, prietene.

Kerr înconjură cu paşi mici masa pe care se afla cadavrul sărmanului Jonathan. Sir Walter ordonase aducerea trupului neînsufleţit de la Kelso la Selkirk, ca să fie examinat de medic şi pe cât de mâhnit era bătrânul Kerr de moartea violentă a unui om atât de tânăr, pe atât de binevenită i se păru ieşirea din rutină pe care i-o oferea autopsia.

După ce cercetă fractura craniului, curăţă cadavrul de sânge, pentru a putea examina mai bine rănile lui Jonathan.

— Nu sunt urme de violenţă, constată într-un final. Nu sunt plăgi tăiate, nici împunsături niciunde pe corp. Moartea a survenit în urma impactului, fără îndoială. În afară de asta, băiatul şi-a rupt gâtul în cădere. Aceasta explică unghiul nefiresc în care se află capul faţă de restul corpului.

Sir Walter evită să privească într-acolo. Mirosul pestilenţial care domnea în camera de lucru a lui William Kerr, care venea de la numeroasele uleiuri şi esenţe pe care medicul le dădea pacienţilor săi ca leacuri, îi pusese deja destul stomacul în dificultate. Gândul că acel tânăr, care zăcea palid şi fără viaţă pe masă, se mai bucura de o sănătate deplină doar cu o zi în urmă îi era insuportabil.

— Balustrada din bibliotecă e prea înaltă ca să poţi pur şi simplu cădea peste ea, constată Sir Walter, iar eu nu pot să cred că Jonathan s-a sinucis. Era un tânăr cu poftă de viaţă şi nu-mi pot imagina vreun motiv destul de întemeiat, ca să pot măcar lua în considerare faptul că…

— Dragostea. Kerr privi în sus. Cu umorul său temut şi bine cunoscut printre săteni, chicoti încet. Pe ochiul stâng purta un dispozitiv artizanal, confecţionat de el însuşi dintr-un cilindru scurt din piele şi o lupă – un ajutor pentru ochii săi obosiţi, ca să nu le scape nimic. Privindu-l pe Scott, părea un ciclop uriaş, al cărui ochi monstruos îl scruta pe stăpânul de la Abbotsford.

— Poate tânărul nostru prieten era îndrăgostit şi nefericit, explică Kerr. Poate avea o doamnă a inimii care

nu-i împărtăşea afecţiunea. Adâncimile în care pasiunea neîmpărtăşită aruncă sufletul omului nu trebuie nicidecum subestimate.

— E adevărat, bătrâne prieten. Sir Walter dădu din cap aprobator. Multe din romanele mele vorbesc de puterea dragostei. Dar singura pasiune pe care o cunoştea Jonathan era cea pentru cărţi. La sfârşit, adăugă cu amărăciune în glas, i-a fost fatală.

— Spuneai că tânărul ar fi fost împins peste balustradă?

— Asta presupun. O altă posibilitate nu există.

— Indiciile conduc la această concluzie sau Domnia Ta nu vrea să accepte vreo altă explicaţie?

— Ce vrei să spui, Will?

— Îşi mai aminteşte Domnia Ta de Sally Murray?

— Desigur.

— Sărmana femeie era într-atât de convinsă că soţul ei fusese omorât, încât nu voia să accepte nimic altceva. Adevărul era însă că acesta fusese la Hadwick la prostituate, iar ele probabil i-au suprasolicitat inima sensibilă. Medicul râse din nou. Asemenea lucruri se întâmplă, Sir. Trecutul nu se va schimba numai pentru că noi vrem ca lucrurile să se fi petrecut altfel.

— De ce-mi povesteşti lucrurile astea, Will?

Kerr îşi luă jos lupa şi o puse deoparte.

— Obiectul ăsta face slujbă bună la consultaţiile mele, explică el, dar n-am nevoie de el ca să privesc în sufletul oamenilor. Iar în sufletul Domniei Tale, Sir, cu tot respectul, descopăr vinovăţie.

— Vinovăţie? De ce?

— Nu ştiu, pentru că Domnia Ta nu poartă nici cea mai mică răspundere pentru ce i s-a întâmplat bietului tânăr. Dar eu o cunosc pe Domnia Ta de mult şi destul de bine, pentru a şti că se chinuie oricum cu reproşuri.

— Chiar dacă ai avea dreptate, nu văd unde vrei să ajungi, Will.

— Să se gândească Domnia Ta la văduva Murray. Ei îi venea mai uşor să creadă că soţul îi fusese otrăvit, decât să accepte că şi-a găsit un sfârşit lipsit de glorie în braţele

unei prostituate. Iar eu cred că şi Domnia Ta, domnule, doreşte cu orice preţ să găsească pe cineva care să poarte vina morţii lui Jonathan.

— Prostii. Scott negă. Nu e vorba de aşa ceva.

— Sper, Sir. Presupun că Domnia Ta ştie că văduva Murray a murit fără să fi acceptat adevărul.

— Ştiu, bunul meu Will, răspunse Sir Walter oftând. Dar treci cu vederea faptul că e o uriaşă diferenţă între cazul Murray şi acesta. Atunci nu existau indicii care să arate altceva decât că Lester Murray ar fi murit de inimă. Aici însă lucrurile stau altfel. Jonathan a fost găsit cu ţeasta sfărâmată la picioarele unei balustrade, de pe care e imposibil să fi căzut singur. După tot ce ştiu despre băiat, nu am niciun motiv să cred că a fost sinucidere. Nu-mi imaginez lucrurile acestea, Will. Există dovezi care susţin teoria că Jonathan Milton nu a fost victima unui accident. A fost crimă.

Sir Walter ridicase din nou tonul mai mult decât intenţionase şi îi era limpede că de o asemenea manieră vorbele nu-i deveneau mai credibile. Moartea protejatului său îl chinuia, dar nu putea să accepte că se refugiase în scenarii fanteziste. Sau aşa să fi fost?

Bătrânul Kerr îl privi pe Sir Walter prin monoclul pe care şi-l aşezase din nou pe ochi. Lui Scott i se păru că doctorul vede cu el până în adâncul sufletului.

— O înţeleg pe Domnia Ta, Sir, spuse medicul într-un final. În locul Domniei Tale aş simţi la fel.

— Mulţumesc, Will.

Kerr dădu din cap, se întoarse din nou spre cadavru şi începu să cerceteze sub lupă fiecare părticică a corpului lipsit de viaţă.

Trecură minute interminabile în care Sir Walter şi-ar fi dorit să fi fost în altă parte. La ce roman lucra? Care a fost ultima scenă pe care o scrisese? Nu era în stare să-şi aducă aminte. Poezia şi romantismul păreau dintr-odată foarte îndepărtate. În laboratorul lui William Kerr nu era loc pentru ele.

— Aici, spuse medicul dintr-odată. Asta ar putea

însemna ceva.

— Ai găsit ceva?

— Mda,... aici, pe braţe, sunt locuri mânjite de sânge. Asta ar putea însemna că băiatul a fost apucat cu brutalitate. În plus, am remarcat încă ceva. Ascultă!

Medicul apăsă cu un zâmbet de cunoscător coastele mortului. Cedară cu un pocnet uşor care-i provocă lui Sir Walter greaţă.

— Rupte? întrebă acesta.

— Aşa este.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că e posibil să fi fost o luptă, în care elevului Domniei Tale să-i fi fost rupte coastele.

— Sau, continuă Sir Walter ipoteza, Jonathan şi-a rupt coastele când cineva l-a împins peste balustradă.

— E la fel de plauzibil. Dar, se poate şi ca rupturile să se fi produs din cauza căzăturii.

— Caută mai departe, Will, îi ceru Scott medicului. Cu cât găseşti mai multe, cu atât mai repede aflăm adevărul.

— Ceea ce nu a fost dovedit, ripostă medicul făcând cu ochiul, care din cauza lupei păru destul de grotesc. Arareori ştiinţa multă limpezeşte lucrurile. De multe ori e exact invers. Deja Socrate şi-a dat seama de această stare de fapt.

În ciuda tensiunii în care era, lui Sir Walter îi veni să râdă de medicul hâtru. Poate că William Kerr totuşi îl va putea ajuta să facă puţină lumină în întuneric. Şi nici de data aceasta medicul nu-l dezamăgi.

— Sir? întrebă el dintr-odată.

— Da, Will?

— Ce culoare avea paltonul lui Jonathan?

— Păi, era... gri, din câte îmi amintesc, spuse Sir Walter încreţindu-şi fruntea. Ce importanţă are?

— Nu era negru? Din lână aspră?

— Nu. Sir Walter dădu din cap în semn că nu. Nu, din câte îmi amintesc.

Medicul afişă un zâmbet triumfător. Apoi extrase cu penseta ceva de sub unghia degetului mare al mâinii

drepte. Când îl ridică, constată şi Sir Walter că este vorba de un fir. Un fir de lână aspră.

— Atunci, spuse bătrânul William Kerr, înseamnă că în afară de băiat a mai fost totuşi cineva în arhivă.

Era lugubru în bibliotecă. Între rafturile înalte, ticsite cu foliante vechi, timpul părea să stea în loc şi pulberea veacurilor trecute înţesa aerul. Deşi pe mesele de lectură se aflau suficiente lumânări, lumina lor era la câţiva paşi distanţă înghiţită de întunericul dens.

Quentin Hay nu era un bărbat viteaz. Nepotului lui Walter Scott îi lipsea firea voluntară, activă şi hotărâtă a unchiului său şi cu siguranţă nu era ceea ce se numea un tip temerar. În timp ce fraţii săi ştiuseră toţi de timpuriu ce vor să devină – Walter, cel mai mic, care fusese botezat după unchiul său, plecase la Edinburgh ca să studieze dreptul, Liam, cel mai mare intrase în rândurile Dragonilor[10] –, Quentin ajunsese în al douăzecilea an al existenţei sale fără ca măcar să aibă idee despre ceea ce voia să facă cu viaţa lui, spre marea mâhnire a mamei sale.

Să apuce pe drumul deschis de fratele ei şi să devină scriitor fusese ideea mamei. Nu era vorba că Quentin nu-şi putea închipui să-şi câştige existenţa cu scrisul cărţilor. Problema era că îşi putea închipui să trăiască şi din orice altă meserie. Sigur, scrisul îi făcea plăcere, dar ca înclinaţia sa să fi fost atât de pronunţată ca a unchiului era îndoielnic.

În orice caz, i se ivise astfel ocazia să plece de acasă. Îi plăcea la Abbotsford. Nu numai pentru că Sir Walter era un mentor răbdător şi înţelept, şi în unele privinţe o figură paternă mai puternică decât propriul părinte, un bărbat taciturn, care muncea din greu câştigându-şi existenţa ca şi contabil la o reprezentanţă comercială din Edinburgh. Îi plăcea şi pentru că Sir Walter nu-l presa, aşa cum aveau obiceiul părinţii, şi pentru că mai avea senzaţia, pentru prima dată în viaţă, că are el însuşi dreptul să decidă ce va

[10] Dragoni - (gr.-lat. *draco,* „zmeu“), trupe de cavalerie, provenite din rândul archebuzierilor (n.tr.)

face cu viaţa sa. Cel puţin câteodată.

Să stea până noaptea târziu în curent într-o bibliotecă rece, căutând indicii despre o crimă nu ţinea totuşi de lucrurile pe care să şi le fi ales de bună voie. Dar Sir Walter nu lăsase loc de îndoială că ar avea nevoie urgentă de ajutorul lui şi tânărul nu voia să-l lase de izbelişte.

El însuşi simţea clar cât de mult suferea unchiul său din cauza morţii lui Jonathan Milton. Era la fel de întristat de sfârşitul timpuriu şi tragic al studentului, cu care fusese adesea la Jedburgh la prăvălie sau la han.

Peste zi stătuse la dispoziţia abatelui Andrew şi a confraţilor săi, pentru a-i ajuta să verifice inventarul bibliotecii, o îndeletnicire fără sfârşit, cu toate comorile acelea de hârtie, care zăceau pe rafturile înalte. Călugării se concentraseră pe acele domenii în care lucrase Jonathan Milton şi controlaseră şi rafturile de la etaj, unde studentul pare să se fi aflat în ultimele sale clipe de viaţă.

Premonstratensii au pornit la lucru tăcuţi, în felul lor contemplativ de-a fi. La început liniştea i se păru lui Quentin apăsătoare şi grea, dar pe parcursul zilei se obişnui însă cu ea. Da, începuse să simtă liniştea ca pe ceva eliberator, savurase faptul de a fi singur cu gândurile sale; cu frica şi durerea sa – şi cu furia pe aceia care erau răspunzători de moartea lui Jonathan.

Până la lăsarea serii nu s-a găsit niciun indiciu cu privire la faptul că vreun hoţ ar fi pătruns în bibliotecă. Toate volumele păreau să fie la locul lor, aranjate ordonat şi acoperite de un praf secular. Călugării se retrăseseră la lăsarea serii să-şi îndrepte gândurile în rugăciune către Cel de sus şi să-şi încheie ziua în recluziune.

Quentin însă rămase în bibliotecă.

Un sentiment care până atunci îi fusese străin puse stăpânire pe el şi îl obligă să-şi continue căutarea: ambiţia. Pornirea irezistibilă de a afla ce s-a petrecut îl copleşi pe Quentin fără ca măcar să fie în măsură să spună de unde izvora acea ambiţie. Poate erau condiţiile misterioase ale morţii lui Jonathan cele care îi treziseră curiozitatea şi care acum îl făceau chiar să-şi petreacă noaptea în acest

loc întunecos şi înfricoşător. Poate era şansa de a-i dovedi unchiului său în sfârşit ce poate.

Sir Walter făcuse atâtea pentru el, iar aceasta era şansa de a-şi arăta recunoştinţa. Quentin era sigur că unchiul său nu-şi va găsi odihna până când împrejurările morţii lui Jonathan nu vor fi elucidate complet. Dacă va putea şi el să contribuie la aceasta, atunci o va face, indiferent cât de incomode vor fi condiţiile.

Tânărul evită să se uite în jur prin lumina difuză a lumânărilor. Dacă vocaţia sa scriitoricească lăsa de dorit, dispunea totuşi de o fantezie debordantă, care îl făcea să vadă peste tot în culoarele şi nişele întunecate dintre rafturi tot felul de făpturi nebuloase, aceleaşi fantome pe care orice copil crede că le zăreşte în nopţile întunecoase şi de care Quentin nu se eliberase niciodată cu adevărat.

Îşi aminti cum unchiul său îl întrebase amuzat dacă el crede în fantome. Bineînţeles că nu, susţinuse Quentin: în definitiv nu voia să se facă de râs în faţa unchiului. Dar în interiorul său, ştia că minţise. Tânărul era convins că între cer şi pământ există nişte lucruri care nu puteau fi explicate prin mijloace raţionale, iar o hală părăsită şi prost luminată, plină-ochi cu scrieri vechi şi cărţi, crea condiţii pentru însufleţirea acestei credinţe.

— Trebuie să mă concentrez, îşi reaminti Quentin principiul fundamental pe care îl învăţase de la unchiul său. Mintea aduce lumină în întuneric, în mai mare măsură decât orice flacără. Nu suna foarte convins, dar sunetul propriei voci îl linişti. Însufleţit, apucă sfeşnicul şi uneltele de scris şi se duse din nou sus să-şi continue lucrul.

O parte din cărţile arhivei fuseseră deja catalogate de călugări. Aceasta însemna că pe volume erau aplicate cote de bibliotecă în ordine numerică crescătoare, conform cărora fuseseră aşezate în rafturi. Dacă de undeva lipsea o carte, acest lucru se putea verifica foarte uşor, hoţul nu avea cum să modifice toate celelalte cote de bibliotecă. Din cauza nenumăratelor volume care se aflau depozitate în arhiva de la Dryburgh, cercetarea tuturor cotelor şi verificarea inventarului devenea o muncă herculeană. Iar

dacă hoţul nu fusese atât de nătâng încât să fure un exemplar înregistrat, ci unul din zona necatalogată a bibliotecii, oricum nu avea cum să i se dea de urmă.

Quentin păşi în lumina pâlpâindă a lumânării spre celălalt raft. Cotele reprezentau mai multe cifre romane şi semne grafice, care nu erau uşor de ţinut minte. A le urmări impunea concentrare maximă, astfel încât tânărul aproape că uită de împrejurările înspăimântătoare.

O scândură de duşumea ieşită în afară, al cărei lemn umed se deformase, i-o readuse dintr-odată în memorie.

Quentin rămase agăţat cu vârful cizmei şi se răsturnă în faţă, iar înainte de a mai putea reacţiona şi de a se apuca de ceva, căzu pe burtă la pământ. Se auzi o bubuitură înfundată când Quentin ateriză pe podeaua veche, care scârţâi îngrijorător sub greutatea sa. Sfeşnicul pe care Quentin, speriat, îl scăpă din mână, căzu atât de rău că se rupse în două.

Lipsită de suport, lumânarea se rostogoli pe podeaua care în acel loc era uşor denivelată. Quentin, cu ochii măriţi de groază, o văzu îndepărtându-se.

— Nu! exclamă el, de parcă ar fi trebuit să pună la punct lumânarea rebelă. Grăbit şi în patru labe se târî după ea.

Panica îl cuprinse. Dacă unul din rafturi ar fi luat foc, flăcările s-ar fi extins în câteva secunde peste tot în jur. Pergamentul tratat cu ulei ar fi ars ca paiele, la fel şi hârtia veche de secole. Dintre toate prostiile şi indolenţele lui Quentin, aceasta ar fi fost de departe cea mai teribilă.

— Nu! se văită Quentin, văzând cum lumânarea se rostogoleşte sub unul dintre rafturi. Se lăsă pe burtă şi se împinse disperat peste podea. Praful se ridică şi îi intră în ochi şi în nas, făcându-l să tuşească. Panica îl îndemnă să-şi continue urmărirea bizară, până când constată uşurat că lumânarea se oprise sub raft.

Se întinse şi încercă să o apuce, dar nu ajungea la ea. Într-un moment de inspiraţie luă pana pe care o ţinea în mâna cealaltă şi scoase cu ajutorul acesteia lumânarea.

Bucata de ceară care îi provocase o asemenea sperietură apăru de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi

lumină încăperea.

În acel moment îl văzu.

În raza mată a flăcării nu se văzu decât pentru o clipă, dar destul ca să-i stârnească interesul lui Quentin. Repede întoarse din nou lumânarea în direcţia aceea. Nu se înşelase.

Pe podeaua de sub raft se vedea un semn, o emblemă pe care cineva o crestase în lemnul moale.

Quentin se aplecă curios şi-şi împinse capul între raft şi podea cât îndrăzni, ca să vadă şi să nu rămână înţepenit.

Semnul era cam de mărimea palmei sale şi arăta ca o pecete, cu deosebirea că nu era nicio literă pe el. Se compunea doar din două elemente: unul încovoiat, care arăta ca secera lunii noi, şi unul drept, care străpungea secera.

Deşi Quentin nu văzuse niciodată până atunci semnul acela, simţi o bizară familiaritate izvorând din el. Dar mai era şi un sentiment care îl înfricoşa.

Ce să însemne? De ce să fi fost incrustat în lemn tocmai în locul acesta?

— Poate pentru a marca un anumit lucru, îşi răspunse singur la întrebare. Apucă hotărât lumânarea şi o scoase de sub raft. Sfeşnicul fiind rupt, fu nevoit să o ţină în mână, aşa că ceara îi picura pe mâini.

Nu-i dădu atenţie. Pulsul i se acceleră, ambiţia îi crescuse, acum că avea sentimentul că descoperise ceva important. E posibil ca măcar de această dată neîndemânarea sa să îi fi făcut un serviciu. Poate el era primul care descoperea simbolul…

Se ridică încet şi cercetă în lumina lumânării raftul sub care găsise semnul. Raza lumânării nu ajungea departe; se văzu nevoit să parcurgă rând după rând, de jos în sus, ca, la un moment dat, să rămână cu privirea înţepenită. Lipsea un volum.

În mijlocul unui rând de foliante, care nu erau marcate, se căsca un gol cam de-o palmă.

— Asta este, şopti Quentin şi observă cum i se făcu pielea ca de găină din cauza propriului ton conspirativ. Am

găsit.

Unchiul său avusese deci dreptate. Fusese totuşi un hoţ în bibliotecă şi-şi făcuse de cap, iar el, Quentin, descoperise dovada. Pieptul i se umflă de mândrie şi ar fi preferat să strige în gura mare în euforia care-l cuprinsese.

Dintr-odată însă auzi un zgomot înfricoşător.

Paşi rari, apăsaţi, care urcau scările spre galerie. Podelele scârţâiau sub greutatea celui ce urca.

Pentru un moment, Quentin rămase paralizat de frică şi vechile temeri câştigară din nou teren. Se scutură însă de ele şi se îndemnă la raţiune. Trebuia să înceteze o dată să mai creadă în spaimele copilăriei, altfel nu va reuşi nicicum să aibă parte de aprecierea unchiului şi a familiei sale.

— Cine e acolo? întrebă de aceea cu glas tare şi atent ca vocea să-i sune puternic şi sigur.

Nu primi răspuns.

— Unchiule, dumneata eşti? Dumneavoastră sunteţi, abate Andrew?

Din nou răspunsul fu tăcerea, iar paşii se opriră.

Quentin îşi umezi buzele. Avea cele mai bune intenţii de a nu mai crede în fantome. Dar, de ce nu răspundea oaspetele nocturn când îl întreba? Amintirea a ceea ce i se întâmplase sărmanului Jonathan i se trezi din nou. Spaima îi împresură ca un inel de fier coşul pieptului şi-i tăia respiraţia.

— Cine-i acolo? întrebă încă o dată şi cu lumânarea în mână porni pe culoarul dintre rafturi. Constată speriat că lumânarea sa era acum singura sursă de lumină din bibliotecă. Cineva le stinsese pe toate celelalte şi avusese grijă ca arhiva să fie cufundată în întuneric.

Cu ce scop?

Quentin parcurse culoarul până la sfârşit ţinându-se cu ambele mâini de lumânare, de parcă ar fi fost un înger păzitor. Păşea încet şi tresărea la fiecare scârţâit al lemnului vechi. În sfârşit ajunse la culoarul principal şi aruncă o privire în afară. Era în pragul disperării. Lumina

slabă a flăcării nu bătea decât la o distanţă mică, şi ce se afla dincolo nu se putea decât intui, iar Quentin era îngrozit până în măduva oaselor de ceea ce ar fi putut fi acolo.

În ciuda paltonului de pe el, i se făcu dintr-odată frig. Nu reuşea să alunge decât cu efort panica ce îl cuprinse. Aşeza cu grijă un picior în faţa celuilalt. Trebuia să ajungă la scări, nu mai avea decât o singură dorinţă, aceea de a ieşi de acolo cât mai repede posibil. Mai întâi semnul misterios în podea, apoi volumul dispărut, iar acum, în cele din urmă, paşii în întuneric…

Lucruri înspăimântătoare se petreceau în această bibliotecă şi Quentin nu voia să aibă de a face cu ele, indiferent ce ar zice ceilalţi. Să tot fie dezamăgiţi de el, dacă voiau, el unul nu avea chef să aibă parte de aceeaşi soartă tristă ca şi Jonathan.

Îşi îndreptă nesigur paşii spre scări, trecând de rafturile aliniate. Era ca în nopţile neliniştite ale copilăriei sale, când spaime fără nume îl pândeau în unghere întunecate. Şi acum tresărea când i se părea că vede aici o umbră, acolo o arătare nedefinită. Îl costă mult efort să aşeze, în ciuda acestora, un picior în faţa celuilalt. Dintr-odată i se arătă creatura care se afla în faţa lui în întuneric. Preţ de o clipă crezu că e doar o un contur pe care i-l înfăţişa spaima, o plăsmuire a fanteziei sale. Când umbra însă începu să se mişte, Quentin pricepu că se înşelase.

Cu un ţipăt îşi duse mâinile la faţă. Lumânarea îi scăpă din nou şi căzu la pământ. În cădere aruncă o lumină ca de fulger asupra creaturii şi bănuiala lui Quentin se dovedi o cumplită certitudine.

Fantoma era reală!

Quentin văzu o mantie neagră şi un chip fără contur. Apoi simţi o căldură dogoritoare în spatele său, urmată de o lumină orbitoare.

Instinctiv se întoarse cu spatele şi privi într-o mare de flăcări.

Rafturile luaseră foc. Vâlvătaia aurie, scăpărătoare, se întindea pe ele şi punea deja stăpânire pe cărţi, înghiţindu-

le ca un monstru flămând.

— Nu, ţipă Quentin îngrozit, când văzu cum ştiinţa secolelor trecute cădea pradă flăcărilor. La distanţa de un suspin, îl izbi certitudinea că era vina lui. El scăpase lumânarea...

Tânărul se întoarse din nou, se uită după creatura care îi provocase panica aceea, ca să constate că aceasta dispăruse. Existase oare cu adevărat? Sau fusese doar o plăsmuire a spaimelor sale? Visase oare din nou cu ochii deschişi?

Nu-i rămăsese timp să se gândească. Deja focul cuprinsese şi alte rafturi. Flăcările devorau cu un zgomot sinistru cărţi valoroase şi foliante. Imaginea îl umplu pe Quentin de groază. Preţ de o secundă rămase ca împietrit. Atunci conştientiză că trebuie să acţioneze.

— Foc! Foc! urlă cât îl ţinură puterile şi se năpusti asupra rafturilor în flăcări în intenţia temerară, dar naivă, de a mai salva măcar câteva dintre cărţi. Fumul înţepător ieşea dintre foliante, îi intra în ochi şi îi tăia respiraţia.

Reuşi să pună mâna pe nişte cărţi care încă nu luaseră foc şi le trase din raft ca să le aducă în siguranţă, dar fumul îl înconjurase deja din toate părţile şi îl învăluise ca un zid dens şi inexpugnabil.

Quentin tuşi. Fumul înecăcios i se cuibări în plămâni şi i se făcu rău. De slăbiciune şi neputinţă scăpă cărţile din mână. Genunchii i se înmuiară şi nu se mai putea ţine decât cu efort pe picioare.

Cu ochii orbiţi de fum căută scările. Trebuia să ajungă acolo, altminteri flăcările aveau să-i fie sfârşitul.

Tuşind şi înecându-se, luptă cu fumul dens şi îşi lipi de obraz năframa pe care o purtase la gât.

— Foc, striga din când în când pierit, dar vâlvătaia flăcărilor, care declanşaseră o adevărată urgie de foc în bibliotecă, îi acoperea glasul.

În cele din urmă, ajunse la balustradă şi o apucă. Podeaua vibra sub paşii săi. Ţinându-se de balustradă, se împletici pe scări, simţind cum îşi pierde cunoştinţa. Luptându-se pentru o gură de aer, în timp ce încerca să

coboare, îşi pierdu echilibrul.

Quentin mai simţi cum cade într-o adâncime fără fund. Flăcările păreau dintr-odată a se fi stins şi totul se cufundă în întuneric.

O văzu din depărtare. Călăreaţa şedea pe un cal alb ca neaua, care gonea cu coama şi coada în vânt prin ţinut. Cu cât se apropia mai mult, cu atât îi putea recunoaşte trăsăturile mai bine.

Era tânără, cam ca şi el şi avea o ţinută nobilă. Stătea drept pe spinarea animalului, care nu avea nici şa, nici căpăstru şi ţinea strâns cu mâinile coama calului. Părul îi flutura în vânt şi îi încadra faţa senină, gura mică şi ochii strălucitori ca stelele. Singura îmbrăcăminte era o cămaşă simplă, care îi curgea pe trup ca o apă.

Era cea mai frumoasă făptură pe care o văzuse vreodată. Cu toate că o vedea bine, cu toate că simţea vântul, iar plămânii îi erau pătrunşi de aerul umed şi înmiresmat care se ridica din pământ, ştia că ea nu exista cu adevărat, că era doar un vis.

Călăreaţa veni spre el.

Copitele calului păreau să nici nu atingă pământul, gonea cu o viteză ameţitoare. Cu toate că ştia că nu era decât o închipuire, îşi întinse mâinile spre ea, încercă să o atingă…

— Quentin?

Vocea părea să vină din depărtare, de parcă posesorul ei s-ar fi aflat pe cealaltă parte a unei văi îndepărtate şi de parcă vântul i-ar fi purtat vorbele încoace.

Quentin nu voia s-o audă. Scutură din cap, îşi acoperi urechile cu mâinile şi nu avea ochi decât pentru călăreaţa care acum părea că se îndepărtează din nou de el.

— Nu! strigă dezamăgit. Nu pleca! Te rog, nu pleca…

— Stai liniştit, fiule. Totul e bine.

Iarăşi vocea. De data aceasta era mult mai aproape şi cu cât mai clară era vocea, cu atât mai îndepărtată era imaginea tinerei femei.

— Te rog, nu pleca, murmură Quentin încă o dată. Apoi simţi cum îi pune cineva mâna pe umăr şi deschise ochii.

Spre surprinderea sa, văzu chipul unui bărbat. Părul încărunţit, pieptănat în faţă, încadra nişte trăsături care transmiteau hotărâre şi forţă, dar şi îngrijorare. Nu dură decât o secundă până când Quentin se lămuri că nu se mai află pe tărâmul viselor. Şi că acel chip care-l privea cu atâta îngrijorare îi aparţinea lui Walter Scott.

— Unchiule Walter, şopti el. Îi era greu să vorbească, fiecare cuvânt ardea ca focul în gâtul său.

— Bună dimineaţa, Quentin. Sper că ai dormit bine. Un zâmbet tineresc se schiţă pe faţa lui Sir Walter, care lăsa să se întrevadă câte ceva din energia inepuizabilă ce îl anima. Quentin în schimb se simţea mizerabil şi epuizat. Iar când îi reveni memoria, ştiu şi de ce.

— Unde sunt? întrebă răguşit.

— La Abbotsford.

— La Abbotsford? Quentin privi mirat în jurul său. Într-adevăr: se afla în odaia sa de la reşedinţa unchiului. Era întins în pat, iar pe marginea patului stătea Sir Walter. Lumina opacă a dimineţii cădea prin fereastră şi vestea o nouă zi.

— Cum am ajuns aici?

— Ai avut mare noroc. Abatele Andrew şi ceilalţi călugări au observat focul şi au intrat fără să stea pe gânduri în marea de flăcări ca să te salveze.

— Înseamnă că au stins incendiul?

— Nu, nu l-au stins. Vocea lui Sir Walter trăda dezamăgire. Hambarul din Kelso a ars până în temelii, şi, odată cu el, toate cărţile care erau depozitate acolo. Ştiinţa trecutului s-a prefăcut în cenuşă. Dar tu, dragul meu băiat, eşti în viaţă. Asta e tot ce contează.

— S-a prefăcut în cenuşă, repetă Quentin, ca un ecou trist. Mustrările de conştiinţă îi făceau fizic rău, îl strângeau de gât.

— Călugării ar fi trebuit să mă lase să mor în flăcări, spuse el încet.

— Dragul meu băiat! Sir Walter păru dintr-odată aspru,

sprâncenele sale stufoase se apropiaseră. Eşti nerecunoscător! Fraţii te-au găsit fără cunoştinţă la picioarele scării. Dacă nu te-ar fi salvat, n-ai mai fi printre noi.

— Ştiu, unchiule, spuse Quentin zdruncinat, şi poate ar fi fost mai bine.

— De ce spui aşa ceva? Ne-am făcut griji mari pentru tine. Doctorul Kerr şi Lady Charlotte nu s-au mişcat toată noaptea de lângă tine.

— Nu merit asta, unchiule, răspunse Quentin sfârşit. Focul din bibliotecă…

— Da?

— … a fost din vina mea, îşi termină Quentin mărturisirea. Am scăpat lumânarea din mână şi unul dintre rafturi s-a aprins. Am încercat să salvez din cărţi, dar a fost prea târziu. E vina mea, unchiule. Aceia care susţin că nu sunt bun de nimic au dreptate. În toate lunile acestea în care am stat la dumneata, nu ţi-am fost decât o povară. Te-am dezamăgit.

Nu îndrăzni să se uite în ochii unchiului său şi închise ochii aşteptând ca Sir Walter să reverse asupra lui un potop de ocări şi dojeni. Dar ocările nu veniră, în schimb Sir Walter oftă prelung.

— Quentin?

— Da, unchiule? Quentin clipi.

— Ţi se pare că aş fi furios pe tine?

— N-nu, unchiule.

— Eşti un băiat prostuţ, ştii asta?

— Da, unchiule.

— Dar nu din motivele de care ai vorbit tu. Ci pentru că încă n-ai priceput ce mult însemni pentru noi toţi. Îţi dai seama câte griji ne-am făcut pentru tine? L-am pierdut pe Jonathan, Quentin. N-aş fi putut suporta să te mai pierd şi pe tine. Eşti nepotul meu, sânge din sângele meu. Să nu uiţi asta niciodată.

Quentin cuteză un zâmbet timid.

— E drăguţ din partea ta, unchiule, şi regret foarte tare că v-aţi făcut griji din cauza mea. Dar focul din bibliotecă e

vina mea. Acum n-o să mai aflăm niciodată cine l-a ucis pe sărmanul Jonathan.

— N-aş fi atât de sigur.

— Nu? De ce nu?

— Pentru că abatele Andrew şi confraţii săi au găsit în spatele bibliotecii canistre goale. Canistre în care fusese petrol.

— Cum adică?

— Adică focul a fost pus intenţionat. Cineva a avut intenţia de a da foc la bibliotecă.

— Atunci… n-am nicio vină?

— Bineînţeles că nu. Chiar crezi că o lumânare mică ar fi putut declanşa o asemenea mare de flăcări?

Quentin respiră uşurat. Pentru un moment se simţi atât de uşurat şi de liber, de parcă părintele Cawley i-ar fi primit spovedania. Atunci însă îi reveni alt fragment de memorie…

— A fost deci un incendiu?

— Aşa se pare. E posibil ca cineva să fi vrut să şteargă urmele pe care le-a lăsat în bibliotecă.

— Fantoma, şopti Quentin şi simţi cum îl cuprinse un fior rece. Făptura întunecată. M-am gândit că poate nu a fost decât o iluzie, dar…

— Quentin?

— Da, unchiule?

— E ceva ce ai vrea să-mi povesteşti?

— Nu, spuse Quentin repede, pentru a formula apoi un da cu jumătate de gură. Ce avea de pierdut? N-are decât să-l creadă un visător fantezist, el va spune adevărul. Cred că nu am fost singur în bibliotecă, spuse cu o anumită reţinere.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că mai era cineva acolo. O făptură întunecată.

— O făptură întunecată? Privirea lui Sir Walter trăda un amestec de scepticism şi surpriză.

— Arăta ca o fantomă, ca un spirit din poveştile cu care la Edinburgh sunt speriaţi copiii. A apărut dintr-odată în

întuneric şi s-a uitat la mine, dar nu i-am putut vedea faţa.

— A spus ceva?

Quentin dădu din cap că nu.

— Stătea şi se uita la mine, dar nu i-am putut vedea faţa. Când a izbucnit incendiul a dispărut dintr-odată.

— Eşti sigur?

— Nu. Quentin scutură din nou din cap. Nu sunt, unchiule. Totul s-a desfăşurat atât de repede şi eu m-am speriat atât de tare, că nu mai ştiu ce am văzut şi ce nu.

— Înţeleg. Sir Walter dădu din cap gânditor. S-ar putea deci ca imaginaţia să-ţi fi jucat o festă de frică?

— S-ar putea.

Sir Walter dădu din nou din cap şi Quentin citi dezamăgirea din ochii unchiului şi mentorului său. Unchiul era prea bucuros să-l vadă sănătos şi în viaţă pentru a-l mai mustra pentru lipsa de perspicacitate – iar pe Quentin acest fapt îl leza aproape şi mai tare.

— A mai fost ceva, unchiule, spuse repede.

— Da?

— Cu puţin înainte de a apărea creatura, înainte de a i se auzi paşii, am descoperit ceva.

— Ce, fiule?

— Era un semn. Un simbol sculptat în scândura duşumelei.

— Ce fel de semn?

— Nu ştiu. Nu era nici cifră, nici literă, cel puţin nu în vreo limbă pe care s-o cunosc. Iar când am cercetat raftul de deasupra, am constatat că lipseşte un volum.

— Ce spui?

— Lipsea un volum, repetă Quentin cu convingere. Cineva trebuie să-l fi luat de acolo. E posibil să fi fost arătarea aceea în mantie neagră.

— În mantie neagră? Ochii lui Sir Walter se îngustară, de parcă Quentin tocmai ar fi dezvăluit ceva de o importanţă covârşitoare. Spui că arătarea purta o mantie neagră? De lână?

— Cu glugă, confirmă Quentin. De ce e important, unchiule?

— Pentru că doctorul Kerr a găsit fibre negre de lână pe cadavrul lui Jonathan, explică Sir Walter cu voce gâtuită. Ţi-e limpede ce înseamnă asta, fiule?
— Că acea arătare nu a fost numai în imaginaţia mea? întrebă Quentin cu grijă.
— Mai mult decât atât. S-ar putea să însemne că l-ai întâlnit pe ucigaşul lui Jonathan. Şi că a încercat să te ucidă şi pe tine.
— Să mă ucidă şi pe mine? Quentin simţi o gheară strângându-l de gât. Dar de ce, unchiule? De ce să facă cineva o asemenea grozăvie? întrebă răguşit.
— Nu ştiu, Quentin, ripostă Sir Walter sumbru. Dar mă tem că descoperirea ta va da evenimentelor o cu totul altă turnură. Indiferent dacă îi convine sau nu lui Slocombe, va trebui să alarmăm garnizoana.

La câteva zile după incendiul de la arhiva din Dryburgh, în josul străzii înguste care duce pe malul Tweed-ului spre Abbotsford îşi făcu apariţia o trăsură escortată de călăreţi în uniformă.
În trăsură se aflau John Slocombe, şeriful din Kelso, şi încă un bărbat, a cărui companie îi pricinuia lui Slocombe un disconfort teribil.
Bărbatul era englez.
Cu toate că purta o haină civilă şi cizme de călărie, apariţia sa avea ceva milităros. Părul negru îl purta tuns scurt, avea ochi pătrunzători, iar trăsăturile feţei îi erau de-a dreptul ascetice. Gura îngustă era parcă tăiată cu cuţitul, iar atitudinea bărbatului trăda faptul că era obişnuit să dea ordine.
Numele său era Charles Dellard.
Inspectorul Dellard.
Dotat cu multiple împuterniciri şi atribuţii, era trimis în numele Coroanei să cerceteze incidentele misterioase de la biblioteca din Kelso.
Slocombe nici nu îndrăznea să-şi privească în ochi companionul. Îşi împlântă umil privirea în pământ şi doar din când în când, sperând că celălalt nu-l observă,

îndrăznea, pe furiş, să arunce un ochi către el.

Cele mai rele temeri ale şerifului fuseseră mult depăşite. Legea, care trebuia să menţină pacea în teritoriul de dincolo de hotar, prevedea faptul că, de câte ori şeriful local nu reuşeşte să soluţioneze singur un caz, erau solicitate garnizoanele militare. Gândul că un ofiţer englez arogant, care fusese detaşat în nord să-şi sporească onorurile militare, va veni aici şi-i va prelua responsabilităţile, nu-i convenea deloc lui Slocombe, fapt pentru care îl şi rugase pe Sir Walter să menţină în taină toată povestea. Nu era indicat să ceri ajutorul englezilor, deoarece adesea nu mai reuşeai să te descotoroseşti de ei.

După incendiul din bibliotecă, în care nepotul său era cât pe-aci să-şi piardă viaţa, Scott nu a mai putut fi convins de nimeni să nu ceară ajutorul garnizoanei. Iar lui Slocombe, ale cărui libertăţi fuseseră astfel reduse drastic, nu-i rămânea altceva decât să facă haz de necaz. Scott părea de-a dreptul obsedat de ideea că prin Kelso circula un criminal şi nu se lăsa convins de contrariu pentru nimic în lume.

Slocombe hotărâse să adopte tactica opoziţiei minime şi să îndure stoic umilinţa. Dar, după cum se dovedi, cazul făcuse valuri mai mari decât îi convenea lui sau altcuiva din ţinutul de la hotar. Poate că avea de-a face cu faptul că Scott era o celebritate şi romanele sale erau citite şi la Curtea regală. În orice caz, chestiunea ajunsese şi la Londra, iar la puţine zile după aceea, Dellard îşi făcuse apariţia la Kelso: un inspector regal, care anunţase că vrea să elucideze complet cazul. Fie că îi plăcea sau nu, Slocombe fusese degradat la statutul de lacheu, căruia nu-i rămânea altceva decât să coopereze, sau să piardă o slujbă bine plătită în serviciul public.

— Urăsc aceste dealuri şi munţii aceştia interminabili, se plânse Dellard cu o privire pe geam. În fâşia asta de ţară, după câte se pare, civilizaţia e la fel de inexistentă ca şi gradul de cultură al locuitorilor ei. Mai e mult până la reşedinţa lui Scott?

— Nu mai e mult, Sir, spuse Slocombe umil şi voluntar.

Abbotsford e aşezat chiar pe malul râului Tweed, nu departe de…

— Ajunge. N-am venit să aprofundez cunoştinţe de geografie, ci să rezolv un caz de crimă.

— Desigur, Sir. Dacă-mi permiteţi o părere, încă nu s-a dovedit că ar fi vorba de o crimă.

— Decizia asta ar fi bine s-o laşi în seama mea.

— Desigur, Sir.

Trăsura părăsi pădurea care împresura malul lacului şi se apropie de o poartă din piatră naturală, deschisă larg. Trăsura şi călăreţii trecură pe sub boltă şi o luară pe drumul care ducea spre clădirea impozantă, care se ridica la capătul ei. Mulţimea de ziduri, turnuri şi creneluri din gresie sculptată amintea de un castel medieval.

— Aceasta este? vru să ştie Dellard.

— Da, Sir, suntem la Abbotsford.

— Scott pare să fie o persoană care ţine la moştenirea trecutului.

— E adevărat. Mulţi spun că întruchipează spiritul Scoţiei.

— Această afirmaţie e cam trasă de păr. Mi s-a povestit la Londra despre clădirea aceasta şi despre lipsa de gust cu care amestecă tot felul de stiluri. În orice caz, Scott pare să aibă bani, ceea ce aici, în nord, pare a fi o raritate.

Vizitiul struni caii şi trăsura se opri. Slocombe coborî zelos să-i aranjeze superiorului său scara, iar Dellard nu schiţă niciun gest de a-l reţine, de parcă ar fi fost de la sine înţeles. Cu detaşarea solemnă a celui obişnuit cu puterea, coborî din trăsură şi-l măsură pe administrator, care-i întâmpină mirat, cu o privire dispreţuitoare.

— Bună dimineaţa, Sir, spuse administratorul, un bărbat îndesat, cu mâini aspre, care se pricepeau mai mult la îngrijirea cailor decât la primirea oaspeţilor de seamă. Făcu o plecăciune reţinută. Ce vă aduce la noi?

— Vreau să vorbesc cu Sir Walter, ceru Dellard cu o voce care nu permitea replică. Imediat.

— Dar, Sir! Administratorul îl privi mirat. Nu cred că sunteţi anunţat. Sir Walter este un om foarte ocupat,

care…

— Prea ocupat pentru a întâmpina un înalt reprezentant al Coroanei? Dellard ridică din sprâncenele subţiri. Mă mir.

— Pe cine să anunţ?

— Inspector Charles Dellard de la Londra.

— Foarte bine, Sir. Dacă doriţi să mă urmaţi.

Administratorul făcu un gest neajutorat cu mâna şi le arătă vizitatorilor drumul înspre casă. Dellard indică escortei – opt călăreţi, care purtau uniforma roşie a Dragonilor britanici – să descalece şi să-l aştepte. Lui Slocombe în schimb îi făcu semn să-l urmeze în casă.

Cei trei bărbaţi intrară prin poarta năpădită de trandafiri în curtea conacului. Pe lângă fântâna arteziană, care se afla în mijlocul grădinii, pătrunseră în holul de la intrare. De aici administratorul îi conduse pe Dellard şi pe Slocombe în salon, o încăpere încălzită de focul din şemineu şi de la ferestrele căreia se putea admira priveliştea râului Tweed. Dellard privi în jur cu o curiozitate nedisimulată.

— Dacă domnii ar dori să aştepte aici, spuse administratorul şi se retrase. I se vedea pe chip că nu se simţea în largul său în prezenţa englezului.

La fel şi John Slocombe. Dacă şeriful ar fi avut de ales, ar fi dat şi el bir cu fugiţii. Dar dacă voia să-şi păstreze slujba, trebuia să se supună. Oricum, ţinea de Sir Walter să pună din nou ordine în lucruri. El insistase să fie anunţată garnizoana. Era treaba lui cum avea să se descotorosească de englezi.

Nu dură mult până ce în încăperea alăturată se auziră paşi. Uşa se deschise şi Sir Walter îşi făcu apariţia ca întotdeauna, îmbrăcat într-o haină sobră. Ca de atâtea ori, cearcănele negre din jurul ochilor trădară faptul că în ultimele nopţi nu dormise prea mult.

Nepotul său Quentin era cu el, ceea ce făcu să-i scadă şi mai mult moralul lui Slocombe. Nu-i prea plăcea de tânărul lălâu, cu faţa palidă. În ochii săi, el purta vina pentru incendiul din bibliotecă şi inventase chestiunea cu

vizitatorul nocturn pentru a distrage atenţia de la sine. Iar acum se treziseră cu garnizoana pe cap.

— Sir Walter, presupun? întrebă inspectorul Dellard, fără să-i dea ocazia stăpânului casei de a se prezenta singur. Stilul direct trăda formaţia sa militară.

— Aşa este, confirmă Sir Walter şi se apropie cu o privire sceptică. Cu cine am onoarea?

Dellard se înclină abrupt.

— Charles Dellard, inspector în slujba Maiestăţii Sale, se prezentă. Am fost trimis să cercetez evenimentele de la biblioteca din Kelso.

Sir Walter şi nepotul său se priviră miraţi.

— Trebuie să recunosc, spuse stăpânul de la Abbotsford, că sunt în egală măsură surprins şi măgulit. Pe de o parte, nu am sperat să fie trimis un inspector guvernamental pentru a cerceta cazul. Pe de altă parte, n-am fost informat despre sosirea dumneavoastră.

— Îmi cer scuze pentru aceasta, veni replica lui Dellard. Tonul revendicativ şi arogant îi dispăruse din voce şi fusese înlocuit de unul voluntar şi catifelat. Din păcate n-a mai fost suficient timp ca să vă fi pus în temă despre sosirea mea. Dacă vrem să aflăm ce s-a petrecut la Kelso, nu ne putem permite să pierdem vremea.

— Aceasta este, desigur, şi părerea noastră, aprobă Sir Walter. Îmi permiteţi să vi-l prezint pe nepotul meu Quentin, domnule inspector? El este martorul ocular. Singurul care l-a văzut pe omul cu mască.

— Am citit raportul, spuse Dellard şi schiţă din nou o plecăciune. Sunteţi un tânăr deosebit de curajos, *master* Quentin.

— M-mulţumesc, domnule inspector. Quentin roşi. Mă tem totuşi că nu merit laudele dumneavoastră. Când l-am văzut pe mascat, am fugit şi am leşinat.

— Fiecare după puteri, observă Dellard cu un rânjet satisfăcut. Cu toate acestea, dumneavoastră sunteţi cel mai important martor al meu. Trebuie să-mi relataţi tot ce aţi văzut. Fiecare detaliu, oricât de neînsemnat, poate ajuta la prinderea făptaşului.

— Şi dumneavoastră sunteţi deci de părere că e crimă? întrebă Sir Walter.

— Numai un idiot orb şi cu vocaţia criminalistică a unui bou ar putea nega această evidenţă în mod serios, spuse inspectorul şi aruncă o privire nimicitoare spre Slocombe.

— Dar, Sir, se apără şeriful, înroşindu-se cu totul. În afara declaraţiei tânărului *master,* nu există alt argument care să ne ducă cu gândul la vreun făptaş.

— Nu e chiar aşa, îl contrazise Sir Walter. Uitaţi de fibrele textile, care au fost găsite pe cadavrul lui Jonathan.

— Dar mobilul? iscodi Slocombe. Care să fie mobilul făptaşului? De ce să pătrundă cineva în biblioteca din Dryburgh şi să ucidă un student lipsit de apărare? De ce acest cineva să mai aibă în gând să şi incendieze clădirea?

— Poate pentru a şterge urmele?

Quentin vorbise încet, dar acum toate privirile se îndreptară spre el.

— Da, tinere? i se adresă Dellard cu o privire întrebătoare. Ai vreo bănuială?

— Mă rog, eu... Nepotul lui Sir Walter ezită. Nu era obişnuit să vorbească în faţa atâtor oameni, mai ales când printre aceştia se aflau şi reprezentanţi ai legii. Vreau să spun că eu nu mă prea pricep la lucrurile acestea, continuă el, dar cu puţin timp înainte de apariţia mascatului, am descoperit ceva în bibliotecă. Un fel de semn.

— Un semn? Dellard ridică din sprâncene.

— Arăta destul de ciudat şi era crestat într-una din scândurile duşumelei. Când am cercetat mai îndeaproape raftul de deasupra, am constatat că una dintre cărţi lipsea. Probabil a fost furată.

— Credeţi că e posibil ca cineva să vrea să comită două crime doar pentru a pune mâna pe o carte veche? întrebă Slocombe insinuant.

— Păi, eu...

— Mă tem că de data aceasta sunt nevoit să mă declar de acord cu vigilentul nostru şerif, spuse Dellard cu un zâmbet dezarmant. Un semn misterios şi o carte dispărută nu mi se par a fi argumente suficiente pentru o crimă, cu

atât mai puţin pentru două.

— Regret. Sir Walter scutură din cap. Asta e tot ce avem.

— Se poate. Dar eu pornesc de la ideea că la o cercetare mai amănunţită a cazului vor ieşi la iveală şi alte indicii. Nu cred că incidentele din bibliotecă au de-a face doar cu o carte dispărută.

— Ce vă face să fiţi atât de sigur?

Dellard ezită o clipă, apoi îşi regăsi zâmbetul larg.

— Vă rog, Sir Walter. Ştiu că sunteţi un om care-şi câştigă existenţa cu scrisul cărţilor şi vă respect arta. Dar vă rog să înţelegeţi că eu, pe parcursul anchetei, nu mă pot ghida decât după dovezi.

— Înţeleg foarte bine. Nu ar trebui, însă, să urmăriţi mai întâi indiciile pe care le aveţi, înainte de a căuta altele noi?

— Fără îndoială, Sir. Dar în această chestiune nu e vorba numai de o carte dispărută, credeţi-mă.

— Nu? Ochii lui Sir Walter se îngustară. Dar despre ce este vorba, domnule inspector? Ştiţi ceva ce noi nu ştim?

— Cum vă puteţi gândi la aşa ceva, Sir? Dellard făcu un gest de detaşare cu mâna. Nu uitaţi că sunt aici la solicitarea dumneavoastră. Este limpede că am să vă ţin pe tot parcursul anchetei la curent cu mersul evenimentelor. Dar experienţa mea în domeniul criminalisticii îmi spune că aici nu avem de-a face cu dispariţii de cărţi sau cu vrăji, ci cu unul sau mai mulţi făptaşi care urmăresc alte scopuri.

— Înţeleg, spuse Sir Walter. Pe trăsăturile sale încremenite nu se putea citi dacă-l crede sau nu pe Dellard. Însă inspectorului i se păru că descifrează o urmă de îndoială pe chipul scriitorului.

— Oricum s-ar prezenta faptele, spuse el din acest motiv, voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a soluţiona cazul şi voi avea grijă ca în acest ţinut să fie din nou pace şi linişte. Moartea studentului dumneavoastră nu va rămâne necercetată, Sir Walter, aveţi cuvântul meu.

— Mulţumesc, domnule inspector. Nepotul meu şi cu mine apreciem efortul dumneavoastră.

— La ordinele dumneavoastră. Dellard făcu o

plecăciune. Am să trec zilele acestea încă o dată pe la dumneavoastră pentru a vă pune la curent cu mersul anchetei. E posibil, adăugă el încrezător, să putem soluţiona cazul în câteva zile.

— Ar fi foarte liniştitor, îl asigură Sir Walter, iar Dellard şi Slocombe se întoarseră să plece.

Mortimer, administratorul, îi însoţi pe cei doi bărbaţi înapoi la poartă, unde îi aşteptau trăsura şi escorta înarmată. Dellard le făcu un semn cu mâna să se ridice şi urcă în trăsură.

În timpul drumului de întoarcere la Kelso, de-a lungul râului Tweed, inspectorul nu scoase o vorbă. Tăcerea i se păru lui Slocombe, care stătea vizavi de el în trăsură, de-a dreptul insuportabilă. Într-un final nu mai rezistă:

— Sir? întrebă încet.

— Ce e?

— Când Scott v-a întrebat dacă nu-i ascundeţi ceva, aţi ezitat un moment…

Privirea cu care-l măsură Dellard pe şerif era nimicitoare.

— Ce vrea să însemne asta? Mă suspectezi de minciună? Crezi că i-am ascuns ceva lui Sir Walter?

— Bineînţeles că nu, domnule. Mă gândeam doar…

— Ai dreptate cu prezumţia dumitale, recunoscu Dellard dintr-odată. Dar mă îngrijorează că până şi un găgăuţă ca dumneata m-a citit cu atâta uşurinţă.

— Ce spuneţi, domnule? Disperarea îşi făcu loc pe chipul lui Slocombe. Mintea sa simplă avea probleme de adaptare la stilul direct al lui Dellard.

— I-am ascuns într-adevăr ceva lui Scott, explică Dellard iritat. Dar nu cu intenţii rele, ci din dorinţa de a-l proteja, pe el şi pe nepotul său.

— Să-i protejaţi? Împotriva cui?

Inspectorul îl privi cumpănind îndelung.

— Dacă îţi spun, şerifule, să nu divulgi nimănui nimic. Chestiunea e de-a dreptul fascinantă. Chiar şi la Londra nu se vorbeşte decât cu jumătate de gură despre acest fapt.

Slocombe înghiţi în sec. Pielea sa deja înroşită de scotch

se făcu şi mai închisă la culoare şi, în ciuda răcorii dimineţii, avea mici broboane de sudoare pe fruntea lată.

— Bineînţeles, domnule, bâigui gâtuit de emoţie. Am să tac mormânt.

— Atunci ar trebui să ştiţi că asasinatul din biblioteca de la Dryburgh n-a fost primul incident de felul acesta.

— Nu?

— Se pare că nu. Peste tot în ţară s-au petrecut crime misterioase ai căror făptaşi au fost oameni în mantale negre. Ştim că în spatele lor se află o grupare naţionalistă scoţiană, care a provocat tulburări în mod repetat. De când cu strămutarea locuitorilor din Highlands, au început să-şi facă de cap, însă până acum n-am reuşit să prindem niciunul.

— Înţeleg, şopti Slocombe aproape fără glas, iar după expresia feţei sale, se putea deduce că nici nu era sigur dacă voia să audă lucrurile acestea.

— Pe de o parte, nu voiam să-l nelinişteesc pe Sir Walter. Toată lumea ştie cât de mult se implică pe lângă Coroană pentru problemele Scoţiei şi nu doresc să-şi facă griji din cauza câtorva nelegiuiţi. Pe de altă parte, evenimentele din Kelso ne oferă pe tavă un avantaj pe care până acum nu l-am avut niciodată.

— Un avantaj? Mă tem că nu înţeleg, Sir…

— În cazurile anterioare, asasinii au lovit până când i-au eliminat pe aceia care în ochii lor trădaseră patria scoţiană în favoarea Coroanei britanice. Sir Walter este în ochii multor scoţieni un erou, pentru că a luat atitudine la Curte în favoarea tolerării vechilor tradiţii scoţiene. Alţii, în schimb, îl văd ca pe un trădător al cauzei scoţiene, care face compromisuri putrede cu Coroana. Adevărul e mereu în ochiul privitorului.

Slocombe trase puternic aer în piept. Cele auzite alunecau treptat spre circumvoluţiunile creierului său îmbibat de alcool.

— Vreţi să spuneţi că se doreşte asasinarea lui Sir Walter? Cineva doreşte să-l ucidă pe Sir Walter?

— Nu numai a sa, ci şi a întregii sale familii şi a tuturor

celor din anturajul său. Iar în acest scop, sectanţii folosesc orice mijloc care le stă la îndemână. Acum înţelegeţi de ce nu-i puteam spune nimic lui Sir Walter?

Şeriful aprobă şi rămase pe gânduri.

— Dar, rosti după o scurtă chibzuială, nu ar fi mai înţelept să-l informaţi pe Scott despre adevăratele cauze ale evenimentelor? Ar putea lua măsuri de siguranţă pentru el şi pentru familie.

— Nu. Dellard negă cu vehemenţă. Nu doresc acest lucru.

— Nu dumneavoastră aţi spus că asasinii nu renunţă până nu şi-au atins scopul?

— Întocmai.

— Atunci... Slocombe îşi privi consternat interlocutorul. Vă asumaţi cu bună ştiinţă acest risc. Vreţi să-i folosiţi pe Scott şi pe familia sa drept cobai.

— N-am de ales. Dellard nu schiţă nicio emoţie. Aceşti ucigaşi incendiatori au deja zeci de vieţi omeneşti pe conştiinţă şi aria lor de acţiune se tot lărgeşte. Sunt răspunzători de neliniştile din nord şi acum se extind şi spre sud. Trebuie să li se pună capăt, este şi în interesul dumneavoastră. Ce s-ar întâmpla dacă la Curte ar ajunge zvonul că Scoţia nu mai este un loc sigur?

— S-ar trimite trupe, spuse Slocombe pierit. Mai multe trupe.

Dellard aprobă.

— Vezi că sunt de partea dumitale. Dar nicio vorbă din discuţia noastră n-are voie să ajungă la alţii, m-ai înţeles?

— Desigur, Sir.

— Scott şi familia sa nu au voie să afle ce pericol îi pândeşte. Îi voi supraveghea cu oamenii mei şi voi avea grijă să nu li se întâmple nimic. Iar când ucigaşii vor încerca să lovească din nou, îi voi prinde. Niciodată n-am fost atât de aproape.

5.

— Acesta e?

Walter Scott ridică din sprâncene, în timp ce studia desenul pe care-l realizase nepotul său Quentin. Nu erau decât două linii; una curbată ca o semilună, cealaltă dreaptă, care tăia perpendicular semiluna.

— Cred că da. Quentin aprobă în timp ce se scărpina deznădăjduit pe ceafă. Trebuie să te gândeşti, unchiule, că n-am văzut semnul decât scurt timp, în timp ce încercam să scot lumânarea de sub raft…

— Care s-a rostogolit arzând, după ce ai scăpat din mână sfeşnicul, rezumă Sir Walter istoria pe care nepotul i-o povestise cu lux de amănunte. De ce nu i-ai spus nimic inspectorului Dellard?

— Pentru că nu a întrebat, răspunse Quentin cu capul plecat, în timp ce stăteau faţă în faţă pe fotoliile din piele ale salonului. În cămin pâlpâia focul şi răspândea o căldură blândă. Nu reuşi totuşi să alunge tremurul care-l cuprinse pe nepotul lui Sir Walter. Cred că n-am încredere în el, unchiule.

— În cine, fiule?

— În inspectorul Dellard.

— De ce nu?

— Nu ştiu unchiule… e doar un sentiment. Dar am senzaţia că nu ne spune tot adevărul.

Sir Walter zâmbi în timp ce întinse mâna după ceaşca de ceai din care luă o înghiţitură mică.

— N-are întâmplător de-a face cu faptul că inspectorul e englez? îşi măsură nepotul cu o privire iscoditoare, deoarece ştia că în casa surorii sale atitudinea antimonarhică era la ordinea zilei. Prezumţia că aceasta l-ar fi putut influenţa pe Quentin era cel puţin plauzibilă.

— Nu, ripostă Quentin hotărât. N-are nimic de-a face una cu cealaltă. Sunt de destulă vreme aici ca să fi învăţat ceva de la dumneata, unchiule. M-ai învăţat că nu are importanţă dacă cineva e englez sau scoţian, ci să fii

conştient de moştenirea şi onoarea ta, de datoria ta de patriot.

— E adevărat. Sir Walter aprobă. Se pare că nu tot ce încercase să-l înveţe pe băiat fusese predică în pustiu.

— Dar Dellard tot nu mi-a plăcut. De aceea am vrut să-ţi povestesc mai întâi dumitale despre aceasta.

— Înţeleg. Sir Walter puse mâna pe hârtia care se afla pe măsuţa dintre ei şi o întoarse. Deci, aşa arăta semnul?

— Cred că da. Imediat după ce m-am trezit nu-mi puteam aminti. Dar cu cât trece timpul, cu atât îl văd mai limpede în faţa ochilor.

— Aşa. Sir Walter luă încă o gură de ceai în timp ce studia critic desenul. Ce anume ar putea fi? Este în mod sigur o emblemă, probabil un fel de semn codificat.

— Crezi? Quentin se aplecă în faţă. Obrajii săi palizi se înroşiseră, ceea ce se întâmpla mereu când ceva îi provoca nervozitate, el fiind altminteri o natură liniştită.

— Într-un fel, spuse Sir Walter meditativ, semnul acesta îmi pare chiar cunoscut. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât am impresia că l-am mai văzut undeva.

— Eşti sigur?

— Din păcate, nu. Sir Walter făcu un gest de negare şi mai luă o gură de ceai. În mod normal licoarea amară, pe care o savura o dată pe zi, îi însufleţea fantezia şi avea grijă să-i rămână spiritul treaz. Poate avea să îi fie de folos şi la aflarea secretului semnului misterios.

Privi desenul din toate părţile.

— Undeva… murmură ca pentru sine. De mi-aş aduce aminte…

Dintr-odată rămase încremenit.

Brusc privi desenul cu alţi ochi, amintindu-şi unde mai văzuse acea emblemă. Nu desenată pe hârtie, ci incrustată în lemn. Emblema unui meşteşugar…

Sir Walter sări din fotoliu cu un elan care-l sperie pe Quentin şi ieşi din salon. Acesta, temându-se că unchiul său nu se simte bine, îl urmă cu o privire îngrijorată.

Sir Walter însă se simţea foarte bine; faptul că îşi amintise de unde îi este cunoscut semnul îl transpuse într-

o stare de euforie. O luă în grabă pe coridorul îngust spre holul de la intrare. Acolo îşi îndreptă atenţia spre lambriul din lemn de stejar, pe care îl cercetă cu ochi de argus.

— Unchiule? întrebă Quentin ezitând.

— Nu-ţi fă griji, băiete, mi-e bine, îl asigură Sir Walter, în timp ce privirea îi aluneca peste plăcile lucrate cu migală şi ornate cu intarsii, vechi de mai multe sute de ani. Se concentră mai cu seamă pe marginile care erau ascunse privirii.

Quentin rămase cu gura căscată de mirare. Dacă ar fi ştiut ce anume caută unchiul său, l-ar fi ajutat, desigur; aşa nu-i rămânea altceva de făcut, decât să privească neajutorat cum unchiul cerceta fiecare placă în parte, urmărind cu degetul marginile de pe care se ridică o pulbere cenuşie.

— Va trebui să le spun servitorilor să facă o curăţenie temeinică în această parte a clădirii, spuse Sir Walter tuşind. Ştii de unde provin aceste lambriuri, fiule?

— Nu, unchiule.

— Provin din biserica abaţiei de la Dunfermline, explică Sir Walter, în timp ce-şi continua nestingherit cercetarea. Acum patru ani, când s-a renovat aripa de răsărit, au fost îndepărtate resturile vechilor materiale, printre care şi aceste minunate lucrări, pe care le-am achiziţionat şi le-am adus la Abbotsford.

— Dunfermline, repetă Quentin gânditor. Nu e biserica în care s-a descoperit mormântul lui Robert Bruce?

Scott îşi întrerupse o clipă cercetările pentru a-i zâmbi nepotului său în semn de apreciere.

— Aşa este. Mă bucur, Quentin, că lecţiile de istorie pe care ţi le-am dat n-au fost chiar degeaba.

— Mormântul a fost găsit întâmplător acum patru ani în timpul renovărilor, îşi puse Quentin ştiinţa la bătaie. Până atunci nu se ştia exact unde se află mormântul regelui Robert.

— La fel de adevărat, fiule. Sir Walter se apleacă să verifice marginea unei alte plăci de lemn. Dar, e posibil să nici nu fi fost o simplă întâmplare faptul că a fost găsit

mormântul regelui Robert. Nu sunt puţini cei care susţin că istoria îşi dezvăluie mereu misterele când le vine vremea… Ha!

Era o exclamaţie triumfătoare, care-l făcu pe Quentin să tresară.

— Ce este, unchiule?

— Vino încoace, fiule, îl chemă Scott. Adu şi o lumânare. Şi dacă e posibil, adăugă zâmbind pe sub mustaţă, nu o scăpa din mână de data aceasta, bine?

Quentin se duse în grabă la unul dintre candelabrele care se aflau de jur împrejurul holului de la intrare şi scoase o lumânare. Se întoarse repede cu ea la unchiul său, a cărui expresie a feţei trăda o bucurie copilărească.

— Ţine flacăra acolo, îi indică nepotului, iar Quentin ţinu lumânarea astfel încât să cadă lumina pe marginea lambriului.

În acel moment îl văzu şi el. Semnul din bibliotecă.

Lui Quentin i se tăie respiraţia, era cât pe-aci să scape lumânarea şi se alese cu o privire mustrătoare din partea unchiului.

— Ce poate să însemne? se interesă tânărul, a cărui faţă aducea acum cu o roşie coaptă.

— Acesta este un semn runic, explică Sir Walter mulţumit.

— Un semn runic? Adică un semn păgân?

Sir Walter aprobă.

— Cu toate că în Evul Mediu erau larg răspândite tipurile de scriere creştină, s-au păstrat şi simbolurile păgâne până târziu, în secolul al XIV-lea, mai ales la aceia care puneau preţ pe vechile tradiţii. Adesea îşi pierdeau semnificaţia iniţială. Pe acesta, bunăoară, l-a folosit un meşteşugar ca însemn al său.

— Înţeleg, spuse Quentin. În vocea sa se simţea dezamăgirea. Iar dumneata eşti de părere că semnul găsit de mine în bibliotecă e doar efigia unui meşteşugar. Atunci descoperirea mea se pare că nu e chiar aşa de palpitantă precum credeam.

— Nu e deloc aşa, dragul meu nepot, din două motive.

Pe de o parte, galeria arhivei din Kelso a fost construită abia acum vreo sută de ani, în timp ce placa aceasta este cu mult mai veche. Cu greu ar putea fi vorba de acelaşi meşteşugar.

— Posibil vreun urmaş? întrebă Quentin ezitând.

— Aceasta ar fi într-adevăr o coincidenţă foarte interesantă. La fel cum tot o coincidenţă trebuie să fi fost faptul că tocmai de pe raftul pe care l-ai găsit marcat cu acest semn lipsea unul dintre foliante. Şi că necunoscutul mascat a apărut exact în acel moment în care tu făcuseşi această descoperire. Atâtea coincidenţe, dragul meu băiat, sunt prea puţin probabile. Dacă aş scrie aşa ceva în romanele mele, lumea nu m-ar crede niciodată.

— Atunci înseamnă că am descoperit ceva important?

— Asta urmează să aflăm, spuse Sir Walter şi îl bătu optimist pe umăr, înainte de a dispărea din nou, de data aceasta în direcţia bibliotecii. În orice caz, ştim acum că semnul tău e unul vechi, runic, aşa că ar trebui să putem afla şi ce înseamnă.

Quentin puse lumânarea înapoi în candelabru şi îl urmă pe unchiul său în biblioteca situată în aripa de răsărit a clădirii, învecinată cu biroul. Peste nouă mii de volume erau depozitate aici, multe dintre ele ediţii princeps, pe care Scott le achiziţionase din colecţii vechi. Sub un acoperiş somptuos, decorat cu sculpturi fastuoase, se aflau o masă de citit pătrată, precum şi mai multe fotolii, care te invitau la citit. Rafturile din lemn de stejar masiv erau pline cu volume legate în piele.

De la clasicii Antichităţii şi scrierile filosofilor, până la tratate de istorie şi geografie, biblioteca din Abbotsford cuprindea toate domeniile în care un gentilom, după opinia lui Scott, trebuia să fie şcolit. Pe lângă acestea se mai aflau aici şi opere ale unor scriitori străini, ca acelea ale germanilor Goethe şi Bürger, pe care Scott le tradusese în tinereţe în limba sa, precum şi antologii de poveşti scoţiene şi balade, culese de pretutindeni.

Nu se putea compara biblioteca din Abbotsford cu imensul tezaur de cunoaştere care se afla la Kelso; dar, în

timp ce la Dryburgh era adăpostită o arhivă, în care ştiinţa secolelor trecute zăcea nevalorificată, biblioteca lui Sir Walter era un loc al schimbului de idei şi al inspiraţiei, şi nu puţine dintre volumele aflate acolo erau roase de atât citit.

În timp ce Quentin, după atâtea luni petrecute la unchiul său, încă nu izbutise să înţeleagă sistemul după care erau aranjate miile de cărţi, Sir Walter nu avea niciun fel de problemă în a se descurca. Se îndreptă fără ezitare spre unul dintre rafturi şi scoase, după o scurtă căutare, un volum cu litere aurii pe care-l duse la masa de lectură din mijlocul încăperii.

— Lumină, fiule, mai multă lumină, îi ceru lui Quentin, care era preocupat să aprindă în grabă lumânările din candelabru. Focul din şemineu nu era nici pe departe suficient pentru a ilumina încăperea spaţioasă.

Nerăbdarea i se putea citi lui Scott pe faţă în timp ce aştepta până când nepotul său aprinse lumânările şi cu fiecare flacără aprinsă, lumina se făcea tot mai puternică. În sfârşit se făcu suficientă lumină pentru a se putea citi. Sir Walter deschise cartea şi îl chemă pe Quentin, care constată cu mirare că este vorba de un tratat despre rune.

— În acest volum sunt adunate multe dintre semnele vechi, explică Sir Walter. Trebuie să ştii, fiule, că nu exista o scriere unitară a runelor. Semnificaţia lor era diferită de la o regiune la alta. Unele semne simbolizau ceva accesibil doar unor iniţiaţi, iar altele…

— Priveşte, unchiule!

Quentin ţipă atât de tare, încât Scott tresări. Însă nu se înfurie, pentru că deja găsiseră ce căutau.

Pe una din paginile cărţii era ilustrat semnul runic pe care îl văzuse Quentin în bibliotecă, acel semn în semicerc tăiat pe verticală de o linie.

— Într-adevăr, murmură Sir Walter şi citi cu voce tare explicaţiile imaginii. Pe lângă runele obişnuite, care pot fi găsite la aproape toate clanurile având rădăcini ce duc până la picţi, mai există un rând de semne, care s-au adăugat ulterior. Un exemplu este semnul runic în formă

de spadă, reprodus aici, care a fost prima dată atestat în Evul Mediu timpuriu…

— Semnul runic în formă de spadă? întrebă Quentin ridicând sprâncenele.

— Da, fiule. Sir Walter aprobă în timp ce trecu din nou cu privirea peste textul explicativ. Acest semn se descifrează ca „spadă“.

— Înţeleg, unchiule. Quentin avea o privire profund nedumerită. Ce să însemne acest lucru?

— Încă nu ştiu, fiule. Dar vom face tot ce ne stă în putinţă să aflăm. Am să le scriu unor prieteni din Edinburgh. E posibil să cunoască pe cineva, care să ne poată dezvălui mai multe pe această temă. Îl vom pune în temă şi pe inspectorul Dellard despre descoperirea noastră.

— Eşti sigur, unchiule? întrebă Quentin, şi adăugă apoi cu mai multă atenţie: Adică, crezi că e neapărat necesar?

— Ştiu că n-ai încredere în el, fiule, şi dacă e să fiu sincer, nici eu nu ştiu încă ce să cred. Însă, vrem, nu vrem, e funcţionarul responsabil cu acest caz, şi dacă dorim să facă progrese rapide şi să-l găsească pe ucigaşul lui Jonathan cât mai curând posibil, trebuie să cooperăm cu el.

— Bineînţeles. Ai dreptate.

— Am să pun de îndată să înhame caii la trăsură. Plecăm la Kelso să-l informăm pe inspectorul Dellard. Sunt curios ce va spune despre descoperirile noastre.

Cu toate că îşi câştiga existenţa inventând poveşti care să-i poarte pe cititori în alte vremuri şi alte locuri, Sir Walter nu era un visător. Nu numai vocaţia sa de a cuprinde în vorbe nostalgia nedefinită după vremurile trecute îi adusese succesul cel mare, ci şi simţul ascuţit al realităţii.

Nu se aştepta ca Charles Dellard să se dea peste cap de bucurie pentru indiciul primit şi nici măcar să-i fie recunoscător. Reacţia inspectorului însă fusese ceva mai reţinută decât anticipase el.

Se aflau împreună în biroul lui Slocombe la Kelso, pe care Dellard îl declarase fără drept de apel cartierul său general; inspectorul trona în spatele mesei de lucru din lemn de stejar şi clătina din cap privind cartea cu rune, pe care o avea deschisă în faţa sa.

— Acesta este precis semnul pe care l-ai văzut? i se adresă lui Quentin, care simţea, ca întotdeauna în prezenţa englezului, un anume disconfort.

— D-da, domnule, îl asigură el ezitând. Cred că da.

— Crezi că da? Privirea lui Dellard avea ceva de pasăre de pradă. Sau eşti sigur?

— Sunt sigur, spuse Quentin de data aceasta cu o voce mai puternică. Acesta este semnul pe care l-am văzut în bibliotecă.

— La ultima noastră întâlnire nu ţi-l puteai aminti. De unde această revelaţie bruscă?

— Se ştie, interveni Sir Walter în sprijinul nepotului său, că în general, după o întâmplare traumatizantă, amintirile nu revin decât treptat. Când mi-a povestit Quentin, am început imediat cercetările. Iar rezultatul acestora, domnule inspector, îl împărtăşim cu dumneavoastră.

— Fapt pe care îl apreciez cum se cuvine, domnilor, îi asigură Dellard în timp ce expresia sa încordată îi contrazicea spusele. Mă tem doar că indiciul acesta nu îmi va fi de mare folos.

— De ce nu?

— Pentru că… începu Dellard, iar în ochii săi de un albastru metalic apăru o sclipire stranie. Se întrerupse scurt şi păru să cumpănească. Pentru că am deja o pistă pe care o urmăresc, explică el.

— Aha, spuse Sir Walter şi se aplecă interesat înainte. Despre ce fel de pistă este vorba, dacă-mi permiteţi să întreb?

— Regret, Sir, dar nu-mi este permis să dau informaţii, nici dumneavoastră, nici altcuiva. Tot ce vă pot spune e că descoperirea făcută de *master* Quentin şi semnul din carte nu au nimic de-a face cu aceasta.

— Ce vă face aşa de sigur, domnule inspector? Aţi mai

văzut până acum semnul acesta? Aţi urmărit deja această ipoteză?

— Nu, eu… din nou Dellard se întrerupse, iar ochiului şcolit al lui Sir Walter nu-i scăpă faptul că inspectorul dădea dovada unei anumite nervozităţi. S-ar fi putut presupune uşor că ascunde ceva. Să fi avut Quentin dreptate cu bănuielile sale?

Privirea lui Dellard zbură de la un vizitator la celălalt. Se dumirea încet că îşi pierdea din credibilitate.

— Ştiu, adăugă de aceea rapid, că pentru dumneavoastră trebuie să sune ciudat. Dar vă rog, domnilor, să-mi acordaţi încredere. Nimic nu e mai important pentru mine decât binele cetăţenilor acestei ţări.

— Vă cred şi sunt convins că motivele dumneavoastră sunt onorabile, domnule inspector, spuse Scott. Cu toate acestea, trebuie să recunoaşteţi că apariţia acestui semn runic este o coincidenţă stranie.

— Recunosc, desigur, Sir. Dar, un om cu experienţa dumneavoastră trebuie să ştie că asemenea coincidenţe există fără ca ele să aibă întotdeauna vreun corespondent în realitate. Ce vreau să spun este că n-am nicio îndoială că tânărul *master* a văzut în bibliotecă acest semn. Dar, vă rog să mă credeţi când vă asigur că nu are legătură cu evenimentele din biblioteca aceea. Oamenii mei şi cu mine suntem deja pe urmele adevăraţilor făptaşi. La vremea potrivită am să vă informez cu privire la mersul anchetei.

— Înţeleg, spuse Sir Walter resemnat. Luase în calcul faptul că Dellard nu va accepta ajutor din partea unor civili. Că va respinge însă indiciul atât de vehement îl surprinse totuşi. Cu aceasta probabil am încheiat discuţia. Dacă nu doriţi să acceptaţi ajutorul nostru, nu vă putem obliga.

Scott îi aruncă o privire nepotului său şi amândoi se întoarseră să plece. Dellard se ridică, după cum cerea eticheta, iar Quentin luă registrul cu rune. Tocmai se pregăteau să părăsească biroul când inspectorul tuşi discret. Părea că mai are ceva de spus.

— Sir Walter? întrebă aproape şoptit.
— Da?
— E ceva ce aş vrea să vă rog, spuse poliţistul. După expresia sa nu era chip să-ţi dai seama ce-i trece de fapt prin cap. Sincer să fiu, nici nu e o rugăminte, ci o necesitate.
— Da? întrebă Sir Walter încă o dată. Ţinea de stilul politeţii britanice să te întinzi la vorbă şi să ocoleşti mult şi în chip complicat subiectul. Ca scoţian get-beget, prefera stilul direct.
— Investigaţiile pe care le facem, oamenii mei şi cu mine, impun, începu Dellard pe ocolite, să nu mai părăsiţi Abbotsford.
— Ce spuneţi?
— Spun că în următoarele zile n-ar trebui să mai părăsiţi reşedinţa dumneavoastră, Sir, la fel şi nepotul dumneavoastră sau vreun alt locuitor al casei sau membru al familiei.
Sir Walter remarcă privirea interogativă pe care i-o adresă Quentin, dar nu reacţiona.
— Mă rog, domnule inspector, spuse, presupun că aveţi motivele dumneavoastră să-mi cereţi aşa ceva.
— Am, Sir, credeţi-mă, e spre binele dumneavoastră.
— Mai mult nu doriţi să-mi dezvăluiţi? Îmi cereţi să nu mai părăsesc Abbotsford, să rămân închis în propria mea casă ca un hoţ, şi tot ce-mi oferiţi ca argument e că ar fi spre binele meu?
— Regret că nu vă pot dezvălui mai multe, îl asigură Dellard rece. Trebuie să respectaţi faptul că sunt legat de ordinele şi indicaţiile mele. Oricum, v-am dezvăluit mai multe decât ar fi trebuit. Deci, vă rog, Sir Walter, lăsaţi în seama noastră investigaţiile şi retrageţi-vă între timp cu familia în altă parte dacă doriţi. La Abbotsford e cel mai sigur pentru dumneavoastră, credeţi-mă.
— Cel mai sigur? Sunt cumva în pericol?
— Vă rog, Sir! Vocea inspectorului căpătă un ton ameninţător. Nu mai puneţi întrebări, ci faceţi ce v-am rugat. Investigaţiile în acest caz sunt înaintate, dar avem

nevoie de mână liberă.

— Înţeleg. Scott aprobă. Doriţi ca pe viitor să nu ne mai amestecăm în mersul investigaţiilor?

— E prea periculos, Sir, credeţi-mă.

— Bine, spuse stăpânul de la Abbotsford şi nu-şi dădu silinţa să mascheze tonul lezat al vocii. Quentin, plecăm. Nu cred că inspectorul mai are nevoie de ajutorul nostru.

— Vă mulţumesc, Sir, răspunse Dellard. Vă rog încă o dată să mă înţelegeţi.

— Vă înţeleg pe deplin, domnule inspector, îl asigură Scott din pragul uşii. Dar acum trebuie să înţelegeţi şi dumneavoastră ceva: eu sunt preşedintele Înaltei Curţi de Justiţie scoţiene. Unul din studenţii mei a fost asasinat mişeleşte, iar nepotul meu era cât pe-aici să fie victima unei tentative de asasinat. Dacă dumneavoastră credeţi în mod serios că mă pot retrage între pereţii casei mele şi aştepta în linişte, atunci faceţi o gravă eroare, domnule inspector. Dacă familia mea este în pericol, cum susţineţi, atunci cu siguranţă n-am să stau cu mâinile-n sân lăsându-i pe alţii să mă apere, ci voi face în continuare tot ce-mi stă în putinţă pentru ca asasinul lui Jonathan să fie anihilat. Urmaţi-vă pistele, domnule inspector, vă doresc mult succes. Dar nu încercaţi să mă opriţi de la propriile mele investigaţii. Bună ziua.

Cu aceste cuvinte, Scott părăsi biroul şerifului. Quentin, care se fâstâcise de tot sub privirile lui Dellard, îl urmă. Uşa se trânti puternic în urma lor.

Dellard rămase secunde în şir nemişcat în spatele biroului. Abia apoi se aşeză şi se întinse peste placa poleită a mesei după tabachera în care Slocombe îşi ţinea tutunul indian. Un zâmbet mulţumit îşi făcu loc pe trăsăturile lui aspre.

Dellard era cunoscut în cercurile sale ca fiind un tactician strălucit. Era una dintre principalele lui calităţi, să influenţeze oamenii şi să-i determine să facă ce vrea el.

Până acum era de ajuns să le dea un impuls. Altă dată, ca şi în cazul acestor scoţieni încăpăţânaţi, trebuia să le interzică ceva, pentru a fi sigur că vor face exact

contrariul, adică ceea ce aştepta de fapt de la ei.

Planurile lui Dellard evoluau conform intenţiilor sale.

— Iartă-mă, unchiule, spuse Quentin făcând eforturi de a ţine pasul cu unchiul său. A fost înţelept ca Domnia Ta să-l bruscheze deschis pe Dellard?

— Nu e vorba de asta, fiule, răspunse Scott, pe care discuţia cu inspectorul îl iritase vizibil. Trebuia pus piciorul în prag. Măcar acum ştie şi domnul Dellard cu cine are de-a face.

— Dar, dacă are dreptate? Dacă suntem cu adevărat în pericol?

— Niciodată un pericol n-a putut fi eliminat adoptând politica struţului şi comportându-ne ca şi cum n-ar fi, spuse Sir Walter cu hotărâre. Dellard pare să ştie ceva, dar nu vrea să ne spună. Trebuie să respect acest fapt. În cazul acesta nu ne rămâne decât să aflăm noi înşine despre ce e vorba. Ai văzut ce faţă a făcut Dellard când a văzut semnul runic?

— Ăă, nu, unchiule.

— Observă, Quentin! Trebuie să ştii să observi! De câte ori ţi-am spus că un scriitor mare nu are voie să treacă prin viaţă legat la ochi?! În darul observaţiei se află cea mai mare taină a breslei noastre.

— Înţeleg. Bineînţeles, unchiule, spuse Quentin spăsit şi lăsă jenat capul în jos.

Sir Walter observă şi îi păru rău că îl muştruluise. Dacă era sincer, nu spre Quentin se îndrepta obida sa, şi nici spre inspectorul Dellard. Era situaţia în sine care îi măcina nervii şi îl făcea nervos şi autoritar, senzaţia că se cufundă într-o mlaştină de semne de întrebare şi nu vedea nicio cale de ieşire…

— Iartă-mă, băiete, spuse, iar trăsăturile sale asprite de nervozitate se îmblânziră din nou. Nu e vina ta. Adevărul e…

— Îţi lipseşte Jonathan, nu-i aşa, unchiule, întrebă Quentin.

— Desigur.

— Ţi-ar fi fără îndoială un ajutor mai de nădejde decât mine. Poate ar fi fost mai bine să fiu eu cel împins în noaptea aceea de la galerie, atunci ar fi Jonathan aici cu tine şi…

— Destul. Sir Walter se opri şi-şi luă nepotul de după umeri. Vreau să cred că nu vorbeşti serios.

— De ce nu? ripostă Quentin suferind. Jonathan a fost cel mai bun student al tău. Se vede cât de mult te afectează moartea sa. Eu, în schimb, nu-ţi creez decât probleme şi neplăceri zi de zi. Poate ar fi mai bine să mă trimiţi înapoi la Edinburgh.

— E ceea ce îţi doreşti?

Quentin privi afectat în pământ şi dădu din cap că nu.

— Atunci n-am să te trimit, îi promise Sir Walter apăsat.

— Dar, nu ai spus că…?

— Se prea poate ca Jonathan să fi fost cel mai talentat student, dintre cei care au lucrat vreodată pentru mine, şi recunosc că moartea lui a lăsat un gol imens în viaţa mea. Dar tu, Quentin, eşti nepotul meu! De aceea vei avea mereu locul tău în inima mea.

— Chiar şi când mă târăsc cu ochii închişi prin viaţă?

— Chiar şi atunci, îl asigură Sir Walter şi începu să zâmbească. În afară de asta nu ar trebui să uiţi că tu ai fost acela care a văzut semnul runic în formă de spadă. Fără indiciile tale n-am fi pe urmele misterului.

— Probabil că nu există niciun mister. Inspectorul Dellard a spus că descoperirea mea nu are nimic de-a face cu asasinarea lui Jonathan şi cu incendiul din bibliotecă.

— Aşa a spus, remarcă Sir Walter, dar în timp ce o spunea, ochii îi sclipeau într-un fel care nu-mi prea venea la socoteală. Dacă n-aş şti că inspectorul Dellard e un slujbaş loial şi de nădejde al statului, aş spune că ne minte.

— Ne minte? Quentin se făcu dintr-odată roşu ca focul.

— Cel puţin ne ascunde ceva, mai domoli Sir Walter lucrurile. De-o fi una, de-o fi alta, e la fel de important ca noi să ne continuăm investigaţiile pe cont propriu. Inspectorul Dellard nu pare să agreeze ideea de a colabora cu noi.

— Dar dacă are dreptate în privinţa pericolului? Dar dacă e într-adevăr periculos să continuăm cercetările?

Privirea pe care Sir Walter o aruncă tânărului său protejat trăda nepăsarea tinerească şi pofta de aventură pe care stăpânul de la Abbotsford şi le păstrase intacte.

— Atunci, dragul meu nepot, răspunse el cu convingere, vom şti să ne apărăm. Dar eu unul sunt înclinat să cred mai degrabă că onorabilul nostru inspector n-a vrut decât să ne intimideze, pentru a avea mână liberă pe timpul investigaţiilor şi pentru a nu fi nevoit să se lase privit peste umăr de un scoţian bătrân.

— Crezi?

— Oricum ar fi, nu va avea sorţi de izbândă, spuse Sir Walter zâmbind, în timp ce îşi continuă drumul pe îngusta stradă principală din Kelso.

— Ce vom face acum? întrebă Quentin.

— Vom merge la abatele Andrew şi-l vom ruga să ne acorde o audienţă. Posibil să ştie mai multe despre semnul runic decât Dellard – în orice caz, acesta a fost găsit la el în bibliotecă. Poate apreciază mai mult cooperarea cu noi decât inspectorul.

— Încă mai eşti convins că semnul runic e cheia tuturor misterelor?

— Sunt, fiule, chiar dacă nu ştiu să spun exact din ce pricină. Pe de o parte se întretaie prea multe coincidenţe pentru gustul meu; pe de altă parte, am sentimentul că, negreşit, cazul acesta are mult mai multe ramificaţii decât se vede cu ochiul liber.

Quentin nu îndrăzni să mai pună şi alte întrebări. Toate întâmplările, de la moartea lui Jonathan, la evenimentele din bibliotecă, până la descoperirea semnului runic în formă de spadă, erau oricum destul de înfricoşătoare şi provocau trepidaţii sufletului său sensibil. O parte din el – ce-i drept, foarte mică – n-ar fi avut nimic împotrivă dacă unchiul său l-ar fi trimis înapoi la Edinburgh. O altă parte însă – iar Sir Walter ar fi spus probabil că aici îşi face simţită prezenţa moştenirea familiei Scott – îl îndemnă să rămână la unchiul său şi să-i fie de ajutor la investigaţii.

Un amestec straniu de teamă şi dorinţă de aventură i se cuibări în suflet şi îşi simţea stomacul de parcă ar fi fost un stup de albine.

Coborâră pe strada principală până la biserica lipită de edificiul micii abaţii. Deoarece la Kelso nu trăiau prea mulţi membri ai Ordinului Premonstratensilor, edificiul lor era discret şi modest. Fiecare dintre fraţi locuia într-o chilie strâmtă, mobilată spartan; pentru adunări exista o sală mare, lângă care se găsea refectoriul în care călugării luau masa. Mica grădină a mănăstirii, în care cultivau legume, cartofi şi verdeţuri, îi aproviziona cu alimente de bază; pe lângă acestea, ducele de Roxburghe tăia regulat pentru ei vite sau porci.

Quentin fusese adesea la bibliotecă, însă aceasta era prima lui vizită la mănăstire. O stranie pioşenie puse stăpânire pe el în timp ce băteau la poarta masivă de la intrare. Uşa se deschise cu zgomot şi îşi făcu apariţia chipul boţit al unui călugăr pitic, pe care Quentin îl cunoştea drept fratele Patrick.

Sir Walter ceru politicos scuze pentru tulburarea liniştii şi întrebă dacă ar putea vorbi cu abatele Andrew. Fratele Patrick dădu din cap în semn de aprobare, îi lăsă pe cei doi vizitatori să intre şi îi rugă să aştepte în holul mic de la intrare.

Frământându-şi jobenul, pe care şi-l dăduse jos de pe cap, cu mâinile asudate, Quentin privi în sus spre lambriurile bogat decorate cu care era placată intrarea. Clădirea, mai degrabă sărăcăcioasă din exterior, nu lăsa să se ghicească opulenţa din interior.

— Tavanul este unul din puţinele elemente recuperate din abaţia de la Dryburgh, explică Sir Walter, care remarcase uimirea lui Quentin. Dacă te uiţi bine, poţi vedea ici-colo urme de funingine. Englezii n-au fost prea milostivi cu vechea abaţie.

Quentin dădu din cap că înţelege. Îşi aminti că unchiul său îi povestise despre evenimentele sângeroase din perioada Reformei. În 1544, englezul Somerset invadase cu armatele sale partea de sud a Scoţiei şi o traversase

pârjolind în întregul ţinut tot ce-i ieşea în cale, timp de trei ani. Abaţia din Dryburgh căzuse pradă furiei sale distructive încă din primul an de război şi nu mai fusese refăcută de atunci. Doar o singură ruină, impunătoare însă, la nord de Jedburgh, mai amintea de strălucirea de odinioară.

Pe coridor se auziră dintr-odată paşi şi abatele Andrew îşi făcu apariţia. Trăsăturile sale ascetice se îmblânziră într-un zâmbet când îi văzu pe Scott şi pe nepotul său.

— Sir Walter, ce bucurie neaşteptată! Iată-l şi pe tânărul *master* Quentin!

— Vă salut, abate Andrew, spuse Scott, şi amândoi făcură o plecăciune. Dacă vizita noastră e într-adevăr îmbucurătoare, rămâne de văzut.

— Simt că te apasă ceva, prietene. Ce este? V-aş putea fi de ajutor?

— Ca să fiu sincer, asta sperăm şi noi, onorabile abate. Puteţi să ne consacraţi un dram din preţiosul dumneavoastră timp?

Abatele zâmbi melancolic.

— Prietene, de când biblioteca a căzut pradă flăcărilor, nu mai sunt multe lucruri de care să ne ocupăm, confraţii mei şi cu mine. Va fi o bucurie să aud ce doriţi să-mi împărtăşiţi. Vă rog să mă urmaţi în camera mea de lucru.

Cu aceasta se întoarse şi o luă înaintea vizitatorilor, de-a lungul coridorului îngust, care se învecina cu holul de la intrare, pe lângă pereţii netencuiţi, din piatră naturală, până la o scară de lemn care ducea la etajul întâi al clădirii. Sir Walter şi Quentin îl urmară pe abatele Andrew, Quentin tresărind la fiecare scârţâit zgomotos al scărilor sub paşii săi.

La etajul superior se găseau chiliile călugărilor şi camera de lucru a abatelui, căruia îi revenea, pe lângă supravegherea congregaţiei, şi administrarea micii abaţii. Abatele Andrew deschise uşa, îi rugă politicos pe vizitatori să intre şi le oferi locuri la masa ovală care ocupa mijlocul camerei joase, iluminate de o fereastră îngustă.

— Deci? întrebă el, după ce luă loc la rândul său. Ce

vânt vă aduce pe la mine, domnilor?

— Această carte, dădu răspunsul Sir Walter şi îi făcu lui Quentin semn cu capul să pună volumul pe masă şi să îl deschidă la locul cu pricina.

Tânărul puse cu un oarecare efort cartea pe masă şi îi trebui o bună bucată de vreme să găsească pagina cu simbolul spadei. În sfârşit o deschise şi îi împinse abatelui Andrew cartea.

Călugărul, care nu ştia exact ce-l aştepta, aruncă doar o privire fugitivă asupra semnului, iar Sir Walter remarcă tremurul care trecu peste chipul său altminteri atât de relaxat.

— De unde o aveţi? întrebă călugărul.

— Cunoaşteţi semnul? insistă Sir Walter.

— Nu. Abatele Andrew negă mult prea repede. Dar am văzut semne asemănătoare. E un semn runic, nu-i aşa?

— Un semn runic, într-adevăr. Sir Walter confirmă. Acelaşi pe care Quentin l-a văzut scrijelit în podeaua galeriei, cu puţin timp înainte ca biblioteca să se mistuie în flăcări. Acelaşi semn runic incrustat ca efigie a unui meşteşugar într-una din plăcile tavanului, care provine din biserica mănăstirii din Dunfermline.

— Înţeleg, spuse abatele. O coincidenţă stranie.

— Sau poate mai mult decât atât, sublinie Sir Walter. Tocmai pentru a afla acest lucru suntem acum aici, stimabile abate. Ne puteţi spune ceva despre acest semn?

— Despre acest semn? Abatele Andrew păru că se gândeşte o clipă. Nu, spuse atunci. Regret, Sir Walter. Nu am nimic de spus despre semnul acesta.

— Cu toate că semnul a fost găsit în biblioteca dumneavoastră?

— După cum ştiţi, nu călugării ordinului meu au fost constructorii bibliotecii.

— Într-adevăr, dar ei au administrat-o. Iar Quentin susţine că-şi aminteşte ca tocmai din raftul care era marcat cu acest semn runic să fi lipsit o carte. E posibil să fi fost volumul furat. Indiciul lipsă pentru elucidarea asasinării lui Jonathan Milton.

— E adevărat, *master* Quentin? Abatele Andrew îl privi întrebător pe Quentin şi în privirea sa îşi făcu loc o expresie de hotărâre, ce impunea respect şi nu părea să se prea potrivească unui călugăr.

— Da, Sfinţia Voastră, răspunse tânărul, de parcă ar fi stat în faţa unei instanţe.

— V-aţi putea gândi ce carte lipsea? se interesă Sir Walter. Vă rog, Sfinţia Voastră, e foarte important. Deoarece biblioteca a ars în întregime, nu mai putem verifica, din păcate, bănuielile noastre. Tot ce ne rămâne e memoria.

— Câteodată şi ea ne înşală, spuse abatele enigmatic. Îmi pare rău, Sir Walter. Nu pot să vă scot din impas. Nu vă pot spune nimic, nici despre semnul runic, nici despre cartea care probabil a fost sustrasă din inventarul bibliotecii. Toate acestea s-au volatilizat odată cu fumul incendiului, şi aşa ar trebui să şi rămână.

— Nu-mi cereţi aşa ceva, onorabile abate, ripostă Sir Walter politicos, dar hotărât. Cu tot respectul pe care îl am pentru funcţia dumneavoastră şi pentru ordinul din care faceţi parte, unul dintre elevii mei a fost ucis în biblioteca dumneavoastră, puţin a lipsit ca şi nepotul meu să-şi piardă viaţa. Chiar şi inspectorul Dellard pare să nu se îndoiască de faptul că un criminal, pe cât de abil, pe atât de lipsit de scrupule, îşi face de cap prin Kelso, iar eu nu-mi voi găsi odihna până nu va fi prins şi supus unei pedepse pe măsura faptelor sale.

— Căutaţi răzbunare? întrebă abatele cu o undă de reproş.

— Caut dreptate, îl corectă Sir Walter ferm.

Călugărul îl măsură îndelung şi îl sfredeli cu privirea. Era imposibil de ghicit ce gândea.

— Indiferent cum ar fi, spuse într-un târziu, observaţiile dumneavoastră mi se par un caz pentru inspector şi oamenii săi. După cum vă puteţi imagina, a fost deja aici şi mi-a pus câteva întrebări. Am avut impresia că am lăsat cazul pe mâini bune.

— Poate că da, poate că nu, veni replica lui Sir Walter.

Inspectorul Dellard pare să-şi urmărească propria teorie în acest caz.

— Atunci înseamnă că e deja pe urmele făptaşului?

— Sau că urmăreşte o pistă falsă. Lucrurile sunt prea lipsite de transparenţă pentru a ne putea pronunţa cu exactitate în acest moment. Însă eu ştiu că mă pot baza pe nepotul meu, onorabile abate, iar dacă Quentin spune că a văzut semnul acesta, atunci îl cred. Ştiţi ce înseamnă?

— De unde să ştiu? întrebarea abatelui avea o tonalitate neobişnuit de iritată.

— E un semn runic în formă de spadă, un simbol din Evul Mediu timpuriu, adică dintr-un timp în care strămoşii Sfinţiei Voastre biruiseră deja păgânătatea.

— Un fapt deloc neobişnuit. În multe părţi ale Scoţiei s-au păstrat tradiţii păgâne până târziu în secolul al XVI-lea. Abatele Andrew zâmbi. Cunoaşteţi încăpăţânarea care se pune pe seama compatrioţilor noştri.

— Se poate. Dar ceva – numiţi-o senzaţie, bănuială – îmi spune că acest semn e mai mult decât pare. Nu e numai un semn runic, transmis din generaţie în generaţie, al cărui înţeles s-a pierdut de mult. E un simbol.

— Un simbol întruchipează mereu ceva anume, Sir Walter, continuă abatele Andrew şi îl examină pe Scott. Ce ar putea întruchipa acest semn runic în formă de spadă?

— Nu ştiu, recunoscu stăpânul de la Abbotsford iritat. Dar mi-am jurat să aflu. Chiar dacă numai pentru că i-o datorez lui Quentin şi sărmanului Jonathan. Am sperat că ne veţi ajuta.

— Regret. Abatele Andrew oftă şi îşi întoarse capul, lăsând să i se vadă tâmplele încărunţite. Ştiţi, Sir Walter, că vă port o prietenie profundă şi că sunt un mare admirator al operei dumneavoastră. Dar în această chestiune nu vă pot ajuta. Un singur lucru vreau să vă spun: lăsaţi trecutul în plata Domnului, Sir. Priviţi înainte şi bucuraţi-vă de aceia care sunt în viaţă, în loc să plângeţi morţii. Acesta este sfatul meu prietenesc. Vă rog să-l primiţi.

— Iar dacă nu o fac?

Zâmbetul blajin şi cumpănit se aşternu pe trăsăturile abatelui Andrew.

— Nu vă pot obliga. Fiecărei creaturi a lui Dumnezeu i-a fost dată libertatea de a lua singură decizii. Dar, vă rog din suflet, Sir Walter, să luaţi decizia corectă. Retrageţi-vă din acest caz şi lăsaţi investigaţiile în seama inspectorului Dellard.

— Sfinţia Voastră mă sfătuieşte? întrebă Sir Walter deschis. Sau îmi transmiteţi doar ce v-a instruit Dellard?

— Inspectorul pare preocupat de binele dumneavoastră, iar eu la fel, spuse abatele Andrew liniştit. Luaţi în serios avertismentele acestea, Sir Walter. Un semn runic e un semn păgân din vremuri străvechi, care zace ascuns în întuneric. Nimeni nu ştie ce taine adăposteşte, sau ce intenţii şi gânduri tenebroase îl vor fi scos la iveală. N-ar trebui să trataţi cu indiferenţă aceste lucruri.

— Despre ce vorbiţi? De superstiţii? Sfinţia Voastră? O faţă bisericească?

— Vorbesc despre lucruri care sunt mai vechi decât dumneavoastră sau decât mine, mai vechi şi decât zidurile acestei mănăstiri. Răul, Sir Walter, nu e doar o închipuire. E la fel de real ca toate celelalte şi încearcă mereu să ne ducă în ispită. Câteodată, arătă el spre cartea care se afla deschisă pe masă în faţa lui, trimiţându-ne semne misterioase.

Vocea abatelui coborî tot mai mult, până nu mai rămase decât un fel de şoaptă. Vorbele lui erau ca un foc care se stingea treptat. Quentin, care în timp ce vorbea călugărul se făcuse alb ca varul, simţi un fior de gheaţă.

Căutătura lui Sir Walter o întâlni pe cea a abatelui Andrew şi pentru o clipă se ţintuiră unul pe altul din priviri.

— Bine, spuse Scott în final. Am înţeles. Vă mulţumesc pentru vorbele sincere, onorabile abate.

— Au fost din suflet. Te rog să le urmezi, prietene. Nu cerceta semnul acela mai departe. Vă vreau doar binele.

Sir Walter schiţă din cap un gest de aprobare, apoi se ridică să plece.

Abatele Andrew îi conduse personal pe oaspeţi înapoi la poartă. Salutul de la plecare a fost scurt şi mai puţin entuziast decât cel de la sosire. Efectul vorbelor rostite se resimţea încă.

Ajunşi în stradă, Quentin nu îndrăzni o bucată bună de vreme să-l abordeze pe unchiul său şi, contrar obiceiului, nici Sir Walter nu părea dornic să împărtăşească ce gândea. Abia când ajunseră în piaţa satului, unde aştepta trăsura, Quentin rupse tăcerea.

— Unchiule? începu ezitând.

— Da, nepoate?

— Acesta a fost deja al doilea avertisment pe care l-am primit, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

Quentin dădu din cap încetişor.

— Ştii, spuse atunci, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama mai limpede că trebuie să mă fi înşelat. Poate nici măcar nu a fost semnul acesta pe care l-am văzut. Poate a fost cu totul altul.

— E memoria cea care îţi vorbeşte, sau teama?

Quentin se gândi puţin.

— Un amestec din amândouă, spuse ezitând, ceea ce îi provocă lui Sir Walter un zâmbet.

— Memoria, nepoate, nu cunoaşte teama. Cred că ştii foarte bine ce ai văzut, iar abatele Andrew ştia şi el. L-am observat când i-a căzut privirea pe semnul runic în formă de spadă. Cunoaşte acest semn, sunt sigur. Şi ştie şi ce înseamnă.

— Dar, unchiule, vrei să spui că abatele Andrew ne-a minţit? O faţă bisericească?

— Fiule, am încredere în abatele Andrew şi sunt convins că nu ar face niciodată ceva ce ne-ar putea dăuna. Dar, fără îndoială, ştie mai multe decât a recunoscut în faţa noastră…

6.

Călăreţul scruta din vârful dealului drumul ce ducea din sud, de la Jedburgh, spre Galashiels, în nord, şi trecea mai jos de Newtowns peste o prăpastie, pe care râul Tweed o săpase de-a lungul mileniilor în acest ţinut. Podişul domol cădea aici neobişnuit de abrupt în adâncime. Pereţi abrupţi de argilă şi nisip străjuiau albia, aici îngustă, a râului, care curgea la o distanţă de câţiva metri sub pod. O construcţie impozantă, şi în acelaşi timp aparent fragilă, susţinută de copaci legaţi între ei.

Doar o jumătate de kilometru mai la sud de podul de lemn se afla intersecţia, în care se încrucişa drumul spre Jedburgh cu cel spre Kelso. De pe deal se vedeau atât intersecţia, cât şi podul. Călăreţul nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Îşi înfăptuise deja misiunea întunecată.

Avea pe umeri o manta din lână neagră, care îl făcea să se contopească cu peisajul şi aproape nevăzut pe sub crengile aplecate ale copacilor. Pe faţă purta o mască din stofă, care avea tăiate două orificii înguste în dreptul ochilor, chipul său ascuns fiind un alt indiciu al faptului că punea la cale nelegiuiri.

Bărbatul avea respiraţia tăiată. Coşul pieptului i se ridica şi-i cobora vizibil pe sub manta, iar pielea armăsarului său lucea de sudoare. De abia îi rămăsese timp să-şi îndeplinească misiunea care-i fusese încredinţată. Totul trebuia să se desfăşoare repede, nu suferea întârziere. Când trăsura de la Kelso va fi trecut de intersecţie, nu mai era cale de întoarcere.

Cu numai câteva minute în urmă, se ridicase în partea de sud semnalul de fum, ceea ce însemna că trăsura lui Scott ieşise din pădure. În curând avea să ajungă la intersecţie.

Călăreţul se ridică în şa şi scrută depărtarea cu ochi de argus printre crengile copacilor, pentru a se asigura că podul nu avea stricăciuni vizibile. Acest lucru era important pentru ca dispariţia lui Scott să pară un

accident.

Ultima oră şi-o petrecuseră, mascatul şi oamenii săi, prelucrând astfel podul încât să cedeze la greutate. Din pricina rezistenţei şi aşa reduse a construcţiei, nu fusese mare lucru. Dacă numai câţiva dintre pilonii de rezistenţă ar ceda, s-ar prăbuşi toată construcţia în adâncuri – şi cu ea, tot ce s-ar fi aflat deasupra.

Scott făcuse o greşeală gravă. Cercetările şi curiozitatea sa au făcut ca oameni importanţi să se simtă ameninţaţi. Mascatului îi fusese încredinţată misiunea de a elimina această ameninţare, definitiv şi într-o manieră care să nu stârnească suspiciuni.

Un pod prăbuşit ar isca, fără îndoială, multe întrebări, era posibil să se nască o nouă dispută între latifundiari şi guvern, care-şi vor pune în cârcă unii altora vina pentru această nenorocire. Peste toate acestea nu avea să-şi mai pună nimeni problema morţii lui Walter Scott, întocmai cum doreau cei care-l plătiseră pe bărbatul cu mască.

Ochii călăreţului se îngustară când din partea de sud-est se auzi, adus de vânt, tropotul cailor înhămaţi la trăsură. Aproape în acelaşi timp răsună ţipătul unei gaiţe – semnalul convenit.

Pumnul mascatului se strânse într-un gest de triumf. Scott şi nepotul său nu aveau nicio şansă, n-aveau habar că goneau spre o capcană mortală. Dacă podul ar ceda, fie ar fi ucişi de bolovani, fie s-ar îneca în torentele râului, care în acest anotimp avea debitul crescut.

N-a spus Scott odată că ar vrea să moară cu privirea îndreptată spre râul Tweed, pe care îl îndrăgea atât? Faţa acoperită de mască se schimonosi de un rânjet. Cel puţin această dorinţă îi va fi îndeplinită.

Călăreţul îşi întoarse privirea spre sud, spre intersecţie; aştepta dintr-un moment în altul ca trăsura lui Scott să se ivească dintre dealuri. Era atât de sigur pe el, că în minte deja număra paralele care-i fuseseră promise pentru această crimă, când, dintr-o clipă în alta, se schimbă totul.

În timp ce din nou răsună ţipătul de gaiţă, mai isteric de data aceasta şi de două ori una după alta, apăru la

intersecţie într-adevăr o trăsură, dar nu de pe drumul care venea de la Kelso, ci dinspre Jedburgh, şi care avea să ajungă la pod înaintea trăsurii lui Scott.

Mascatul trase o înjurătură care-i trăda originea umilă. Nu îi instruise el pe oamenii pe care-i postase mai jos de intersecţie să aibă grijă să nu treacă vreo altă trăsură pe acolo?

Privirea ucigaşului versat zbura hăituită între pod şi intersecţie încoace şi încolo. Fără îndoială, trăsura străină va ajunge înaintea lui Scott la prăpastie şi cei ce se aflau înăuntru vor cădea în locul său în prăpastie. Cei care-i încredinţaseră misiunea nu-l vor mai plăti…

Bărbatul cu calul intră în panică. Sări rapid din şa, o luă la goană printre crengile aplecate ale frasinilor şi, cu toate că risca să fie văzut, le dădu un semn celor care se ascundeau pe amândouă părţile drumului în tufişuri. Gesticulând violent, arătă direcţia dinspre care avea să apară în câteva clipe trăsura străină.

O privire disperată spre intersecţie îi spuse că trăsura necunoscută intrase pe drumul ce ducea la Kelso şi se îndrepta direct spre pod. Era o trăsură cu doi cai, un singur vizitiu se afla pe capră şi, judecând după bagajele cu care era încărcată, îşi dădu seama că trebuie să fie vorba de călători, posibil englezi din sud. O altă înjurătură straşnică îi lunecă de pe buze. Dacă nenorocirea avea să coste viaţa unor englezi, ar face şi mai multă vâlvă decât pentru un scoţian.

Căpetenia bandei de ucigaşi îşi văzu în secunda următoare oamenii venind de pe drumul de la Jedburgh, şase oameni gonind pe cai, de parcă pe urmele lor s-ar fi aflat un batalion de dragoni. Probabil n-au fost atenţi şi trăsura le-a scăpat pur şi simplu; acum goneau să o ajungă din urmă.

„Poate, se gândi mascatul, nu era încă totul pierdut.“

Mary de Egton se afla în continuare sub impresia cruzimii evenimentelor care se petrecuseră la Jedburgh. Imaginile bărbaţilor atârnând în ştreang fără viaţă nu

voiau să-i iasă din cap şi se întreba întruna ce anume vor fi comis, bărbatul din crâşmă şi camarazii săi, de au fost spânzuraţi în piaţa publică.

În ţara aceasta aspră de dincoace de hotar domnesc alte legi decât acasă. Mary nu văzuse niciodată până acum pe cineva atârnat în ştreang şi imaginea ororii aceleia o urmărea, spre deosebire de Kitty, a cărei fire senină o ajuta să treacă repede peste evenimentele neplăcute.

— Ce este, milady? întrebă ea zâmbind. Încă vă mai necăjiţi din cauza oamenilor acelora?

Mary încuviinţă printr-un gest.

— Nu-mi iese din cap. Nu pot să înţeleg de ce au fost spânzuraţi.

— Nici eu nu ştiu, milady. Dar sunt sigură că au existat motive întemeiate. Poate erau tâlhari căutaţi. Poate – îşi duse îngrozită mâna la gură – moşneagul acela ciudat, care s-a aşezat la han să vă ţină tovărăşie, era un ucigaş şi aţi scăpat ca prin urechile acului de la moarte!

— Poate, răspunse Mary gânditoare. Necazul e că nu părea criminal.

— Niciodată nu par, milady, spuse camerista cu o logică dezarmantă. Altfel i-ai recunoaşte pe loc şi nu s-ar mai petrece crime.

— Aşa o fi, spuse Mary şi zâmbi. Naivitatea lui Kitty o ajuta să mai depăşească melancolia ce o apăsa. Dar eu l-am privit în ochi pe acest scoţian bătrân şi ce am văzut…

Strigătul ascuţit al lui Kitty o întrerupse. Trăsura se scutură puternic. Mary simţi cum fusese împinsă pe bancheta tapiţată în catifea de culoare închisă; auzi zgomotul trepidant al potcoavelor cailor şi pocnetul biciului lui Winston.

— Ce se întâmplă? întrebă Kitty speriată.

Mary ridică din umeri. Cu toate că trăsura se legăna puternic şi sălta peste gropile care împânzeau drumul, se aplecă spre geam, îl deschise şi aruncă o privire afară.

La o anumită distanţă se vedea un pod spre care trăsura lor se îndrepta cu viteză mare. O privire în urmă îi arătă şase călăreţi, care goneau în urma lor. Bărbaţii purtau

veşminte ponosite şi mantii largi, care fâlfâiau pe trupurile lor uscăţive, pe cap aveau pălării cu boruri largi, iar pe faţă purtau cu toţii măşti.

Certitudinea veni pentru Mary ca o lovitură de ciocan.

„Tâlhari!

Un jaf!“

Şocată se prăvăli la loc. Kitty, care văzuse groaza pe chipul palid ale stăpânei, nu mai ajunse să întrebe de motiv. În clipa următoare un foc de armă tulbură liniştea văii.

— Ce-a fost asta?

Sir Walter, care stătea alături de Quentin în trăsura care-i ducea de la Kelso înapoi la Abbotsford, tresări. Tocmai căzuse pe gânduri, meditase asupra motivelor pe care le-ar fi putut avea abatele Andrew să le ascundă ce ştia în mod evident despre semnul runic în formă de spadă şi întâmplările misterioase din bibliotecă, când zgomotul îl readuse violent la realitate.

— Ce? întrebă Quentin cu seninătatea sa proverbială. Despre ce vorbeşti?

— Zgomotul de adineaori. Bubuitura.

— N-am auzit nimic, unchiule.

— Eu, da, îl asigură Sir Walter încruntat, şi cunosc acest zgomot. A fost o împuşcătură, fiule.

— O împuşcătură? întrebă Quentin neîncrezător când se repetă zgomotul pe care-l auzise Sir Walter.

— Focuri de armă, strigă unchiul său şi deschise repede geamul pentru a privi afară.

Tocmai ajungeau la intersecţia dintre drumul lor cu cel care venea de la Jedburgh şi ducea mai departe spre pod. Sir Walter urmări cu sufletul la gură cum o hoardă de tâlhari cu mantii fâlfâind în vânt goneau după o trăsură străină, al cărei vizitiu pocnea din bici părând să dea totul pentru a putea scăpa de urmăritori.

— Un jaf! strigă Sir Walter consternat. Tâlhari versaţi în plină zi.

Quentin scoase un strigăt de spaimă. Spre deosebire de

unchiul său însă, nu deschise geamul să vadă ce se întâmpla afară, ci se aruncă spontan de pe banchetă, apărându-şi capul cu mâinile. După evenimentele din bibliotecă şi avertismentul sumbru al abatelui Andrew, atacul tâlharilor înarmaţi era pur şi simplu prea mult pentru sistemul său nervos, şi aşa zdruncinat.

Sir Walter chibzuia ce era de făcut – ţinutul de pe lângă Galashiels trecea drept sigur, nici el, nici vizitiul său nu purtau armă –, când se ivi o nouă ameninţare.

La intrarea pe pod se năpustiră din tufişurile de pe marginea drumului mai mulţi bărbaţi, creaturi înfricoşătoare, ca şi cei de pe cai, purtând aceleaşi măşti şi închizând calea trăsurii. Sir Walter văzu în mâna căpeteniei sclipind un pistol mare cu cremene, din care tocmai slobozise un foc…

Winston Sellers dădea bice cailor, grăbindu-i fără milă. Potcoavele lor păreau să zboare peste drumul gol şi pietros, fibrele şi muşchii lucrau sub pielea umedă de sudoare, dar vizitiul nu-i lăsă mai moale.

De trei generaţii neamul Sellers se afla în slujba stăpânilor de la Egton şi cu toţii fuseseră pe deplin loiali acestora. Mereu fuseseră credincioși familiei Egton şi nu se depărtaseră nicicând de ei, nici măcar atunci când bunicul lui Lady Mary, Lordul Warren de Egton, plecase în coloniile din America de Nord, unde luptase ca ofiţer împotriva separatiştilor rebeli.

De ce îi treceau acum prin cap toate acestea, în timp ce stătea pe capra trăsurii care se legăna şi zorea întruna caii nu ştia nici el. Poate pentru că în acest moment conştientizase răspunderea pe care o purta.

Mary de Egton nu fusese întotdeauna ceea ce Winston îşi imagina că trebuie să fie o lady, iar stilul ei de a-i păsa prea puţin de tot ce ţinea de etichetă şi tradiţie îl pusese adesea în dificultate. Cu toate acestea, faţă de el fusese mereu dreaptă şi atentă şi acest lucru era mai mult decât puteau spune majoritatea slujitorilor despre stăpânii lor. Vizitiul era ferm hotărât să-i apere viaţa până la ultima

suflare şi să facă totul ca ea să nu cadă în mâinile tâlharilor.

Privi hăituit înapoi, văzu călăreţii care urmăreau trăsura, măştile înspăimântătoare care le acopereau feţele. Winston nu mai fusese urmărit până acum de tâlhari, nici nu-i mai fusese ameninţată viaţa în vreun fel. Primul foc de armă îi dădu de înţeles că aceşti oameni nu glumeau, şi că el nu trebuia nicidecum să îngăduie ca doamnele să cadă în mâinile banditţilor.

Pocni din nou din bici. Potcoavele cailor răsunau pe drumul de ţară şi trăgeau în urma lor trăsura, ale cărei roţi săreau scârţâind periculos peste pietre şi gropi. Winston nu putea decât nădăjdui că va rezista. Dacă se rupea o roată sau o axă era totul pierdut. O şansă reală de a scăpa de urmăritori n-aveau decât dacă ajungeau la podul aflat la o bucată de drum în faţa lor. Pe grinzile netede va putea mâna trăsura mai repede şi atunci poate s-ar fi îndepărtat.

Din nou se auzi o împuşcătură. Winston îşi coborî instinctiv capul, ştiind că de pe capra trăsurii era o ţintă uşoară. Glonţul care-i fusese adresat nu îl atinse. Vizitiul răsuflă uşurat, însă rămase încremenit privind din nou în urmă. Urmăritorii se apropiau, nu mai erau decât la zece, douăzeci de metri distanţă de trăsură.

Trebuia să dea totul, dacă voia să ajungă la pod înainte de a fi prinşi de urmăritori. Tocmai se pregătea să ridice biciul când văzu cum tufişurile de pe marginea drumului se desfac în două şi mai mulţi bărbaţi mascaţi sar înarmaţi cu pistoale şi săbii.

O primă reacţie îl făcu să tragă de hăţuri, pentru a evita oamenii care-i ţineau drumul. În clipa următoare conştientiza că astfel ratează definitiv orice şansă de scăpare. Nu mai era decât o cale: să rămână pe drum, fără să se lase oprit şi să treacă drept prin bariera de tâlhari.

Winston Sellers nu era un bărbat deosebit de viteaz sau hotărât, împrejurările îl făcuseră să fie. Se ridică pe jumătate, pocni din bici şi strigă la cai spre a-i grăbi şi mai tare.

Tâlharii de pe drum începură să strige, iar Winston văzu

cum unul dintre ei ridică pistolul. O secundă mai târziu apăsă pe trăgaci şi arma luă foc. Vizitiul simţi o arsură pătrunzătoare şi dureroasă în umărul drept. Impactul fusese aşa de puternic încât îl azvârli înapoi pe capră, dar vizitiul nu lăsă din mână hăţurile, şi nici biciul.

Pistolul banditului slobozi din nou un glonţ, care însă rată ţinta. Trăsură ajunse în dreptul bandiţilor. Strigând, patru dintre aceştia se aruncară într-o parte, dar pistolarul nu a mai apucat. Copitele cailor îi doborâră la pământ înainte ca roţile grele ale trăsurii să treacă peste el.

O clipă mai târziu intrau pe pod, trăsura ţâşni peste grinzile netede, ude de ploaie. În ciuda durerii chinuitoare şi a sângelui care ţâşnea din rană, Winston respiră uşurat, o uşurare care însă nu ţinu decât vreme de o bătaie de inimă.

Atunci simţi cum grinzile podului cedează sub greutatea trăsurii, auzi toată construcţia trosnind asurzitor, şi presupusa salvare se dovedi o capcană mortală.

Totul se derulase atât de repede, încât până şi Sir Walter, cu spiritul său ascuţit de observaţie, abia putu urmări succesiunea evenimentelor.

Trăsura, al cărei vizitiu trebuie să fi fost un om cu o neobişnuită prezenţă de spirit, tocmai rupsese bariera de hoţi, care i se ivise în mod neaşteptat în faţă şi ţâşnise cu viteză mare înspre pod.

Aproape în acelaşi timp bandiţii abandonaseră atacul şi se răsfirară ca un stol de păsări la vederea vulpii. Cei călare îi săltară rapid pe camarazii lor pedeştri; numai pe acela pe care îl călcase trăsura îl lăsară acolo. Dădură pinteni cailor şi începură goana peste dealuri, când edificiul podului trosni înfricoşător.

Sir Walter privi spre pod şi deveni martorul unei întâmplări incredibile.

Trăsura tocmai ce scăpase de tâlhari şi se confrunta cu un nou pericol mortal. Pentru că în momentul în care aceasta ajunse în mijlocul podului, structura acestuia cedă.

Din poziţia în care se afla Sir Walter nu se vedea exact

de unde începuse totul; una din grinzile de rezistenţă se rupse cu un pârâit macabru. Greutatea enormă care se sprijinea pe grinzile şi pilonii de lemn ce se înălţau din valurile râului Tweed fusese astfel concentrată într-o singură parte. Structura de rezistenţă cedă – iar podul se prăbuşi cu un vacarm înfricoşător în adâncuri.

Chiar sub trăsură se rupseră pilonii, şi tot acolo cedară şi grinzile peste care se trecea; se prăbuşiră în prăpastie, în valurile râului, care le purtă spumegând în depărtare. Roţile trăsurii se împlântaseră în găurile create de ruptura grinzilor şi goana cailor fu astfel întreruptă.

Caii nechezau speriaţi şi se opriră din goana lor nebună. Rămaseră priponiţi în hamuri, încă mânaţi de strigătele disperate ale vizitiului, care, de la înălţimea la care se afla, nu putea să vadă ce se întâmplase. În acel moment se surpă centrul podului şi, ca o reacţie în lanţ, pocniră toţi pilonii şi stâlpii de susţinere ca nişte crengi putrede, iar podul se rupse la mijloc în două.

Grinzile principale de susţinere se prăbuşiră cu un huruit înfiorător, iar cele peste care se trecea se desprinseră unele de altele şi se cufundară în prăpastie, ruptura lărgindu-se cu fiecare secundă. Caii nechezau înfricoşaţi, încercând să se ridice, dar hamurile nu-i lăsau. Le fugea pământul de sub copite şi călcau în gol.

În timp ce o jumătate din pod căzu cu un zgomot asurzitor, cealaltă, pe care se afla trăsura, rămase încă prinsă de marginea prăpastiei. Unul din piloni se opunea cu încăpăţânare legilor fizicii, dar nu era decât o chestiune de timp până când avea să cedeze şi acesta sub greutate. Alţi piloni de susţinere se rupseră şi grinzile de lemn peste care se trecea se înclinară într-o parte.

Trăsura alunecă şi se izbi de balustradă, unde se şi opri pentru moment. Izbitura zgudui caleaşca, iar vizitiul, care se ţinea cu disperare pe capră, îşi pierdu echilibrul. Mâinile apucară în gol şi, urlând, căzu peste cap în adâncuri, unde îl înghiţiră apele râului.

Cei doi cai, care încă se zbăteau în hamuri, smuceau de trăsură. Oiştea se rupse şi animalele îl urmară pe vizitiu

spre o moarte sigură. În cădere dislocară un alt pilon de susţinere. Mai era unul întreg şi acela începea să se aplece trosnind. Susţinută doar de balustrada putredă, trăsura se balansa dramatic, răsturnată într-o parte, deasupra abisului. Din interiorul trăsurii se auzeau ţipete îngrozite.

— Nu! strigă Sir Walter înfricoşat, care sperase până acum că nu e nimeni în trăsură.

Socoti febril cum i-ar putea pe ajuta pe cei dinăuntru.

Kitty ţipa de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

Din secunda în care grinzile de lemn ale podului se surpaseră şi trăsura se prăbuşi în adâncuri, Kitty începu să ţipe ascuţit şi prelung şi nu se mai putea opri. Mary, în schimb, încercă să-şi păstreze cumpătul, ceea ce, în condiţiile date, nu era deloc simplu.

Mai întâi trăsura se prăbuşi aproape vertical în adâncime, apoi se răsturnă într-o parte şi amândouă femeile priviră disperate cum Winston cade în prăpastie.

— Dumnezeule, milady! ţipă Kitty isteric şi se prinse de bancheta trăsurii de parcă asta ar fi putut-o salva.

Mary privi pe geamul lateral al trăsurii şi văzu balustrada de lemn, care oprea pentru moment trăsura de la prăbuşirea în adânc. Lemnul ars de soare şi bătut de vânt cunoscuse şi vremuri mai bune şi, fără să vrea, Mary îşi puse întrebarea cât va mai rezista la o asemenea solicitare, pentru că de pe acum se auzea un scârţâit prevestitor de rău.

Cu atenţie, pentru a nu periclita echilibrul precar, se mută ceva mai în faţă şi se uită pe geam. Spre disperarea ei văzu că podul se termina exact în faţa trăsurii; doar capetele pilonilor de susţinere se mai puteau vedea acolo unde ar fi trebuit să fie drumul de trecere. Caii nu mai erau, căzuseră împreună cu stăpânul lor în adânc.

Podul era rupt pe mijloc, cealaltă jumătate era deja prăbuşită. Numai un capriciu al sorţii oprea partea aceasta de a avea aceeaşi soartă şi această stare de fapt se putea modifica oricând, dacă ultimul pilon rămas avea să cedeze şi el. Sau, ceea ce era şi mai probabil, când lemnul putred

al balustradei se va sfărâma.

În ciuda panicii, lui Mary îi era clar că nu mai trebuia să rămână nicio clipă în trăsură.

— Trebuie să ieşim din trăsură, spuse ea repede. Vino, Kitty.

— Nu, milady. Camerista scutură agitată din cap, lacrimi de panică îi curgeau pe obraji. Nu pot.

— Sigur că poţi. Ştiu că poţi.

Kitty continuă să dea din cap cu încăpăţânare, ca o fetiţă.

— O să murim, izbucni ea, ca şi Winston.

— Nu, n-o să murim, o contrazise Mary ferm. Expresia feţei ei nu mai avea nimic din distincţia unei lady de familie bună. Atitudinea hotărâtă îi umflă venele de pe frunte şi în ochii altminteri blajini se citea acum voinţa fermă de a supravieţui. Trebuie să ieşim din trăsură, Kitty. Dacă rămânem aici, murim.

— Dar... dar... bâigui camerista. Era albă ca varul la faţă şi tremura din tot corpul. Felul ei de-a fi, până nu de mult lipsit de griji, fusese zădărnicit de lacrimile spaimei.

Mary simţea cum inima îi bătea până în gât; avea senzaţia că dintr-un moment în altul îi va fugi pământul de sub picioare, în ambele sensuri. Cu o voinţă de fier se strădui să se adune şi să facă singurul lucru care îi putea salva viaţa, cea proprie şi pe cea a cameristei.

Alunecă încet peste banchetă, de pe o parte pe cealaltă a trăsurii, însoţită de scârţâitul nervos al balustradei. Reuşi cumva să spargă zăvorul portierei şi să o deschidă. Deasupra ei era cerul albastru.

— Haide, Kitty, îşi încurajă camerista, acolo sus.

— Mergeţi, milady. Eu rămân aici.

— Să faci ce? Să mori? întrebă Mary aspru. Nici nu se pune problema. Vino acum!

— Vă rog, nu, milady!

— La naiba, mişcă-te odată, copilă obraznică ce eşti! se răsti Mary la ea, şi cu toate că vorbele ei şi tonul semănau mai degrabă cu ale unui soldat de la cazarmă decât cu ale unei doamne, nu-şi greşiră ţinta.

Kitty se desprinse tremurând de colţul în care se ghemuise nemişcată şi o luă pe Mary de mână pentru a coborî din trăsură. Dintr-odată se auzi un pârâit puternic. Mary îşi dădu seama înfricoşată că balustrada începe să cedeze şi să se îndoaie de greutate.

Apoi răsună un pocnet ascuţit. Se rupse una dintre scânduri, şi trăsura se mai apropie puţin de prăpastie. Dar balustrada nu pierduse încă lupta deznădăjduită şi trăsura atârna acum de proverbialul fir de aţă.

Kitty privi tremurând în adâncul care se vedea de pe fereastră.

— Repede, o zori Mary, o luă de mână şi o trase spre ea pentru a o ajuta să se caţere afară din trăsură. Kitty se mişca neîndemânatică, împleticindu-se în rochia de mătase. Mary reuşi cu un amestec de răbdare şi fermitate blândă să o împingă afară din trăsură. După o ultimă privire în hăul ce se căsca dedesubt, părăsi şi Mary trăsura.

Mâinile delicate ale lui Kitty se întindeau spre ea şi o ajutară să coboare. Cu încheieturile tremurând se împinse şi Mary în sus şi izbuti, în ciuda rochiei largi, să se caţere prin deschizătură. Tremurând de frică, se ghemuiră amândouă pe lângă partea înclinată a trăsurii şi în acest moment deveniră conştiente de situaţia fără ieşire în care se aflau.

Doar un singur pilon al podului rămăsese întreg şi purta ultima grindă pe care se putea trece, cea pe care se afla trăsura – dar şi acesta era deja crăpat şi avea să cedeze în curând, ducând cu el şi restul podului şi, odată cu acesta, şi trăsura.

Mary privi disperată în sus spre marginea stâncilor. Grinzile peste care se circula erau căzute pe lateral şi atârnau pe o parte deasupra prăpastiei; păreau să se ţină doar de câteva fire. Dacă se rupeau, era totul pierdut. Mary simţea vibraţiile din adânc, pocniturile lemnului care nu mai putea ţine povara.

— Oh, milady, se lamentă Kitty şi privi disperată în prăpastie. Milady, milady…

O repeta ca pe o incantaţie, în timp ce lacrimi amare îi invadau obrajii. Mary căuta disperată o soluţie; într-un târziu reuşi însă să înţeleagă că nu exista niciuna. N-aveau şanse nici să ajungă la celălalt mal, nici să se întoarcă. O mişcare nefericită, un pas în direcţia greşită şi pilonul s-ar fi rupt.

Teama şi panica, împotriva cărora luptase mai înainte cu succes, o cuprinseră acum şi pe ea. Mary şi camerista se apucară de mâini pentru a se consola reciproc în ultimele minute – poate, doar secunde – de viaţă.

Cele două erau atât de pierite, încât nu observară de unde apăru salvarea, în forma lipsită de glorie a unei funii.

Mary privi neîncrezătoare spre capătul funiei legat într-o buclă. Instinctiv o prinse cu mâna şi privi în sus spre stâncile de unde apăruse. Nu se vedea nimeni, dar în secunda următoare coborî încă o funie. Capătul era legat tot în buclă.

— Repede! se auzi o voce agitată de sus. Ţineţi-vă de frânghii!

Mary şi Kitty schimbară o privire mirată. Apoi făcură ce li se spuse, intrară cu braţele prin bucla funiei şi o ţinură strâns în jurul lor. Nicio secundă prea devreme!

O bătaie de inimă mai târziu cedă şi balustrada podului. Lemnul putred se surpă pocnind asurzitor, iar trăsura pe care se ghemuiseră cele două femei alunecă peste grinzile aplecate în adânc şi se prăbuşi, scufundându-se în valuri.

Mary şi camerista ţipară puternic când le fugi pământul de sub picioare. O clipă avuseseră senzaţia că vor fi şi ele smulse în abis, dar rămaseră agăţate de funii. Erau trase în sus, în timp ce sub ele, restul podului, complet văduvit de pilonii de rezistenţă, căzu cu zgomot surd în gol.

Scrâşnetul pilonilor şi pocnetele lemnului acopereau până şi ţipetele lui Kitty. Amândouă femeile priviră îngrozite cum restul podului se desprinde de marginea stâncilor şi se prăbuşeşte cu un zgomot infernal în adâncuri, în timp ce ele pluteau fără apărare deasupra hăului, la propriu între viaţă şi moarte.

Dar indiferent cine ar fi ţinut capătul funiei, nu părea să-

i dea drumul. Legănându-se deasupra adâncimii, Mary de Egton şi camerista ei erau trase în sus încet, puţin câte puţin.

Ţipetele lui Kitty se opriră şi chipul său, altminteri plin de viaţă, deveni livid. În secunda următoare îşi pierdu cunoştinţa; şocul şi trauma prin care trecuse o doborâseră. Rămase inertă, agăţată de funia care o trăgea încet în sus.

Mary fu conştientă încă destul timp pentru a vedea cum atinge marginea salvatoare a stâncilor. Cu mâini tremurând se întinse pentru a apuca stânca. De sus se aplecară spre ea o pereche de mâini, care o apucară de încheieturi şi o ajutară să pună picioarele pe pământ.

Căzu în praf epuizată. Respiraţia îi era neregulată, pulsul galopant şi îşi dădea seama că îşi pierde cunoştinţa.

Îşi văzuse deja sfârşitul cu ochii şi nu putea pricepe că a fost salvată. I se părea o minune şi voia neapărat să-l zărească pe misteriosul ei salvator, înainte ca întunericul să pună stăpânire pe ea.

Deasupra sa apăru un chip. Era al unui bărbat tânăr, cu trăsături destul de simple, dar sincere şi simpatice, care o privea îngrijorat.

Lui i se alătură şi un al doilea chip, al unui om ceva mai în vârstă. O bărbie lată, energică, străjuia o faţă încadrată de păr cărunt. Perechea întrebătoare de ochi care o privea era trează şi limpede şi ar fi putut aparţine în egală măsură unui învăţat sau unui poet.

— Sunteţi teafără? se interesă bărbatul şi, în timp ce simţurile o părăseau, realiză că mai văzuse undeva acest chip.

Îl mai întâlnise în cartea ei, cea pe care o citise şi în care se vorbea de faptele de vitejie ale cavalerului Wilfred de Ivanhoe. Iar când leşinul o înghiţi ca un sac dens şi negru, se gândi că salvatorul ei misterios nu putea fi altcineva decât Sir Ivanhoe însuşi…

7.

Când Mary deschise ochii, totul era aparent neschimbat. Chipul acela încă mai era aplecat asupra ei şi o privea cu îngrijorare.

— Nu ştiu, şopti abia perceptibil. Sunt moartă şi acesta e cerul, sau…

— Moartă nu eşti, copila mea, spuse omul cu un zâmbet blajin. Şi nici nu eşti în cer. Cu toate că mi-am dat silinţa să fie cât mai confortabil cu putinţă.

Clipi, iar teama o mai părăsi puţin. Constată cu stupoare că nu se mai afla sub cerul liber. Se afla într-un pat moale într-o cameră generoasă, al cărei tavan era susţinut de grinzi de lemn incrustate cu sculpturi.

Pereţii erau placaţi cu lemn închis la culoare şi în aer plutea miros de ceară.

Prin fereastra din cealaltă parte a încăperii intrau raze calde prietenoase de soare, aşa cum se vedeau doar primăvara. De afară pătrundeau mirosuri dulcegi, parfum de petale, pe care Mary nu le cunoştea, dar care îi redeşteptau pofta de viaţă.

La început, locul i se păru ca un vis depărtat. Însă cu fiecare clipă care trecea, conştientiza tot mai mult că nu e moartă, şi nici în cer, ci era vie şi aceasta era realitatea care acum o înconjura. Ceea ce însemna că bărbatul care stătea lângă patul ei şi o privea îngrijorat nu era înger, ci o fiinţă în carne şi oase. Salvatorul ei, eroul…

— Nu sunteţi Sir Ivanhoe, constată ea şi roşi.

— Nicidecum. Bărbatul cu părul cărunt zâmbi. Avea un pronunţat accent scoţian, fără însă a afişa un aer rural. Mai mult, Mary simţea că în faţa ei se afla un gentleman desăvârşit.

— Vă rog să mă iertaţi că nu am ajuns încă să mă prezint, spuse el. Numele meu e Walter Scott, milady. La dispoziţia dumneavoastră.

— Walter Scott? În primul moment Mary încă mai crezu că visează. Apoi conştientiză că e trează, şi că se află într-

adevăr faţă în faţă cu autorul cărţilor pe care le iubea atât de mult. Se străduia însă să nu-şi arate surpriza. Auzise că Sir Walter Scott nu prea vorbea despre profesia sa şi nu dorea să-l pună în dificultate.

— Se poate să ne cunoaştem? întrebă el. Să-mi fie cu iertare dacă nu-mi amintesc, milady. De data aceasta memoria mea, pe care o cam supraestimez, pare să mă fi abandonat.

— Nicidecum. Scutură din cap şi avu senzaţia că înăuntru se află o fierărie în plină activitate. În acelaşi timp i se treziră amintirile evenimentelor nefericite prin care tocmai trecuse.

Trăi din nou clipele de teamă şi nesiguranţă. Văzu podul prăbuşindu-se, auzi trosnetele pilonilor şi ţipetele îngrozite ale lui Kitty, simţi propria disperare. Cu toate acestea, binele lui Kitty era ceea ce o preocupa acum.

— Cum se simte Kitty? întrebă ea. Este…?

— Nicio grijă, răspunse Sir Walter. E teafără. Doctorul i-a dat un întăritor din extract de valeriană. Doarme.

— Dar… Winston?

Sir Walter îşi plecă creştetul.

— Îmi pare rău, milady. Trupul fără suflare al vizitiului dumitale a fost dus la mal, la o bucată de drum la vale de locul accidentului. Nu a mai fost nimic de făcut.

Mary dădu din cap în semn că înţelege. Ochii îi erau umezi şi întoarse timidă privirea într-o parte, nu pentru că s-ar fi ruşinat de lacrimile sale, ci pentru că sursa lor i se părea nesinceră. Oricât de rău i-ar fi părut că Winston îşi pierduse viaţa, şi cu toate că era conştientă că supravieţuirea lor se datorează în mare parte curajului şi prezenţei lui de spirit, primul *gând* nu se îndreptase spre el, ci spre propria sa persoană.

Sir Walter o studie de parcă ar fi ştiut ce se petrece în aceste clipe înlăuntrul ei.

— Nu vă necăjiţi, milady, spuse el înţelegător. Ştiu ce simţiţi, eu însumi am trecut prin împrejurări ca aceasta. De puţin timp mi-am pierdut în mod tragic unul dintre studenţi; o zi mai târziu, nepotul meu a scăpat ca prin

urechile acului de o nenorocire. Şi tot ce am simţit a fost mulţumirea că e viu. Cu toţii suntem oameni, milady.

— Mulţumesc, spuse Mary şoptit şi luă batista care-i fusese întinsă să-şi şteargă lacrimile. Bunătatea dumneavoastră este fără margini, Sir. Dumneavoastră ne-aţi salvat. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră...

— N-am fost decât la timpul potrivit în locul potrivit, se justifică Sir Walter, iar Mary crezu că observă pe trăsăturile sale o umbră. Oricine în locul nostru ar fi făcut ceea ce am făcut şi noi.

— Mă îndoiesc, mărturisi Mary. Sper din tot sufletul ca într-o bună zi să mă pot revanşa faţă de Domnia Voastră, Sir.

— Iar eu mă rog ca Domnul să nu îngăduie o asemenea situaţie, milady, adăugă Sir Walter cu un zâmbet cuceritor. Cum vă simţiţi?

— Aş spune că având în vedere toate încercările prin care mi-a fost dat să trec, mă simt bine.

— Mă bucură ceea ce-mi spuneţi. Sir Walter o privi deschis. Am să trimit o servitoare să vă aducă ceai şi prăjituri. Trebuie să vă fie foame.

— Tolerabil. Sinceră să fiu, îmi simt stomacul de parcă aş fi înghiţit un sac de purici. Roşi şi duse cu repeziciune mâna la gură. Iertaţi-mă, Sir. Nu pot să cred că am spus aşa ceva.

— De ce nu? Sir Walter râse. Credeţi-mă, sunt mult prea multe tinere de viţă nobilă care au un limbaj prea conformist. Mi se pare reconfortant când o doamnă de familie bună ştie să se exprime cu mai multă fantezie.

— Dumneavoastră... ştiţi cine sunt? Mary roşi mai tare. Nici măcar nu m-am prezentat. Probabil mă consideraţi foarte nepoliticoasă.

— Nicidecum, Lady Mary, răspunse Sir Walter galant. Nepoliticos ar fi fost să vă întreb. Nu a fost însă greu să deduc.

— De unde...? întrebă Mary, pentru a-şi da apoi singură răspunsul. Trăsura. Bagajele...

— Ce s-a putut recupera din râu, a fost adus aici. Mă

tem doar că nu vă veţi mai putea bucura de ele.

— Nu are nicio însemnătate. După tot ce s-a întâmplat, sunt atât de recunoscătoare că mai sunt în viaţă, că nu vreau să mă lamentez din pricina unor nenorocite de rochii.

— E foarte înţelept din partea dumneavoastră, chiar dacă nu e tipic pentru o tânără nobilă, dacă-mi este permisă remarca.

— Mi-aţi salvat viaţa, Sir, spuse Mary zâmbind. Bineînţeles că vă este permis şi aveţi dreptate. Nu sunt tocmai o reprezentantă tipică a clasei mele.

— Bucuraţi-vă de acest har, milady. Cele mai multe tinere ar fi rămas nemişcate de frică în trăsură şi s-ar fi dus cu tot cu ea la o moarte sigură. Dumneavoastră aţi fost destul de vitează să acţionaţi.

— Nu am privit aşa lucrurile. Zâmbi din nou. Cât timp am zăcut fără cunoştinţă?

— O zi şi o noapte, îi răspunse Sir Walter.

— În tot acest timp am fost aici?

— Iertată-mi fie iniţiativa, dar am considerat că este cel mai bun lucru, să vă aduc aici, la Abbotsford. Aici sunteţi în siguranţă şi vă puteţi odihni după toate câte s-au întâmplat.

— Abbotsford, repetă Mary şoptit. „Romanţa din piatră şi mortar“, aşa îşi numea Sir Walter reşedinţa de la ţară.

Din nou o toropi oboseala ca de plumb şi clipi des. Ca prin ceaţă văzu cum Sir Walter se întoarse şi părăsi camera, şi ca din depărtare îşi dădu seama că se mai află cineva în cameră, o persoană pe care o observă abia acum: un tânăr cu păr blond roşcat care-şi frământa nervos mâinile şi o privea îngrijorat.

Apoi epuizarea îşi spuse cuvântul şi căzu din nou într-un somn adânc.

Quentin stătea nemişcat. Cu toate că îşi dădea seama că acesta nu putea fi nicidecum un comportament demn de un gentilom, nu-şi putea desprinde privirea de la tânăra femeie.

Mary de Egton – acesta era numele ei – era cea mai minunată făptură pe care o văzuse vreodată.

Statura ei zveltă, desăvârşită, chipul frumos şi nobil cu pomeţi proeminenţi şi nas obraznic, poate puţin prea obraznic pentru o doamnă de viţă nobilă, ochii albaştri ca marea, gura mică şi îngustă şi buclele aurii, care se revărsau libere peste cearşafuri, toate acestea îl subjugaseră pe tânăr.

Până acum Quentin nu arătase cine ştie ce interes pentru femei; pe de o parte, probabil, pentru că nici ele nu arătau vreun interes faţă de el, pe de altă parte şi pentru că inima lui nu fremătase încă niciodată pentru vreo femeie. Până acum nu cunoscuse decât fete din familii burgheze la Edinburgh sau fete de la ţară, lipsite de graţie. Mary de Egton însă era altfel decât orice femeie pe care o văzuse în viaţa lui. Dacă i s-ar fi îngăduit să rămână pentru tot restul vieţii pe pragul odăii ei şi în apropiere de ea, fericirea sa ar fi fost desăvârşită.

Lui Sir Walter nu-i scăpase fascinaţia nepotului său pentru tânăra femeie. Rugămintea lui Quentin să vadă de ea i se păru neobişnuită, deoarece preocuparea sa pentru binele cameristei lui Lady Mary nu părea deloc la fel de arzătoare. Tânăra Mary de Egton părea să fi luat cu asalt inima neprihănită a lui Quentin.

În tot acest răstimp Quentin nu îndrăznise să calce în camera în care se afla ea, nu numai pentru că nu se cădea, ci pentru că era mult prea timid. Singură privirea pe care i-o aruncase înainte de a adormi fusese de ajuns să-i facă inima să bată până-n gât şi obrajii să-i ardă.

— Se va face bine? îl întrebă pe unchiul său în şoaptă, ca să n-o trezească.

— Fii fără grijă, răspunse Sir Walter neputându-şi ascunde un zâmbet. Rar îşi văzuse nepotul atât de afectat, şi în orice caz nu în prezenţa unei femei tinere. Felul cum stătea în prag şi o privea pe doamna inimii sale din depărtare îi amintea lui Scott de personajele romanelor sale, de cavalerii şi nobilii gentilomi despre care scria el şi care se mistuiau de dor cavaleresc după alesele inimilor

lor. Cu diferenţa că de această dată nu era vorba de un roman, ci de realitate, şi că se va sfârşi fără îndoială altfel decât poveştile de dragoste din cărţile sale.

— A suferit un şoc, altminteri e bine, îşi linişti el nepotul. Doctorul Kerr spune că în curând se va putea ridica.

— E bine. Quentin schiţă un zâmbet. A fost cât pe ce, nu?

— Aşa e. Sir Walter clătină din cap şi îşi puse braţul solid pe umărul tânărului. În toată învălmăşeala şi agitaţia, n-am apucat să-ţi mulţumesc, nepoate.

— Să-mi mulţumeşti? Pentru ce, unchiule?

— Ai făcut treabă bună. A fost ideea ta să folosim funiile din lada cu scule a trăsurii. Dacă n-ai fi acţionat atât de rapid şi de curajos, cele două doamne n-ar mai fi în viaţă.

Quentin roşi şi nu ştiu ce să răspundă. Era obişnuit doar să fie luat la rost din pricina neîndemânării. Să fie lăudat pentru ceva, mai cu seamă pentru o faptă ca aceasta, era ceva nou pentru el.

— A fost o nimica toată, spuse cu modestie. Oricine ar fi făcut la fel.

— Oricum, spuse Sir Walter, în timp ce închise încet uşa camerei de oaspeţi în urma lui. Ieri te-ai arătat a fi un adevărat Scott, fiule.

— Îţi mulţumesc, unchiule, spuse Quentin cu încredere în sine. Dar nu avem motive să ne felicităm pentru salvarea doamnelor. Oricum, a existat şi o victimă. Iar bandiţii au scăpat.

— E adevărat.

— Avem deja veşti de la şeriful Slocombe?

— Nu, răspunse Sir Walter, în timp ce coborau scările spre camera de lucru, unde mirosea mereu a foc din cămin şi tutun. El şi oamenii lui sunt încă ocupaţi cu cercetarea urmelor. Până atunci bandiţii vor fi de mult peste mări şi ţări.

— Iar inspectorul Dellard?

— După câte am putut afla, nu acordă prea mare importanţă incidentului. A lăsat totul în seama şerifului, cu toate că ştie că Slocombe e complet depăşit de situaţie.

Chiar dacă bandiţii s-ar ascunde la el în pivniţă, unde-şi ţine băutura, tot nu i-ar găsi. Scotch-ul i-ar capta întreaga atenţie.

— E o ruşine, se învolbură Quentin într-un acces de temperament nespecific lui. Ziua în amiaza mare tabără o bandă de hoţi pe nişte călători nevinovaţi, iar şeriful nu e în stare să-i prindă.

— E posibil să fi fost hoţi, spuse Sir Walter meditativ, e posibil însă să fi fost mai mult de atât.

— Cum adică, unchiule? Purtau măşti pe faţă. Şi erau înarmaţi, nu?

— Asta nu îi face obligatoriu hoţi, fiule. Dar probabil asta vor să ne facă să credem.

— Crezi?

— Posibil… de câte ori s-a întâmplat în ultimii ani la Galashiels să fie atacaţi oameni în plină zi?

— Nu ştiu, unchiule, nu sunt aici de prea multă vreme, după cum bine ştii.

— Îţi spun eu, fiule. Vocea lui Sir Walter căpătă un ton confidenţial, care îl determină pe Quentin să-şi concentreze atenţia. În ultimii patru ani nu s-a petrecut în tot districtul nici măcar un singur atac mişelesc ca acesta. Zona trece drept paşnică şi pot spune că în calitate de şerif la Selkirk am contribuit şi eu la această stare. Ştii câte poduri s-au surpat în ultimii cincisprezece ani?

Quentin negă.

— Niciunul, explică Sir Walter. Înţelegi unde vreau să ajung?

— Că sunt din nou prea multe coincidenţe laolaltă? presupuse Quentin.

— Ai ghicit, nepoate. Şeriful Slocombe spune că surparea podului a fost un accident, o întâmplare nefericită, pe care nimeni nu ar fi putut s-o prevadă – dar eu am îndoieli. Ce-ar fi ca indivizii aceia să fi sabotat podul, ca să-l facă să cadă tocmai în momentul în care trăsura urma să treacă pe acolo?

— Crezi că n-au fost hoţi, ci criminali versaţi, întrebă Quentin pierit.

— Aşa este, confirmă Sir Walter şi vocea sa trăda gravitatea situaţiei.

— Dar, reveni Quentin după o scurtă meditaţie, ce sens ar avea? Banditţii au încercat să oprească trăsura lui Mary… adică a lui Lady Mary. De ce să fi făcut asta, dacă în realitate ar fi vrut ca trăsura să ajungă pe pod? Ar fi fost de ajuns ca trăsura să fie gonită de bandiţii călare, nu?

— Aceleaşi întrebări mi le-am pus şi eu, fiule, răspunse Sir Walter şi zâmbi apreciativ. Văd că lecţiile mele de logică aplicată îşi fac treptat efectul. Dar ce-ar fi dacă atacul nu era pregătit de fapt pentru Lady Mary? Ce-ar fi dacă mascaţii nu aveau misiunea de a o goni spre pod, ci de a o opri la intrarea pe pod?

— Crezi că…? Culoarea din obrajii lui Quentin se transformă într-o paloare nesănătoasă. Siguranţa sa proaspăt dobândită se făcu dintr-odată praf.

— Să presupunem că mascaţii au avut misiunea de a comite un atentat, un atac asupra unei trăsuri, despre care ştiau că va trece podul. Au coborât în prăpastie şi au meşterit la pilonii podului în aşa fel încât să suporte greutatea unui om care trecea pe jos, dar să cedeze sub greutatea unei trăsuri. Să mai presupunem că aceşti oameni, după lucrul făcut, stau ascunşi în tufişuri şi aşteaptă să se apropie trăsura cu pricina. Apare într-adevăr o trăsură, numai că nu aceea pe care o aşteptau. Ceva a decurs altfel decât plănuiseră şi o trăsură cu o tânără nobilă şi doi slujitori e în pericol de a ajunge prima la pod. Ce vor face criminalii?

— Vor încerca să oprească trăsura, spuse Quentin fără glas.

— E ceea ce au şi făcut! Însă nu au reuşit. Crezând că le va salva pe cele două femei, vizitiul a trecut printre ei şi a intrat pe pod… Restul istoriei o ştii.

— Pare… pare incredibil, remarcă Quentin. Cu toate acestea, pare a fi singura explicaţie care are sens. Pe cine viza însă atacul? Cine se afla în cealaltă trăsură, care ar fi trebuit să se prăbuşească în prăpastie odată cu podul?

Sir Walter nu spuse nimic, ci doar îl privi pe Quentin

lung şi pătrunzător. Băiatul continua să îl uimească, ba prin isteţime, ba prin însuşirea de a nu vedea esenţialul chiar dacă i se afla înaintea ochilor.

— Vrei să… spui că…? bâigui tânărul în timp ce crudul adevăr i se revela treptat.

— Ce altceva? Aminteşte-ţi de cuvintele inspectorului Dellard. Ne-a avertizat explicit că s-ar putea să ne fie ameninţate vieţile.

— E adevărat. Dar, aşa de curând?

— Nu ştiu ca criminalii să aibă vreo programare anume, spuse Sir Walter cu amărăciune. Totul conduce la concluzia că atacul a fost unul premeditat cu grijă şi prăbuşirea podului nu a fost un accident. Numai că nu fusese prevăzut ca trăsura lui Lady Mary să ajungă la pod înaintea noastră. Domnia sa şi însoţitorii dumneaei s-au aflat pur şi simplu la locul nepotrivit într-un moment nepotrivit. Dacă am fi ajuns câteva secunde mai devreme la intersecţie, noi am fi fost aceia sub care s-ar fi prăbuşit podul.

Quentin rămase ca lovit de fulger.

Chipul îi era şi mai palid, o groază inexprimabilă i se instală în priviri. Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să alunece pe unul din fotoliile de piele din faţa căminului. Privi flăcările căzut pe gânduri.

— Atacul era pentru noi, repetă întruna. Numai întâmplarea face că mai trăim.

— Aşa cred şi eu, fiule, aprobă Sir Walter cu tristeţe. Din câte se vede, adversarii noştri sunt mai puternici şi mai periculoşi decât am presupus până acum. Eu credeam că Dellard exagerează cu bună ştiinţă, ca să ne ţină departe de investigaţii şi să aibă mână liberă. Dar, aşa cum se prezintă lucrurile, se pare că m-am înşelat. Ne aflăm într-adevăr în mare pericol.

— Ce facem mai departe? întrebă Quentin cu amărăciune.

— Îi vom aduce la cunoştinţă lui Dellard concluziile noastre şi îl vom face să înţeleagă că acest incident intră cât se poate de clar în sfera lui de activitate. Pentru că,

dacă lasă cazul acesta în seama lui Slocombe, singurele succese pe care le vor înregistra vor fi nişte sticle goale de scotch. Dar mai întâi să ne ocupăm de oaspeţi, cum se cuvine pentru nişte oameni civilizaţi. Lady Mary şi camerista să nu ducă aici la Abbotsford lipsă de nimic.

— Înţeleg, unchiule.

— Şi, Quentin?

— Da, unchiule?

— Niciun cuvânt din ce am vorbit aici să nu ajungă la urechile lui Lady Charlotte. Soţia mea are şi aşa destule griji, iar pierderea lui Jonathan a afectat-o foarte tare. Nu doresc să se necăjească inutil.

— Inutil, unchiule? O bandă de criminali ne-a pândit. Un om a murit, două femei au scăpat ca prin minune. Ţi se pare inutil?

Sir Walter nu-l contrazise şi Quentin văzu în ochii lui că este şi el de aceeaşi părere.

— Ai auzit ce am spus, nepoate, insistă el totuşi. Nu doresc ca Lady Charlotte sau altcineva din casă să afle despre lucrurile pe care le-am discutat acum.

— Cum doreşti, unchiule.

— Bine, spuse Sir Walter, conştient fiind că nu poţi rezolva o chestiune negând-o.

Mary de Egton se întremase spre seară suficient încât doctorul să-i îngăduie să se ridice din pat. Camerista Kitty se însănătoşise deplin, chiar dacă extractul de valeriană pe care i-l administrase doctorul Kerr îi mai atenua temperamentul năvalnic.

Lady Charlotte dorise să se îngrijească personal de cele două doamne şi să le arate casa şi grădinile.

Moartea surprinzătoare a lui Jonathan o afectase foarte tare pe soţia lui Sir Walter şi-i lăsase un gol adânc în suflet. Întrucât nu îi fusese dat să aibă copii, se ocupa de toţi studenţii pe care Scott îi aducea la Abbotsford cu o atenţie de-a dreptul maternă, iar tinerii care treceau pe acolo o admirau şi o preţuiau pe Lady Charlotte. Dacă Sir Walter era capul familiei, aşa se spunea, soţia sa cu

siguranţă era sufletul acesteia. Sir Walter însuşi afirma mereu că reşedinţa sa generoasă n-ar fi fost decât o adunătură de pietre dacă nu ar fi existat Lady Charlotte care să o umple de viaţă, iar acesta era adevărul.

Lady Charlotte, o doamnă de vârstă mijlocie, a cărei statură zveltă şi chip bine definit erau de o frumuseţe liniştită şi nobilă, se ocupa de administrarea proprietăţii. De ea ascultau personalul casei şi grădinarul, vizitiul şi grăjdarul. O ajuta credinciosul Mortimer, care se afla de mulţi ani în slujba familiei Scott şi avansase de la simplu îngrijitor de cai la cea de vătaf al proprietăţii. Cât priveşte valoarea omului, Lady Charlotte aplica aceleaşi criterii ca şi soţul ei: nu originea era hotărâtoare, nu provenienţa făcea dintr-un om o făptură onorabilă, ci numai şi numai faptele.

În timp ce Sir Walter se retrase pentru restul zilei în camera sa de lucru şi se aplecă peste romanul la care tocmai lucra – din cauza întâmplărilor ultimelor zile rămăsese considerabil în urmă şi trebuia să se grăbească, pentru a respecta termenele de predare a următoarelor capitole, Lady Charlotte le conduse pe cele două vizitatoare prin Abbotsford.

Le arătă sălile mari, decorate cu armuri şi tablouri, apoi grădinile, colecţia de arme şi biblioteca. Aceasta îi stârni în cea mai mare măsură entuziasmul lui Mary, mai ales că îşi pierduse toate cărţile odată cu prăbuşirea trăsurii în valurile râului Tweed.

Lady Charlotte îi permise să se uite prin bibliotecă şi să-şi petreacă vremea citind până la cină. În timp ce Mary nu se mai sătura de nenumăratele comori legate în piele din rafturile bibliotecii, Kitty îi urmărea cu privirea pe grădinari în timp ce aceştia coseau iarba afară pe câmp, ale căror braţe goale luceau de sudoare.

La şapte sună clopotul pentru cină, care se servea în sufrageria spaţioasă a conacului în care era aşternută o masă lungă. La capetele mesei, faţă în faţă, şedeau Sir Walter şi soţia sa. Lângă Sir Walter erau aşezaţi Quentin şi Edwin Miles, un tânăr student din Glasgow, care în acele

vremuri locuia şi el la Abbotsford. Cele două locuri neocupate de pe partea lui Lady Charlotte fuseseră pregătite pentru Mary de Egton şi camerista sa. Iniţial ar fi trebuit să rămână şi William Kerr la masă. Doctorul, pe care Sir Walter îl ştia drept timid şi nu foarte volubil, preferase să se întoarcă după-amiază târziu la Selkirk, după ce le consultase încă o dată pe cele două femei şi se asigurase în privinţa stării lor de sănătate.

Din coridor se auzeau acum voci în surdină şi o servitoare le conduse pe Mary de Egton şi pe camerista ei înăuntru. Lady Charlotte le înveşmântase cu rochii de-ale ei, robe simple din mătase bordo şi verde, care subliniau frumuseţea strălucitoare a tinerelor vizitatoare. Lui Sir Walter nu-i scăpă faptul că Quentin rămase cu gura căscată când o văzu pe Mary de Egton păşind în sufragerie.

— Nu ştiu cum faceţi voi la Edinburgh, îi şopti amuzat nepotului său, dar noi, oamenii simpli de pe la ţară, ţinem gura închisă când vrem să plăcem unei doamne.

Faţa lui Quentin se înroşi într-o clipă ca pătlăgeaua. Privi intimidat în farfurie şi nu mai îndrăzni să-şi ridice privirea spre cele două doamne. Edwin Miles avea mai puţine complexe. Ca un gentleman desăvârşit ce se voia, se ridică de pe scaun şi se aplecă spre a le saluta pe cele două doamne. Quentin văzu zâmbetul pe care Lady Mary i-l dărui şi simţi o strângere de inimă. O vagă bănuială dinăuntrul său îi spunea că trebuie să fie gelozie ceea ce simţea. Pentru prima oară în viaţa lui…

După ce zâmbi politicos întregii adunări, Mary luă loc şi, la un semn al lui Lady Charlotte, li se servi felul întâi.

— M-am decis pentru supă de vânat, explică Lady Charlotte, în timp ce servitoarele aşezau pe masă două boluri din care se ridica o aromă îmbietoare. Nădăjduiesc să fie şi pe placul doamnelor.

— Sigur, se repezi Kitty, înainte ca Mary să poată răspunde conform etichetei. Deci nu ştiu cum vă simţiţi dumneavoastră, da’ eu, după tot ce s-a întâmplat, simt o foame de lup.

— Kitty, şuieră Mary cu reproş şi camerista roşi. Sir Walter şi Lady Charlotte în schimb râseră.

— Lăsaţi, Lady Mary, o asigură Scott. A vorbi deschis e la loc de cinste în casa mea. În unele zone ale regatului poate nu se cuvine, dar aici în Scoţia e o veche tradiţie să spui ce gândeşti. Acesta e poate unul dintre motivele neînţelegerilor dintre englezi şi scoţieni.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, Sir, grăi Mary politicoasă. Ne-aţi luat în casa dumneavoastră şi ne-aţi dat tot ajutorul care se putea da. Dacă nu aţi fi fost dumneavoastră, Kitty şi cu mine nu am fi aici. Nu vă pot deci mulţumi îndeajuns.

— Nu-mi mulţumiţi atât, răspunse Sir Walter, şi din nou păru că se aşterne o umbră pe chipul lui. Quentin şi cu mine nu am făcut decât ce se cuvenea. Înainte însă de a ne înfrupta din aceste bucate, să ne rugăm şi să-i mulţumim Domnului. Să ne gândim şi la aceia care nu mai sunt printre noi.

Lui Mary i se păru că lumina focului din cămin şi a lumânărilor din lustre aproape că s-a micşorat, de parcă umbra de pe chipul lui Sir Walter s-ar fi extins şi ar fi cuprins întreaga încăpere. Tristeţea se aşternu în inimile tuturor celor prezenţi, cu toţii îşi plecară capetele şi îşi împreunară mâinile într-o reculegere tăcută.

— Doamne, spuse Sir Walter cu glas limpede. Noi nu cunoaştem căile Tale şi nu avem destulă înţelepciune să le pricepem. În înţelepciunea şi bunătatea Ta le-ai salvat pe aceste două tinere de la moarte şi le-ai adus întregi şi tefere la noi. Ne rugăm pentru sufletele celor care nu mai sunt printre noi. Pentru Jonathan Milton şi Winston Sellers. Amândoi şi-au făcut datoria până în ultima clipă, fiecare în felul lui. Ia-i cu Tine în împărăţia Ta şi călăuzeşte-i spre dreptatea veşnică. Şi păzeşte-i pe cei reuniţi aici la masă de orice rău care i-ar putea pândi la margine de drum. Amin.

— Amin, spuseră cu toţii.

Mary, care stătuse cu capul plecat, îşi ridică acum clipind privirea.

Fusese avertizată în privinţa catolicilor scoţieni, de fanatismul pe care îl genera aplecarea lor spre religiozitate. La rugăciunea lui Sir Walter însă nu remarcă nimic de genul acesta. Ce auzise şi văzuse era compasiune, a cuiva căruia îi era deopotrivă dacă cineva era protestant sau catolic, englez sau scoţian. În viziunea despre lume a lui Walter Scott – această impresie Mary o dobândise şi prin lectura cărţilor sale – important era în primul rând omul, nu confesiunea sau rasa.

Observă privirea care o urmărea de pe cealaltă parte a mesei. Era tânărul pe care îl remarcase înainte de a cădea din nou în somnul acela adânc, şi care era, după cum aflase între timp, Quentin, nepotul lui Sir Walter.

— Din câte am auzit, aţi fost foarte preocupat de starea mea de sănătate, tinere domn, spuse ea şi îi zâmbi.

— Nu minimalizaţi faptele. Lady Charlotte zâmbi blând. Bunul Quentin a stat de strajă tot timpul în faţa camerei dumneavoastră, Lady Mary.

— Din când în când a mai aruncat câte o privire înăuntru, adăugă Mary şi îi adresă lui Quentin un zâmbet care-i schimbă acestuia instantaneu paloarea feţei într-o roşeaţă intensă.

— Ier… iertaţi-mă, milady, bâigui el. Nu a fost intenţia mea să vă stânjenesc.

— Nici a mea, stimate *master* Quentin, răspunse ea. Dimpotrivă, Kitty şi cu mine vă suntem adânc îndatorate. După câte mi s-a spus, dumneavoastră aţi fost cel care a avut ideea salvatoare cu funia.

— Mă rog, eu… Quentin nu prea ştia ce să răspundă. Coborî timid privirea şi învârtea cu lingura de argint prin supă. Supa de vânat era altminteri una dintre mâncărurile lui preferate, astăzi însă de abia reuşi să înghită o lingură de supă din farfuria lui; pe de o parte pentru că noile dezvăluiri ale lui Sir Walter îl măcinau ca o boală, pe de altă parte, pentru că prezenţa încântătoare a lui Lady Mary îl făcea să se simtă ca un nebun de legat.

Experimentatul Edwin Miles, care încă de la Edinburgh frecventase cercurile înalte, avea mai puţine reţineri. Tuşi

încet, ca apoi să-şi ridice paharul cu un gest galant şi să rostească un toast.

— Cu toate că nu sunt eu stăpânul casei, ci doar unul dintre oaspeţi, îmi permit să ţin un toast. Să bem în sănătatea acestor două tinere domniţe, pe care Domnul le-a călăuzit către noi. Desigur, de asemenea pentru Sir Walter şi Quentin, a căror contribuţie nu e deloc de neglijat.

— În sănătatea lui Sir Walter şi Quentin, spuse Mary şi ridică la rândul ei paharul.

Quentin, care ştia şi el ce se cuvine, voi să-şi ridice cupa. Atinse însă cu cotul paharul lui Sir Walter şi îl răsturnă, iar vinul roşu burgund se revărsă peste faţa de masă de un alb imaculat.

Lady Charlotte râse cu îngăduinţă, Kitty chicoti fără reţinere de neîndemânarea lui. Edwin Miles era suficient de civilizat să se abţină, dar îşi acoperi gura cu mâna. Quentin ar fi preferat să se fi făcut o gaură în podea, care să-l fi înghiţit pe loc.

De ce a trebuit să plece el din Edinburgh în căutare de aventuri? Pentru că aventuri căutase înainte de toate. I se acrise să stea toată ziua acasă şi să asculte poveşti despre faptele de vitejie ale fraţilor săi mai mari... dar în acest moment îşi dorea din tot sufletul să fi fost acasă. Aceasta nu era câtuşi de puţin lumea lui. Cel târziu după incendiul din bibliotecă ar fi trebuit să recunoască semnele vremurilor şi să se întoarcă la Edinburgh. Tâlhari mascaţi, care pândeau prin şanţurile de la marginea drumurilor, poduri care se prăbuşesc şi criminali cu sânge rece, toate acestea erau mai mult decât putea suporta sufletul său sensibil. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, apare acum această persoană feminină şi-i întoarce viaţa cu susul în jos. În prezenţa ei se comporta ca un naiv.

Stătea la masă roşu la faţă, iar Edwin Miles, de parcă şi-ar fi promis o favoare personală din a mai răsuci o dată cuţitul în rana deja sângerândă, spuse satisfăcut:

— Mi se pare mie, sau bunul nostru Quentin e puţin cam neîndemânatic astă-seară?

— N-are nicio importanţă, spuse Mary. Se poate ca la masă tânărul *master* Quentin să fie mai neîndemânatic. Ieri, în schimb, a dovedit toată prezenţa de spirit şi tot curajul pe care o femeie şi le-ar putea dori la un bărbat. Zâmbetul pe care i-l transmise era atât de prietenos şi dezarmant, încât Quentin se simţi instantaneu mai bine, iar Edwin se retrase ca un câine care latră când e călcat pe coadă.

— După cum m-a informat soţia mea, v-a atras biblioteca, Lady Mary? intră în discuţie Sir Walter pentru a schimba subiectul. Primul fel se terminase şi farfuriile fuseseră deja strânse. Prin coridorul îngust care ducea spre bucătărie se insinua deja mirosul dulceag şi aromat de friptură de fazan cu sos de afine.

— Aşa este. Mary aprobă. Aveţi o colecţie impresionantă, Sir. V-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-aţi îngădui să petrec mai mult timp în biblioteca dumneavoastră.

— Încă nu aţi văzut mare lucru, interveni Quentin, puţin prea agitat, dar reuşind măcar să articuleze propoziţii coerente. Ce aţi văzut a fost numai nucleul. Adevărata bibliotecă e cu mult mai mare. Dacă unchiul ne permite, v-aş putea conduce cu plăcere să v-o arăt, Lady Mary.

— Sigur că vă permit, spuse Sir Walter. Am insistat ca Lady Mary să se simtă la Abbotsford ca acasă.

— Mulţumesc, domnilor. E un sentiment minunat să te simţi acasă. Pentru că, la drept vorbind, în momentul de faţă nu am casă.

— Cum să înţelegem asta?

— Vedeţi dumneavoastră, când s-a întâmplat nenorocirea, mă aflam tocmai pe drum către Ruthven, unde nădăjduiesc să găsesc un nou cămin. Hotărârea părinţilor mei a fost să mă căsătoresc cu tânărul *laird* de Ruthven.

Quentin rămase ca lovit de trăsnet. Nu voia pur şi simplu să creadă ce auzea. Această făptură minunată era deja promisă, era logodită cu un tânăr nobil? Visele sale cu adieri de parfum de roze, visele pe care şi le făcuse pentru

scurt timp se făcură pulbere.

— Iertată-mi fie întrebarea, milady, dar după cum vă exprimaţi, nu păreţi prea dornică să vă căsătoriţi cu *laird* de Ruthven, spuse Sir Walter.

— Dacă am creat această impresie, atunci îmi pare rău, răspunse tânăra femeie cu diplomaţie. Nu se cuvine să pun în discuţie hotărârile părinţilor mei. Cu toate acestea, necunoscându-l încă pe *laird* Ruthven, nu ştiu ce mă aşteaptă.

— V-au logodit cu un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaşteţi? întrebă Quentin perplex. Pe care nu l-aţi văzut niciodată?

— În cercurile din care provin eu se practică, răspunse Mary, iar ca fiică bună a familiei mele trebuie să mă supun voinţei lor, nu-i aşa?

— Desigur, spuse Quentin şi roşi din nou. Vă rog, n-am vrut să vă rănesc.

— Nu m-aţi rănit, dragă *master* Quentin, spuse ea şi pentru o clipă privirile lor se întâlniră. Se pare că străinii ne înţeleg mai bine decât oamenii care ne sunt apropiaţi, dar asta nu interesează pe nimeni. Trebuie să mă supun voinţei familiei mele şi voi găsi la castelul Ruthven un nou cămin. Păcat e doar că aproape tot ce aveam la mine din viaţa de până acum s-a pierdut în valuri.

— Trebuie să fie groaznic să pierzi tot, spuse Lady Charlotte cu compasiune. Rochii şi mărunţişuri, tot pe ce pune preţ o lady.

— De rochii nu-mi pare rău, o asigură Mary. Dar de cărţi mi se rupe inima. Cu toate că ar trebui să mă bucur că am scăpat cu viaţă, am senzaţia că am pierdut nişte prieteni foarte dragi. Înţelegeţi?

— Evident că înţeleg, o asigură Sir Walter. Se poate ca nimeni să nu înţeleagă mai bine decât mine acest lucru. O carte bună e într-adevăr ca un prieten, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Ce citeaţi acum?

— Un roman foarte palpitant, despre Evul Mediu englezesc. Se numea *Ivanhoe.*

— Şi? Un divertisment interesant? întrebă Sir Walter fără să clipească.

— Şi încă cum, întări Mary. Romancierul care a scris *Ivanhoe* e scoţian.

— Scoţian? Ar trebui să-l cunosc?

— Presupun că da, Sir Walter, continuă Mary zâmbind. Cu toate că autorul cărţii preferă să rămână necunoscut, eu ştiu prea bine că dumneavoastră înşivă aţi scris-o.

Era unul din rarele prilejuri în care Sir Walter rămase fără grai. Cu toate că nu-şi trâmbiţase îndeletnicirea sa de scriitor, nu putuse totuşi împiedica, mai ales în ultimii ani, să se discute din pana cui ieşiseră aventurile lui *Ivanhoe* şi ale altor eroi. Aşa că nici nu încercă să nege, mai ales că admiraţia tinerei femei îl flata.

— Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău faptul că nu v-am spus de la început, Sir Walter, îl rugă Mary. Nu din lipsă de respect am tăcut, cărţile dumneavoastră sunt opere de artă. Le-am citit pe toate câte le-am găsit şi nu cunosc pe nimeni care să zugrăvească aşa de minunat în cuvinte sentimentele din vremurile de demult. Cine citeşte cărţile dumneavoastră are senzaţia că pătimiţi cu eroii. Că în pieptul dumneavoastră bate o inimă care nu a uitat valori ca buna-cuviinţă şi onoarea. Nici în vremurile de acum.

Sir Walter era obişnuit cu criticii; în Edinburgh erau nu puţini specialişti autointitulaţi, care credeau că îi detectează o slăbiciune sau alta şi se erijau în judecători ai operei sale. Niciodată nu primise vreun compliment, care să vină aşa, din adâncul sufletului, ca acela de la Lady Mary.

— Vă mulţumesc, milady, spuse el simplu.

— Nu, Sir, eu vă mulţumesc. Pentru că romanele dumneavoastră m-au ajutat să nu-mi pierd în ultimii ani speranţa. M-aţi însoţit mereu, chiar şi aici, în străinătate.

— Dacă romanele mele v-au plăcut, Lady Mary, dacă v-au atins inima, atunci nu sunteţi străină în ţara asta. Sir Walter zâmbi şi vocea îi tremura puţin când continuă: cum probabil aţi constatat, aici la Abbotsford nu ducem lipsă de

cărţi. Dacă îmi îngăduiţi, aş fi bucuros să vă dăruiesc câteva exemplare din biblioteca mea.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, dar mi-e imposibil să primesc. Aţi făcut deja mult prea multe pentru mine!

— Primeşte-le liniştită, copila mea, spuse Lady Charlotte, şi un zâmbet îi cuprinse chipul blând. Dacă soţul meu se desparte de cărţile lui iubite, ar trebui să le primeşti, înainte să-şi vină în fire şi să se răzgândească.

Toţi râseră, cel mai tare Sir Walter, pe seama căruia se făcuse gluma. În lumina lumânărilor conversaţia continuă şi se servi felul al doilea.

Schimbul de idei şi momentele lipsite de griji îi făcură să creadă pentru câteva ore că norii grei care se abătuseră asupra Abbotsford fuseseră alungaţi.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Mary de Egton şi camerista ei plecară de la Abbotsford.

Deoarece trăsura lor fusese distrusă în accident, Sir Walter dispuse să fie înhămată propria trăsură cu patru cai pe care o pusese la dispoziţia femeilor. Vizitiul urma să aducă trăsura înapoi de îndată ce le va fi dus pe Lady Mary şi pe camerista ei în siguranţă la Ruthven. În plus, mai trimise cu ele şi doi slujitori călare ca escortă, mai puţin pentru că se temea că doamnele ar putea fi din nou victimele unui accident, ci pentru că nu dorea ca acestora să le fie teamă. Cadavrul lui Winston Sellers urma să fie transportat la Egton, unde avea să-şi găsească odihna alături de familia sa.

— Cum să vă mulţumesc, Sir Walter, întrebă Mary luându-şi rămas-bun în faţa porţii de piatră din Abbotsford. Aţi făcut pentru noi mai multe decât aş putea vreodată să vă răsplătesc.

— Nu-mi mulţumiţi atât de insistent, Lady Mary, răspunse Scott. Am făcut doar ce era de datoria mea.

— Aţi făcut mult mai mult decât atât, la fel soţia şi nepotul dumneavoastră. Toţi ne-aţi primit aşa de bine şi ne-aţi dat speranţă după toate întâmplările acelea

groaznice. Îmi doresc foarte mult ca odată să vă pot răsplăti pentru toate acestea.

— Mai bine să nu aveţi o asemenea speranţă, milady, spuse Sir Walter enigmatic. Apoi îl chemă pe unul dintre servitori, care ţinea în mâini o carte mare legată în piele. Această carte doresc să v-o mai dau ca tovarăş de drum, dacă-mi permiteţi.

— Ce este?

— E un tratat de istorie. Istoria ţării noastre începând de la picţi, trecând prin destinul clanurilor până la bătălia de la Culloden. Dacă vreţi să învăţaţi să înţelegeţi Scoţia şi oamenii săi, atunci trebuie să citiţi această carte.

Slujitorul îi dădu lui Mary volumul cel greu, care îl luă cu grijă şi îl răsfoi. Cartea era veche, precis avea peste o sută de ani, iar Mary nu îndrăzni să-i estimeze valoarea.

— Nu pot s-o primesc, Sir, spuse ea de aceea. Tocmai vorbisem despre cât de mult vă sunt oricum îndatorată. Mi-aţi dat deja atât de multe din cărţile dumneavoastră, iar acum doriţi să mi-o faceţi cadou şi pe aceasta?

— Ştiu că la dumneavoastră e pe mâini bune, Lady Mary. În ochii dumneavoastră nu văd aroganţa şi prejudecăţile cu care mulţi vizitatori din sud vin în minunata noastră ţară. Nu trebuie să perpetuăm diferendele dintre englezi şi scoţieni. Suntem aceeaşi ţară, un singur regat. Iar dacă această carte poate contribui cu ceva la această stare de fapt, atunci v-o dăruiesc cu dragă inimă.

Mary simţi că n-avea rost să se opună. Făcu o reverenţă politicoasă şi promise să ţină cartea la loc de cinste.

Atunci urmă momentul despărţirii.

Cu toate că nu petrecuse decât puţin timp la Abbotsford, lui Mary îi veni foarte greu să se despartă de foişoarele şi turnurile de piatră în care găsise, fie şi trecător, un cămin. Aceasta era o lume în care se simţise bine şi care nu părea să mai existe în afara zidurilor acestora. O lume în care mai existau bună-cuviinţă, curaj şi onoare, şi în care oamenii nu erau judecaţi după originea, ci după inima lor.

Pe rând îşi luă rămas-bun de la Sir Walter, Lady Charlotte, apoi de la Quentin, care nu reuşi nici măcar să o

privească în ochi. Cu toate că nu se obişnuia, Mary îşi luă rămas-bun şi de la personalul casei, mulţumi pentru fiecare serviciu care i se făcuse.

Apoi urcă în trăsura care aştepta; aceasta se puse în mişcare cu o smucitură şi părăsi curtea interioară îndreptându-se spre stradă.

Familia Scott şi Quentin rămaseră în poartă şi făcură cu mâna până când trăsura dispăru după colţ şi fu înghiţită de pădurea înmugurită. Pentru un scurt moment, Sir Walter crezu că vede în ochii nepotului său luciul unei lacrimi.

Nu numai Mary de Egton şi camerista, ci şi familia Scott avusese parte de câteva ceasuri de delectare şi lipsă de griji, uitase de tristeţea şi nevoile zilelor trecute.

Plecarea lui Lady Mary însemna reinstaurarea vieţii cotidiene şi, odată cu ea, a fricii.

8.

— Ce aşteptaţi de la mine? Pe chipul lui Charles Dellard nu se citea nici compasiune, nici indulgenţă. Dimpotrivă, Sir Walter avusese impresia că inspectorul simţea o satisfacţie tacită cu privire la faptul că i se adeveriseră prezicerile sumbre atât de curând.

— Ce aştept eu de la dumneavoastră? repetă Sir Walter. În biroul poliţiei din Kelso era cald şi sufocant. Quentin, care, ca de obicei, îşi însoţea unchiul, avea broboane de sudoare pe frunte. Aştept de la dumneavoastră să vă faceţi datoria şi să cercetaţi chestiunea aşa cum se cuvine.

— Cum spuneam, chestiunea nu e de competenţa mea. Şeriful Slocombe este împuternicit, ca reprezentant al legii, să se ocupe de accidentul de la pod…

— N-a fost accident, ripostă Sir Walter hotărât. A fost un atac premeditat la adresa nepotului meu şi a mea. Lady de Egton şi camerista sa s-au aflat doar la momentul nepotrivit în locul nepotrivit.

— Aţi mai făcut deja această afirmaţie. Însă nu avem

dovezi în direcţia aceasta.

— Nu? Nu dumneavoastră mi-aţi spus la ultima întâlnire că sunt în pericol? Că ar trebui să mă retrag din cazul acesta?

Dellard nu răspunse imediat, ci părea să-şi aleagă cuvintele.

— Bine, Sir, spuse atunci, să presupunem că aveţi dreptate. Să pornim de la ideea că incidentul nefericit de la pod n-ar fi fost un accident regretabil, ci opera acelor răufăcători care sunt răspunzători de moartea lui Jonathan Milton şi de incendiul de la bibliotecă. Ce aşteptaţi de la mine? Vă întreb încă o dată. V-am spus deja că sunt pe urmele acestor criminali. Ce aş putea face mai mult?

— Aţi putea, de exemplu, să-mi spuneţi cine sunt aceştia, propuse Sir Walter. De ce sunt aşa de hotărâți să calce peste cadavre? Ce pun la cale?

Chipul lui Dellard era impenetrabil ca o poartă de fier.

— Îmi pare rău, Sir, dar nu sunt în măsură să vă furnizez informaţii pe această temă.

— Nu? Cu toate că nepotului meu şi mie ne sunt ameninţate vieţile? Cu toate că o tânără doamnă de familie nobilă era pe punctul de a fi omorâtă? Cu toate că a existat şi o victimă?

— V-am spus tot ce trebuie să ştiţi. Vă spun şi că este mai sigur pentru dumneavoastră să rămâneţi la Abbotsford şi să aşteptaţi până când oamenii mei şi cu mine vom rezolva problema. Suntem pe punctul de a rezolva cazul şi de a-i prinde pe cei vinovaţi. Dar, e important să respectaţi indicaţiile mele, Sir.

— Indicaţiile dumneavoastră? întrebă Sir Walter tăios.

— Rugăminţile mele stăruitoare, reformulă Dellard mai diplomatic. Luciul din privirea sa trăda însă faptul că ar fi găsit cu totul alte cuvinte dacă disciplina nu i-ar fi impus să se abţină.

— Refuzaţi deci în continuare să ne daţi informaţii despre caz. În ciuda celor întâmplate.

— Nu pot. Siguranţa cetăţenilor acestei părţi de ţară e pentru mine de maximă prioritate şi nu voi face nimic ce ar

putea să o pună în pericol. Nu voi tolera în niciun caz ca un civil…

— Acest civil a studiat dreptul! strigă Sir Walter atât de tare, încât Quentin tresări. Dintr-odată apariţia blajină a unchiului său i se păru întunecată şi ameninţătoare. Acest civil a fost ani la rând şerif la Selkirk! Iar acest civil are dreptul să afle cine vrea să-i ia viaţa şi cine ameninţă liniştea casei sale!

Timp de câteva secunde, care lui Quentin i se părură o veşnicie, cei doi bărbaţi statură faţă în faţă, despărţiţi doar de biroul vechi din lemn de stejar.

— Bine, spuse Dellard într-un final. Din respect pentru persoana dumneavoastră şi pentru consideraţia de care vă bucuraţi atât aici, cât şi pe lângă Coroană, mă voi conforma şi vă voi spune. Dar vă previn din nou, Sir Scott. Ştiinţa prea multă strică.

— S-a atentat deja o dată la viaţa mea, răspunse Sir Walter întunecat. Un bărbat a fost ucis şi două tinere domniţe de-abia au scăpat cu viaţă. Vreau în sfârşit să ştiu ce se întâmplă.

— Să nu spuneţi că nu v-am prevenit, Sir, spuse inspectorul într-atât de ameninţător, încât lui Quentin i se făcu pielea ca de găină. Duşmanii noştri n-au scrupule şi sunt foarte bătăioşi, de aceea trebuie să fim foarte atenţi.

— Cine sunt aceştia? întrebă Sir Walter neclintit.

— Răsculaţi, veni la fel de concisă replica lui Dellard. Oameni de la ţară, nemulţumiţi de soarta pe care ei înşişi şi-au croit-o.

— Despre ce vorbiţi?

— Vorbesc despre faptul că guvernul depune de câţiva ani un efort foarte mare să civilizeze ţara asta uitată de Dumnezeu şi că din partea populaţiei i se pun mereu beţe în roate. Ce altceva mai bun li se putea întâmpla acestor oameni, decât să fie scoşi din pustietatea asta şi mutaţi pe coastă, unde pământul e roditor şi au de lucru? Oraşe în care pot duce o viaţă care să-şi merite numele.

— Dacă faceţi aluzie la *Highland Clearances*… începu Sir Walter.

— Întocmai! Vorbesc despre cum se risipesc banii din impozitele cetăţenilor onorabili pentru a le oferi unor scoţieni căpoşi o viaţă mai bună. Şi care-i răsplata? Răscoale, nelegiuiri şi asasinate.

Quentin urmărea fascinat discuţia care lua proporţiile unei avalanşe. Ştia că Dellard, cu vorbăria lui inutilă, atinsese un punct sensibil la unchiul său, care era altminteri o fire echilibrată.

Desigur, Quentin era şi el la curent cu acţiunile de deportare care aveau loc în Highlands şi asta de mai mulţi ani încoace. Seduşi de promisiunile oierilor bogaţi, că vor plăti bani buni pe arendarea pământurilor, mulţi dintre *lairds* şi *clanlords* îşi dăduseră consimţământul la curăţirea ţinutului de locuitorii săi: aceştia erau obligaţi să-şi părăsească gospodăriile şi să se mute în zonele de coastă, iar celor ce se opuneau nu arareori li se incendia acoperişul de deasupra capului. Situaţia cea mai dramatică se înregistra în comitatul Sutherland, unde englezul Granville deţinea frâiele puterii, iar executorii judecătoreşti erau sprijiniţi de armată. Sir Walter intervenise în mod repetat, opunându-se strămutărilor, dar de fiecare dată se lovise de opacitatea autorităţilor, nu în ultimul rând pentru că mulţi dintre nobilii scoţieni erau de acord cu măsurile acestea care le umpleau şi lor buzunarele.

— Nu am nimic împotrivă să spunem lucrurilor pe nume, spuse Sir Walter şi părea că se abţine cu greu să nu izbucnească, dar nu agreez ca acestea să fie răstălmăcite. În procesul de depopulare a ţinutului Highlands, mulţi ţărani scoţieni au fost şi sunt deposedaţi cu brutalitate de bunurile lor şi mutaţi fără voia şi consimţământul lor de pe pământurile lor strămoşeşti, şi toate acestea doar pentru ca foştii conducători de clan să poată da în arendă pământurile oierilor bogaţi din sud.

— Ţinuturile strămoşeşti? Vorbiţi de pământ sterp şi pietre goale.

— Aceste pietre, stimate inspector, reprezintă patria acestor oameni în care locuiesc de veacuri. Intenţiile

guvernului pot fi onorabile, dar nu justifică nicidecum asemenea abuzuri.

— Dar justifică nelegiuirile unei bande de ţărani fără căpătâi, care colindă ţara ucigând şi incendiind? veni replica tăioasă a lui Dellard.

Sir Walter lăsă capul în jos.

— Nu, spuse el cu glas stins, nu le justifică. Mi-e ruşine că sunt concetăţeni de-ai mei cei care se află în spatele acestor atacuri mişeleşti. Sunteţi sigur că aceasta este situaţia?

— Îi urmăresc pe aceşti tâlhari de ani de zile, spuse Dellard. Sunt fanatici. Naţionalişti, care se învelesc în mantale şi colindă ţara nimicind ce le iese în cale. Dar de data aceasta sunt pe urmele lor. Sunt pe punctul de a-i prinde.

— Tot aceştia l-au omorât şi pe Jonathan?

— Aşa este.

— Tot ei era cât pe-aici să-l omoare şi pe nepotul meu?

— Îmi pare rău că trebuie să aflaţi toate aceste lucruri, Sir Walter. Dar a fost dorinţa dumneavoastră. Intenţia mea este să vă protejez pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră şi să vă scutesc de influenţe dăunătoare. Cu condiţia să mă lăsaţi să-mi văd de treburile mele.

Sir Walter tăcu. Quentin, care ajunsese să-l cunoască destul de bine pe unchiul său, vedea că vorbele lui Dellard îl puseseră pe gânduri. Quentin însuşi era destul de puţin afectat de spusele inspectorului – dimpotrivă. Gândul că ţăranii răsculaţi s-ar putea afla în spatele atacurilor, iar fantoma misterioasă, pe care o văzuse în bibliotecă, era un om în carne şi oase, îl mai linişti puţin.

Sir Walter nu părea însă dispus să se mulţumească cu atât.

— Nu are sens, continuă el. Dacă sunt răsculaţi, atunci de ce atentează la viaţa mea? Toată lumea ştie că sunt un adversar al strămutărilor şi nu am făcut o taină din acest fapt, nici măcar în faţa reprezentanţilor autorităţilor.

— Dar este cunoscut şi faptul că sunteţi simpatizant al Coroanei, Sir. Graţie susţinerii dumneavoastră stilul de

viaţă scoţian a devenit o modă la Curte şi regele plănuieşte o vizită la Edinburgh. E evident că v-aţi făcut duşmani printre rebeli, fie că vă place, fie că nu.

— De ce ar arde ţăranii răsculaţi din temelii o bibliotecă? S-ar putea crede că pentru oamenii fără căpătâi e mai important să-şi domolească foamea.

— Aşteptaţi ca eu să vă explic ce pun la cale aceşti hoţi? Sunt răsculaţi, Sir Scott, ţărani proşti, care nu-şi pun problema cu privire la sensul faptelor lor.

— Oamenii aceştia riscă ştreangul, inspectore. Deci e logic să ne gândim că urmăresc ceva cu faptele lor.

— Unde vreţi să ajungeţi?

— Vreau să spun că teoria dumneavoastră nu mă convinge, inspectore Dellard, pentru că lipsesc dovezile hotărâtoare. Eu în schimb v-am furnizat indicii şi mărturii, dar nu v-au interesat.

— Care mărturii? Dellard îl ţintui în treacăt pe Quentin cu o privire nimicitoare. Relatarea unui băiat, care era atât de înfricoşat încât abia îşi mai amintea. De asemenea, o istorie îndoielnică despre un oarecare semn vechi. Vă aşteptaţi să prezint aşa ceva superiorilor mei?

— Nu un semn oarecare, ci unul runic, îl corectă Sir Walter. În ciuda a tot ceea ce aţi spus, nu sunt încă lămurit dacă acest semn runic nu are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat aici.

— Sunteţi liber să credeţi ce doriţi, răspunse Dellard, iar vocea îi era atât de tăioasă, încât pe Quentin îl trecură fiori. Nu vă pot obliga să-mi ascultaţi teoriile, cu toate că în materie de urmărit borfaşi am cu siguranţă mai multă experienţă decât dumneavoastră şi sunt de mult pe urma acestor bandiţi. Dacă doriţi, puteţi înainta la guvern o plângere împotriva mea. Dar până atunci, Sir, eu conduc investigaţiile şi nu voi lăsa pe nimeni să-mi dicteze cum să procedez.

— V-am oferit ajutorul meu, atâta tot.

— Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, Sir. Ştiu că la Curte sunt anumite cercuri care simpatizează cu dumneavoastră. Dar eu nu fac parte din acestea. Sunt

ofiţer, înţelegeţi? Sunt aici, pentru că am o misiune de îndeplinit, ceea ce am să şi fac. Am să iau măsuri drastice împotriva hoardelor acestora de ţărani şi am să le arăt cine-i stăpân în ţara asta. Iar pe dumneavoastră, Sir Walter, vă sfătuiesc să vă întoarceţi negreşit la Abbotsford şi să rămâneţi acolo. Mai mult nu pot, şi nu intenţionez, să vă spun.

— Aveţi în vedere şi posibilitatea de a trimite câţiva din oamenii dumneavoastră de pază la Abbotsford?

— Nu va fi nevoie. Suntem deja pe urmele răufăcătorilor. Nu mai e mult şi ne cad în capcană. Acum vă doresc o zi bună, Sir.

Dellard se aşeză din nou la biroul său şi se întoarse la documentele peste care se uitase şi înainte. Nu-şi mai învrednici oaspeţii nici măcar cu o privire, de parcă aceştia nici n-ar mai fi fost în încăpere.

Sir Walter îşi încleştă pumnii şi Quentin se temu pentru o clipă că unchiul său va lăsa deoparte buna-cuviinţă. Evenimentele ultimelor zile, începând cu moartea lui Jonathan, apoi incendierea bibliotecii până la atacul de la pod îl afectaseră pe Sir Walter mai mult decât voia să recunoască, iar Quentin se văzu nevoit să admită că nici unchiul său nu era neînfricat.

Poate nu era atât de mult grija pentru binele propriu ceea ce îi răpea somnul lui Sir Walter, ci teama pentru siguranţa familiei şi a oamenilor aflaţi în slujba sa. Dellard nu mişca un deget să-i împrăştie aceste temeri.

Sir Walter se întoarse energic, îşi luă pălăria şi părăsi biroul inspectorului.

— Omul ăsta ascunde ceva, spuse el de îndată ce ajunseră în stradă.

— Cum adică, unchiule? întrebă Quentin.

— Nu ştiu ce este, dar cred că Dellard încă nu ne-a spus tot ce ştie despre aceşti răsculaţi.

— Ce ai să faci?

— Două lucruri. În primul rând am să trimit o scrisoare la Londra şi am să mă plâng de atitudinea ostilă a lui Dellard. Pentru cineva care e trimis să ne păzească e,

categoric, prea arogant. Nici atitudinea sa faţă de poporul nostru nu-mi place.

— Şi celălalt?

— Mergem încă o dată la abatele Andrew. La ultima discuţie am avut senzaţia că şi el ştie mai multe decât ne spune. Poate după întâmplările din ultima vreme se răzgândeşte şi rupe tăcerea.

Quentin doar ridică din umeri. Ştia că nu ar fi folosit la nimic să se împotrivească. Sir Walter era scoţian până-n măduva oaselor şi în ceea ce privea finalitatea deciziilor sale.

Luară din nou drumul abaţiei şi Quentin era bucuros că străzile oraşului fremătau la ceasul acesta al dimineţii şi erau înţesate de oameni, aşa că nu era nevoie să se teamă că vor cădea din nou victime unui atac mişelesc. Totuşi Quentin se trezi că scrutează oamenii pe care-i întâlnea cu priviri mai iscoditoare decât de obicei. Incidentul din bibliotecă şi evenimentele de la pod îl făcuseră circumspect; nu mai avea încredere în lumea dimprejur. Pentru el, tânărul naiv, era o schimbare remarcabilă, dar Quentin nu-şi dădea încă seama dacă e în bine sau în rău. Cel puţin era utilă.

De la poarta mănăstirii au fost din nou conduşi la etajul întâi. De data aceasta îl găsiră pe abatele Andrew cufundat în rugăciune.

Călugărul care-i condusese le ceru cu voce şoptită să aştepte până îşi va fi terminat abatele rugăciunea zilnică. Sir Walter şi Quentin se supuseră politicoşi cererii şi Quentin avu ocazia să se uite prin chilia mobilată sumar, care-i servea abatelui drept cameră de lucru. Privirea îi căzu asupra unor cărţi vechi şi suluri scrise, unele dintre puţinele care putuseră fi recuperate din biblioteca incendiată. Abatele Andrew era nu numai un om al credinţei şi superiorul abaţiei din Kelso; era şi om de ştiinţă şi învăţat.

Călugărul îşi încheie rugăciunea cu semnul crucii şi se aplecă până la pământ. Apoi se ridică din genunchi şi se închină încă o dată în faţa crucii simple, care era atârnată

pe peretele văruit în alb şi lipsit în rest de ornamente. Abia apoi se întoarse spre oaspeţi.

— Sir Walter! *Master* Quentin! Ce bine să vă revăd teferi după tot ce s-a întâmplat. Mulţumesc Domnului pentru asta.

— Bună dimineaţa, Sfinţia Voastră. Aţi auzit deci de incident?

— Cine n-a auzit? veni replica abatelui şi acesta zâmbi în felul său blajin şi răbdător. Dacă şeriful Slocombe cercetează un caz, de regulă întregul Kelso este informat asupra stadiului cercetărilor.

— Atunci cu siguranţă vă puteţi imagina de ce suntem aici.

— Ca să cereţi ajutor divin, astfel încât răufăcătorii să fie prinşi cât mai repede?

În timpul petrecut la Abbotsford, Quentin nu îl văzuse adesea pe unchiul său intimidat. Aceasta era una dintre puţinele ocazii şi tânărul nu-şi putu reprima impresia că abatele Andrew intenţionase tocmai acest lucru.

— Nu, onorabile abate, recunoscu totuşi Sir Walter. Suntem aici în căutare de răspunsuri.

— Cine nu este? Căutarea răspunsurilor ne ocupă cea mai mare parte a vieţii.

— Fără îndoială, continuă Sir Walter, şi mă tem că dacă nu primim cât mai curând posibil răspunsuri la aceste întrebări, viaţa aceasta nici nu va mai dura cine ştie cât.

— Vorbiţi foarte degajat despre lucruri foarte serioase, constată abatele cu un uşor reproş.

— Degajarea mea e doar exterioară, onorabile abate, spuse Sir Walter. În realitate sunt cuprins de o grijă profundă, nu atât din pricina mea, cât a oamenilor la care ţin. Pe unul l-am pierdut deja, iar acum câteva zile a plătit cu viaţa un nevinovat. Chestiunea ia proporţii tot mai mari, fără ca eu s-o pot împiedica, şi asta mă nelinişteşte.

— Vă simt îngrijorarea, Sir Walter, şi fireşte că vă voi pomeni în rugăciunile mele, pe dumneavoastră şi pe cei dragi dumneavoastră. Mă întreb totuşi de ce aţi venit la mine. Inspectorul Dellard îmi pare în acest caz mai

potrivit…

— La inspectorul Dellard am fost deja, spuse Quentin neîntrebat, pentru că avea senzaţia că trebuie să-i vină unchiului său într-un fel în ajutor. Se miră şi el de propria îndrăzneală.

— Ne-a servit o istorie absurdă, conform căreia ţăranii răsculaţi din Highlands ar fi răspunzători pentru atacuri, adăugă Sir Walter explicativ.

— Şi nu-l credeţi?

— N-are sens ce spune. Dellard a aruncat pe apa sâmbetei atât mărturia lui Quentin, cât şi observaţiile mele şi urmăreşte nezdruncinat propria sa teorie.

— Faceţi aluzie la chestiunea cu semnul runic…

— Da, onorabile abate. Acestea sunt răspunsurile pe care le căutăm.

— La mine?

— Da, Sfinţia Voastră. Sinceri să fim, am sperat ca de data aceasta să ne spuneţi ceva mai multe decât la ultima noastră vizită.

— V-am spus tot ce ştiu. Dar v-am mai spus şi că aduce nenorocire să vă ocupaţi îndeaproape de lucrurile acestea. La puţin timp după aceea a trebuit să aflaţi ce multă dreptate aveam. Aşa că acum ascultaţi-mi sfatul, Sir Walter. Vine dintr-o inimă care este foarte ataşată de dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

— N-am nicio îndoială în privinţa aceasta şi ştiţi prea bine că şi eu am fost mereu legat prieteneşte de această mănăstire. Însă nu am nevoie de sfaturi, ci de răspunsuri. Trebuie să ştiu ce e cu acest semn runic. Dellard nu crede, dar eu sunt convins de faptul că semnul şi aceste evenimente înfricoşătoare sunt legate între ele.

— Ce vă face să fiţi atât de sigur? În vocea clericului se făcu simţită o uşoară schimbare. Nu mai avea tonul acela liniştit şi binevoitor, fapt care lui Quentin îi păru că denotă un început de nelinişte.

— Nu sunt deloc sigur, onorabile abate. Nepotul meu şi cu mine rătăcim printr-un labirint de repere dislocate şi căutăm legăturile care lipsesc. Am sperat că ne veţi putea

ajuta mai departe, pentru că, vorbind fără ocolişuri…

— Da?

— … avusesem impresia că ştiţi ceva mai mult decât doriţi să ne împărtăşiţi, mărturisi Sir Walter cu felul său de-a fi deschis. Ştiu că n-aţi tăcut cu intenţii ascunse, ci pentru că nu aţi dorit să ne înspăimântăm. Acum însă ar fi important să aflăm totul. E mai uşor să te fereşti de pericol, dacă ştii de unde vine.

— Aceasta este impresia dumneavoastră? Abatele ridică mirat din sprâncene.

— Profesia mea îmi impune să învăţ să citesc schimbările în mimică şi gestică. Îmi imaginez că am anumite abilităţi în marea artă de a observa şi în cazul Sfinţiei Voastre, onorabile abate, era evident că nu ne-aţi spus totul despre semnul runic în formă de spadă.

Abatele îl privi întâi pe Sir Walter, apoi pe nepotul acestuia. Avusese nevoie de câteva guri de aer pentru a-şi depăşi surprinderea. Apoi spuse:

— A ascunde şi a tăinui nu sunt fapte demne de un om al Bisericii. Cu toate că nu există vreun jurământ care să ne oblige să spunem adevărul, Domnul mereu ne-a îndemnat să dăm dovadă de sinceritate unii faţă de ceilalţi. De aceea nu vreau să neg faptul că aveţi dreptate, Sir Walter. Cunosc semnul pe care mi l-aţi arătat şi l-am văzut şi mai de mult.

— De ce nu ne-aţi spus acest lucru?

— Pentru că nu doresc să vi se întâmple ceva, dumneavoastră sau nepotului dumneavoastră. Acel semn runic, Sir Walter, ţine de imperiul răului. Vine din vremuri păgâne şi niciodată nu a adus oamenilor nimic bun. Mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu atât, pentru că mai mult nu pot, şi nu îmi este îngăduit, să vă spun.

— Îmi pare rău, abate Andrew, dar nu mă pot mulţumi în niciun caz cu atât. Am motive să presupun că acest semn runic şi evenimentele de la pod sunt legate între ele. Trebuie să aflu care este această legătură.

— Inspectorul Dellard pare să nu presupună o asemenea legătură.

— Nu, confirmă Sir Walter îngândurat. E convins că semnul nu are nicio legătură cu lucrurile care s-au întâmplat.

— De ce nu vă mulţumiţi atunci şi dumneavoastră cu atât? În ochii mei, inspectorul este un investigator atent şi experimentat, care se bucură atât de încrederea administraţiei, cât şi a proprietarilor de pământuri.

— Pentru că mă încearcă bănuiala că pe inspector îl interesează mai mult să folosească evenimentele ca pretext pentru a acţiona împotriva unor răsculaţi decât să afle cu adevărat ce s-a-ntâmplat, răspunse Sir Walter deschis.

— Aceasta este o acuzaţie gravă.

— Nu este o acuzaţie. E o bănuială, pe care o formulez faţă în faţă cu un prieten bun. Sfinţia Voastră şi cu mine suntem interesaţi de adevăr, dragul meu prieten. În ceea ce-l priveşte pe Dellard, nu aş fi la fel de sigur.

Din nou se instală o pauză, în care privirile lui Quentin alunecară de la unul la celălalt.

Amândoi îşi formulaseră punctele de vedere şi Quentin nu ar fi putut spune care dintre ei avusese argumente mai convingătoare. Atât Sir Walter, cât şi abatele inspirau respect, iar Quentin era curios care dintre ei se va impune.

În momentul de faţă, Quentin nici nu mai era sigur dacă voia ca unchiul său să-şi confirme punctul de vedere…

— Vă respect intenţiile, Sir Walter, spuse abatele în final, şi ştiu ce simţiţi. Dar nu pot să vă spun mai multe decât am făcut-o deja. Doresc doar să vă previn încă o dată: semnul runic este un simbol al răului. Moartea şi nenorocirea se abat asupra acelui care îi urmează căile întunecate. Doi oameni şi-au găsit deja sfârşitul, şi era foarte probabil – îl privi pe Quentin – să fie şi mai mulţi. Fiţi recunoscător pentru cei care mai sunt printre noi şi lăsaţi lucrurile aşa cum sunt. Până acum, adăugă abatele emfatic, oamenii au parte de un ajutor la care nici n-au sperat.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Sir Walter pe un ton amar şi sarcastic. Despre îngerul meu păzitor?

— Cred că Cel Atotputernic îşi ţine mâna întinsă asupra noastră, Sir Walter, şi în vremuri întunecate, cum sunt acestea. Uitaţi ce aţi văzut şi ce aţi auzit şi aveţi încredere că Domnul vă va păzi pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Vă rog, nu, vă implor: uitaţi de acel semn runic. Nu numai de dragul dumneavoastră. Gândiţi-vă şi la familia dumneavoastră.

Abatele vorbise încet şi subliniase fiecare cuvânt. Pe Quentin îl trecură fiori, iar unchiul său, altminteri atât de echilibrat, păru afectat de vorbele călugărului.

Moarte şi nenorocire, un semn runic care ţinea de imperiul răului – Quentin se înfioră la asemenea cuvinte şi nu ar fi avut nimic împotrivă să şteargă o dată pentru totdeauna din memorie această chestiune. Sir Walter nu ar fi mers atât de departe, însă trăsăturile sale, până nu de mult atât de îndârjite, se înmuiaseră şi se mai înduplecaseră.

— Bine, spuse el într-un târziu cu voce răguşită. Vă mulţumesc pentru cuvintele deschise, onorabile abate, şi cu toate că încă tânjesc după adevăr, vă promit să mă gândesc la cele discutate.

Abatele Andrew păru uşurat.

— Aşa să faceţi, Sir. Familia dumneavoastră vă va mulţumi. Sunt lucruri atât de vechi, că şi istoria le-a trecut în uitare. Tradiţii, care ne duc secole în urmă şi care se trag din epoci întunecate. Prea mulţi oameni şi-au dat viaţa din pricina lor, aşa că nu ar trebui să le abordăm cu atâta uşurinţă. Necazul ar fi urmarea. Nenorocire, din care nu există scăpare…

— Haideţi! Mânaţi-i pe toţi!

Porunca tăioasă a lui Charles Dellard răsună în piaţa satului Ednam. Mica localitate, situată la şase kilometri nord-vest de Kelso, era ţinta operaţiunilor hotărâte de inspector.

Pământul bătătorit trepidă sub copitele cailor când se apropiară dragonii călare. Hainele lor roşii se vedeau de la distanţă, cizmele de călărie şi căştile negre din piele

luceau. Săbiile scoase din teacă reflectau lumina soarelui de la amiază şi îi orbeau pe săteni.

Călăreţii veneau din toate părţile şi îi mânau pe săteni ca pe vite, până când aceştia se adunară, ca o cireadă speriată, în mijlocul pieţei înconjurate de colibe sărăcăcioase acoperite cu paie. Femeile şi copiii plângeau, în timp ce bărbaţii, care fuseseră alungaţi din casele, prăvăliile şi atelierele lor, îşi strângeau pumnii cu o furie deznădăjduită.

Dellard privi totul cu detaşare. Inspectorul, care şedea, ca şi oamenii săi, pe cal, privind de sus spre sătenii zdrenţăroşi, era obişnuit să fie dezavuat. Funcţia sa presupunea luarea de decizii şi măsuri drastice când era cazul, iar experienţa sa îndelungată în acest domeniu îl determinase să dezvolte un instinct sigur despre cum să intimideze masele şi să le supună voinţei sale.

Puterea avea doi piloni: duritatea şi bunul plac.

Duritatea, astfel încât nimeni să nu se îndoiască de faptul că era hotărât şi capabil să-şi exercite puterea.

Bunul plac, astfel încât nimeni să nu se poată simţi sigur, iar frica să îi facă pe oameni supuşi.

Dragonii îşi făceau conştiincioşi datoria, lucru care aproape că îl amuza pe Dellard. Nu puţini dintre călăreţi erau scoţieni prin naştere, iar acum acţionau împotriva conaţionalilor lor. Mulţi dintre ei participaseră la strămutările din Sutherland. Granville îi recomandase, iar Dellard acţionase rapid, când fusese vorba de a găsi o trupă de combatanţi pentru această misiune.

În definitiv era vorba de mult mai mult decât până acum. Dellard era realist şi nu suporta patetismul. Dar, de data aceasta era în joc totul…

Unul dintre dragoni trase cu muscheta. Bubuitura asurzitoare care răsună peste piaţa satului făcu mulţimea gălăgioasă să amuţească. Se instaură liniştea. De undeva se auzi un cal fornăind şi scurmând pământul cu copitele. În rest domnea liniştea.

Sătenii priveau cu teamă spre călăreţii care-i înconjuraseră. Dellard percepu furia şi teama în ochii

oamenilor şi savură sentimentul de a fi învingător şi de a deţine puterea.

Porni cu calul printre rândurile oamenilor săi. În uniforma sa cu haină închisă la culoare, pantaloni albi şi manta largă de călărie, pe care o purta pe umeri, părea întunecat şi înfricoşător, astfel încât sătenii se dădură în lături din faţa lui.

Dellard cunoştea mecanismele fricii şi ştia ce are de făcut pentru ca acestea să lucreze în favoarea lui. Mai aşteptă câteva clipe şi-i lăsă pe săteni în necunoştinţă cu privire la ceea ce se va întâmpla cu ei. Atunci îşi ridică vocea tăioasă care răsună puternic peste piaţa satului.

— Bărbaţi şi femei din Ednam, strigă el, sunt inspectorul Charles Dellard din guvernul Maiestăţii Sale. Poate aţi auzit deja de mine. Am fost trimis să cercetez evenimentele care au dus la incendierea bibliotecii din Kelso şi sunt deopotrivă cunoscut şi temut pentru felul în care îmi îndeplinesc mereu misiunile până la mulţumirea deplină a Maiestăţii Sale. Sigur că ştiu deja cine se află în spatele atentatului mârşav şi sunt hotărât să-i urmăresc şi să-i trag la răspundere pe aceşti criminali. Acesta este motivul pentru care sunt aici. Am primit indicii conform cărora unii dintre răsculaţii care au provocat tulburări la Galashiels s-ar ascunde în satul acesta!

În piaţa satului se simţi din nou neliniştea. Bărbaţii şi femeile schimbară priviri consternate şi Dellard văzu groaza crescând în ochii lor. Evident că nu aveau habar despre ce vorbea şi se întrebau ce se va întâmpla cu ei.

Un bărbat, pe care Dellard îl estimă cam pe la vreo şaizeci de ani, păşi în faţă. Hainele îi erau vechi şi ponosite şi pălăria, pe care o frământa în mâinile osoase, era un tricorn, după moda veche.

— Ce vrei? întrebă inspectorul cu răceală.

— Domnule, numele meu este Angus Donovan. Sunt cel pe care sătenii din Ednam l-au ales ca purtător de cuvânt.

— Eşti primarul?

— Dacă vreţi să spuneţi aşa, domnule.

— Şi ce vrei de la mine?

— Să vă asigur, în numele locuitorilor din Ednam, că vă înşelaţi. În satul nostru nu sunt răsculaţi. Toţi bărbaţii şi femeile din Ednam respectă legea.

— Aştepţi să te cred? Colţurile gurii lui Dellard coborâră a dispreţ. Voi, ţăranii, sunteţi toţi la fel. Vă cocoşaţi de spate şi ţineţi capul plecat, dar de îndată ce ne întoarcem, vă arătaţi adevărata faţă. Puneţi foc şi jefuiţi, sunteţi bătăuşi şi lacomi şi vă omorâţi propriii compatrioţi.

— Nu, domnule. Primarul făcu o plecăciune adâncă. Mă iertaţi dacă vă contrazic, dar în Ednam nu sunt oameni din aceştia.

— Poate nu sunt din Ednam, admise Dellard. Dar cine adăposteşte nelegiuiţi sau îi ajută să se ascundă de ochiul legii se face la fel de vinovat de nelegiuirile lor, de parcă le-ar fi făptuit el însuşi.

— Dar nu sunt nelegiuiţi la noi, credeţi-mă. În vocea bătrânului Donovan se făcu simţită disperarea.

— Bine, spuse Dellard detaşat. Dovedeşte-mi.

— Să vă dovedesc? Ochii primarului se făcură tot mai mari. Cum aş putea să vă dovedesc asta, domnule? Va trebui să vă încredeţi în cuvântul meu. Cuvântul meu de bătrân al satului şi veteran al bătăliei de la…

Charles Dellard râse.

— Aşa e cu scoţienii, nu? îl ironiză el. Cum nu ştiu ce să spună mai departe, cum se refugiază în trecutul lor glorios, pentru că el e tot ce le-a mai rămas. Dar nu vă va folosi la nimic. Căpitane?

Un dragon, care purta epoleţii de aur ai rangului de ofiţer, luă poziţie în şa.

— Da, domnule?

— Aceşti oameni au la dispoziţie o jumătate de ceas ca să-i predea pe răsculaţi. Dacă nu o fac, ardeţi-le casele.

— Am înţeles, domnule, raportă ofiţerul şi chipul său încremenit nu lăsă nicio îndoială asupra faptului că va îndeplini fără ezitare ordinul superiorului său.

— D-dar, domnule, îngăimă Angus Donovan, în timp ce printre locuitorii satului începu să se instaureze panica.

„Duritate şi bunul plac“, gândi Dellard mulţumit.

— Ce vrei? întrebă el. Vă dau o şansă dreaptă, nu-i aşa? La fel de bine aş fi putut porunci oamenilor mei să ia ostatici sau să-i împuşte pe unii dintre voi.

— Nu! strigă bătrânul înspăimântat şi ridică mâinile a implorare. Orice, numai asta nu!

— Faceţi ce vă spun şi nu vi se va întâmpla nimic. Ne aduceţi răsculaţii şi scăpaţi nevătămaţi. Ascundeţi-i mai departe şi satul vostru va arde.

— Dar casele noastre… sunt tot ce avem!

— Atunci mişcaţi-vă şi faceţi ce v-am cerut, spuse Dellard neînduplecat. Altminteri n-o să mai aveţi nimic. Căpitane?

— Da, domnule?

— O jumătate de ceas. Niciun minut mai mult.

— Am înţeles, domnule.

Dellard luă hăţurile, întoarse calul şi porni traversând piaţa satului. Mantaua neagră se învolbură în urma lui şi era conştient că nu puţini sunt cei care trebuie să fi văzut în el întruchiparea diavolului.

„Duritate şi bunul plac.“

Charles Dellard era mulţumit. Lucrurile se petreceau aşa cum plănuise.

Dacă Scott şi Slocombe ar fi aflat, ar fi presupus că doreşte să provoace populaţia şi să le dea apă la moară naţionaliştilor ca să acţioneze. Probabil că ar înainta protest şi poate Scott ar scrie încă una dintre vestitele şi temutele sale scrisori la Londra.

Lui Dellard îi era indiferent. Cât de departe mergeau planurile sale nu bănuia niciunul dintre nerozii de aici. Peste mulţi ani nu va mai crede nimeni că totul a început într-un cătun neînsemnat, dincolo de graniţă.

Un cătun cu numele Ednam.

9.

Mary de Egton ajunse şase zile mai târziu la cetatea

Ruthven – acel loc care urma să devină viitorul ei cămin.

Călătoria fusese lungă şi obositoare, cu toate acestea însă, Mary nu mai căzuse în melancolia care o însoţise de la Egton până la Galashiels. Oricât de înspăimântător ar fi fost accidentul de la pod, oricât regreta moartea sărmanului Winston, ambele îi arătaseră că viaţa este un dar pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

Fără îndoială că şi şederea la Abbotsford contribuise la faptul că Mary se simţea mai bine; pentru prima oară după multă vreme, poate pentru prima oară, pur şi simplu, întâlnise oameni la care se simţise înţeleasă şi acceptată. Cei din familia Scott nu numai că o luaseră în casa lor şi o aşezaseră la masă, ci le dăduseră, ei şi lui Kitty, sentimentul că sunt binevenite. Iar acest sentiment schimbase ceva înăuntrul lui Mary; determinase o schimbare de perspectivă în percepţia ei asupra acestui ţinut aspru de dincolo de hotar, pe care nu-l mai privi cu atâta frică şi scepticism ca la începutul călătoriei. Cu siguranţă erau multe lucruri care îi păreau neobişnuite şi străine. Dar altele îi erau, în mod surprinzător, foarte apropiate, aşa cum simţise pentru o clipă privind de la punctul de hotar, de la Carter Bar, spre Lowlands.

Cu siguranţă, lectura operelor lui Sir Walter Scott contribuise la faptul că se simţea mai legată ca oricând de Scoţia. În generozitatea sa, acesta îi dăruise o ediţie completă a romanelor şi versurilor sale, iar în ultimele şase zile, Mary abia dacă făcuse altceva decât să citească – spre disperarea lui Kitty, care nu suferea cărţile şi care ar fi preferat să se întreţină cu ea, conversând despre modă şi tot felul de alte nimicuri.

Mary însă găsi în cărţile lui Sir Walter o cale de acces spre noua sa patrie. Avea impresia că acum înţelege mai bine unele lucruri şi sentimentul că aude ritmul inimii unui scoţian, cum se exprimase Sir Walter. Unele dintre cărţi le recitise de mai multe ori, dar abia acum le înţelegea mesajul cu adevărat. În descrierea epocilor apuse, în relatarea diferitelor figuri şi a acţiunilor lor, în limbajul cu care Sir Walter povestea despre cavaleri nobili şi femei

delicate se regăsea ceva din nobleţea şi demnitatea acestei vechi, foarte vechi ţări. Dintr-odată, Mary se simţea mândră că devenea parte din aceasta.

Cu puţine zile în urmă, călătoria la Ruthven i se părea ca un drum în exil; se simţise fiica neiubită, care fusese trimisă în străinătate să-şi găsească un rost.

Acum însă vedea în destinul acesta o şansă. Poate îi era hărăzit să înceapă aici, în nordul regatului, o viaţă nouă, mai împlinită. Era posibil ca cetatea Ruthven să-i devină cămin, aşa cum castelul Egton nu îi fusese niciodată; şi poate îşi găsea în Malcolm de Ruthven iubirea vieţii ei.

Era decisă să lase tot trecutul în urmă. Nici norii negri, care acopereau cerul în dimineaţa în care trăsura părăsea localitatea Rattray, nu puteau s-o clintească. Ultima etapă a călătoriei era cea mai scurtă.

Doar vreo treizeci de kilometri mai erau până la cetatea Ruthven şi la fiecare piatră de marcaj pe care trăsura o lăsa în urmă, inima lui Mary bătea tot mai tare.

— Sunteţi emoţionată, milady? se interesă Kitty, care cunoştea destul de bine limbajul trupului stăpânei ei. Nu-i scăpase nici faptul că starea de spirit a lui Lady Mary se îmbunătăţise considerabil în ultimele zile.

— Desigur, şi tu ai fi, dacă ai fi în locul meu! Oricum voi întâlni în curând bărbatul cu care-mi voi petrece tot restul vieţii.

— Nu l-aţi văzut chiar niciodată pe *laird* de Ruthven?

— Nu.

— Nici măcar într-un tablou?

— Nici măcar.

— Atunci am să vă dezvălui ce se spune despre el, spuse Kitty şi se aplecă înainte, de parcă s-ar fi temut să nu fie ascultată şi de alţii. Se spune că acest *laird* este un bărbat foarte arătos. Mai e şi foarte bogat, şi un om de cultură. Cu toate că e scoţian prin naştere, se spune că stăpâneşte foarte bine obiceiurile englezeşti şi este un gentleman, în cel mai pur sens al cuvântului.

— Aşa? întrebă Mary şi ridică sceptică din sprâncene. Aşa se spune?

Kitty, care nu putea păstra prea mult un secret, roşi şi dădu din cap.

— Nu, milady, recunoscu ea. Am inventat toate astea doar pentru că nu mai vreau să vă faceţi griji. Totul va fi bine, o să vedeţi. Trebuie doar să credeţi cu tărie.

Mary zâmbi. Grija lui Kitty era înduioşătoare, la fel şi încrederea ei naivă în soartă. Dar poate avea dreptate. Dacă cineva i-ar fi spus cu câteva zile înainte că îl va întâlni pe Walter Scott, nu ar fi crezut nici în ruptul capului. Cu toate acestea s-a întâmplat, şi acesta ar putea fi un semn că totuşi mai era speranţă. Speranţă pentru o viaţă mai frumoasă, mai liberă, fără obligaţiile pe care le lăsase în urmă. Poate îşi va găsi fericirea în cetatea Ruthven.

— Bine, dragă Kitty, spuse. Voi avea încredere în soarta mea şi voi vedea ce mă aşteaptă în cetatea Ruthven. Poate ne aşteaptă cele mai frumoase zile din viaţa noastră.

— Sigur, răspunse camerista şi chicoti voioasă. Baluri şi recepţii, rochii frumoase şi mese împodobite festiv. O să vedeţi ce minunat o să fie, milady.

— Cine ştie, adăugă Mary cu un zâmbet complice, poate se va găsi pe acolo şi un tânăr drăguţ pentru tine.

— Milady! şopti camerista şi roşi. Ar fi luat poziţie cu hotărâre împotriva acestei prezumţii, dar trăsura tocmai urcase dealul, de după care răsăriră zidurile cetăţii Ruthven.

— Priviţi, milady! Am ajuns!

Mary privi prin geamurile aburite ale trăsurii. În trăsură era un frig greu de suportat; umezeala, care se ridicase din pământ şi se aşezase ca o ceaţă rece deasupra dealurilor aride şi pământii, părea să pătrundă prin toate crăpăturile şi le făcu pe femei să tremure. Imaginea cetăţii Ruthven nu contribui deloc la alungarea frigului.

Zidurile din piatră naturală, groase şi masive, de parcă ar fi fost acolo de la începutul lumii, se ridicau din ceaţa deasă. În spate se ridica semeţ turnul principal, împodobit cu creneluri drepte şi de care era lipită o construcţie cu mai multe etaje, din ale cărei ferestre înalte se vedea o

lumină palidă. Pe partea dreaptă a masivei fortăreţe se ridica un zid cu două turnuri de apărare, care străjuiau cetatea din partea de răsărit, de unde se vedeau nişte coline blânde, despărţite de un fir îngust de apă. În cealaltă direcţie, coama dealului pe care se afla cetatea Ruthven era foarte abruptă; o prăpastie se căsca dincolo de zidul străjuit şi el în partea de vest de un turn de veghe. Acesta era prevăzut cu un foişor masiv şi întunecat, în care Mary crezu că vede din depărtare pe cineva. În clipa următoare însă dispăruse şi Mary nu mai ştia sigur dacă nu fusese doar o nălucă.

Trăsura urcase acum la acelaşi nivel cu cetatea. Drumul plin de gropi ducea spre poarta înaltă care se ridica din mijlocul zidurilor. Deasupra, ieşind din zid, se vedeau pilonii de susţinere ai unui pod mobil, care traversa şanţul mare care înconjura cetatea şi care se îngemăna la vest cu prăpastia.

Când se apropie trăsura, poarta fu deschisă parcă de o mână invizibilă.

Mary şi camerista schimbară o privire. Niciuna dintre ele nu spusese nimic, dar prima impresie pe care o oferea cetatea Ruthven era oricum altcumva decât agreabilă. Oricât de mult ar fi încercat Mary să privească lucrurile într-o lumină pozitivă, nu putea să vadă în poarta deschisă a cetăţii altceva decât o gură imensă căscată, care ameninţa să le înghită, pe ea şi pe Kitty.

Cu cât trăsura se apropia mai mult de zidurile cetăţii, acestea se făceau tot mai înalte şi mai ameninţătoare. Mary îşi repeta cu consecvenţă că întunericul pe care îl degaja locul acela trebuia pus pe seama vremii închise de afară. Dacă soarele ar fi zâmbit de pe cer şi dealurile ar fi fost pline de flori, cu siguranţă impresia ar fi fost alta. Aşa însă totul părea cenuşiu, trist şi mort.

Mary îşi aminti cu melancolie de Abbotsford, de grădinile pe care i le arătase Lady Charlotte, de câmpiile mănoase care se întindeau de-a lungul râului Tweed. Cât va trăi nu va uita niciodată ceasurile petrecute în casa familiei Scott. Amintirea lor o ajuta să mai alunge din

tristeţea momentului.

Trăsura ajunse la poarta cetăţii. Grav şi înfundat se auzea tropotul copitelor pe podul suspendat în timp ce treceau pe sub bolta porţii. Dintr-odată se făcu întuneric în trăsură. Un sentiment de nelinişte interioară îi dădu târcoale lui Mary, iar asupra firii atât de lipsite de griji a lui Kitty se lăsă o umbră.

Nici când trăsura trecu prin poarta cetăţii nu se lumină mai mult; trăsura cu cele două femei intră într-o curte interioară înconjurată de ziduri, a cărei latură frontală era străjuită de clădirea principală. Pe celelalte părţi se aflau clădiri joase cu grajduri şi adăposturi, însă nicăieri nu se vedea picior de om.

Trăsura se opri în cele din urmă. Caii stătuseră locului şi lui Mary i se păru că îi aude fornăind neliniştiţi. Vizitiul trimis de Sir Walter sări de pe capră şi coborî scara, apoi deschise uşa.

— Milady, am ajuns. Cetatea Ruthven.

Mary se sprijini de mâna vizitiului şi coborî. Îşi adună rochia, cum obişnuia să facă o domniţă, ca să nu-şi murdărească tivul.

Aerul rece şi umed o înconjură. Intimidată, privi în jur şi nu văzu decât ziduri cenuşii şi întunecate de piatră. Lângă turnul de vest se vedea foişorul, dar făptura rămase ascunsă; probabil că fusese doar în închipuirea lui Mary.

La clădirea principală se deschise poarta şi o femeie uscăţivă îşi făcu apariţia. Coborî în curte cu paşi măsuraţi, iar fiecare mişcare dovedea demnitate şi graţie. Doi slujitori o însoţeau cu privirea plecată. Din grajduri se iviră discret tot felul de slujitori umili şi încovoiaţi, care se ocupară de trăsură şi de cai, evitând însă cu obstinaţie orice privire a vizitatoarelor.

Femeia zveltă, care purta o rochie din brocart argintiu, se îndreptă spre Mary. Nu mai era foarte tânără, cum s-ar fi putut crede după statură şi ţinută. Părul pe care-l purta strâns era încărunţit, iar pielea, pudrată după tradiţia veche, era ridată. Trăsăturile palide şi uscăţive erau aspre, privirea ochilor, aşezaţi prea aproape unul de celălalt, era

trează şi iscoditoare. O frumuseţe nu părea să fi fost vreodată, însă avea ceva ce insufla respect, lucru pe care Mary îl remarcase şi la ultima lor întâlnire, când venise la Egton şi îşi studiase pe îndelete viitoarea noră.

Mary o cunoştea pe această doamnă; era Eleonore de Ruthven, mama viitorului ei soţ.

Stăpâna de la Ruthven îi ieşi cu paşi măsuraţi în întâmpinare lui Mary. Faţa nu i se mişca deloc, nu trăda nici bucurie, nici prietenie. În schimb întinse mâna pentru a se lăsa salutată conform tradiţiei de tânăra femeie.

Mary ştia ce se aşteaptă de la ea. Din fragedă pruncie fusese învăţată, chiar dacă ea însăşi nu ţinea cine ştie ce la obiceiurile din vechime, să se conformeze etichetei. Luă mâna lui Lady Eleonore şi se plecă adânc, până când stăpâna cetăţii îi îngădui să se ridice.

— Ridică-te, copila mea, spuse ea, iar Mary şi camerista avură impresia că ceaţa aspră şi rece ar fi prins glas. Bine ai venit în cetatea Ruthven.

— Vă mulţumesc, milady, spuse Mary şi se ridică supusă.

— Iată că ne vedem din nou. Te-ai făcut şi mai frumoasă de la ultima noastră întâlnire.

Mary făcu o nouă plecăciune

— Milady e prea bună cu mine. Călătoria lungă a lăsat cu siguranţă urme pe chipul meu.

— O lady trebuie să fie mereu o lady. Mama ta nu ţi-a spus asta niciodată?

— O, da, milady. Mary oftă. De multe ori.

— Originea noastră este cea care ne deosebeşte de prostime, copilă, nu uita niciodată. O călătorie prin Highlands poate lăsa urme la oamenii de rând, însă nu şi la noi.

— Nu, milady.

— Disciplină, copila mea. Ce ai învăţat până acum îţi va fi de mare folos la Ruthven. Iar ceea ce nu ştii vei învăţa aici.

— Cum doriţi, milady.

— Unde sunt bagajele tale?

— Regret, milady, dar nu am multe bagaje. Cele mai multe s-au pierdut într-un accident, în care s-a prăpădit primul meu vizitiu.

— Îngrozitor! strigă Eleonore şi îşi acoperi cu amândouă mâinile chipul palid. Toate rochiile tale s-au pierdut? Mătasea? Brocartul?

— Să-mi fie cu iertare, milady, camerista mea şi cu mine putem spune că am avut noroc că am scăpat cu viaţă. Puţinul pe care îl mai avem ne-a fost dăruit de nişte oameni buni la suflet, care ne-au primit în casa lor.

— Atotputernice! Stăpâna castelului o ţintui pe Mary cu privirea de parcă n-ar fi fost în toate minţile. Hainele pe care le porţi nu sunt ale tale?

— Nu, recunoscu Mary. Nu ne-a rămas nimic.

— Ce umilinţă! Ce ruşine! se văită Eleonore. Viitoarea soţie a *laird*-ului de Ruthven umblă prin ţară ca o cerşetoare!

— Să-mi fie cu iertare, milady, nu a fost aşa.

— Nu? Ce se află în cuferele pe care le descarcă vizitiul? Alte rochii căpătate de milă?

— Cărţi, o corectă Mary zâmbind.

— Cărţi? Vocea de gheaţă deveni stridentă.

— O colecţie veche de clasici. Îmi place să citesc.

— Probabil citeşti mult.

— Dacă am timp, da.

— Da, dar aici la Ruthven nu vei avea prea mult timp pentru asemenea îndeletniciri. Vei constata că viaţa ca soţie a unui *laird* este plină de sacrificii şi îndatoriri, aşa că nu îţi va rămâne timp pentru ocupaţii ridicole.

— Iertaţi-mă, milady, că vă contrazic din nou, dar eu nu văd în cititul cărţilor niciun fel de ocupaţie ridicolă. Walter Scott obişnuieşte să spună că…

— Walter Scott? Cine e acesta?

— Un mare scriitor, milady. E scoţian.

— Grăjdarul nostru e şi el scoţian. Ce-i cu asta? Uită-te la mine, copilă. În venele mele curge sângele vechii Scoţii, şi cu toate acestea, nici eu şi nici fiul meu nu avem nimic în comun cu acest popor de ţărani leneşi şi neciopliţi, care

s-a aciuat pe pământurile noastre şi le împiedică să aducă câştig.

Vocea îi deveni puternică şi neînduplecată, trăsăturile i se aspriră şi mai tare. Se răzgândi însă şi pe faţă i se insinuă un zâmbet.

— Să nu vorbim despre asemenea lucruri, spuse. Încă nu, copila mea. Numai ce ai ajuns la noi şi, desigur, eşti obosită după această călătorie lungă. După ce vei fi stat o vreme, vei şti despre ce vorbesc şi-mi vei împărtăşi părerea.

Le făcu servitorilor un semn să ia puţinul bagaj al celor două femei şi să-l ducă înăuntru.

— Am să-i poruncesc lui Daphne să-ţi arate odaia în care vei locui. După aceea îţi va pregăti o baie, să te împrospătezi. Trebuie să-i placi mirelui când te va vedea pentru prima dată.

— Unde este Malcolm? întrebă Mary plină de nerăbdare. Când îl voi vedea?

— Fiul meu este plecat la vânătoare, o informă Eleonore cu răceală. Abia mâine se va întoarce. Până atunci ai timp să te acomodezi. Îţi voi da din hainele mele, până când croitoreasa îţi va face altele. Daphne, camerista mea, te va îmbrăca.

— Să-mi fie cu iertare, milady, dar eu am camerista mea. Kitty m-a însoţit la cererea mea. Va rămâne şi în continuare în slujba mea.

— Nu va fi nevoie, copila mea, spuse stăpâna cetăţii şi o scrută pe Kitty cu o privire dispreţuitoare. *Laird* de Ruthven este în stare să-ţi asigure personal propriu. Camerista ta poate să se întoarcă la Egton. Nu mai ai la ce s-o foloseşti.

— Ce? Kitty îi aruncă lui Mary o privire disperată. Vă rog, milady…

— Cine ţi-a permis să deschizi gura? întrebă Eleonore tăios. Ţi-am cerut eu părerea, fato?

— Vă rog să nu vă supăraţi pe ea, milady, o rugă Mary. E vina mea, dacă Kitty nu ştie care sunt limitele clasei ei. E mai mult decât o slujnică pentru mine. În ultimii ani mi-a

devenit însoţitoare credincioasă şi prietenă. De aceea doresc să vă rog din tot sufletul să o lăsaţi să rămână.

— O slujnică ţi-e prietenă? Privirile lui Eleonore trădau nedumerirea. Sudul are nişte obiceiuri neobişnuite. În nord însă punem tradiţia la loc de cinste. Iar cu această stare de fapt ai să te obişnuieşti.

— Cum doreşte milady.

— Din partea mea poate să rămână şi camerista ta. Dar nu va avea regim special.

— Bineînţeles că nu. Mulţumesc, milady.

— Du-te acum şi instalează-te în noua ta casă. Când vine mâine *laird* să găsească totul perfect. Inclusiv pe viitoarea sa soţie.

— Bineînţeles, milady, spuse Mary şi îşi plecă supusă creştetul. Eleonore de Ruthven înclină şi ea scurt capul, apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă.

— Milady, strigă Mary în urma ei.

— Ce mai e?

— Vă mulţumesc pentru primirea caldă. Am să mă străduiesc să corespund aşteptărilor dumneavoastră. Ruthven va deveni noul meu cămin.

O clipă avu impresia că stăpâna cetăţii doreşte să răspundă. Însă nu făcu decât să plece scurt capul şi le lăsă pe Mary şi pe Kitty în curtea cetăţii. Cele două femei o priviră în tăcere, şi amândouă simţiră cum o parte din răceala pe care o degaja Eleonore de Ruthven se menţinu şi după plecarea ei.

Mary avu parte de un somn neliniştit în prima ei noapte în cetatea Ruthven. Se întoarse neliniştită de pe o parte pe alta şi, cu toate că nu era trează, nu avea nici senzaţia că doarme. Aproape că i se părea că turnurile înalte şi zidurile aruncau umbre întunecate asupra visurilor ei.

Din nou o văzu pe tânăra femeie care călărea pe spinarea unui cal alb prin Highlands; i se păru o veşnicie de când o visase. Mary o recunoscu pe călăreaţă după statura fragilă, după frumuseţea simplă şi liniştită şi după pletele lungi şi negre.

De data aceasta însă nu era pe cal şi nici nu avea acel sentiment de libertate, pe care îl resimţea altminteri când vântul îi trecea prin păr şi mirosul de pământ din Highlands îi umplea plămânii. De data aceasta inima îi era apăsată, tristă şi plină de griji.

Tânăra femeie stătea în foişorul unei cetăţi, proptită de unul dintre creneluri, şi privea spre podişul aspru, care se întindea dincolo de prăpastie. Soarele era pe punctul de a se cufunda în ceaţa care se ridica la fel ca în fiecare seară. Se vedea roşu la orizont şi dădea impresia că în văile din întreg ţinutul se adunaseră lacuri de sânge. Tânăra vedea în asta un semn rău şi Mary resimţi puternic frica ei.

— Gwynn?

Femeia se întoarse când i se rosti numele. Purta o rochie simplă de in, picioarele îi erau goale. Cu toate acestea nu îi era frig. Era obişnuită cu clima aspră din Highlands, se născuse şi crescuse aici.

Bărbatul, care o strigase pe nume, era tânăr şi el, abia trecut de adolescenţă. Purta o manta din lână într-o culoare pământie, petrecută în jurul şoldurilor şi umerilor săi. O centură de piele, de care era atârnată o spadă lată şi scurtă, ţinea tartanul laolaltă. Asemănarea dintre tânăr şi femeie era imposibil de trecut cu vederea: aceleaşi trăsături nobile, aceiaşi ochi albaştri, acelaşi păr negru, care-i cădea tânărului războinic liber pe umeri. Bărbia îi era însă mai lată şi mai energică decât a surorii sale, colţurile gurii îi erau coborâte. Ură şi durere se citeau pe chipul său, iar Gwynn tresări când îşi văzu fratele astfel.

— Nu mai trebuie să stai de veghe, spuse cu o răceală care îi dădu fiori. Tata nu se mai întoarce.

— Ce s-a întâmplat, Duncan?

— Un sol a adus veşti de la Sterling, răspunse tânărul cu vocea fremătând. Victoria împotriva englezilor a fost obţinută, dar mulţi războinici viteji din clanul nostru au căzut în luptă.

— Cine? întrebă Gwynn, cu toate că se temea de răspuns.

— Fergus. John. Braen. Vărul nostru Malcolm. Şi tata.

— Nu, spuse Gwynn şoptit.

— Solul a povestit că a luptat până în ultima clipă şi că a răpus zece cavaleri englezi. Atunci l-a lovit o săgeată din rândul duşmanilor. O săgeată care îi era destinată lui William Wallace. Tata s-a aruncat în faţă şi a fost străpuns drept în inimă. Spune că ar fi murit pe loc, în timp ce Wallace nici nu şi-a dat seama.

Ochii lui Gwynn se umplură de lacrimi. Toată ziua aşteptase veşti de pe câmpul de luptă, iar în adâncul sufletului se temea că se întâmplase ceva groaznic. Nu-şi pierduse însă nădejdea până la sfârşit. Vorbele fratelui ei însă îi nimiciră orice speranţă.

Duncan îşi desfăcu braţele cu un gest disperat şi Gwynn se aruncă spre el. Fraţii se îmbrăţişară în tristeţea şi durerea lor, şi se ţineau unul pe altul ca nişte copii care aveau nevoie de alinare.

— Ar fi trebuit să mă duc cu el, spuse Duncan încet, luptând cu lacrimile. Tatăl său îl învăţase că un *highlander* nu varsă niciodată lacrimi în faţa unei femei, şi nu dorea să dea greş tocmai acum. Ar fi trebuit să lupt la dreapta lui, ca şi Braen şi Malcolm.

— Atunci ai fi şi tu mort, se tângui Gwynn, iar eu aş fi singură.

— L-aş fi putut salva. Nu l-aş fi lăsat să-şi dea viaţa pentru acest William Wallace, care îşi imaginează că ne poate elibera de englezi.

Sora sa se desprinse din îmbrăţişare şi-l cercetă cu privirea.

— Tata a crezut în victorie, Duncan. În victorie şi într-o Scoţie liberă.

— O Scoţie liberă, spuse cu ironie fratele ei. Numai când aud aceste cuvinte… Sute de războinici şi-au dat viaţa la Sterling. La ce bun? Pentru a urma în luptă un fanatic care visează să obţină pentru el coroana. Ai auzit cum îl numesc acum? Braveheart îl strigă, pentru că i-a înfrânt pe englezi. Ei cred că face toate acestea pentru binele lor, dar el nu se gândeşte decât la sine.

— Tata credea în el, Duncan. Spunea că, dacă va fi

cineva care să unifice clanurile şi să-i înfrângă pe englezi, acesta e William Wallace.

— Această încredere l-a costat viaţa, ca şi pe atâţia alţii. Toţi au căzut pradă promisiunilor lui Wallace.

— Dar nu le-a promis nimic clanurilor, Duncan. Nimic altceva decât libertatea.

— E adevărat, Gwynn. Dar le-o va da? Sau e doar următorul care se foloseşte de poporul acesta şi vrea să se erijeze în conducător? Şefii clanurilor sunt uşor de impresionat, când le vorbeşti de libertate şi de ura împotriva englezilor. Tot aşa a fost şi cu tatăl nostru. Şi-a jertfit viaţa degeaba. Ca să salveze un impostor, care ne va trăda pe toţi.

— Să nu spui aşa ceva, Duncan. Tata n-ar fi vrut să vorbeşti aşa.

— Ei şi? Povara pe care mi-a lăsat-o e destul de grea şi fără războiul împotriva Angliei. Acum, că tata nu mai e printre noi, eu sunt conducătorul clanului. Cetatea aceasta şi pământurile din jurul ei sunt ale mele.

— Dar numai cât timp te supui Coroanei, îl aduse Gwynn la realitate. Tata a ştiut acest lucru şi s-a săturat să se supună englezilor şi să le tot cânte în strună. De aceea l-a urmat pe Wallace. A făcut-o pentru noi, Duncan. Pentru tine şi pentru mine. Pentru noi toţi.

— Atunci a fost nebun, spuse Duncan aspru.

— Frate! Nu vorbi aşa!

— Taci, femeie! Eu sunt noul stăpân al cetăţii Ruthven şi spun ce-mi place. La întâlnirea clanului am să declar public că nu am încredere în Wallace. Se foloseşte de clanuri ca să câştige coroana pentru sine; vrea să pună mâna pe putere cu sângele nostru. Dar eu nu îl voi urma fără discernământ, aşa cum a făcut tata. Numai Robert Bruce trebuie să fie rege. El e singurul în ale cărui vene curge sângele celor puternici. Numai lui mă voi supune.

— Dar Wallace nu are pretenţii la coroană.

— Încă nu. Dar, cu fiecare victorie pe care o obţine, devine tot mai puternic. Deja se spune că vrea să pornească înspre sud să-i atace pe englezi pe propriile lor

teritorii. Crezi că un om care face aşa ceva se mulţumeşte cu rolul de vasal? Nu, Gwynn. Wallace încă se comportă ca şi cum ar vrea să-l ajute pe Robert să-şi obţină dreptul. În curând însă se va lepăda de blana de oaie şi la suprafaţă va apărea lupul ascuns dedesubt.

— De ce îl urăşti aşa de mult pe Wallace, Duncan? Pentru că tata a avut încredere în el? Pentru că şi-a dat viaţa pentru el? Sau pentru că în sinea ta ai îndoieli că tata s-ar fi jertfit la fel şi pentru tine?

— Taci! urlă Duncan şi se smulse de lângă ea ca un animal rănit de cel care îl vâna. Lacrimile pe care le stăpânise până atunci cu greu porniră nestăvilite peste obrajii săi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el. Tata a luat propriile sale decizii, eu le iau pe ale mele. Iar eu spun că William Wallace e un trădător de care ar trebui să ne ferim. Voi fi de partea lui Robert şi voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să-l feresc de Wallace.

— Dar nu există duşmănie între cei doi. Wallace e de partea lui Robert.

— Întrebarea e pentru cât timp, Gwynn, spuse fratele ei şi o lucire stranie i se zări în ochi. Lumea, aşa cum o cunoaştem noi, e pe sfârşite. O nouă eră e pe cale să apară la orizont, Gwynn, nu simţi? Aliaţii devin duşmani, duşmanii aliaţi. Wallace n-are decât să obţină victoria, dacă vrea. La sfârşit nu el va purta coroana, ci Robert Bruce. De asta voi avea eu grijă, cu toată puterea mea. Jur pe moartea tatălui meu…

10.

Miezul nopţii.

Luna în creştere se vedea sus printre dealurile golaşe şi le inunda cu o lumină rece şi palidă. Nicio adiere de vânt nu se simţea, astfel încât fuioarele de ceaţă zăceau ca încremenite în văi.

Ţinutul era dezolant şi pustiu. Niciun copac nu îşi ridica crengile spre cerul întunecat, numai nişte tufe sălbatice creşteau pe lângă stâncile cenuşii. Pământul era brăzdat de crăpături mari, care despărţeau iarba rară şi făceau dealurile să arate ca şi cum li s-ar fi provocat răni adânci.

Nimic viu nu părea să existe în acest loc îndepărtat. Cu toate acestea, se întâlneau aici de veacuri, în locul acesta, care adăpostea forţe misterioase.

Pietrele erau aranjate în semicerc, bucăţi mari de stâncă, altădată şlefuite cu grijă, acum năpădite de muşchi. Pe vremuri formau un cerc întreg: treisprezece pietre mari, fiecare cântărind vreo cinci tone. Amintirea despre cum au fost aduse în locul acela şi cum au fost ridicate se pierduse, legenda despre puterea lor se păstrase. Multe dintre pietre se răsturnaseră şi bucăţi masive şi ascuţite de stâncă erau răsfirate în jurul cercului magic.

Locul însă îşi păstrase însemnătatea.

Trei milenii, câte trecuseră de la formarea cercului, nu nimiciseră forţele care se aflau aici, iar cei care le invocau încă se mai întâlneau în mijlocul lor.

Procesiunea, care se apropia de cercul de stânci, oferea o imagine înfiorătoare. Creaturi învăluite în mantale mergeau câte două, ţinând capetele plecate. Purtau robe din stofă închisă la culoare, care păreau să înghită luna şi care îi învăluiau, larg şi fluid, în timp ce se apropiau de cercul de pietre şi murmurau încet vorbe într-o limbă pe care omenirea o uitase deja de multă vreme, sunete din vremuri întunecate, păgâne. Lumina vremurilor noi se aşternuse peste ele, şi cu toate acestea, nu fuseseră cu totul uitate; nişte suflete misterioase îşi amintiră de ele şi le transmiseră acelor vremuri. Date mai departe din generaţie în generaţie, supravieţuiseră astfel peste milenii, iar, odată cu ele, şi vechea credinţă.

Conducătorul sectanţilor călărea în fruntea alaiului pe un cal alb ca zăpada. Ca şi ceilalţi, era şi el îmbrăcat într-o robă largă, care-i învelea trupul, însă veşmintele îi erau de un alb indefinit, care strălucea în lumina lunii, şi-l făcea să

pară ca un trimis al unei alte lumi, al unei lumi mistice.

Când procesiunea ajunse la cercul de pietre, incantaţia crescu în intensitate şi îşi schimbă ritmul şi tonalitatea. Până atunci sunetul fusese unul riguros supus tipicului şi aducea a lamentaţie. Acum se auzea imperativ şi revendicativ.

Vremea aşteptării se apropia de sfârşit.

Creaturile, care aveau trase adânc pe faţă glugile mantalelor, se aşezară în spaţiul înconjurat de pietre. Se mişcau încet şi într-un mod straniu, fără viaţă, ca în transă. Fiecare îşi cunoştea locul, ştia care îi este poziţia în cerc.

Conducătorul îşi mână calul în mijlocul cercului, unde se afla un bloc simplu de piatră, care în vechime fusese un altar de sacrificiu. Petele închise de sânge lăsau să se intuiască faptul că încă mai era.

Bărbatul coborî de pe calul a cărui piele strălucea mat în lumina lunii şi-i conferea o aură nepământeană. Cu paşi apăsaţi înaintă spre masa de piatră şi ridică braţele. În momentul acela cântecul amuţi. Cu un gest calculat, aproape teatral, bărbatul îşi duse mâna la gluga robei albe şi o trase de pe cap.

De sub ea îşi făcu apariţia un chip încremenit, din metal lucios: o mască din argint, care-i acoperea faţa şi-i lăsa doar ochii liberi, şi în care erau gravate însemne cu înţeles vechi şi înfricoşător. Sectanţii făcură la fel, şi de sub glugile lor închise la culoare apărură măşti: figuri tăiate în lemn şi înnegrite cu funingine.

— Fraţilor, rosti conducătorul cu o voce care în liniştea nopţii i se putea auzi limpede ca un cristal. Cunoaşteţi motivul acestei întruniri. Vremea mântuirii nu mai e departe, şi încă nu am găsit ce căutam. Avem indicii pe care le urmărim, dar puterile duşmane s-au ridicat şi ne stau în cale.

— Moarte! urlă unul dintre mascaţi şi îşi aruncă pumnul strâns în sus. Moarte şi pieire duşmanilor noştri!

— Aşa o cer runele, spuse cel ce stătea în dreptul mesei de sacrificiu. Dar, mai spun şi că fraţii de spadă trebuie să fie mereu la pândă şi cu ochii-n patru. Pentru că, dacă sunt

descoperiţi înainte de a fi intrat în posesia moştenirii, ar putea fi învinşi. Nu suntem de neînvins, fraţii mei, încă nu; trebuie să fim precauţi în tot ceea ce facem. Incidentul de la pod nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. I-am tras la răspundere pe cei implicaţi şi m-am asigurat că nu vor mai pune în pericol frăția noastră niciodată. Cu toate acestea, trebuie să fim prevăzători. Câtă vreme nu s-a împlinit profeţia, suntem vulnerabili.

O tăcere apăsătoare se aşternu peste întreaga adunare. Conducătorul, care era conştient de forţa vorbelor sale, le lăsă o vreme să îşi producă efectul. Apoi spuse:

— A mai apărut un duşman, fraţilor, care caută să dezlege misterul semnului runic în formă de spadă. Cu toate că suntem de mulţi ani în căutarea acestuia, nu e exclus ca duşmanii noştri să aibă succes înaintea noastră.

— Moarte şi pieire! răsună din duzinile de gâtlejuri. Moarte şi pieire duşmanilor noştri!

— Bineînţeles că am putea proceda astfel, interveni conducătorul. Bineînţeles că am putea elimina duşmanul. Dar, m-am gândit, fraţilor, şi am ajuns la concluzia că acesta n-ar fi un pas înţelept. Pe de o parte, un nou asasinat ar atrage atenţia şi mai mult asupra frăţiei noastre, ceea ce, după ultimele incidente, nu ar fi de dorit. Pe de altă parte – de ce să nu profităm de curiozitatea duşmanului nostru? De ce să nu ne servim de ea pentru a rezolva misterul şi pentru a găsi ceea ce a rămas ascuns de atât timp?

Corul mascaţilor amuţi. Priveau ţintă la conducătorul lor; erau în acelaşi timp intimidaţi şi plini de admiraţie la adresa isteţimii şi a curajului nebun al acestuia.

— Voi avea grijă ca duşmanii noştri să lucreze pentru noi, îşi dezvălui el planul cu voce tare. Vor crede că triumfă, dar în realitate, noi vom fi aceia care vom purta laurii victoriei. Vor crede că ne păcălesc, dar noi vom fi mereu cu un pas înaintea lor. Nu mai e mult, fraţilor, şi puterea va fi din nou în mâinile acelora cărora le-a fost hărăzită dintru început. De data aceasta nimeni nu ne va mai putea sta în cale.

Adepţii, care îl înconjurau aşezaţi într-un cerc larg, rostiră nişte vorbe de neînţeles, păgâne, prin care îşi exprimau aprobarea.

— Dar, maestre, interveni într-un final unul dintre ei, cum doriţi să-i faceţi pe duşmani să lucreze pentru noi?

Sub masca de argint a conducătorului se auzi un râs în surdină, care amintea de o furtună ameninţătoare.

— E simplu, fraţilor. Trebuie să cunoşti doar îndeajuns de bine natura umană. Trebuie doar să le interzici oamenilor anumite lucruri, ca să fii sigur că le fac. Vanitatea şi curiozitatea sunt aliaţi puternici, pe care te poţi bizui de cele mai multe ori, şi nici Walter Scott nu e străin de ele…

11.

„Peste câteva zile va fi lună plină."

Quentin stătea la fereastra biroului şi contempla felia palidă de lună care se reflecta în râul din apropiere.

Era deja de mult trecut de miezul nopţii. Lady Charlotte şi personalul se duseseră de mult la culcare, în timp ce Sir Walter încă mai lucra. Termenele presante de predare şi evenimentele ultimelor zile, care-l reţinuseră de la scris, îl obligau să-şi petreacă nopţile la masa de lucru.

Pe credinciosul Mortimer îl însărcinase să pună paznici de jur împrejurul proprietăţii, care să dea alarma de îndată ce ar fi observat ceva neaşteptat. Dacă inspectorul Dellard nu lua măsuri pentru a păzi Abbotsford, atunci o va face el însuşi. Quentin, care oricum n-ar fi putut dormi în toată tevatura aceea, îi ţinea unchiului său companie în odaia de lucru.

— Nu-mi place luna plină, spuse tânărul, în timp ce privi în continuare gânditor pe fereastră. Îmi dă fiori.

— Ce aud? întrebă Sir Walter, care stătea la masa cea mare de lucru şi scria la lumina lămpii noul său roman. Nepotul meu se teme de luna plină?

— Nu de luna însăşi, răspunse Quentin, numai de ceea ce poate provoca.

— Aşa? Sir Walter, care nu părea să aibă nimic împotriva faptului de a fi întrerupt de la lucru, lăsă pana deoparte. Ce anume poate provoca luna plină?

— Lucruri groaznice. Quentin privea în continuare pe fereastră în timp ce se înfiorase vizibil. Căldura şemineului nu părea să-l ajungă. În Edinburgh trăia odată un bătrân. Numele lui era Maximilian McGregor, dar noi, copiii, îi ziceam Max-Fantomă. Ne spunea multe poveşti cu fantome, case bântuite şi alte creaturi ale nopţii. Iar în poveştile acelea era mereu lună plină.

Sir Walter izbucni într-un râs binevoitor.

— Aceste poveşti cu stafii sunt la fel de vechi ca oraşul Edinburgh. Mi-au fost povestite şi mie în copilărie. Doar nu te temi de ele, fiule?

— Nu de poveşti mă tem. Dar unele personaje care apăreau în ele încă mai bântuie prin visele mele. Bătrânul Max ne-a povestit o dată despre un membru al unui clan din Highlands, care şi-a trădat familia. Drept urmare a fost lovit de blestemul unui druid bătrân. În fiecare noapte războinicul se transforma într-o bestie, jumătate om, jumătate lup.

— Legenda vârcolacului. Sir Walter dădu din cap în cunoştinţă de cauză. E bună de speriat copiii, nu-i aşa? Şi studenţii creduli, care vor să-şi distragă unchiul de la lucru.

Quentin zâmbi.

— Nu ar fi material pentru un nou roman, unchiule? Istoria unui membru al clanului lovit de blestem, care se transformă în vârcolac?

— Nu, mulţumesc, îi răspunse Sir Walter. Eu rămân la eroii mei viteji şi la femeile frumoase, la dragostea romantică şi disputele aprinse. Ceea ce eu descriu în cuvinte poetice e trecutul, majoritatea personajelor mele au existat în realitate. Cine să vrea să citească poveşti inventate despre un asemenea monstru? Câteodată ai idei năstruşnice, fiule.

— Iartă-mă, a fost doar o idee nătângă. Quentin se întoarse la masă şi se aşeză în faţa unchiului său.

Sir Walter scria în continuare şi îşi înmuia regulat pana în călimară. După o vreme îşi ridică ochii şi îl privi pe Quentin pe deasupra ochelarilor, pe care îi avea mereu pe nas când scria; lucrul continuu la lumina lumânării îi slăbise vederea.

— Ce te apasă, fiule? voi să ştie scriitorul.

— Nimic, susţinu Quentin înţepat.

— N-are întâmplător nimic de-a face cu o tânără pe nume Mary de Egton, care ne-a părăsit în urmă cu o săptămână?

Quentin roşi.

— Ai observat? întrebă ezitând.

— Ar fi trebuit să fiu orb, fiule, mai ales că spiritul de observaţie cred că e una din calităţile mele cele mai importante. Am observat foarte bine cum o priveai pe Lady de Egton şi trebuie să te felicit pentru gustul tău elevat. Rar am văzut o făptură mai graţioasă şi în acelaşi timp atât de prietenoasă.

— Nu-i aşa? întări Quentin.

— Dar, cu toate acestea, fiule, trebuie să te deziluzionez. Pentru că ceea ce visezi tu nu va fi nicicând realitate. Lady Mary este nobilă, iar tu nu eşti. Ea este englezoaică, tu scoţian. Într-o lume mai bună, lucrurile acestea n-ar avea nicio importanţă, dar în a noastră sunt nepotriviri de neînlăturat. Lady Mary i-a fost promisă acelui *laird* de Ruthven, cu care se va căsători peste câteva săptămâni.

— Ştiu, spuse Quentin, arborând o mină de om suferind. Dar nu e singura dificultate. M-am gândit mult în ultimele zile. La cele petrecute în bibliotecă şi la ceea ce s-a întâmplat la râu. De asemenea, la ceea ce au spus inspectorul Dellard şi abatele Andrew.

— Şi? La ce concluzie ai ajuns?

— La niciuna, unchiule. Totdeauna când încep să mă gândesc la aceste lucruri, mi se face frică. Îmi amintesc de cuvintele abatelui Andrew, că la mijloc ar putea să fie forţele răului şi dintr-odată nu mai sunt stăpân pe

gândurile mele. Acum două zile am visat că am ajuns prea târziu la pod şi am văzut-o pe Mary căzând în râu şi înecându-se. Iar noaptea trecută am văzut cum Abbotsford este cuprins de flăcări. Am sentimentul că se întâmplă ceva îngrozitor, o nenorocire.

— Ştiu, fiule. Sir Walter aprobă, dus pe gânduri. Îmi fac griji şi eu. Dar fac efortul să nu mă las intimidat de temerile mele. Foloseşte-ţi raţiunea, fiule. Domnul ţi-a dat-o ca s-o foloseşti. Iar această raţiune ar trebui să-ţi spună că duşmanul este în mod sigur unul dintre noi şi nu dintr-o altă lume. Luna plină e poate înspăimântătoare, dar nu are nimic de-a face cu lucrurile care se întâmplă aici, la fel ca şi visele tale. Ai auzit ce a spus inspectorul Dellard. Artizanii atacurilor sunt ţărani răsculaţi din Highlands. Eu nu sunt adeptul strămutărilor şi nu pot să aprob metodele lui Dellard; modul în care a procedat la Ednam te face să crezi că s-ar fi întors lordul Cumberland, satrapul. Dar nu pot să aprob nici faptul că nelegiuiţii propagă frica în rândurile populaţiei. De aceea, sper ca Dellard să le dea de urmă în curând.

Quentin dădu din cap aprobator. Vorbele unchiului său aveau, ca întotdeauna, un efect liniştitor asupra lui.

— Dar semnul runic în formă de spadă? întrebă el. Semnul ciudat, pe care l-am găsit?

— Cine ştie? Sir Walter îşi scoase ochelarii. E posibil să nu fi fost decât o coincidenţă, o împletire nefericită de indicii, care privite la lumină se văd altfel decât...

În acest moment se auzi de afară un ţipăt.

— Ce s-a întâmplat? Quentin sări ca ars.

— Nu ştiu, nepoate.

Secunde întregi rămaseră amândoi la pândă, făcând eforturi să audă dacă mai sunt şi alte zgomote decât trosnetul lemnelor din şemineu. Dintr-odată se auzi un zgomot puternic, ascuţit şi tăios. Una dintre ferestrele camerei de lucru se făcu ţăndări; o piatră zbură înăuntru şi ateriză cu un zgomot înfundat pe duşumea. Un vânt îngheţat de noapte pătrunse şi învolbură draperiile, iar în semiîntunericul tern de afară se vedeau gonind pe cai

făpturi fără chip şi cu contururile şterse.

— Un atac! strigă Sir Walter îngrozit. Suntem atacaţi!

De afară se auzi tropot de copite însoţit de urlete infernale, care îi provocară lui Quentin fiori reci pe şira spinării. Pe jumătate înţepenit de groază, privi afară în noapte, văzu făpturi înfricoşătoare în robe fâlfâind, gonind pe nişte cai strălucitori.

— Creaturi ale nopţii, se auzi rostind. Călăreţi-fantomă.

— Să tot fie. Ochii lui Sir Walter căpătară o sclipire de furie. Oricine ar fi indivizii aceştia, stau pe cai adevăraţi şi aruncă cu pietre adevărate. Noi le vom da bineţe cu gloanţe adevărate. Urmează-mă, nepoate.

Înainte ca Quentin să-şi dea seama ce se întâmplă, unchiul său îl înşfăcă şi îl împinse afară din camera de lucru, în sala de arme. Se aflau aici armuri şi săbii, arme din epoci trecute, dar şi muschete moderne şi pistoale cu cremene, pe care stăpânul de la Abbotsford le colecţiona de asemenea. Mândria lui erau puştile prusace de infanterie, pe care le aduseseră soldaţii regimentului Highlands de la Waterloo. Scott smulse în mare grabă din rastel două dintre aceste arme suple, ale căror mecanisme de declanşare erau protejate de mici huse de piele. Una o păstră pentru sine, iar pe cealaltă i-o dădu lui Quentin.

Quentin luă arma grea care, cu baioneta trasă, era cam cât el şi o apucă stângaci cu amândouă mâinile. Sigur că fusese deja la vânătoare şi exersase cu puşti uşoare, dar o armă de război ca aceasta nu ţinuse însă niciodată în mână. Sir Walter scoase dintr-un dulap săculeţi mici de piele cu muniţie, din care îi dădu unul şi lui Quentin.

— Cartuşe, spuse doar. Ştii ce să faci cu ele?

Quentin dădu din cap afirmativ şi amândoi o luară înspre holul întunecat de la intrare. Din nou se auzi un geam spart, iar de la etajul întâi ţipete stridente. Lady Charlotte apăru în capul scărilor însoţită de o slujnică. Purta o cămaşă de noapte albă ca zăpada şi o eşarfă de lână, pe care şi-o aruncase în grabă peste umeri. În lumina pâlpâindă a sfeşnicului ţinut de slujnică i se putea citi limpede groaza din ochi.

— Să încui uşa după noi, draga mea! îi strigă Sir Walter în timp ce alerga cu Quentin înspre ieşire, ţinând muschetele în mâini. Mergeţi apoi în capelă şi ascundeţi-vă acolo!

Ajunseră la uşă şi Quentin trase zăvorul. Poarta grea se deschise, iar Sir Walter şi nepotul său se năpustiră afară.

Afară era un întuneric dens, din care ieşiră, în chip misterios, făpturi înspăimântătoare călare. Se apropiară în tropotul copitelor de cai. Aceştia erau masivi, uriaşi, pielea lor palidă lucea de sudoare, iar pe nări scoteau aburi. Călăreţii purtau mantale lungi, care-i învăluiau şi îi făceau să pară ireali şi înspăimântători. În mâini ţineau făclii, ale căror flăcări luminau în noapte, aruncând o lumină tremurată asupra chipurilor purtătorilor lor.

Quentin scoase un sunet ascuţit când văzu chipurile negre şi schimonosite oribil, din care îl priveau ochi reci.

— Măşti, îi strigă unchiul său. Nu sunt decât măşti, Quentin, şi ca să o dovedească îşi puse în funcţiune muscheta.

Dislocă piedica şi un glonţ porni de pe ţeavă cu un pocnet puternic. Aproape concomitent, unul dintre călăreţi îşi ridică braţele, scăpă făclia şi-şi duse o mână la umăr. Nu căzu din şa, dar era evident că fusese rănit.

— Raţiunea, murmură Quentin cu voce tremurată ca pentru sine, foloseşte-ţi raţiunea. Dacă e rănit călăreţul, înseamnă că trebuie să fie o persoană în carne şi oase…

— Dispăreţi! urlă Sir Walter cât îl ţineau puterile, în timp ce-şi încărca din nou muscheta. Dispăreţi de pe moşia mea, laşi nenorociţi!

Călăreţii trecură urlând pe lângă ei, agitând făcliile. Unul aruncă făclia peste gardul grădinii şi într-o clipă se ridică o mare de flăcări.

— Moarte! urlă acelaşi cu glas de stentor. Moarte şi pieire duşmanilor noştri!

Quentin simţi cum îi bate inima până-n gât. Recunoscu robele, la fel şi chipurile înnegrite şi fără contur. Cu o asemenea arătare stătuse faţă în faţă atunci, în bibliotecă. Nu se înşelase, acum era sigur. Aceşti mascaţi erau

răspunzători pentru incendiul din bibliotecă şi tot ei erau cei care-l omorâseră pe sărmanul Jonathan şi erau cât pe-aci s-o ucidă şi pe Lady Mary.

Tânărul se făcu roşu la faţă de furie şi, cu un curaj şi o hotărâre pe care nu le dovedise până atunci, puse arma în poziţie de tragere. Cu mâna dreaptă desfăcu puşca şi scoase un cartuş din săculeţul cu muniţie.

Muşcă cu dinţii capătul şi îl scuipă; pe buze îi rămase gustul amar al prafului de puşcă. Turnă grăbit o mică parte din pulbere în încărcător şi îl închise la loc.

Când un nou val de călăreţi mascaţi – Quentin numără vreo cinci bandiţi – îşi făcu apariţia din desiş, nepotul lui Sir Walter era pregătit. Patul puştii îl izbea de umăr, în timp ce călăreţii scoteau urlete de-a valma şi se îndreptau spre el şi unchiul său, agitând făcliile.

Sir Walter trase din nou, dar de data aceasta greşi ţinta. Călăreţii râseră şi Quentin observă în mâna unuia dintre mascaţi sclipind o spadă, cu care se îndrepta spre unchiul său. În scurt timp vor fi faţă în faţă, iar unchiul său n-ar mai avea timp să-şi încarce arma…

Quentin închise ochiul stâng, ţinti şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul porni cu zgomot puternic pe ţeavă. Ricoşeul armei îl aruncă la pământ pe Quentin. În timp ce cădea, auzi un ţipăt ascuţit şi nechezat de cal înfricoşat.

— Unchiule, ţipă el, ridicându-se şi uitându-se după Sir Walter.

Unchiul său era pe picioarele sale.

Era la câţiva paşi de Quentin şi se sprijinea de puşcă. La picioarele sale zăcea unul din mascaţi într-o poziţie grotescă; spada era înfiptă lângă el în pământ.

— E-eu l-am…? întrebă Quentin sufocat.

Sir Walter făcu semn din cap că da.

— I-ai alungat, fiule, tu singur. Au plecat, după cum se vede, şi asta se datorează numai trăgaciului tău.

— E…? Quentin privi făptura mascată, care zăcea nemişcată la pământ.

— E cât se poate de mort, confirmă Sir Walter. Domnul să aibă milă de sufletul său sărman. Iar tu, fiule, ai arătat

că…

Dintr-odată se auzi din pădure foşnet agitat de frunze. Crengile trosneau în timp ce se rupeau şi o umbră întunecată se rostogoli din desiş. Sir Walter îşi aşeză pe loc muscheta, pe care n-o mai folosise de la împuşcătura victorioasă a lui Quentin, în poziţie de tragere.

— Stai! strigă cu glas puternic. Cine eşti? Stai locului, altfel îţi vei găsi sfârşitul jalnic ca şi banditul ăsta!

— Indurare, stăpâne! îl imploră o voce cunoscută; îi aparţinea lui Mortimer, bătrânul vătaf de la Abbotsford. Vă rog, nu trageţi în mine!

— Mortimer! Sir Walter puse surprins puşca la o parte.

Vătaful ieşi din pădure gâfâind. Respiraţia îi era atât de agitată, că abia putea vorbi.

— Vă rog, Sir, îngăimă sacadat. Nu mă pedepsiţi pentru neglijenţa mea… I-am plasat pe băieţi după indicaţiile dumneavoastră… le-am spus să ţină ochii deschişi… Dar au fost prea mulţi atacatori şi… băieţii au fugit când au văzut feţele acelea înspăimântătoare. Chipul bătrânului vătaf era marcat de groază. Au fost demoni, Sir, şopti el, jur.

— Sărmanul meu Mortimer. Sir Walter îi dădu lui Quentin muscheta sa şi-l cuprinse în braţe pe administrator, căruia spaima îi era încă întipărită pe chip. Sunt sigur că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Dar poţi să mă crezi că aceşti criminali n-au fost demoni. Altfel viteazul nostru Quentin sigur nu ar fi reuşit să-l doboare pe unul cu un glonţ.

Arătă înspre banditul care zăcea la pământ fără viaţă şi în sfârşit Mortimer păru că se mai linişteşte. Se apropie cu grijă de mascat şi îl privi îndelung, mişcându-l atent cu piciorul. Bărbatul nu mai dădea niciun semn de viaţă.

— Trebuie să mergem înapoi în casă şi să le liniştim pe doamne, hotărî Sir Walter. După aceea o să stăm de strajă la poartă. Dacă indivizii aceştia hotărăsc să se întoarcă la noapte, vor avea parte de o primire pe cinste. Dar, cred că le-a ajuns: la urma urmei, unul dintre ei a plătit cu viaţa…

— Sir! Sir!

Ţipătul venea din interiorul casei. Era al uneia dintre

slujnice, care, cu un chip alb ca varul, stătea în uşa deschisă. Veniţi repede! În sufragerie...!

Sir Walter şi nepotul său schimbară, cuprinşi de panică, o privire grăbită, apoi se năpustiră spre casă. Cu toate că ducea ambele muschete, Quentin ajunse mai repede decât unchiul său, care se lupta cu vechiul său handicap. Îl depăşi şi alergă spre casă, trecu prin hol şi coridor. La capătul acestuia se vedea deja flacăra aurie.

Foc! îi trecu prin minte şi se grăbi spre sufragerie. Dincolo de fereastra largă, pe cealaltă parte a râului, ardea un foc violent, aprins pe mal. Pentru o clipă se linişti că nu era casa în flăcări. Atunci însă văzu mascaţii care călăreau în jurul focului. Se îndepărtară cu urlete infernale, agitând făcliile.

Quentin rămase la fereastră privind îngrozit focul, care constituia de fapt un mesaj. Bandiţii turnaseră petrol şi făcuseră o anumită formă de câţiva metri lungime, care acum ardea violent, cu flăcări mari, luminând în noapte.

Quentin o recunoscu imediat.

Era un semn.

O seceră tăiată de o linie dreaptă... semnul runic în formă de spadă, pe care îl descoperise în bibliotecă cu puţin timp înainte ca aceasta să ia foc.

Sir Walter, care ajunse gâfâind lângă el, văzu semnul la rândul său, iar Quentin observă că şi pe acesta îl străbat fiorii. Semnul din flăcări justifica bănuiala pe care Sir Walter o avusese dintotdeauna: că evenimentele îngrozitoare de la Kelso aveau o legătură cu semnul runic în formă de spadă.

Acum nimeni nu mai putea să nege acest fapt. Prea era vizibil focul care ardea în continuare de cealaltă parte a râului.

Dar Sir Walter şi nepotul său nu au fost singurii care l-au văzut în acea noapte. Făpturile misterioase care se ascundeau pe malul râului printre copaci îl vedeau; făpturi care purtau rasa simplă a unui ordin călugăresc.

CARTEA A DOUA

LA CERCUL PIETRELOR

1.

Trezirea fusese ciudată.

Când Mary de Egton deschise ochii, preţ de o clipă nu-şi dădu seama unde se afla. Privi mirată de jur împrejurul odăii cu pereţi din piatră rece şi lipsită de intimitate. Tavanul înalt era placat cu lemn închis la culoare, aproape negru, pereţii erau plini de carpete brodate cu scene medievale de vânătoare. Două dulapuri din lemn incrustat cu sculpturi constituiau decorul; se mai afla acolo şi o comodă cu o oglindă mare. Pe un stativ din lemn de stejar atârna o rochie de damasc gri-argintiu, care-i părea complet străină, până-şi aminti că purtase rochia aceea la cină. Nu-i aparţinea cu adevărat, i-o împrumutase Eleonore de Ruthven, care insistase să-i pună ea însăşi îmbrăcămintea la dispoziţie, până când Mary îşi va fi făcut haine noi.

Mary îşi simţi sângele pulsând în vene, neliniştit, prin tot corpul, de parcă ceva o azvârlise într-o stare de agitaţie teribilă.

Atunci, ca şi cum o cortină ar fi fost trasă puţin câte puţin la o parte, îi reveni în memorie visul nopţii trecute. Imaginile din vis erau atât de vii şi intense, de parcă ar fi fost reale. Mary îşi aminti de tânăra femeie, Gwynn, şi de fratele ei Duncan, de parcă ar fi fost într-adevăr martoră la discuţia celor doi.

Iar cele întâmplate încă nu reprezentau totul.

Mary îşi amintea şi de sentimentele tinerei, pe care le percepuse ca şi cum ar fi fost ale ei: întâi speranţa vagă că tatăl se va întoarce în curând, apoi deziluzia, tristeţea şi la sfârşit, când fratele ei începuse să vorbească despre minciună şi trădare, groaza şi presimţirea sumbră despre nenorocirea care avea să se abată asupra lor.

Ciudat... Mary nu mai avusese niciodată un asemenea

vis. Cu toate că avea vise clare şi îşi amintea adesea ce visa, niciodată până acum somnul nu-i purtase prin faţa ochilor imagini atât de apropiate de realitate. Simţise vântul aspru, care se strecura pe sub zidurile cetăţii, mirosul de pământ din Highlands. Încă mai avea impresia că se întâlnise cu adevărat cu Gwynneth şi fratele ei.

Mary râse de propria naivitate; bineînţeles că aşa ceva era cu totul imposibil. Cum să fie adevărate personajele din vis? Trebuie că-şi închipuise totul. Ce văzuse era o imagine din vis, a cărei persistenţă se putea explica foarte simplu: Mary citise cu o zi înainte în cartea de istorie a lui Sir Walter despre William Wallace şi lupta pentru libertate a scoţienilor. Iar pe timpul călătoriei către Ruthven, nu parcursese capitolul despre bătălia de la Sterling? Nu citise ea cum numeroşi conducători de clan îşi găsiseră moartea, iar acest lucru stârnise multă agitaţie în rândurile nobilimii scoţiene? Că nu puţini au fost aceia, care crezuseră că Wallace ţinteşte el însuşi coroana şi doreşte să stăpânească clanurile?

Bineînţeles!

Cu toate că Mary citea adesea cărţi şi se adâncea cu plăcere în lumea lor, pe care poeţii o zămisleau din cuvinte alese, era destul de realistă să ştie că pentru toate există o explicaţie raţională. În cazul acesta era de la sine înţeles: visul misterios era rezultatul întâlnirii ei cu istoria Scoţiei. Intensitatea acestuia o punea pe seama întâmplărilor din ziua dinainte, a sosirii ei la cetatea Ruthven şi a primirii glaciale a Eleonorei.

Poate, îşi spuse ea, fusese prea obosită aseară ca să mai fie în stare să-şi salute cum se cuvine noua patrie. O nouă zi răsărea şi poate astăzi totul va fi altfel. În orice caz îl va întâlni în curând pentru prima dată pe acela alături de care îşi va petrece restul vieţii.

Gândul acesta n-o mai înspăimânta la fel de tare ca acum câteva zile. De parcă ceva din măreţia acestui ţinut şi a locuitorilor săi i-ar fi invadat sufletul, Mary simţi dintr-odată o linişte adâncă în suflet. Dădu pătura la o parte, sări din pat şi porni în picioarele goale spre fereastră.

Piatra pe care călca era rece, dar abia dacă simţea; o căldură interioară o cuprinse, care probabil provenea de la visul ei ciudat. Sentimentul inexplicabil de a fi parte dintr-un întreg îi transmitea lui Mary o pace interioară profundă, la fel ca la graniţa de la Carter Bar, când privise peste câmpiile şi pădurile din Lowlands.

Sentimentul dispăru în clipa în care privi pe fereastră şi văzu zidurile şi turnurile cenuşii ale castelului Ruthven, care tăiau cerul albastru şi peisajul arid. Soarele răsărise deja, dar niciuna dintre razele sale nu ajungea în odaia lui Mary; curtea castelului arăta ca în ziua dinainte, sumbră şi întunecată şi doar câţiva slujitori puteau fi văzuţi. S-ar fi putut crede că viaţa şi lumina fac un ocol în jurul acestor ziduri vechi, dar Mary ştia, desigur, că nu era decât o închipuire.

Ruthven era însă cu totul altfel decât se aşteptase, mai cu seamă atunci când făcea comparaţia cu reşedinţa de la ţară a lui Sir Walter Scott, Abbotsford, nu o romanţă din piatră, ci un bocet zidit. Acolo înfloreau flori, lumina şi prietenia erau la ele acasă, în timp ce aici toate acestea erau străine.

Mary se trezi dorindu-şi să se întoarcă la Abbotsford şi se scutură bine, să nu o mai bântuie asemenea dorinţe nesăbuite. Poate ţinea de visul bizar pe care-l avusese. După toate aparenţele, acesta o transpusese într-o stare de confuzie mai profundă decât era ea însăşi dispusă să recunoască.

Îndepărtă energic orice amintire şi se dedică din nou momentului. Nu asupra trecutului trebuia să se concentreze, ci asupra viitorului. Asupra realităţii, nu asupra viselor.

Cum ar fi putut să ştie că aceste vise ascundeau mai mult decât ar fi putut ea sau oricine altcineva pe lume să bănuiască?

Kitty o ajută pe Mary să se îmbrace şi să se gătească pentru micul dejun. Mary nu fusese obişnuită la Egton să se înfăţişeze de la prima masă a zilei într-o rochie de

damasc. La Ruthven însă acesta părea a fi obiceiul, iar ea dorea să arate că apreciază şi respectă obiceiurile noului ei cămin.

Eleonore anunţase că Mary va fi aşteptată şi condusă la ora nouă fix de unul dintre slujitori. Nici nu încetase bine bătaia orologiului, când se auzi o bătaie sfioasă la uşă.

— Lady Egton?

— Da? întrebă Kitty de după uşa închisă.

— Stăpâna vă invită la micul dejun.

La un semn al lui Mary, Kitty deschise. În faţa uşii se afla un slujitor, care purta o haină neagră cu bordură argintie. Bărbatul, care părea de aproximativ patruzeci de ani, avea păr cărunt şi nas coroiat. Mary însă observă, mai ales, că mergea aplecat foarte ciudat, precum cineva care se temea că în orice clipă i s-ar putea întâmpla o nenorocire teribilă.

Îşi lăsă umil privirea în jos şi se aplecă şi mai tare.

— Lady Egton, repetă el invitaţia, stăpâna v-a invitat la micul dejun. Dacă doriţi să mă urmaţi.

— Cu plăcere, spuse Mary şi zâmbi. Cum te numeşti, prietene?

— S… Samuel, veni răspunsul timid. Dar numele meu nu contează, milady. Doar prin ceea ce pot face pentru dumneavoastră trebuie ca prezenţa mea să devină suportabilă pentru milady.

Tonul pe care rostise aceste cuvinte şi privirea ochilor săi cenuşii aveau ceva ce-ţi stârnea mila. Kitty chicoti încet, iar Mary însăşi nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Sunt dispusă să urmez tradiţiile şi obiceiurile care domnesc aici la Ruthven, spuse ea, dar nu înţeleg de ce să fie interzis să chemi un slujitor pe nume, dragul meu Samuel. Deci nu-ţi fie teamă, ci mai bine arată-mi drumul spre salon.

— Cum doreşte milady, spuse slujitorul şi se plecă din nou privind-o sfios pe Mary. Dumnezeu să vă ocrotească, milady.

Apoi se întoarse şi ieşi din odaie. Mary îl urmă, iar Kitty rămase. Luase masa de dimineaţă cu celelalte cameriste şi

slujitori.

Samuel o conduse pe Mary printr-un coridor lung, pavat cu piatră naturală. Pentru că nicăieri nu erau ferestre, era nevoie şi pe timpul zilei de lumânări, care răspândeau o lumină tremurată şi sumbră.

— Încotro duce coridorul acesta, Samuel? întrebă Mary, când se intersectară cu un altul, în care scările duceau abrupt în sus.

— În saloanele *laird*-ului, răspunse slujitorul intimidat. Privirea sa trăda neîncredere.

— Atunci înseamnă că s-a întors de la vânătoare? întrebă Mary, care îşi aminti că în seara precedentă uşa de la acel coridor fusese închisă.

— Da, milady, vânătoarea a fost bună şi cu noroc. *Laird*-ul a doborât în sfârşit cerbul pe care-l urmărea de atât timp.

— Dar această uşă? întrebă Mary când trecură de o altă încrucişare de coridoare.

Din nou slujitorul o privi cu neîncredere.

— Milady să-mi ierte întrebarea. Milady nu a fost condusă prin castel?

— Nu. Mary scutură din cap. Abia ieri am ajuns.

Samuel păru uşurat.

— Acea uşă, spuse el, duce în turnul de vest. Dar nu ne e permis să o deschidem. *Laird*-ul ne-a interzis.

— De ce? întrebă Mary, în timp ce mergeau mai departe.

— Milady nu trebuie să-mi pună asemenea întrebări. Nu sunt decât un simplu slujitor şi nu ştiu multe.

Mary zâmbi.

— În orice caz, ştii mult mai multe decât mine, Samuel. Sunt străină aici şi recunoscătoare pentru orice sfat.

— Cu toate acestea vă rog să nu mă întrebaţi pe mine, ci pe cineva demn de încrederea Domniei Voastre.

Era evident că slujitorul nu voia să vorbească, iar Mary nu dorea să-l oblige. Tăcu tot drumul care mai rămăsese, şi care ducea pe nişte trepte de piatră în spirală spre etajul inferior, unde se găseau salonul şi sala de mese.

Sala în care se lua micul dejun era dreptunghiulară şi

avea un tavan înalt, susţinut de piloni grei şi de care atârna un candelabru mare de fier. Prin fereastra înaltă cădea lumina palidă a dimineţii şi se puteau vedea zidurile cetăţii, iar în spatele lor dealurile de un verde mat din Highlands, care încă mai erau cufundate în ceaţă, ca şi în ziua dinainte. În şemineu mocnea un foc slab, însă acesta nu putea alunga frigul tăios care o lovi pe Mary în momentul în care păşi în salon.

La masa lungă care ocupa mijlocul salonului şedeau două persoane. Mary o cunoştea pe una dintre ele: Eleonore de Ruthven, stăpâna castelului. Cealaltă persoană era Malcolm, *laird* de Ruthven, viitorul ei soţ.

Mary nu ştiu ce să spună când îl văzu pentru prima dată pe cel care avea să-i devină soţ.

Malcolm era de vârsta ei; părul său tuns scurt era negru ca pana corbului şi la tâmple, în ciuda tinereţii, deja se rărise. Pielea îi era la fel de albă ca a mamei sale; în general, se părea că *laird*-ul moştenise statura ascetică a mamei sale: aceeaşi gură cu buze subţiri, aceiaşi obraji înalţi, aceiaşi ochi adânciţi. Până şi privirea scrutătoare, neînduplecată, cu care o întâmpinară pe Mary, când păşi în salonul de dejun o aveau în comun mama şi fiul.

— Bună dimineaţa, copilă, o salută Eleonore cu un zâmbet binevoitor. După cum vezi, nu ţi-am făcut promisiuni deşarte. Acesta este Malcolm, *laird* de Ruthven şi fiul meu, viitorul tău soţ.

Mary înclină capul şi genunchii, cum o cerea eticheta.

— Ce ţi-am spus, fiule? o auzi pe Eleonore întrebând. Nu este întru totul cum ţi-am promis? O tânără domniţă desăvârşită, o frumuseţe unică?

— Aşa este, într-adevăr. Malcolm se ridică şi veni spre Mary; îi întinse mâna şi o întâmpină cu un salut. În sfârşit se priviră în ochi, iar Mary se înfricoşă în sinea sa când constată că priveşte în ochii unui străin.

Nu că s-ar fi aşteptat la altceva, în definitiv îl vedea pe Malcolm de Ruthven pentru întâia oară. Dar o mică parte, incurabil de romantică, a sufletului ei, posibil aceea care iubea aşa de mult cărţile lui Walter Scott, sperase să

găsească în privirea lui Malcolm de Ruthven măcar o urmă de intimitate, o insinuare a afecţiunii pe care într-o bună zi urmau să o nutrească unul pentru celălalt.

Dar nu găsi nimic.

Ceea ce vedea Mary în ochii albaştri ai viitorului ei soţ era, înainte de toate, răceală, chiar dacă îşi dădea silinţa să îmblânzească această impresie prin vorbe.

— Trebuie să spun, remarcă Malcolm cu un zâmbet uşor, că mama n-a exagerat deloc. Eşti într-adevăr o frumuseţe, Mary. Mai frumoasă decât am îndrăznit vreodată să visez.

— Eşti foarte generos, venerate domn, răspunse Mary intimidată. Desigur, aceasta a fost şi modesta mea speranţă, să găsesc apreciere în ochii Domniei Tale. Dar acum, când ştiu că este aşa, sunt liniştită, pentru că mă temeam că nu mă voi ridica la nivelul aşteptărilor Domniei Tale.

Malcolm abia dacă zâmbi.

— Atunci aveam amândoi asemenea temeri, spuse el. Mama are obiceiul de a ridica în asemenea măsură în slăvi calităţile mele, încât e aproape imposibil să corespunzi laudelor pe care ţi le aduce.

— Fii sigur că nu mă dezamăgeşti, cinstite domn, spuse Mary politicoasă şi răspunse zâmbetului lui; era posibil ca prima impresie pe care şi-o făcuse despre el să fi fost înşelătoare.

— Te rog să-mi spui pe nume. Între miri n-ar trebui să existe formalităţi. Eu mă numesc Malcolm. Acum te invit să ai bunătatea de a ne ţine companie la micul dejun, mamei mele şi mie.

— Cu plăcere, răspunse Mary şi luă loc la celălalt capăt al mesei, unde fusese pregătit locul pentru ea. O slujnică o servi cu ceai negru, pâine prăjită şi dulceaţă.

Cu toate că Mary simţea o foame de lup, care se datora călătoriei îndelungate, se abţinu de la mâncare. Întinse dulceaţă pe o felie de pâine şi muşcă doar o bucăţică din ea; cu mai multă plăcere ar fi luat masa cu cameristele, cărora li se oferiseră unt şi brânză.

O tăcere apăsătoare se lăsă şi Mary observă cum

Eleonore îi aruncă fiului ei priviri, îndemnându-l să continue discuţia.

— Ai avut o călătorie plăcută? se interesă drept urmare Malcolm sec.

— Din nefericire, nu, răspunse Mary. În apropiere de Selkirk trăsura mea a fost atacată de bandiţi. Vizitiul meu şi-a pierdut viaţa şi era cât pe-aici ca eu şi camerista să păţim la fel.

— Este absolut inacceptabil! Pumnul lui Malcolm de Ruthven lovi cu putere masa. M-am săturat definitiv să aud asemenea poveşti. Chiar astăzi am să adresez o scrisoare guvernanţilor în care voi cere măsuri drastice împotriva acestor ţărani nătângi. Nici nu vreau să mă gândesc că ţi s-ar fi putut întâmpla ceva, iubită Mary.

— Fii liniştit, onorate Malcolm, nu mi s-a întâmplat nimic. Spre norocul meu, au fost acolo nişte bărbaţi curajoşi care ne-au salvat viaţa, mie şi cameristei mele. Cum s-a dovedit mai târziu, salvatorul meu nu a fost nimeni altul decât Sir Walter Scott.

— Walter Scott? Ar trebui să-l cunosc? Se pare că e de viţă nobilă.

— Este, chiar dacă nu după standarde obişnuite, îl asigură Mary. Sir Walter e un mare scriitor, care readuce la viaţă trecutul ţării noastre în romane magnifice. Chiar şi la Curtea de la Londra sunt citite cărţile sale, dar el e prea modest pentru a se face cunoscut drept autor al romanelor sale.

— Cărţi. Malcolm avea o expresie de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie. Trebuie să recunosc, draga mea, că nu mă prea pricep la ele. Cărţile or fi bune pentru învăţaţi, sau pentru cei care sunt prea bătrâni sau prea leneşi pentru a trăi lucruri măreţe. Eu însumi prefer gloria propriilor mele fapte elucubraţiilor unui fantast.

Mary muşcă din nou din pâine şi mestecă tacticos, pentru a nu se putea vedea pe chipul ei ce mult o răniseră vorbele lui. Malcolm reuşise dintr-o singură suflare să-l anihileze nu numai pe Sir Walter Scott şi opera sa, ci şi să o acuze pe ea de lene şi inerţie; puţin cam mult, dacă se

gândea că tocmai se cunoscuseră.

Poate că Mary ar fi putut trece peste faptul că *laird* de Ruthven nu era iubitor de literatură, dacă acesta nu ar fi insistat ca ea să-şi spună la rândul ei părerea.

— Ce gândeşti despre lucrul acesta, draga mea? întrebă el. Nu crezi că unui bărbat de onoare îi stă mai bine să dobândească faimă proprie decât să gonească după aventurile unor eroi inventaţi?

— Nu toţi eroii lui Sir Walter sunt inventaţi, răspunse Mary. Unul din cele mai cunoscute romane este, de pildă, dedicat lui Rob Roy.

— Hoțului şi nelegiuitului? întrebă Eleonore consternată.

— Hoţ şi nelegiuit nu a fost decât în ochii englezilor. Scott îl înfăţişează ca pe un erou şi luptător pentru libertate, care se opune nedreptăţilor la care fusese supus împreună cu familia sa.

— Atunci nici nu mă miră faptul că nelegiuirea şi crima se înmulţesc în Lowlands, veni replica lui Malcolm, când oameni ca acest Scott umblă liberi şi ridică bandiţi la rangul de eroi.

— Sir Walter e un artist renumit şi un om mare, spuse Mary fără să-şi mai dea silinţa să-şi ascundă furia din glas. Mi-a salvat viaţa şi ne-a găzduit în casa lui, pe mine şi pe camerista mea. Îi sunt profund îndatorată şi nu voi tolera ca onoarea sa să fie pusă sub semnul întrebării în prezenţa mea.

— Mai încet, copilă, o admonestă Eleonore glacial. Ai greşit tonul.

— Lasă, mamă. Malcolm zâmbi. E evident că viitoarea mea soţie nu este numai deosebit de frumoasă şi fermecătoare, ci are şi o inimă de luptătoare. Asta-mi place. Ai bunătatea de a-mi ierta observaţiile mele nechibzuite, onorată Mary?

Mary ezită doar o clipă.

— Sigur, spuse apoi. Şi eu îmi cer iertare că am ridicat tonul.

— Te-am şi iertat, o asigură Malcolm şi schimbă subiectul. După micul dejun am să te conduc şi am să-ţi

arăt proprietăţile familiei Ruthven. Vei fi impresionată.

— Sunt convinsă.

— Familia Ruthven se mândreşte cu o tradiţie de secole, copila mea, îi explică Eleonore pe un ton care îi displăcu lui Mary. Păstrarea tradiţiei şi a poziţiei acestei familii este preocuparea principală a fiului meu.

— Desigur, mamă, spuse Malcolm. Dar nu o plictisi pe viitoarea mea soţie cu fapte seci. Am să-i povestesc eu ce bine a fost lucrat pământul în ultimii ani. Unde, pe vremuri, tatăl meu, fie-i ţărâna uşoară, mai arenda pământ la ţărani, din a căror zeciuială abia reuşeam să acoperim cheltuielile, astăzi obţinem câştiguri importante.

— Cum? se interesă Mary.

— Creşterea oilor, răspunse Malcolm laconic.

— Vă ocupaţi de creşterea oilor?

— Nu, copilă, nu noi, spuse Eleonore pe un ton de parcă întrebarea nici nu ar fi putut fi mai absurdă. Noi punem pământurile noastre la dispoziţia crescătorilor de oi din sud, care ne plătesc bine ca să le lăsăm oile să pască pe pământurile noastre.

— Înţeleg, răspunse Mary dusă pe gânduri. Iertaţi-mi întrebările, care sigur vi se vor părea naive... Ce s-a întâmplat cu ţăranii care au lucrat pământurile acestea pe vremea tatălui tău?

— S-au mutat, spuse Malcolm ridicând din umeri. Pe coastă.

— Au părăsit pământul de bunăvoie?

— Nu tocmai. *Laird*-ul râse. Unii dintre ei au fost atât de rezonabili, încât să plece de bunăvoie. Nu puţini au fost cei care a trebuit să fie duşi cu forţa, iar altora, deosebit de încăpăţânaţi, li s-au incendiat întâi acoperişurile de deasupra capului, înainte de a pricepe că hotărârea mea este irevocabilă.

Mary îşi privi mirele a mirare.

— Ai alungat aceşti oameni din patria lor? Ţi se pare drept?

— E progresul, copilă. Progresul arareori e drept. În orice caz, nu cu cerşetorii şi cu ţăranii, nu-i aşa?

Malcolm râse din nou şi Mary nu se putea opri din a vedea aroganţa şi falsitatea din el. Cu amărăciune în suflet îşi aminti de ceea ce îi povestise bătrânul scoţian de la Jedburgh Inn despre deportări şi dintr-odată avu senzaţia ca Malcolm se distrează pe seama acestuia.

— Iartă-mă, onorate *laird,* spuse ea glacială, dar cred că nu ai idee despre ce vorbeşti.

Râsul arogant al lui Malcolm amuţi şi privirea cu care o ţintuiră, atât el, cât şi mama lui, era în egală măsură interogativă şi plină de reproş.

— Ce vrei să spui, dragă Mary?

— Vreau să spun că nu ştii cum este să fii alungat din locurile unde te-ai născut şi să fii obligat să o iei de la capăt printre străini. Nu ştii de ce curaj e nevoie pentru un asemenea gest, nu ai nici cea mai vagă idee în ce necazuri i-ai azvârlit pe bieţii oameni.

Culoarea din obrajii Eleonorei se schimbă vizibil; roşeaţa de furie acoperi faţa stăpânei castelului şi îi coloră tenul palid în roz. Luă o gură de aer, pentru a o pune serios la punct pe Mary, dar fiul ei o opri.

— Dacă îngădui, draga mea mamă, aş răspunde eu la această întrebare ca să-i explic lui Mary.

— Există oare o explicaţie care să justifice o asemenea nedreptate? Mary ridică din sprâncene. Trebuie să mărturisesc că sunt curioasă.

Malcolm râse din nou, dar nu mai era atât de plin de sine şi stăpân pe situaţie ca mai înainte.

— Vorbeşti, dragă Mary, de parcă ai fi petrecut ultimele săptămâni în compania unor scoţieni rebeli. Universităţile din Edinburgh şi Glasgow sunt pline de tineri ambiţioşi, care se revoltă împotriva strămutărilor şi vor să invoce spiritul vremurilor de altădată, când erau liberi şi ţinutul pe care locuiau le aparţinea lor.

— Şi? întrebă Mary.

— Adevărul, scumpa mea, este că acest ţinut n-a fost niciodată al lor cu adevărat. Noi, conducătorii clanurilor, suntem cei care deţinem de secole puterea în mâinile noastre. Nouă ne aparţine teritoriul pe care trăiesc aceşti

oameni. În tot acest timp i-am tolerat, cu toate că nu au izbutit niciodată să se scuture de sărăcia lucie în care trăiau şi să stoarcă din pământul acesta arid bogăţie. În vremurile de astăzi, de modernizare şi progres, toate acestea se schimbă. Oamenii îşi părăsesc colibele de lut din Highlands şi migrează pe coastă, pentru că acolo găsesc de lucru şi au parte de un trai mai bun. La pescuit e nevoie de bărbaţi de nădejde, iar ţesătoriile au nevoie de forţa de muncă a sute de femei. Pentru asta li se plăteşte un salariu pe măsură şi progresul nu mai este rezervat doar unui număr restrâns de oameni. Ca mine sau ca dumneata nu vor fi aceşti oameni niciodată, scumpă Mary. Nu sunt nimic, nu au nimic, iar numele lor e ca frunza în vânt. Dar, datorită măsurilor luate de guvernanţi în colaborare cu lairzii şi ducii, bunăstarea va ajunge la îndemâna tuturor. Ştii că majoritatea copiilor care cresc în magherniţe nu ştiu să scrie sau să citească? Că drumul până la un medic e adesea mai lung de o zi şi mulţi oameni mor din cauza aceasta? Toate acestea se vor schimba, Mary, graţie progresului.

Vorbele sale se stinseră şi Mary rămase tăcută la masă. Nu ştia ce să spună şi se ruşina că judecase atât de repede şi necugetat. Era posibil ca întâmplările din Jedburgh să-i fi întunecat capacitatea de judecată, iar propria stare să fi contribuit la faptul că se lăsase afectată de soarta scoţienilor deportaţi mai mult decât era cazul.

Poate că Malcolm avea dreptate; poate că era într-adevăr mai bine pentru oamenii din Highlands dacă se mutau pe coastă. Situaţia se prezenta ca în cazul copiilor, care nu aveau cum să ştie ce e mai bine pentru ei, ai căror părinţi luau decizii în numele lor. Ca stăpân al ţinutului pe care-l locuiau, Malcolm decisese în locul lor. Cu siguranţă nu-i fusese uşor să ia o asemenea decizie, iar lui Mary îi era oarecum ruşine că îl bănuise de lipsă de scrupule.

— Te rog, spuse ea şi îşi plecă umilă capul, să-mi ierţi cuvintele grele şi necugetate. Mă tem că mai am multe de învăţat despre noua mea patrie.

— Iar eu te ajut cu plăcere, îi spuse Malcolm cu un

zâmbet. Urmează-mă, Mary. Am să-ţi arăt tot ce se află pe proprietatea mea…

2.

— Încă nu avem rezultate concrete?

Vocea lui Walter Scott deveni gravă. Se plimba prin cameră, cu mâinile la spate, dintr-o parte în alta. Lui Quentin îi veni în minte comparaţia cu un animal sălbatic închis într-o cuşcă.

— De o săptămână încheiată îi urmăriţi pe aceşti piromani ucigaşi, domnule inspector, şi tot ce puteţi să-mi spuneţi e că nu aveţi încă rezultate concrete?

Charles Dellard se afla în mijlocul încăperii. Uniforma îi cădea corect, ca întotdeauna, cizmele negre de călărie luceau. Trăsăturile aspre ale inspectorului îşi pierduseră însă din siguranţă.

— Îmi cer scuze, Sir, spuse el defensiv. Investigaţiile nu progresează, din păcate, cum am sperat.

— Nu? Scott păşi cu bărbia ridicată spre vizitatorul său, încât Quentin se temu că acesta ar putea deveni violent. Credeam că eraţi pe punctul de a pune mâna pe cei care se află în spatele acestor atacuri.

— E posibil, recunoscu Dellard resemnat, să fi fost o eroare.

— O eroare! Scott şuieră ca un taur sălbatic. Quentin îl văzuse arareori pe unchiul său atât de furios. Această eroare, stimate domnule inspector, mi-a azvârlit toată familia într-o stare de panică teribilă. Cu toţii am trăit o spaimă incredibilă în noaptea aceea. Dacă acest tânăr – Scott indică înspre Quentin – nu ar fi intervenit cu atât curaj şi dăruire, poate s-ar fi întâmplat ceva cu mult mai grav.

— Ştiu, Sir, şi vă rog să acceptaţi scuzele mele.

— Scuzele dumneavoastră, cu tot respectul, nu reduc nicidecum pericolul, domnule inspector. Vă cer să vă faceţi

datoria şi să-i prindeţi pe aceşti bandiţi care m-au ameninţat şi atacat în propria mea casă.

— Este ceea ce încerc să fac, Sir. Din nefericire, s-a pierdut pista pe care am urmat-o eu şi oamenii mei. Se mai întâmplă şi aşa ceva.

— Poate pentru că aţi urmat o pistă greşită, completă Sir Walter tăios. V-am atras atenţia în repetate rânduri asupra indiciilor pe care le-am descoperit, nepotul meu şi cu mine, dar dumneavoastră aţi refuzat orice colaborare. Acolo afară – arătă spre fereastra mare care lăsa să se vadă celălalt mal al râului – se află dovada de netăgăduit, înscrisă pe pământul pârjolit, că am avut tot timpul dreptate în bănuielile noastre. Atacurile ultimelor săptămâni şi semnul runic sunt legate, inspectore Dellard, indiferent dacă vă convine sau nu.

Inspectorul dădu din cap aprobator, păşi spre fereastră şi privi locul cu pricina. Cu toate că trecuse o săptămână de la atac, încă se mai putea vedea locul unde semnul fusese ars în iarba de pe mal. O seceră precum cea a lunii, tăiată de o linie verticală.

Scott se apropie, de-abia putându-şi stăpâni furia şi dezamăgirea.

— Soţia mea este complet traumatizată din noaptea aceea, inspectore Dellard. O chinuiesc nişte coşmaruri în care călăreţi mascaţi, înfăşuraţi în mantale negre, vor s-o ucidă. Este necesar să punem capăt acestei stări, înţelegeţi?

— Ce aşteptaţi de la mine? Nu sunt medic. Împotriva coşmarurilor soţiei dumneavoastră nu pot face nimic.

— Nu, dar puteţi elimina cauza. M-aţi sfătuit să rămân la Abbotsford şi am respectat sfatul dumneavoastră, inspectore Dellard. N-am făcut decât să agravez lucrurile, pentru că aşa am aţâţat interesul duşmanilor. Laşii aceia nemernici m-au atacat aici, între cei patru pereţi ai mei, şi nu s-a găsit nimeni care să-mi apere familia.

— Ştiu, Sir, şi îmi pare rău. Am…

— Vă rugasem să postaţi câţiva oameni la Abbotsford, să ne păzească, dar ne-aţi refuzat până şi acest favor. Aţi fost

într-atât de convins de propria persoană şi de afurisita dumneavoastră de teorie, încă aţi pierdut din vedere tot restul. Puţin a lipsit să nu se întâmple o catastrofă.

Dellard se îndreptă, trăsăturile i se înăspriră şi mai tare. Îndură stoic ca o statuie reproşurile lui Sir Walter, fără să dea vreo replică.

— Sir, spuse într-un târziu, e dreptul dumneavoastră să fiţi furios pe mine. Poate că la fel aş fi în locul dumneavoastră şi nu v-aş putea lua în nume de rău dacă aţi trimite o altă plângere la Londra despre mine şi felul meu de a conduce ancheta. Nu am nicio îndoială că se va da crezare celor scrise de dumneavoastră şi, în virtutea poziţiei dumneavoastră de preşedinte al Curţii Supreme şi a bunei dumneavoastră reputaţii la Curte, vi se va da dreptate. De aceea am de gând să anticipez evoluţia evenimentelor, dându-mi demisia din funcţia de inspector în această anchetă. Începând de acum, şeriful Slocombe este din nou responsabil cu problemele acestui district.

— La naiba, ce fel de om sunteţi, Dellard? Acesta este felul dumneavoastră de a înţelege onoarea? Să plecaţi când lucrurile se complică?

— Vedeţi, Sir, am pornit de la convingerea că veţi cere eliberarea mea din funcţie şi am considerat un act de onoare să…

— Onoarea dumneavoastră, cu tot respectul, Dellard, exclamă Sir Walter, dar nu aş avea nimic împotrivă ca măcar o dată să vă folosiţi şi creierul! Aţi făcut greşeli, nu încape vorbă, dar vă consider în continuare un investigator capabil, chiar dacă nu apreciez nici pe departe metodele dumneavoastră. Nu doresc să plecaţi, ci să continuaţi ancheta. Doresc să-i prindeţi pe cei care se află în spatele acestor atacuri şi să-i aduceţi în faţa justiţiei. Atunci soţia mea îşi va regăsi somnul liniştit şi noi toţi vom răsufla uşuraţi. Dar, aştept ca pe viitor să luaţi în considerare toate indiciile care vi se oferă pe parcursul anchetei, inclusiv acest semn misterios de acolo, de pe pajişte.

Dellard se întoarse şi privi din nou afară.

— Nu am vrut să cred, spuse el aproape şoptit, că

incendiul din bibliotecă şi semnul runic în formă de spadă ar avea ceva în comun.

— De ce nu? întrebă Sir Walter în timp ce în minte i se născu şi o altă întrebare. De unde ştiţi ce fel de semn este acesta? Din câte îmi amintesc, nu am pomenit nimic de el în prezenţa dumneavoastră…

— De unde ştiu…? Dellard roşi. Părea să conştientizeze faptul că greşise. Mă rog… e ceva ce ştie toată lumea, nu-i aşa? încercă el să încheie subiectul.

— Nu e aşa. Sir Walter negă vehement. Semnul aceasta runic e vechi de sute, poate de mii de ani, inspectore. În afară de Quentin şi de mine nu mai există decât o singură persoană în Kelso care îi cunoaşte semnificaţia.

— De la acea persoană am aflat şi eu, spuse repede Dellard. Vorbiţi de abatele Andrew, nu-i aşa? Da, călugării par să păstreze nişte taine vechi, cel puţin asta a fost impresia mea.

— Atunci înseamnă că v-aţi informat deja cu privire la semnul runic?

— De ce s-o fi făcut? În definitiv nu am considerat că ar avea vreo legătură cu acest caz.

— Dar aţi vorbit cu abatele pe această temă.

— Am vorbit, într-adevăr. Ca despre multe altele, de altfel. Trebuie să dau socoteală cu cine şi despre ce vorbesc?

— Nu, inspectore, dar aştept de la dumneavoastră sinceritate. De ce l-aţi întrebat pe abatele Andrew de acest semn? Ce v-a spus?

— Că este un semn foarte vechi, care a fost folosit cu multe sute de ani în urmă, probabil de o sectă păgână.

— O sectă? Sir Walter îl privi pătrunzător pe Dellard. Aşa a spus?

— Aşa sau ceva de genul acesta, nu-mi amintesc exact vorbele lui. Oricum aveam senzaţia că lucrurile acestea nu sunt importante pentru investigaţiile mele.

— Acum, inspectore, între timp trebuie să fi dobândit certitudinea că v-aţi înşelat în această privinţă. Semnul runic, fie vă place, fie nu, e legat direct de evenimentele

din Kelso şi de atacul asupra casei mele. Deci ar fi timpul să vă extindeţi investigaţiile şi în această direcţie.

— Aşa voi face, Sir, dar nu cred că acest fapt ne va duce mai departe. Chiar dacă pornim de la ideea că răufăcătorii sunt nişte sectanţi, tot nu ştim mai nimic despre ei. Nu lasă urme şi posibilele piste se pierd în păduri întunecate. Am putea spune aproape că aveam de-a face cu fantome.

Scott observă cum Quentin tresare. Lui însă nu-i tresări nici măcar o geană.

— Fantomele, spuse ei degajat, nu obişnuiesc să se deplaseze călare, stimabile inspector. Din ceea ce se aude despre ele, se pare că sunt cu totul insensibile la gloanţe. Bărbatul pe care l-a împuşcat nepotul meu în noaptea aceea, în legitimă apărare, nu a fost o fantomă, ci o fiinţă din carne şi oase.

— Despre a cărui identitate, însă, e imposibil de aflat ceva. Niciunul dintre interogatoriile din zonă nu s-a soldat cu vreun rezultat, replică Dellard. Nimeni nu pare să-l cunoască pe acest om. De parcă ar fi fost o fantomă dintr-o altă lume, care ar fi pogorât printre noi.

— Sau de parcă ar fi venit pur şi simplu dintr-o altă zonă, continuă Sir Walter, care observase expresia de spaimă de pe chipul lui Quentin. V-aş fi recunoscător, domnule inspector, dacă v-aţi restrânge ancheta la aici şi acum. Mi se pare că oricum aveţi destulă treabă. Nu e nevoie de explicaţii supranaturale pentru a ajunge la temelia acestor lucruri.

— Aşa? Vi se pare? Dellard făcu un pas înainte şi vorbi în şoaptă, cu voce răguşită. Cu câteva zile în urmă aş fi spus acelaşi lucru. Dar cu cât aflu mai multe despre acest caz, cu atât sunt mai sigur că nu avem de-a face cu un lucru curat.

— Cum vine asta, inspectore? întrebă Quentin, care abia se mai putea stăpâni.

— Păi, rune misterioase, care ard în plină noapte; conjuraţii păgâne, care celebrează ritualuri străvechi; călăreţi mascaţi, ale căror urme se pierd în neant şi care nu pot fi urmărite. Nu ştiu cum te simţi dumneata, *master*

Quentin, dar mie toate acestea mi se par înfricoşătoare.

Sir Walter nu schiţă nicio reacţie. Îl scrută în schimb cu privirea pe inspector, pentru a afla ce se petrece dincolo de trăsăturile palide ale englezului.

— Ce mai ştiţi? întrebă el detaşat. Ce v-a mai povestit abatele Andrew?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Simt că ne ascundeţi ceva, domnule inspector. Că nu ne spuneţi întregul adevăr. Încă de ceva vreme am senzaţia că ştiţi mai multe decât vreţi să recunoaşteţi faţă de noi, iar eu doresc să vă rog să încetaţi cu ascunzişurile. După toate câte s-au întâmplat, nepotul meu şi cu mine avem dreptul să ştim adevărul.

Quentin aprobă cu o mişcare a capului, cu toate că nu era deloc sigur că doreşte să ştie întregul adevăr. E posibil să fie mai bine dacă unele lucruri ar rămâne nedescoperite, unele adevăruri nerostite.

Charles Dellard nu răspunse imediat. Pentru o clipă, care lui Quentin i se păru ca o veşnicie, ţinu piept privirii iscoditoare a lui Sir Walter.

— Regret, Sir, spuse atunci, dacă din cauza greşelilor mele de până acum nu mă mai bucur de încrederea dumneavoastră. Dacă aceasta este dorinţa dumneavoastră, atunci voi lucra în continuare la caz şi voi depune tot efortul necesar pentru a vă recâştiga încrederea. Dar acesta este singurul lucru pe care pot să-l fac. Dumneavoastră, Sir, trebuie să învăţaţi să aveţi din nou încredere, altminteri scepticismul şi ostilitatea vă vor devora încetul cu încetul. Desigur, nu vă pot obliga şi este libertatea dumneavoastră să meditaţi în continuare la acest caz şi la evenimentele care au legătură cu el. Dar trebuie să vă atrag atenţia că, dacă nu vă ocupaţi decât de cele întâmplate, veţi pierde totul.

— Să fie aceasta o ameninţare? întrebă Sir Walter.

— Bineînţeles că nu, Sir, doar o concluzie firească. Dacă nu vă detaşaţi de lucrurile acestea, în curând nu vă veţi mai putea gândi la nimic altceva. Munca dumneavoastră va avea de suferit şi familia la fel. Gândul că sunteţi urmărit

vă va obseda toată ziua şi toată noaptea, şi în vise. Va fi primul lucru care vă va veni în minte dimineaţa când vă veţi trezi dintr-un somn agitat, şi ultimul lucru înainte de a adormi. Credeţi-mă, Sir, ştiu despre ce vorbesc.

Privirea pe care inspectorul i-o adresă lui Sir Walter era greu de interpretat. Dar era pentru prima oară când Quentin avu senzaţia că unchiul său nu e singurul din încăpere care purta cu sine o povară grea.

— Eliberaţi-vă de toate acestea, Sir, spuse Dellard cu glas scăzut, aproape rugător. Nu vă pot obliga să aveţi din nou încredere în mine, dar în interesul familiei şi al tuturor celor care vă sunt aproape, ar trebui s-o faceţi. Acesta este sfatul meu pe care vi-l ofer cu bune intenţii. Acum vă rog să îmi permiteţi să mă retrag, domnilor. Am de lucru.

Dellard îşi lovi cu politeţe militară cizmele de călărie una de cealaltă şi schiţă o plecăciune, apoi se întoarse şi părăsi încăperea. Unul dintre slujitori, care aşteptase în faţa uşii, îl conduse.

O vreme domni liniştea în camera de lucru. Pe Quentin, asupra căruia vorbele inspectorului lăsaseră o impresie adâncă, îl muncea dorinţa de a spune ceva, dar nu-i veni în minte nimic potrivit. Răsuflă uşurat când unchiul său rupse în sfârşit tăcerea.

— Un om bizar, acest inspector, murmură Sir Walter dus pe gânduri. Oricât m-aş strădui, nu reuşesc să-l înţeleg.

— E englez, interveni Quentin puţin neajutorat, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Aşa este. Sir Walter se amuză. Astfel s-ar putea explica unele bizarerii, dar nu toate. De fiecare dată când îl întâlnim mă surprinde din nou.

— În ce sens, unchiule?

— De pildă, în sensul că a lăsat să se înţeleagă că are un anume trecut. Dellard pare să fi fost urmărit de demoni, ceea ce ar putea explica unele lucruri.

— Demoni? întrebă Quentin speriat.

— În sens figurat, fiule. Numai în sens figurat. Faptul că m-a pus în gardă a fost cu intenţii bune. Cel puţin aşa presupun.

— Ceea ce înseamnă că vrei să-i urmezi sfatul?

— N-am spus nimic de acest gen, dragă nepoate.

— Dar nu crezi că Dellard are dreptate?

— Câtă dreptate are, fiule. Cred, pentru că simt astfel în fiecare zi. E adevărat: moartea lui Jonathan şi evenimentele care au urmat mă însoţesc până şi în visele mele. Iar dimineaţa sunt primul lucru la care mă gândesc.

— Nu ar fi atunci mai bine să uităm totul?

— Aşa ceva nu pot, Quentin. Cu câteva zile în urmă, poate aş fi fost dispus, dar acum, nu mai sunt. Nu după ce aceşti oameni mi-au încălcat proprietatea. Au depăşit o limită pe care n-ar fi trebuit s-o depăşească.

— Atunci… înseamnă că nu vom lăsa lucrurile în seama inspectorului?

— Dimpotrivă. Dellard să facă ce i se pare necesar, dar şi noi vom porni investigaţiile noastre suplimentare.

— Unde, unchiule?

— Acolo unde am cerut deja de două ori informaţii şi nu ne-au fost date – la mănăstirea din Kelso. Părintele Andrew pare să fi fost mai volubil faţă de inspector decât faţă de noi. Sunt convins, cum eram de altfel şi atunci, că el cunoaşte semnificaţia semnului runic. Dellard a spus ceva de o sectă păgână. E posibil ca aceasta să se afle în spatele tuturor lucrurilor. Dar am nevoie de certitudini.

— Înţeleg, unchiule. Quentin aprobă reţinut, şi pentru o clipă îl lovi un gând cumplit.

Ce-ar fi dacă deja începuse? Dacă vorbele lui Dellard se adeveriseră deja? Dacă ostilitatea şi dorinţa de răzbunare erau pe punctul de a-l devora pe Sir Walter din interior? Dacă fusese deja cuprins de obsesia că este urmărit? Oricum, stăpânul de la Abbotsford era pe punctul de a porni la vânătoare împotriva unei secte sumbre. Era oare normal, pentru un om a cărui pasiune era ştiinţa şi a cărui mândrie era cumpătarea?

Quentin alungă imediat acest gând. Desigur, moartea lui Jonathan îl zguduise puternic pe unchiul său, dar nu însemna că nu ştie ce face. Quentin se ruşină în clipa următoare de un asemenea gând şi avu senzaţia că trebuie

să repare ceva.

— Cum pot să te ajut, unchiule? întrebă.

— Mergând la Kelso pentru mine, nepoate.

— La Kelso?

Sir Walter îi răspunse dând din cap.

— Îi voi scrie abatelui Andrew o scrisoare, în care îl voi ruga să te lase să cercetezi cărţile care puteau fi împrumutate de la bibliotecă. Am să-i comunic că eşti succesorul lui Jonathan şi că aduni pentru mine date pentru o nouă carte.

— Vrei să scrii o altă carte, unchiule? Ai terminat-o pe cea la care lucrezi?

— Nu, şi nu este decât un pretext. O strategie de care trebuie să facem uz, pentru că mă tem că adevărul nu ni se va dezvălui altminteri. În realitate vei profita de ocazie pentru a cerceta în biblioteca abatelui Andrew după alte dovezi, fiule, dovezi despre semnul runic în formă de spadă şi secta misterioasă despre care a vorbit Dellard.

Quentin rămase cu gura căscată a mirare.

— Să spionez? într-o mănăstire?

— Mă rog, să valorifici anumite avantaje, reformulă unchiul său mai diplomatic. Abatele Andrew şi Dellard nu joacă cu cărţile pe faţă şi nu se pot aştepta de la noi să acceptăm faptele lor ca atare. În mod evident ascund un secret şi după toate câte s-au întâmplat, cred că ar trebui să ni-l împărtăşească şi nouă. În definitiv, nu viaţa lor e în pericol, ci a noastră, şi nu casele lor, ci a mea. Indiferent de ce-ar fi nevoie ca s-o protejez, am să procedez astfel. Ai să mă ajuţi?

Quentin nu avu nevoie să stea pe gânduri, chiar dacă misiunea de a activa ca spion în comunitatea fraţilor din Kelso nu îl entuziasma prea tare.

— Desigur, unchiule, îl încredinţă. Te poţi bizui pe mine.

— Foarte bine, nepoate. Sir Walter zâmbi. Abatele Andrew şi Dellard ar trebui să ştie că adevărul nu poate fi ascuns vreme îndelungată. Mai devreme sau mai târziu va ieşi la iveală.

3.

Copitele calului se desprinseră cu un clipocit uşor din mâlul drumului îngust. Roţile trăsurii se învârteau încet prin pământul vâscos.

Începuse să plouă, dar Malcolm de Ruthven nu putea fi oprit din dorinţa lui de a ieşi împreună cu viitoarea sa mireasă şi de a-i arăta pământurile şi proprietăţile sale, care se întindeau pe sub acei nori negri şi apăsători.

Prin perdeaua lăptoasă de ploaie, Mary de Egton putea să vadă dealurile verde-crud printre care şerpuia cărarea pe care se aflau. Pe păşuni se vedeau păscând oi; din pricina vremii aspre se retrăseseră în văi şi se înghesuiau laolaltă.

Abia dacă vorbiră pe timpul călătoriei; Mary privea pe geamul lateral al trăsurii şi se prefăcea că admiră priveliştea întinsă. În realitate însă, voia să evite discuţiile cu Malcolm.

Prima lor întâlnire la micul dejun fusese orice altceva decât una armonioasă. Oricât şi-ar fi propus Mary să păşească în faţa viitorului ei mire fără prejudecăţi şi să înceapă cu prudenţă această nouă etapă din viaţa ei, nu putuse să respecte aceste hotărâri, atunci când lucruri în care credea în mod absolut erau puse brutal sub semnul întrebării. Interesul ei pentru istorie şi literatură, simpatia ei pentru lucrurile simple şi autentice, simţul acut al dreptăţii; după toate aparenţele, la cetatea Ruthven acestea erau indezirabile. Nici viitorul ei soţ, nici mama acestuia nu păreau să aprecieze însuşirile care pe Mary o umpleau în cea mai mare măsură de mândrie. Ce doreau ei nu era o personalitate autonomă şi independentă, ci o fiinţă lipsită de voinţă proprie şi de vivacitate, care s-ar fi supus etichetei şi ar fi putut fi mânată precum una dintre oile care păşteau pe tăpşan.

Oricât ar fi regretat Mary ce se întâmplase; nu îi părea rău că dăduse o replică pe măsură. De fapt, ar fi vrut să se retragă după micul dejun în camera ei, să rămână puţin

singură, dar Eleonore insistase ca ea să-l însoţească pe Malcolm în inspecţie. După toate aparenţele, se credea că Mary urma să fie mai entuziasmată cu privire la viitorul ei soţ după ce va fi văzut ce avere avea acesta.

În ochii lui Mary, aceasta echivala cu o jignire făţişă.

Cu siguranţă că erau tinere nobile care gândeau astfel şi pentru care fericirea în viaţă consta în a se căsători cu un *laird* bogat, care să le citească din ochi orice dorinţă de ordin material.

Mary însă era altfel, nu mai putea să se ascundă, oricât s-ar fi străduit. În sinea sa sperase ca Malcolm de Ruthven să fie bărbatul visurilor ei, un partener egal, care să o trateze cu respect, care să-i împărtăşească dorinţele şi visele, şi cu care să poată vorbi despre lucrurile care o fascinau.

Adevărul era însă altul, amar şi aspru ca vremea în aceste ţinuturi: Malcolm de Ruthven era un aristocrat cu sânge rece, pentru care poziţia şi averea păreau să fie lucrurile cele mai importante. Ce o interesa pe viitoarea sa soţie părea să-i fie complet străin.

— Draga mea, întrebă el cu o politeţe desăvârşită şi distantă, cum ţi se pare? Îţi face plăcere să vezi pământurile mele? Toate acestea aparţin familiei mele, Mary. De aici şi până sus, la Bogniebrae şi până dincolo, la Drumblair.

— Peisajul e încântător, spuse Mary cu glas stins. Oarecum trist.

— Trist? Malcolm ridică din sprâncene. Cum poate un peisaj să fie trist? Nu sunt decât dealuri, copaci şi câmpii.

— Cu toate acestea, transmite sentimente. Nu simţi, Malcolm? Ţinutul acesta este vechi, foarte vechi. A văzut multe şi a trăit multe. Îi este dor.

— De cine îi este dor? întrebă pe jumătate amuzat.

— De oameni, spuse Mary încet. Nu vezi? Nu sunt oameni pe pământurile dumitale. Sunt goale şi triste.

— E bine aşa. Ne-a costat destul efort să gonim ţărănimea de pe pământurile acestea. Vezi acolo oile, Mary? Ele sunt viitorul acestei ţări. Cine nu e în stare să

vadă acest fapt refuză progresul şi ne dăunează tuturor.

Mary nu răspunse. Nu voia să poarte din nou discuţia aceea apăsătoare. În schimb, privi în continuare pe geam şi, spre bucuria ei, zări printre dealurile de un verde-cenuşiu câteva acoperişuri, din ale căror hornuri se înălţau spre cer dâre de fum.

— Acolo, departe! spuse ea. Ce e acolo?

— Cruchie, răspunse Malcolm pe un ton de parcă şi-ar fi descoperit pe faţă un furuncul cu puroi. Un cătun nefolositor, construit din pietre.

— Putem merge acolo? îl rugă Mary.

— De ce? Nu e nimic de văzut.

— Te rog. Aş vrea să văd cum trăiesc oamenii în aceste locuri.

— Bine. Tânărul era în mod vizibil plictisit de această idee. Dacă insişti, ţi se va împlini această dorinţă, dragă Mary.

Cu mânerul de argint al bastonului, pe care-l purta cu sine ca semn al demnităţii sale nobiliare, lovi de două ori geamul din faţă al trăsurii, pentru a-i semnala vizitiului să schimbe direcţia la următoarea intersecţie.

Trăsura se mişca anevoie pe drumul care urca lin. Cu cât trăsura se apropia mai mult de sat, cu atât se puteau vedea mai bine detaliile prin perdeaua de ploaie.

Erau case simple, construite din piatră brută, cum le cunoştea Mary din satele prin care trecuse în călătoria sa. Acoperişurile însă nu erau de ţiglă, ci de paie, iar ferestrele nu aveau sticlă; erau acoperite cu cârpe de lână şi bucăţi ale unor piei, iar mizeria de pe străzi arăta că locuitorii trăiau într-o sărăcie lucie.

— Aş fi vrut să te scutesc de priveliştea asta, spuse Malcolm dispreţuitor. Aceşti oameni trăiesc ca şobolanii în propria lor mizerie, iar locuinţele lor de abia sunt ceva mai mult decât nişte văgăuni mizerabile. Dar voi pune capăt în curând acestei mizerii.

— Ce ai de gând? se interesă Mary.

— Voi avea grijă ca acest cătun nenorocit să dispară de pe faţa pământului. În câţiva ani nu va mai şti nimeni unde

s-a aflat. Nicio piatră nu va mai rămâne la locul său, iar oile vor paşte în voie pe locurile unde aceşti pălmaşi îmi ocupă pământul.

— Vrei să desfiinţezi şi satul acesta?

— Aşa este, draga mea. Iar atunci când vei fi văzut creaturile hidoase care locuiesc în aceste colibe, îmi vei da dreptate că acesta este cel mai bun lucru care li se poate întâmpla.

Trăsura se apropia de case, iar acum Mary văzu şi siluetele care se îngrămădeau pe la poartă. „Zdrenţăros" nici nu exprima în întregime ceea ce se vedea. Locuitorii din Cruchie nu purtau nici măcar cârpe pe trup, ci nişte fâşii de pânză de in şi ţesătură de lână, albite de vreme şi îmbibate de murdărie. Feţele le erau împietrite şi pielea palidă şi pătată din cauza lipsurilor în care trăiau. Mary nu le putea vedea ochii, pentru că de îndată ce se apropia trăsura, oamenii îşi plecau privirea, indiferent dacă erau femei, bărbaţi sau copii.

— Aceşti oameni suferă de foame, constată Mary când trecură pe lângă ei. Mizeria acestor oameni îi dădu fiori reci pe şira spinării.

— Aşa este, admise Malcolm fără ezitare, e propria lor prostie şi lipsă de simţ al realităţii care îi face să sufere de foame. De mai multe ori le-am oferit şansa de a-i muta pe coastă, dar nu vor cu niciun chip să plece de aici. Cu toate că nu le ajunge ceea ce reuşesc să stoarcă de pe pământul acesta nici ca să-şi umple burţile, nici să-mi plătească mie arenda. Acum înţelegi ce tot încerc să spun?

Mary nu dădu nicio replică. Trăsura trecu pe lângă o colibă al cărei acoperiş era pe jumătate prăbuşit. La intrare stăteau doi copii, un băiat şi o fetiţă, al căror păr era încâlcit şi plin de noroi, şi care purtau cârpe murdare şi găurite.

Chiar în timp ce trăsura trecea prin faţa lor, băiatul îşi ridică privirea şi, cu toate că fata îl trăgea puternic de mânecă pentru a-l determina să-şi plece din nou capul, acesta nu se lăsă înduplecat. În schimb, trăsăturile sale palide se luminară de un zâmbet când o zări pe Mary, şi

ridică mâna în semn de salut.

Fata se sperie foarte tare şi alergă înăuntru. Mary însă, căreia băiatul i se păru foarte simpatic, îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet şi îl salută făcându-i semn cu mâna. Fata se întoarse însoţită de mama ei, iar Mary recunoscu frica în ochii femeii. Strigă la băiat şi-l apucă de mână, vrând să-l târască înăuntru, când o văzu pe doamna din trăsură care zâmbea prietenos şi făcea cu mâna. Scăpă consternată mâna copilului şi, după o clipă de ezitare, pe trăsăturile ei obosite se insinuă umbra unui zâmbet. Pentru o clipă pătura deasă de nori păru străbătută de o rază de soare, care avusese puterea să aducă puţină lumină în viaţa tristă a acestor oameni.

După aceea trăsura îşi continuă drumul, iar Malcolm, care privise pe geamul din partea cealaltă, văzu ce făcuse Mary.

— Ce-ţi închipui că faci! strigă la ea. Cum de ţi-a trecut prin cap una ca asta?

Mary tresări.

— Eu… eu i-am salutat pe acei copii, pe marginea drumului…

— Nu este demn din partea dumitale! o puse Malcolm la punct. Cum îndrăzneşti să mă jigneşti în halul acesta?

— Să te jignesc? Cum?

— Încă nu ai înţeles, Mary? Eşti viitoarea soţie a *laird*-ului de Ruthven şi, în această calitate, oamenii trebuie să te respecte şi să se teamă de dumneata.

— Dragul meu Malcolm, răspunse Mary cu un zâmbet suveran, oamenii mă vor respecta şi dacă din când în când le voi acorda câte un zâmbet şi dacă am să le fac semn cu mâna copiilor din goana trăsurii. Dacă „să se teamă“ înseamnă la dumneata că oamenii trebuie să alerge îngroziţi de pe stradă de îndată ce mă apropii de ei, atunci pot să-ţi spun cu toată certitudinea că refuz.

— Ce… ce faci?

— Refuz să mă împăunez în faţa acestor oameni ca stăpână, spuse Mary. Sunt străină în ţara asta şi nădejdea mea este ca Ruthven să devină noua mea casă. Ceea ce nu

se va putea întâmpla decât dacă voi trăi în armonie cu această ţară şi cu oamenii care locuiesc în ea.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, ripostă Malcolm hotărât. Nu pot să cred ce spui, scumpă Mary! Vrei să trăieşti în armonie? Cu aceşti ţărănoi? Se aseamănă mai mult cu animalele decât cu dumneata şi cu mine. Nici măcar nu respiră acelaşi aer ca şi noi. De aceea se vor teme de dumneata şi te vor trata cu respect, aşa cum o fac de demult, de peste opt sute de ani, de când clanul Ruthven a câştigat supremaţia asupra acestui teritoriu.

— Strămoşii dumnitale au pus deci stăpânire pe acest teritoriu, dragă Malcolm?

— Aşa a fost.

— Cu ce drept?

— Cu dreptul celui ales de soartă, răspunse *laird*-ul fără ezitare. A aparţine clanului Ruthven nu înseamnă numai îndatoriri, Mary. E un privilegiu. Privim în urmă spre o tradiţie care merge pe firul istoriei până la Bruce şi la câmpul de luptă de la Bannockburn, unde a fost dobândită libertatea ţării noastre. Ne este hărăzit să domnim, draga mea. Cu cât vei înţelege mai repede acest lucru, cu atât mai bine.

— Vezi, spuse Mary blând, tocmai acest lucru ne deosebeşte. Eu cred că oamenii sunt egali prin natura faptelor şi că Dumnezeu numai de aceea îi alege pe unii dintre ei şi îi înzestrează cu putere şi avuţie ca să-i ajute şi să-i sprijine pe cei mai slabi.

Malcolm se holbă la ea şi nu ştiu pentru o clipă dacă să râdă sau să plângă.

— De unde ai scos teoria asta? o întrebă într-un final.

— Dintr-o carte, răspunse Mary simplu. Scrisă de un american. Expune acolo teza că toţi oamenii sunt egali prin natura lor, înzestraţi cu aceleaşi calităţi şi aceeaşi demnitate.

— Ha! *Laird*-ul hotărâse să râdă, dar nu sună prea sincer. Un american! Te rog, dragă Mary! Toată lumea ştie că aceşti colonişti sunt nebuni. Bine le-a făcut imperiul britanic că i-a lăsat să plece, ca să-şi poată realiza în altă

parte ideile acelea confuze. Vor vedea cât de departe vor ajunge cu ele, dar pe dumneata, draga mea, te-am considerat mai înţeleaptă. Poate ar trebui să stai mai puţin cu nasul în cărţi. O femeie frumoasă ca dumneata…

— Ce are de-a face înfăţişarea mea cu toate acestea, îmi poţi spune? întrebă Mary prompt. Vrei să-mi interzici cititul, dragul meu Malcolm? Să mă transformi într-una din acele aristocrate lipsite de personalitate, care nu ştie să vorbească despre nimic altceva decât despre bârfele de la Curte şi despre haine noi?

Ochii ei scânteiau ca înainte de atac şi Malcolm de Ruthven păru să decidă pentru sine că nu avea sens să se certe cu ea. În schimb, se înclină din nou înainte şi-i făcu semn vizitiului cu bastonul.

Mary privi pe geam şi văzu copacii şi dealurile cenuşii. Nici nu ştia ce o revoltase mai tare: faptul că viitorul ei soţ avea opinii pe care ea le considera învechite şi nedrepte sau faptul că o dată în plus nu fusese în stare să se abţină şi temperamentul ei se dezlănţuise din nou.

Colina de la Cruchie rămase în urmă şi copacii de pe marginea străzii se înmulţiră. În trăsură pătrundea şi mai puţină lumină ca până acum, iar Mary avu sentimentul că umbrele întunecate i se aştern direct pe inimă. Niciun strop de căldură nu degaja ţara aceasta, nici oamenii care o locuiau. Malcolm şedea nemişcat lângă ea, cu chipul ca o mască inertă. Mary se gândi fără tragere de inimă dacă ar trebui să-şi ceară scuze sau nu, când *laird*-ul îi porunci vizitiului să oprească trăsura.

În mijlocul pădurii, care străjuia drumul pe ambele părţi, trăsura se opri.

— Cum te simţi, draga mea? întrebă Malcolm cu obişnuita stăpânire de sine şi detaşare. Mergem o bucată de drum pe jos?

— Cu plăcere. Mary zâmbi reţinut, ca să se dumirească dacă era încă supărat pe ea. El însă nu-i întoarse zâmbetul.

Aşteptară până se dădu jos vizitiul, care deschise uşa şi coborî scara. Atunci se dădură şi ei jos. Mary observă cum picioarele i se afundă în pământul moale. În nări îi

pătrunse mirosul aspru şi reavăn al pădurii.

— Vom merge o bucată de drum pe jos. Aşteaptă-ne aici, îi porunci Malcolm vizitiului. Apoi o conduse pe Mary pe o cărare îngustă, care şerpuia printre brazi înalţi şi stejari, cufundându-se tot mai adânc în desişul verde-întunecat.

— Toate acestea îmi aparţin, spuse din mers. Zona codrului de la Ruthven se întinde de aici până la râu. Niciun alt *laird* din nord nu se poate lăuda cu o pădure mai întinsă.

Mary nu răspunse şi o vreme păşiră în tăcere unul lângă altul.

— De ce îmi spui toate acestea, Malcolm? întrebă Mary într-un târziu. Te temi că nu te-aş aprecia dacă nu ai fi aşa puternic şi bogat?

— Nu. Rămase locului şi o privi pătrunzător. Îţi spun toate acestea ca să ştii să apreciezi ce privilegii şi ce putere dobândeşti fără să faci nimic.

— Fără să fac nimic? Dar eu…

— Nu sunt prost, Mary. Pot să văd că nu eşti de acord cu acest aranjament. Că ai fi preferat să rămâi în Anglia, decât să vii aici în nord şi să te căsătoreşti cu un bărbat pe care nici nu-l cunoşti.

Mary nu răspunse. Ce să fi spus? Orice încercare de a-l contrazice ar fi fost o ipocrizie.

— Pot să te înţeleg foarte bine, o asigură Malcolm, pentru că şi eu simt la fel ca dumneata. Crezi că mie-mi convine să fiu căsătorit cu o femeie pe care nici n-o cunosc, nici n-o iubesc? Pe care nu am văzut-o niciodată în viaţa mea şi pe care mama a căutat-o pentru mine, de parcă ar fi marfă din târg?

Mary plecă privirea. Lui Malcolm probabil îi era limpede că o jignise, dar nu-i păsa.

— Nu, Mary, continuă el cu voce tăioasă. Eu sunt la fel de puţin entuziasmat ca şi dumneata de această convenţie. Îmi pune cătuşe, mă ţine legat, şi-mi creează obligaţii de care nu am nevoie. Înainte de a-ţi plânge de milă, gândeşte-te deci că nu eşti singura care are de suferit de pe urma acestui aranjament.

— Înţeleg, spuse Mary ezitând. Dar, dezvăluie-mi un singur lucru, Malcolm. Dacă dumneata te împotriveşti atât de mult acestui aranjament şi căsătoriei noastre, dacă în interiorul dumitale o urăşti atât de mult şi nu-ţi poţi închipui să vezi tot restul vieţii în mine altceva decât o marfă, care a fost stabilită pentru dumneata, cum de nu te opui planului mamei dumitale?

— Ţi-ar fi pe plac, nu-i aşa? Rânjetul lui era sarcastic şi răutăcios. Atunci ai fi liberă şi te-ai putea întoarce în Anglia, fără să-ţi pătezi în vreun fel reputaţia. Pentru că singurul vinovat aş fi atunci eu, nu-i aşa?

— Fără îndoială că nu, îl asigură Mary, mă înţelegi greşit. Tot ce vreau să spun este…

— Crezi că eşti singura prizonieră în cetatea Ruthven? Crezi cu adevărat că eu sunt liber?

— Dumneata eşti *laird*-ul, nu-i aşa?

— Prin graţia mamei mele, spuse Malcolm cu vocea mustind de sarcasm. Ar trebui să ştii, Mary, că nu sunt un vlăstar legitim al casei Ruthven. Mama m-a adus cu ea în căsnicia ei cu Ruthven, onorabilul meu predecesor şi tată vitreg. Fiul său legitim şi-a pierdut viaţa într-un accident de vânătoare învăluit în mister. Un glonţ rătăcit l-a străpuns şi i-a adus moartea. Aşa am devenit eu *laird* la moartea tatălui meu. Însă, atât timp cât mama este în viaţă, nu am decât dreptul de a administra tot ce este aici. Ea este adevărata proprietară şi stăpână la Ruthven.

— N-am… ştiut, spuse Mary încet, în timp ce îşi dădu dintr-odată seama de ce Eleonore de Ruthven îşi permitea o asemenea atitudine suverană.

— Acum ştii. Dacă în aceste condiţii vei dori şi mai puţin să te căsătoreşti cu mine, nu ţi-aş putea lua în nume de rău decizia. Dacă ar fi după mine, te-aş urca în prima trăsură şi aş scăpa de dumneata. Dar nu am de ales, scumpă Mary. Mama şi-a pus în gând să-mi găsească o soţie şi, dintr-un motiv sau altul, crede că dumneata eşti cea potrivită pentru mine. Eu nu am decât să mă supun, dacă vreau să rămân în continuare *laird* de Ruthven şi domn al acestor ţinuturi. Iar dumneata, scumpă Mary, vei face la fel,

pentru că eu nu am de gând ca, din cauza dumitale sau a oricui altcuiva, să pierd ce mi se cuvine.

Pădurea din jur înghiţi sunetele vorbelor sale şi le făcu să pară ciudat de înfundate. Mary rămase nemişcată în faţa mirelui ei; nu-i venea să creadă că tocmai rostise toate acestea. Încet, foarte încet, deveni conştientă de faptul că nu este altceva decât o marfă năimită la un preţ bun.

Părinţii alungaseră fiica rebelă, ca să nu le mai creeze probleme la Egton; Eleonore o câştigase, ca fiul ei să aibă nevastă şi Ruthven moştenitori; iar, în sfârşit, Malcolm o accepta ca pe un rău necesar, ca să-şi perpetueze statutul şi averea.

Mary lupta cu lacrimile dezamăgirii, care îi urcau în ochi din adâncul sufletului, dar nu le mai putea reprima.

— Scuteşte-mă de lacrimi, spuse Malcolm aspru. E un negoţ în avantajul tuturor. Dumneata, scumpă Mary, eşti cea mai câştigată. Capeţi un nume cu greutate şi o mândreţe de avere. Dar nu aştepta de la mine să te iubesc şi să te respect, chiar dacă mi se va smulge această promisiune.

Apoi se întoarse şi porni pe potecă spre trăsură. Mary rămase singură cu lacrimile sale. Îi venea să-şi tragă palme pentru că îşi făcuse iluzii.

Zilele la Abbotsford şi întâlnirea ei cu Sir Walter Scott îi redeşteptaseră pofta de viaţă, o făcuseră să spere că soarta i-ar putea rezerva mai mult decât o viaţă plină de îndatoriri şi supunere. Acum îi era limpede cât de naivă şi zadarnică fusese această nădejde. Cetatea Ruthven nu avea să-i devină niciodată cămin, iar viitorul ei soţ nu făcea nicio taină din faptul că nici nu o preţuia, nici nu avea vreo afecţiune faţă de ea.

O viaţă în solitudine, iată ce o aştepta.

Fără să vrea, se gândi la oamenii pe care îi văzuse la Cruchie, la expresia de pe chipul tinerei mame. Frica se putea citi în ochii ei şi exact asta simţea şi ea în acest moment.

O frică teribilă…

Când Mary se întoarse la cetatea Ruthven, Kitty nu era acolo. Fusese trimisă la croitoreasă la Inverurie să stabilească vizita lui Mary.

Faptul că nu o găsi pe cameristă, care îi era mai mult prietenă decât slujitoare, ca aceasta s-o consoleze cu felul ei de-a fi vesel şi lipsit de griji, o întristă şi mai tare.

Se prăbuşi obosită pe patul care se afla lângă peretele frontal al încăperii şi, fără să se poată împotrivi, tristeţea, durerea şi dezamăgirea ţâşniră din adâncul sufletului ei şi-şi croiră drum în lacrimi amare, care-i şiroiau pe obraji şi umezeau cearşaful.

Mary nu mai ştia cât timp trecuse de când şedea aşa. Cândva izvorul lacrimilor secă, dar disperarea rămase. Cu toate că Malcolm îi împărtăşise mai mult decât explicit punctul său de vedere, o parte din ea încă mai refuza cu disperare să accepte faptul că viaţa nu avea altceva ce să-i ofere. Era tânără, frumoasă şi inteligentă, o preocupa lumea din jur în toată diversitatea ei. Oare, aceasta să-i fie soarta, să-şi petreacă tot restul vieţii ca soţie neiubită a unui *laird* scoţian, făcându-şi datoria într-o tristeţe continuă?

Printre gânduri pătrunse la ea un zgomot. Cineva bătea la uşă, mai întâi timid, apoi ceva mai tare.

— Kitty? întrebă Mary abia auzit, în timp ce se aşeză şi-şi frecă ochii înroşiţi. Tu eşti?

Nu primi răspuns.

— Kitty? întrebă Mary încă o dată şi se apropie de uşă. Cine e? insistă ea.

— O slujnică, veni răspunsul şoptit, iar Mary trase zăvorul şi deschise uşa, pe care o ferecase, în dorinţa ei de a se izola.

În faţa uşii se afla o femeie în vârstă.

Nu era înaltă, ci mai degrabă firavă, dar din trăsăturile ei palide şi ridate se degaja ceva ce impunea respect. Părul lung, care-i ajungea pe umeri, era alb ca zăpada şi crea un contrast puternic cu rochia neagră pe care o purta. Mary se gândi, fără să vrea, la făptura întunecată pe care i se păruse că o vede la sosirea ei în foişorul cetăţii Ruthven…

— Da? întrebă Mary cu reţinere. Îşi dădu silinţa să ascundă faptul că plânsese, dar vocea fremătând şi ochii înroşiţi o trădau.

Bătrâna privi iritată în jur de parcă s-ar fi temut să nu fie urmărită sau ascultată.

— Copilă, spuse ea apoi şoptit, am venit să te previn.

— Să mă previi? De cine?

— În primul rând, spuse femeia al cărei accent scoţian suna aspru şi sonor, iar vocea, ca şi când ai rupe o bucată veche de piele, să te pun în gardă faţă de acest castel şi de oamenii care trăiesc aici. Însă, mai ales faţă de dumneata însăţi.

— De mine însămi? Bătrâna vorbea în dodii, iar lui Mary i se păru că bătrâna îşi cam pierduse minţile. În ochii ei însă era ceva ce contrazicea acest sentiment; sclipeau ca briliantele şi putea distinge în ei ceva viu şi serios, care nu putea fi trecut cu vederea.

— Trecutul şi viitorul se reunesc, vorbi femeia mai departe. Prezentul, copila mea, este locul în care se îmbină acestea două. Lucruri groaznice s-au petrecut în locul acesta cu mult timp în urmă şi se vor petrece din nou. Istoria se repetă.

— Istoria? Dar…

— Ar trebui să părăseşti locul acesta. Nu e bine pentru dumneata să rămâi aici. E un loc întunecat şi împovărat de blesteme care îţi va întuneca sufletul. Spiritele trecutului încă mai bântuie pe aici. Nu sunt lăsate să se odihnească, de aceea se vor întoarce. O furtună se anunţă, cum nu s-a mai văzut în Highlands până acum. Dacă cineva nu o opreşte, îşi va continua drumul spre sud şi va cuprinde toată ţara.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Mary. Tonul bătrânei şi felul în care o privea îi provocau fiori. Auzise de faptul că locuitorii din ţinutul Highlands îşi ţineau tradiţiile la loc de cinste şi că aspecte din trecut continuaseră să se menţină în acest colţ de ţară. Moştenirea celtică a strămoşilor era temelia unor superstiţii pe care oamenii le cultivau şi care erau purtate mai departe din generaţie în generaţie. Asta

ar fi putut explica anumite lucruri…

— Pleacă, şopti bătrâna ameninţător. Trebuie să pleci, copila mea. Părăseşte locul acesta cât mai repede cu putinţă, înainte de a avea aceeaşi soartă ca şi…

Vorba i se opri dintr-odată.

— Aceeaşi soartă ca şi cine? insistă Mary. De cine vorbeşti?

Bătrâna privi din nou hăituită în jur.

— De nimeni, spuse ea atunci. Acum trebuie să plec. Gândeşte-te la vorbele mele. Spunând aceasta se întoarse, se grăbi de-a lungul coridorului şi la primul colţ se făcu nevăzută.

— Opreşte-te! Aşteaptă! strigă Mary şi alergă în urma ei. Când ajunse însă la colţ, femeia dispăruse deja.

Mary se întoarse gânditoare în odaie. Multe lucruri ciudate se întâmplaseră de la plecarea ei de la Egton. Întâlnirea cu bătrânul acela la Jedburgh, atacul asupra trăsurii, nenorocirea de la pod, întâlnirea cu Sir Walter, discuţia înfricoşătoare cu Malcolm de Ruthven… Mary făcu un bilanţ al acestor evenimente şi i se păru într-adevăr că forţe ale răului îşi vârâseră coada şi-i conduceau viaţa pe făgaşe bizare. Dar, desigur, asta era o prostie. Oricât de mult ar fi respectat Mary veneraţia scoţienilor faţă de patria lor şi istoria acesteia, ştia desigur că toate nu erau decât superstiţii, încercarea de a da un sens acelor lucruri care în mod evident nu aveau nicio noimă.

Ce scop să fi avut moartea crudă a lui Winston la pod? Ce sens să aibă faptul că ea trebuia să-şi petreacă zilele aici, la capătul lumii, şi să se căsătorească cu un bărbat pe care nu îl iubea şi care o privea ca pe o intrusă în viaţa sa?

Mary îşi scutură pletele. Era o romantică şi îi plăcea să creadă că valori precum onoarea, nobleţea şi credinţa existau şi dincoace de trecut, până în zilele acelea. Dar nu era atât de nătângă încât să se teamă de basme cu strigoi şi blesteme întunecate. Bătrâna superstiţioasă n-avea decât să creadă în ele, ea nu.

Întrebarea era doar, cumpăni Mary, de ce nu îi trecea teama, teama pe care o simţea în suflet.

4.

Quentin Hay nu se simţea deloc în largul său, ştiind că trebuie să-l mintă pe abatele unei mănăstiri. Din fericire nu a fost nevoit s-o facă el însuşi.

Sir Walter îl rugase pe abatele Andrew printr-o scrisoare să-i permită nepotului său accesul la biblioteca mănăstirii, deoarece are de realizat nişte cercetări urgente despre istoria abaţiei din Dryburgh, pentru care nu avea suficient material la Abbotsford. Iar abatele, aparent bucuros că Sir Walter îşi schimbase părerea şi se abătuse de la demersul lui iniţial de a elucida misterul semnului runic în formă de spadă, îi permisese cu plăcere.

Aşa se face că, din nou, Quentin se regăsi în bibliotecă, într-o încăpere mică, zugrăvită în alb, care nu avea decât o fereastră prin care pătrundea lumina palidă a soarelui. Pereţii din jur erau tapetaţi cu rafturi pline de cărţi, în cea mai mare parte scrieri religioase, dar şi copii manuscrise ale cronicilor din Dryburgh, precum şi tratate despre ştiinţa vindecării şi a plantelor, necesare în viaţa de zi cu zi la mănăstire. Puţinele volume care nu căzuseră pradă incendiului îşi găsiseră adăpost în rafturile bibliotecii. Dintre copertele lor înnegrite se ridica un miros pătrunzător de foc şi de scrum.

Nepotul lui Sir Walter şedea la masa masivă de lectură, aflată în mijlocul încăperii, şi răsfoia o cronică mănăstirească din secolul al XIV-lea. Îi cerea destul de mult efort să traducă din latina în care era întocmită cronica. Nu era nici pe departe la fel de bun ca şi Jonathan când era vorba de a cerceta şi descifra însemnări vechi.

Evident că nu îi ajungea timpul să citească toate cronicile mănăstireşti care umpleau în total două rânduri de rafturi. Unchiul său îi atrăsese atenţia asupra a ceea ce avea de urmărit: indicii despre semnul runic în formă de spadă şi despre o sectă păgână.

Dacă abatele Andrew ştia într-adevăr mai multe decât voia să recunoască, ar fi putut să însemne că membrii

ordinului mai avuseseră de-a face în trecut atât cu acest semn, cât şi cu secta. Ceea ce ar fi putut să însemne că, pe undeva, prin însemnările vechi, ar fi trebuit să existe indicii în acest sens. Quentin era de părere că nu vor fi fost atât de nătângi călugării încât să lase paginile acelea în cronici, dacă nu voiau să se afle despre toate acestea, dar Sir Walter ripostase că puterea coincidenţei nu este deloc de neglijat şi că vine de multe ori în ajutorul celor însetaţi de adevăr.

Oricum nu ar fi avut sens să încerce să-l lămurească pe Sir Walter de contrariu. Deci Quentin se supuse, iar acum şedea cercetând pagină cu pagină, fără ca vreunul din indiciile căutate să-i sară în ochi.

Munca era istovitoare. În curând nici nu mai ştia cât timp petrecuse aplecat asupra cronicii. Doar lumina schimbătoare a razelor de soare care venea de afară îi arăta că trebuie să fi fost câteva ceasuri.

Între timp i se şi închiseră ochii de câteva ori şi, fără să se poată împotrivi, căzu în episoade scurte de somn. Efortul ultimelor nopţi, în care făcuseră cu schimbul de pază împreună cu slujitorii la conac, se făcea simţit. De fiecare dată când somnul îl biruia şi se afla pe tărâmul nimănui între somn şi veghe, gândurile sale părăseau biblioteca şi călătoreau spre nord spre o tânără domniţă pe numele său Mary de Egton.

Oare cum îi mergea? Cu siguranţă că se întâlnise deja cu viitorul ei soţ, un *laird* bogat, care avea să-i ofere tot ce i se cuvenea unei doamne de rangul ei. Mai mult ca sigur că nu avea s-o mai revadă niciodată – când atât de mult i-ar fi plăcut s-o cunoască mai bine, să-i vorbească, să-i povestească despre lucruri pe care nu le ştia nici unchiul său. Îşi imagina că i-ar fi putut încredinţa orice gând al său şi ar fi găsit înţelegere în ochii aceia blânzi şi prietenoşi. Până şi amintirea acelei priviri tandre îl înfiora.

Fiecare trezire însă îi revela cruda realitate. Mary de Egton plecase şi nu avea să se întoarcă. Quentin îşi repeta aceste cuvinte de fiecare dată cu tărie, ca la următorul somn să cadă din nou în reverie.

Din nou o vedea în faţa ochilor, cu chipul ei delicat, încadrat de părul auriu. O privea cum doarme, un înger care coborâse din ceruri ca să-l viziteze pe el pe pământ. Cât regreta că nu vorbise mai mult cu ea, că nu-i spusese ce simte…

Voci şoptite îl smulseră pe Quentin din visare.

Deschise ochii şi avu nevoie de un moment ca să îşi dea seama că nu se află în camera de oaspeţi la Abbotsford, ci în biblioteca abatelui Andrew. În faţa lui nu se afla cea mai minunată făptură pe care o văzuse vreodată, ci un manuscris vechi de secole, legat în piele.

Doar vocile pe care le auzise în somn erau adevărate. Veneau de alături, din camera de lucru a abatelui.

La început nu-i atrăseseră atenţia lui Quentin. Se întâmpla adeseori ca abatele Andrew să aibă oaspeţi, de obicei era vorba de confraţi, care terminaseră o lucrare, sau când se luau decizii, care necesitau aprobarea lui. Deoarece călugării care trăiau în asceză nu agreau conversaţiile stufoase, nu se schimbau decât informaţiile necesare şi discuţiile erau, în consecinţă, de scurtă durată.

De data aceasta, însă, era altfel.

Pe de o parte, discuţia dura de mai mult timp decât de obicei, pe de altă parte se vorbise o vreme pe un ton normal, apoi vocile vizitatorilor se estompaseră. Aşa, de parcă ar fi avut de păstrat un secret care nu era destinat urechilor străine.

Quentin deveni curios.

Se ridică privind pe furiş la uşa care separa biblioteca de camera de lucru a abatelui Andrew. Podelele erau vechi şi putrede, aşa că trebuia să fie atent să nu se dea în vileag când păşea. O porni precaut spre uşă, şi, cu toate că ştia că nu se cade să spionezi discuţiile altora, se aplecă înainte şi îşi lipi urechea de uşa de lemn, ca să audă ce se vorbeşte dincolo.

La început nu reuşi să înţeleagă mare lucru. Apoi însă, când se concentră, prinse vorbe fără legătură şi mai apoi propoziţii întregi…

— … încă vreo veste. E posibil să se fi întâlnit deja.

— E îngrijorător, veni replica abatelui Andrew. Am ştiut că va veni şi momentul acesta. Acum însă, că a venit, îmi este teamă. De prea multe secole ordinul nostru poartă această povară şi eu recunosc că de multe ori, în tăcere, mă revoltam de ce ne-a fost încredinţată tocmai nouă.

— Nu vă revoltaţi, părinte. Nu trebuie să cedăm. Nu acum. Semnul a apărut. Ceea ce înseamnă că duşmanul a apărut din nou.

— Dacă ne înşelăm? Dacă nu a fost decât o coincidenţă faptul că băiatul a văzut semnul? Dacă în realitate nu a sosit încă vremea să fie văzut?

Quentin amuţi. Vorbeau oare despre el?

— Lucrurile ies la iveală când le vine vremea, Sfinţia Voastră. Nu dumneavoastră aţi spus-o mereu? Nu poate fi nicio îndoială. După atâtea secole, semnul a revenit. Înseamnă că duşmanul se regrupează din nou. Ne aşteaptă ultima bătălie.

O vreme nu se mai auzi nimic. Se făcu o pauză lungă, timp în care Quentin începu să se teamă că s-ar putea să fi fost descoperit.

— Ai dreptate, se auzi în sfârşit vocea şoptită a abatelui Andrew. Nu avem voie să ne îndoim. Nu trebuie să fugim de răspunderea care ne-a fost încredinţată cu atât amar de vreme în urmă. Vremea izbăvirii se apropie, iar noi trebuie să fim mai atenţi şi mai treji ca niciodată. Atacurile de la pod şi asupra casei lui Sir Walter, toate acestea sunt semne care ne-au fost trimise ca să pricepem gravitatea situaţiei şi să facem ce se cuvine.

— Ce să facem, Sfinţia Voastră?

— Este datoria noastră să păstrăm taina şi să avem grijă ca duşmanul să nu o descopere. Întocmai aşa vom face.

— Ce se întâmplă cu ceilalţi? Sunteţi, desigur, la curent cu faptul că şi alţii caută să elucideze misterul.

— Nimeni nu trebuie să afle adevărul, spuse abatele Andrew hotărât. Sunt prea multe la mijloc ca să ne putem permite să ne jucăm cu aceste lucruri. Cunoaşterea acestor taine aduce pierzanie şi moarte. Aşa a fost încă din vremuri străvechi şi aşa va fi din nou, dacă nu luăm

măsurile cuvenite. Misterul nu trebuie să iasă la lumină. Ce este ascuns trebuie să rămână ascuns, indiferent cât de mare ar fi preţul pe care trebuie să-l plătim.

— Atunci să-i informez pe confraţii noştri că a venit vremea mântuirii?

— Aşa să faci. Fiecare dintre ei să se pregătească şi să se gândească la păcatele şi greşelile sale. Acum lăsaţi-mă singur. Doresc să mă rog Domnului să ne dea puterea şi înţelepciunea de a trece prin confruntarea care ne aşteaptă.

— Desigur, părinte.

Se auzi scârţâitul podelelor la trecerea vizitatorilor încălţaţi în sandale, apoi uşa abatelui Andrew se izbi cu putere. Întrevederea se sfârşise.

Quentin era roşu ca focul de la trasul cu urechea. Încetişor se îndepărtă de uşă şi nu scăpă nicicum de sentimentul că va răbufni. Privi hăituit în jur şi ar fi preferat să poată urla în gura mare.

Unchiul său avusese dreptate. Călugării de la Kelso ştiau într-adevăr mai mult decât recunoscuseră. Dar de ce treceau sub tăcere acest lucru? De ce nu-l recunoşteau faţă de Sir Walter? Ce aveau de ascuns abatele Andrew şi confraţii săi?

Probabil era vorba de ceva important, extrem de important. De o povară veche de secole fusese vorba, de un duşman care se ridicase din nou şi pe care călugării îl făceau responsabil de atacul de la pod şi de cel de la Abbotsford. Vorbiseră de un conflict iminent, de timpul rămas, care se scurgea.

Ce înţeles aveau toate acestea?

Mai mult decât discuţia în sine, felul în care fusese purtată aceasta îl transpuse pe Quentin într-o stare de agitaţie. Nu deschis şi pe faţă, ci conspirativ şi şoptit vorbiseră despre aceste lucruri; un străvechi mister pe care îl păstrau, a cărui ieşire la lumină doreau s-o împiedice cu orice preţ.

Semnul de care pomeniseră nu putea fi decât misteriosul semn runic în formă de spadă. Abatele Andrew îi

avertizase în mod special, spunând că e un simbol al răului în spatele căruia se ascund puteri ale întunericului. Dar ce anume să fi fost cu toate acestea? Călugării păreau foarte îngrijoraţi, ceea ce din nou îl nelinişti pe Quentin.

Hotărî să părăsească mănăstirea cât mai repede şi să se întoarcă la Abbotsford. Sir Walter trebuia să afle pe larg de această întrevedere, poate reuşea el să înţeleagă ceva. Îşi adună în grabă ustensilele de scris şi notiţele, pe care le făcuse pentru a părea că întreprinde într-adevăr cercetări pentru noul roman al unchiului său. Apoi puse cronica mănăstirească, pe care o citise la urmă, înapoi pe raft. Ieşi pe uşa care dădea spre coridor şi scoase un ţipăt de spaimă când în faţa lui răsări o siluetă zveltă într-o robă neagră.

— *Master* Quentin, spuse abatele Andrew şi îl privi îngrijorat. Nu te simţi bine?

— B-ba da, onorabile abate, nu vă faceţi griji, reuşi să bâiguie Quentin, în timp ce inima îi bătea cu putere. Tocmai mi-am adus aminte că unchiul meu mă aşteaptă la Abbotsford.

— La ora aceasta? Abatele îl privi mirat. E imposibil să fi terminat cercetările.

— Este adevărat. Dar unchiul are nevoie urgentă de primele informaţii pentru a putea începe cu scrisul. Dacă-mi permiteţi, mă voi întoarce altă dată să continui cercetările în biblioteca dumneavoastră.

— Desigur, spuse abatele şi îl măsură în acelaşi timp cu o privire pătrunzătoare. Biblioteca noastră îţi stă mereu la dispoziţie, *master* Quentin. Îţi este bine? Parcă ai fi hăituit…

— Mi-e bine, îl asigură Quentin la fel de repede şi energic şi, cu toate că era conştient de faptul că nu e politicos, îl părăsi pe abate înclinând din cap în semn de salut şi se grăbi de-a lungul gangului în direcţia scărilor.

— Cu bine, *master* Quentin. Drum bun spre casă, strigă abatele Andrew în urma lui.

Quentin avu senzaţia că privirea călugărului încă mai stăruia asupra sa şi când părăsise de mult lăcaşul şi se afla

în trăsura care-l ducea la Abbotsford.

5.

Se întâlniră din nou, purtătorii robelor negre, la Cercul Pietrelor.

De la ultima lor întâlnire se făcuse lună plină. Răsărise ca un disc palid pe cerul nocturn şi arunca lumina sa lăptoasă asupra decorului straniu.

Adepţii Frăţiei negre, ale cărei rădăcini duceau într-un trecut foarte îndepărtat, se adunaseră iarăşi în jurul mesei de piatră, unde căpetenia lor şedea îmbrăcată într-o robă albă, împresurată de o lumină nepământeană.

— Fraţilor! ridică el vocea, după ce cântul sinistru al adepţilor amuţi. Ne-am adunat din nou, pentru că ziua mântuirii se apropie. Nu mai e mult şi constelaţia, pe care o aşteptăm de atât timp, va fi din nou pe cer.

Mascaţii tăcură. Ura şi lăcomia se zăreau prin orificiile înguste ale măştilor înnegrite de funingine, iar în sufletele lor ardea o nerăbdare sădită acolo cu sute de ani în urmă. Fusese transmisă din tată în fiu, generaţie după generaţie. Cu fiecare deceniu pe care-l traversase, devenise tot mai acută.

— Duşmanii noştri, continuă căpetenia cu voce tare, au înghiţit momeala. Ei cred că uneltesc împotriva noastră şi nu ştiu că în realitate noi suntem aceia care tragem sforile. Am întrebat runele, fraţilor, şi ele mi-au dat răspunsul. Ele mi-au spus că nechemaţii vor fi aceia care vor face lumină.

Printre sectanţi se răspândi o nelinişte şi se auzi un murmur de dezaprobare.

— Dar mi-au mai spus şi că la urmă noi vom fi aceia care vom obţine victoria. Ordinea cea nouă se va prăbuşi şi ceea ce a fost cândva va triumfa din nou la sfârşit. Vechile forţe se vor întoarce şi vor continua ceea ce a fost întrerupt atât timp. Oamenii nu vor înţelege ce întâmplă cu ei, vor fi ca oile pe păşune, cărora nu le pasă ce păstor le

călăuzeşte, atât timp cât au iarbă grasă de păscut. Dar noi, fraţilor, vom fi aceia care vom avea parte de noua ordine şi care vom deţine puterea. Nimeni nu ne va putea opri, fie el nobil, sau chiar rege. Puterea e a noastră şi nimeni nu ne-o va lua.

— Puterea e a noastră, se auzi ca un ecou din rândurile adepţilor. Nimeni nu ne-o va lua.

— Cine crede că luptă împotriva noastră, adăugă căpetenia cu un râs sacadat, ne va ajuta de fapt să obţinem în cele din urmă victoria. Acest lucru vi-l prezic cu la fel de multă tărie cum sunt şi căpetenia acestei frăţii de taină. După ce a fost ascuns vreme de secole, misterul e pe punctul de a fi elucidat. Vremea nu mai e departe, fraţilor. Ziua a fost deja stabilită, iar când luna se va întuneca în noaptea aceea, pentru noi se va ivi începutul unei noi ere.

6.

Sir Walter tăcu.

Urmărise în linişte, aşezat într-un fotoliu de piele din camera sa de lucru, raportul nepotului său. Ascultase povestea lui Quentin despre discuţia tainică a călugărilor şi despre lucrurile ciudate care-i ajunseseră la urechi. Nu pusese întrebări şi nici nu îl întrerupsese. Nici chiar acum, când Quentin îşi încheiase relatarea, Sir Walter nu scoase o vorbă.

Stătea nemişcat în fotoliu şi-şi privea nepotul, cu toate că lui Quentin i se părea că privirea nu i se adresează lui. Mai mult, părea să treacă prin el şi să ajungă undeva în depărtare. Quentin prefera să nici nu ştie ce vedea Sir Walter acolo.

— Ciudat, spuse Sir Walter după minute lungi de tăcere, iar în vocea sa se desluşea o apăsare sumbră şi prevestitoare de rău.

— Am bănuit aşa ceva. Am bănuit că abatele Andrew ştie mai multe decât ne-a spus, că ne ascunde ceva. Acum însă,

că se adevereşte, nici nu-mi vine să cred.

— Am spus adevărul, unchiule, jur, îl asigură Quentin. Fiecare cuvânt a fost întocmai cum ţi-am relatat.

Sir Walter zâmbi, însă nu era zâmbetul acela ştiutor şi superior pe care-l cunoştea Quentin; de data aceasta părea trist, iar peste această resemnare îi era imposibil de trecut cu vederea.

— Trebuie să ierţi un om bătrân, fiule, că inima lui refuză să accepte lucruri pe care mintea le-a înţeles de mult. Sigur că ştiu că nu mă minţi şi cred fiecare cuvânt. Dar mă doare să aflu că abatele Andrew a fost atât de viclean.

— Călugării nu par să acţioneze în numele răului, interveni Quentin. Mai mult, era vorba să-i protejeze pe cei neimplicaţi.

— Să-i protejeze? De cine?

— Nu ştiu, unchiule. Dar mereu se vorbea de ameninţarea unui mare pericol. Un duşman din trecutul întunecat şi păgân. Quentin se înfioră. Iar semnul runic pe care l-am descoperit pare să fie în legătură nemijlocită cu toate acestea.

— Asta mi-a fost limpede din prima clipă de când am văzut focul arzând pe celălalt mal, răspunse Sir Walter sumbru. Am bănuit că există o taină pe care călugării din Kelso nu vor să ne-o împărtăşească, dar nu m-aş fi gândit că neîncrederea lor merge până acolo. Ei ştiu cine se află în spatele crimei asupra lui Jonathan, şi ştiu cine sunt indivizii care ne-au călcat aici la Abbotsford. Cu toate acestea, nu vor să rupă tăcerea.

— E posibil să aibă motive întemeiate, le luă apărarea, cu o anume ezitare, Quentin, care rar îşi văzuse unchiul atât de nervos. Doliul după studentul său şi catastrofa de lângă prăpastie lăsaseră fără îndoială urme, dar nimic din toate acestea nu părea să-l fi lezat atât de tare ca faptul că abatele Andrew şi confraţii săi nu-i acordaseră încredere.

— Ce motiv poţi avea să taci, când e vorba de vieţi omeneşti? răspunse Sir Walter furios. Abatele Andrew şi ai săi au ştiut ce pericol ne pândeşte. Ar fi trebuit să ne

spună, în loc să se piardă în tot felul de insinuări.

— După cum am aflat, a existat o întrevedere între abatele Andrew şi inspectorul Dellard, îi aminti Quentin. Poate că abatele i-a spus atunci lui Dellard anumite lucruri şi i-a interzis să le răspândească. Poate că acesta este motivul pentru care Dellard a fost atât de laconic.

— Poate, poate... îl imită Sir Walter şi se ridică energic. M-am săturat să mă mulţumesc cu speculaţii haotice şi insinuări, în timp ce noi toţi poate ne aflăm în mare pericol.

— Ce ai de gând, unchiule?

— Am să mă duc la Kelso, să-l provoc pe abatele Andrew la o discuţie. Să ne spună ce ştie despre acest semn runic, sau să nu ne spună, dacă nu crede de cuviinţă. Dar îl voi face să înţeleagă că nu apreciez postura de minge într-un joc ale cărui reguli le stabilesc alţii. Indiferent ce argumente ar aduce în apărarea lui, fie rune, semne misterioase sau altele asemenea, nu mă voi mai lăsa intimidat.

— Dar, unchiule! Nu te gândeşti că abatele are motive întemeiate să nu ne spună despre lucrurile acestea? Poate că într-adevăr avem de-a face cu forţe care se sustrag puterii noastre de control şi care nu pot fi înfruntate cu mijloace tradiţionale.

— Ce anume, nepoate? Ironia din vocea lui Sir Walter era imposibil de ascuns. Iar începi cu teoriile tale despre forţe supranaturale? Ai ascultat iarăşi poveşti cu fantome? Te asigur că duşmanii cu care avem de-a face nu sunt fantome, ci oameni în carne şi oase. Indiferent ce intenţii ar avea aceşti oameni, nu au nicio legătură cu vrăji ancestrale sau blesteme întunecate. Lucruri de genul acesta nu există. De la începutul lumii sunt mereu aceleaşi lucruri care împing oamenii să se ridice împotriva semenilor lor: dorinţa de a ucide şi de a face avere, fiule. Nimic altceva. Aşa a fost dintotdeauna, încă din vremea strămoşilor noştri, şi nu s-a schimbat nimic până în ziua de azi. Oamenii pot folosi runele şi alte profeţii pentru a-şi legitima nelegiuirile, dar toate acestea nu sunt decât

scamatorii şi vrăji putrede.

— Aşa crezi cu adevărat, unchiule?

Sir Walter îşi privi nepotul. Când văzu expresia înfricoşată din privirile lui i se mai domoli furia.

— Da, Quentin, întări el. Asta cred cu adevărat. Trecutul, pe care-mi place aşa de mult să-l evoc în romanele mele, e în urma noastră. Viitorul aparţine raţiunii, ştiinţei, progresului şi civilizaţiei. Nu lasă loc de superstiţii. Toate acestea sunt de mult în urma noastră şi nu putem nici opri, nici întoarce înapoi roata timpului. Indiferent ce s-ar afla în spatele a toate acestea, nu are nimic de-a face cu vrăjitoria sau cu magia neagră. E opera unor oameni, fiule. Nimic mai mult. Este întocmai ceea ce îi voi spune abatelui Andrew.

Quentin vedea îndârjirea amară de pe chipul unchiului său şi ştia că ar fi fost inutil să încerce să-l reţină. Pe de altă parte, nici nu şi-ar fi dorit acest lucru, deoarece perspectiva lui Sir Walter asupra lucrurilor părea nu numai raţională, ci şi mai puţin neliniştitoare decât ceea ce auzise Quentin la mănăstire.

Hotărî să-şi însoţească unchiul la Kelso şi-l urmă pe coridor unde îi întâmpină vătaful.

— Sir! strigă el înspăimântat.

— Sărmanul meu Mortimer, spuse Sir Walter văzându-l pe bătrânul vătaf în starea aceea de agitaţie. Ce ţi s-a arătat?

— O întreagă divizie de dragoni înarmaţi, Sir, răspunse Mortimer cu vocea sugrumată de emoţie. Tocmai au pătruns în curtea interioară. Englezul e şi el cu ei.

— Inspectorul Dellard? întrebă Scott mirat.

— Aşa este, Sir, şi doreşte urgent să vă vorbească. Ce să-i spun?

Sir Walter se gândi o clipă şi schimbă o privire discretă cu Quentin.

— Spune-i inspectorului că îl aştept în camera mea de lucru, îi comunică într-un târziu vătafului. Anne să ne aducă ceai şi prăjituri. Oaspetele nostru nu trebuie să aibă sentimentul că noi, cei din nord, nu avem maniere.

— Da, Sir, spuse Mortimer şi se îndepărtă.

— Oare ce vrea Dellard? întrebă Quentin.

— Nu ştiu, nepoate, răspunse Sir Walter, ai cărui ochi mici luceau ironic, dar dacă soarta ne scoate din mânecă un asemenea as, nu ar trebui să-l ratăm atât de uşor. Cu ceea ce ştim de la abatele Andrew, ar trebui să avem destule argumente pentru a-l pune puţin sub presiune pe bunul nostru inspector. Poate Dellard devine mai vorbăreţ în legătură cu acest caz…

După cum se arăta, Dellard părea să nu-i fi luat în nume de rău lui Sir Walter divergenţele de opinie de la ultima întrevedere. Inspectorul afişa din nou vechea superioritate când păşi în camera de lucru a lui Sir Walter şi se aşeză pe locul oferit de gazdă.

— Vă mulţumesc, Sir, spuse el, când una dintre servitoare îi servi pe o tavă ceai proaspăt şi prăjituri. E liniştitor să vezi că civilizaţia a pătruns până aici. Cu toate că ultimele evenimente par să dovedească altceva.

— Aţi aflat ceva? întrebă Sir Walter, care preferase să rămână în picioare şi acum îi aruncă vizitatorului o privire sceptică de sus.

— S-ar putea spune aşa, da. Dellard aprobă din cap, luă o gură din ceaiul fierbinte *Earl Grey.* Am reuşit să-l identific pe omul care a tras în nepotul dumneavoastră în noaptea aceea.

— Adevărat?

— Numele său este Henry McCabe. Cum bine aţi spus, e dintr-un alt ţinut, de aceea identificarea a durat atâta. Localitatea sa de domiciliu este Elgin, departe, în nord. Făcea parte dintr-o bandă de răsculaţi, care de mult făcea prăpăd, iar acum şi-a extins aria de activitate, după cum se vede, şi spre sud. Vedeţi deci, Sir Walter, facem progrese.

— Sunt impresionat, spuse gazda de la Abbotsford, dar nu părea sincer. Ce semnificaţie are semnul runic? Aţi aflat ceva ce puteţi să-mi spuneţi şi în această chestiune?

— Regret. Între două înghiţituri de ceai, Dellard scutură capul. În momentul de faţă investigaţiile nu-mi permit să

vă spun lucruri mai precise despre acest aspect. Pare însă că…

— Scutiţi-mă de asta, inspectore, îi reteză Scott brusc discursul. Scutiţi-mă de alte fraze goale şi ocolişuri, dacă în cele din urmă nu doriţi decât să-mi ascundeţi adevărul.

Dellard îl privi degajat.

— Iar începeţi? Am crezut că am lăsat de mult în urmă povestea cu pricina.

— Nici vorbă, onorabile inspector. Povestea va continua până îmi veţi spune în sfârşit adevărul despre acei nelegiuiţi. Nu sunt tâlhari obişnuiţi, nu-i aşa? Nici nu şi-au ales la întâmplare semnul runic în formă de spadă ca să-i reprezinte. E mai mult în spatele poveştii acesteia, iar eu vreau în sfârşit să deţin o certitudine. De ce anume a dat nepotul meu când a descoperit semnul acesta? De ce a fost incendiată biblioteca? Ce legătură au călugării din Kelso cu toate acestea? De ce mi-e ameninţată viaţa?

— Multe întrebări, constată Dellard.

— Aşa este. Am sentimentul că răspunsul la aceste întrebări se află în trecut. Avem de-a face cu o taină care depăşeşte limitele unui simplu caz de crimă, nu-i aşa? Deci, pentru numele lui Dumnezeu, rupeţi odată tăcerea!

Dellard şedea tăcut în fotoliu. Cu o mişcare liniştită a mâinii duse din nou ceaşca de porţelan la buze şi luă o altă înghiţitură de ceai. Atât de încet, încât lui Quentin i se păru ca o provocare; apoi aşeză în acelaşi ritm ceaşca pe măsuţa alăturată şi nu dădu nici cel mai mic semn că s-ar lăsa intimidat de privirea iscoditoare a lui Sir Walter.

— Doriţi răspunsuri, Sir? întrebă el.

— Mai mult ca orice, îl asigură Sir Walter. Vreau să ştiu în sfârşit unde ne aflăm.

— Mă rog, fie. Atunci am să vă spun de discuţia purtată cu abatele Andrew, superiorul mănăstirii din Kelso. Cu toate că m-a rugat să nu dezvălui nimănui, sub nicio formă cele discutate, în cazul dumneavoastră am să fac o excepţie. În definitiv, dumneavoastră sunteţi, dacă pot să mă exprim aşa, personajul principal în jocul acesta.

— Personajul principal? Într-un joc? Ce să înţeleg din

asta?

— Aveţi dreptate, Sir Walter. Autorii crimelor şi atacurilor din săptămânile trecute nu sunt într-adevăr răsculaţi obişnuiţi. Sunt sectanţi care fac parte dintr-o conjuraţie secretă străveche.

— O conjuraţie, repetă Quentin ca un ecou şi i se tăie respiraţia, în timp ce un fior rece îi trecea pe şira spinării.

— Rădăcinile sectei, continuă Dellard, ajung departe în trecut. Exista pe când civilizaţia încă nu ajunsese în acest ţinut aspru, cu mult înainte de romani, în vremuri întunecate. De aceea adepţii acestei conjuraţii secrete nu iau în considerare legile în vigoare şi practică ritualuri păgâne. Acesta este motivul pentru care abatele Andrew nu-i scapă din priviri. Ordinul său e legat printr-o veche duşmănie de această sectă secretă.

— Iar semnul runic în formă de spadă? voi să ştie Sir Walter.

— E din vechime semnul de recunoaştere al sectanţilor. Blazonul, dacă vreţi.

— Înţeleg. Aceasta explică şi reacţia abatelui Andrew când i-am arătat semnul runic. Dar, la ce bun toate aceste avertizări şi misterele de tot felul? Conjuraţia secretă poate fi veche, dar toate acestea sunt doar scamatorii şi superstiţii. Cu o divizie de dragoni călare ar trebui să se poată pune rapid capăt unei asemenea ameninţări.

— Mi-aţi reproşat odată că minimalizez cazul, Sir, adăugă Dellard cu un zâmbet blajin. Acum sunt nevoit să vă întorc reproşul. Pentru că această conjuraţie nu e deloc o bandă de sectanţi. E o mişcare cu o mulţime de adepţi în nord. După cum sigur ştiţi, superstiţia e, în ciuda vremurilor noastre moderne, răspândită în rândurile populaţiei de aici şi amintirea vechilor ritualuri păgâne e la loc de cinste. La aceasta se mai adaugă şi furia poporului cu privire la strămutări. Numeroşi ţărani alungaţi de pe pământurile lor au aderat la această mişcare. Ca să iasă cât mai puţin posibil la iveală din această stare de fapt, am primit misiune de la cel mai înalt nivel să trec toată chestiunea sub tăcere şi să nu divulg nimănui nimic, nici

dumneavoastră, Sir Walter. Acum poate înţelegeţi atitudinea mea.

Sir Walter schiţă din cap că înţelege; părea că minimalizase într-adevăr problema.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu voiam să vă împing între ciocan şi nicovală, domnule inspector. Însă familia şi căminul meu sunt ameninţate, şi atât timp cât nu ştiu din ce direcţie vine pericolul, nu pot să fac nimic ca să-l împiedic.

— Pericolul, Sir Walter, ne ameninţă din mai multe direcţii. Pentru că, din câte am aflat, sectanţii v-au declarat duşmanul lor de moarte.

— Pe mine? Stăpânul din Abbotsford făcu ochii mari.

— Da, Sir. Acesta este motivul pentru care studentul dumneavoastră a trebuit să moară. Acesta este şi motivul pentru care am fost trimis la Kelso pentru a conduce investigaţiile. Credeţi într-adevăr că ar fi fost trimis un inspector de la Londra dacă ar fi fost vorba de un caz obişnuit de crimă?

Sir Walter aprobă.

— Trebuie să recunosc că mi-am pus această întrebare.

— Pe bună dreptate, Sir. Singurul motiv pentru care am fost trimis e că aceşti oameni vă ameninţă cu moartea şi pentru că aveţi la Curte şi printre guvernanţi prieteni influenţi. Am fost trimis în această zonă de hotar ca să-i anihilez cât mai rapid cu putinţă pe sectanţi. Mi s-a lăsat mână liberă în alegerea mijloacelor, şi anume din cauza dumneavoastră. Am avut misiunea să vă păzesc pe dumneavoastră şi pe familia dumneavoastră, cu orice preţ. Din păcate, nu mi-aţi uşurat întotdeauna munca, şi, din păcate, nici eu nu mi-am făcut întotdeauna datoria aşa cum v-aţi fi aşteptat de la mine.

— Din cauza mea? întrebă Sir Walter ca şi căzut din lună, nevenindu-i să creadă că toată povestea aceasta se învârtea în jurul persoanei sale. Jonathan a murit din cauza mea?

— Aceasta este tactica sectanţilor. Îşi aleg victimele cu foarte multă grijă. Apoi le pun ştreangul şi le împing încet

scaunul de sub picioare. Sărmanul Jonathan a fost prima victimă. Dumneavoastră, *master* Quentin, ar fi trebuit să fiţi cea de-a doua. Iar la pod ar fi trebuit pesemne să fie Sir Walter însuşi. Numai unei împrejurări fericite îi datorăm faptul că nu s-a întâmplat aşa.

— Unei împrejurări fericite, repetă Sir Walter. Un nevinovat şi-a pierdut viaţa şi două femei tinere erau pe punctul de a se nenoroci. Asta numiţi dumneavoastră o întâmplare fericită?

— Având în vedere circumstanţele, da, răspunse Dellard aspru. Am ştiut tot timpul în ce pericol vă aflaţi, de aceea nu am vrut să porniţi investigaţii pe cont propriu şi să vă expuneţi cu întreaga familie unui pericol şi mai mare. Din păcate nu m-aţi ascultat, de aceea s-a ajuns în noaptea aceea la atacul asupra proprietăţii dumneavoastră. Oamenii mei erau în acel moment la Selkirk, pentru a urmări un indiciu care ne-a fost furnizat. Privind în urmă, e limpede că a fost vorba de o diversiune. De aici se poate deduce cât de vicleană e partea adversă.

— Înţeleg, spuse cu glas surd Sir Walter, a cărui minte, care altminteri funcţiona logic, părea că tocmai făcea o pauză. În cele din urmă nepotul, în ciuda temerilor pe care i le provoca întreaga chestiune, avu o obiecţie justificată.

— Un lucru nu înţeleg, spuse el. De ce să-şi facă aceşti sectanţi tocmai din unchiul meu o ţintă? Toată lumea îl cunoaşte şi ştie cât de mult se implică pentru problemele Scoţiei. E un patriot onorabil, care…

— V-a străbătut vreodată gândul, *master* Quentin, că s-ar putea ca nu toţi compatrioţii dumneavoastră să fie de aceeaşi părere? Există şi voci care susţin că unchiul dumneavoastră face front comun cu englezii şi trădează Scoţia în numele Coroanei.

— Dar e o prostie.

— Nu-mi spune mie acest lucru, tinere. Spune-le acestor revoluţionari însetaţi de sânge. Sectanţii sunt cu toţii oameni care nu au ce pierde. În disperarea lor ţin cu dinţii de o superstiţie, ucid şi incendiază în numele unui vechi semn runic. Cu argumente şi explicaţii nu le poţi veni de

hac, numai cu mâna de fier a legii.

— Dar nu ştiţi ce a făcut unchiul meu pentru poporul acesta?

— Majoritatea oamenilor nu ştiu nici să citească, nici să scrie, stimate *master* Hay. Nu percep decât ce se vede cu ochiul liber: faptul că unchiul dumitale este la englezi, mai ales în cercurile marii nobilimi, un oaspete îndrăgit, ceea ce îl face trădător al poporului scoţian.

— Imposibil, e tot ce spuse Quentin. I se păru că unchiul său arată dintr-odată obosit şi abătut. Sir Walter se lăsă lipsit de vlagă pe scaunul de la masa de scris.

— Eu, trădător! Cum pot gândi unii oameni aşa? Sunt patriot, în venele mele curge sânge scoţian. Toată viaţa mea am luptat pentru drepturile şi cauza poporului scoţian.

— Poate, Sir, interveni Dellard, dar datorită cooperării cu Coroana şi a activităţii dumneavoastră la Curtea Supremă, aţi devenit probabil suspect.

Sir Walter suspină de parcă ar fi avut dureri.

— Intenţia mea nu a fost decât să îmbunătăţesc poziţia compatrioţilor mei în interiorul imperiului şi să readuc în discuţie poporul şi cultura scoţiană.

— Din păcate răsculaţii văd aceste lucruri cu totul altfel. În concepţia lor, aţi vândut Scoţia englezilor, cum îşi vinde o târfă trupul. Vocabularul inspectorului era oricum numai elegant nu şi, la fiecare vorbă a sa, Sir Walter se chircea ca sub o lovitură de bici.

— Aceasta nu a fost niciodată intenţia mea. Nu am vrut decât ce e mai bun pentru poporul meu.

— Dumneavoastră ştiţi acest fapt, Sir, şi eu îl ştiu, desigur. Dar sectanţii, nu. Apropiata vizită a Maiestăţii Sale, regele, la Edinburgh, nu a contribuit deloc la ameliorarea situaţiei.

— Vizita Maiestăţii Sale? Sir Walter ridică privirea. De unde ştiţi de ea? Pregătirile sunt strict confidenţiale.

Dellard zâmbi.

— Sunt inspector al Coroanei şi responsabil pentru siguranţa ţării, Sir. Am acces, la Londra, în cele mai înalte

cercuri ale guvernanţilor şi ştiu, desigur, când Maiestatea Sa pregăteşte o vizită oficială.

— Regele George plănuieşte o vizită? întrebă Quentin mirat. La Edinburgh?

Sir Walter aprobă.

— E un act de o importanţă istorică uriaşă, căruia guvernul îi acordă o semnificaţie enormă pentru armonia internă a ţării noastre. Din acest motiv am fost delegat eu, un scoţian, să mă ocup de pregătirea vizitei.

— De ce nu mi-ai spus nimic pe această temă? întrebă Quentin.

— Pentru că Maiestatea Sa a subliniat că doreşte ca pregătirile să se desfăşoare confidenţial. Treptat îmi dau seama de ce.

— Sectanţii, întări Dellard. Poliţia se teme de o revoltă la Edinburgh şi de aceea a fost recomandată confidenţialitatea totală. Dar, după toate cele întâmplate, se pare că răsculaţii au cunoştinţă de vizita plănuită, iar furia lor se îndreaptă acum înspre dumneavoastră, Sir.

— Înţeleg. Sir Walter dădu din cap edificat. De ce nu mi-aţi spus nimic în acest sens?

— Pentru că mi s-a interzis. S-a considerat că lucrul cel mai bun e să nu vă neliniştim inutil.

— Sau am fost mai mult o momeală convenabilă? iscodi Sir Walter, care părea să-şi fi găsit vechea ironie.

Dellard îşi ţuguie buzele.

— Văd, Sir, că e greu să fiţi dus cu zăhărelul. Într-adevăr, protecţia persoanei dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră nu este singura misiune care mi-a fost încredinţată de la Londra. Am fost trimis şi să dau de urma bandei şi să pun punct nelegiuirilor acesteia. Altminteri vizita Maiestăţii Sale nu se va putea desfăşura conform planului.

— Vizita trebuie să aibă loc, spuse Sir Walter insistent. E un semnal important pentru viitorul ţării noastre. Protocolul la care lucrez acum prevede ca Maiestatea Sa să fie primit la Edinburgh Castle şi decorat cu însemnele regale ale domnitorilor scoţieni.

— Cu ce însemne? întrebă Quentin. Spada regelui a dispărut de mult, nu?

— Aşa este, admise Sir Walter, dar protocolul prevede un act ceremonial în care Maiestatea Sa să fie proclamat rege al popoarelor noastre reunite. Ar putea fi începutul unui viitor nou, paşnic, în care englezii şi scoţienii să împletească o istorie comună. Avem nevoie de şansa asta, Dellard. Poporul meu are nevoie de ea. Această vizită trebuie să aibă loc cu orice preţ.

— La Londra la fel se consideră, de aceea se pune atât de mare preţ pe anihilarea răsculaţilor. Regret că v-am folosit abuziv ca momeală, Sir Walter, dar în împrejurările acestea n-am avut de ales.

— Nu v-aţi făcut decât datoria ca ofiţer şi ca patriot, îl asigură Sir Walter. Mai mult, vă rog să-mi iertaţi insistenţa. Nu din vina dumneavoastră, ci din inconştienţa mea mi-am pus în pericol casa şi familia.

— Vă înţeleg foarte bine, Sir. În locul dumneavoastră, probabil aş fi făcut la fel. Dar în situaţia de faţă, pot să vă propun să-mi urmaţi pe viitor indicaţiile?

Sir Walter dădu din cap aprobator, mai întâi ezitând, apoi foarte hotărât.

— Ce-mi cereţi?

— Propun, se exprimă inspectorul mai diplomatic, să părăsiţi Abbotsford împreună cu familia.

— Să întorc spatele proprietăţii de la Abbotsford? Propriei mele case?

— Numai până îi prindem şi îi judecăm pe sectanţi, se grăbi Dellard să explice. Graţie indiciilor primite de la abatele Andrew, am speranţe să-i prindem în curând pe nelegiuiţi. Însă până ajungem în acel moment, aş prefera să vă ştiu pe dumneavoastră cu familia în siguranţă, Sir Walter. Din câte ştiu, aveţi o casă la Edinburgh…

— Este adevărat.

— Atunci propun să vă retrageţi cu familia acolo şi să aşteptaţi până când se clarifică situaţia. La Edinburgh nu aveţi de ce vă teme. În oraşe nu se încumetă să acţioneze nelegiuiţii.

Sir Walter îl privi pe inspector ca pe un străin.

— Deci, să ne refugiem? Să ne lăsăm intimidaţi de teroarea semănată de aceşti ucigaşi nelegiuiţi?

— Numai pentru scurt timp şi nu din laşitate, ci pentru a vă proteja familia. Vă rog, Sir, fiţi rezonabil. În ultimele nopţi a fost probabil linişte numai pentru că am postat fără ştirea dumneavoastră dragoni pe toate căile de acces spre proprietatea dumneavoastră. Nu mă pot lipsi însă de ei pe termen lung. Am nevoie de ei în lupta împotriva sectanţilor. Sigur că nu pot să vă oblig să plecaţi, dar, dacă rămâneţi, nu pot să vă garantez în continuare securitatea. Aşa că gândiţi-vă bine ce faceţi. V-am spus adevărul şi am jucat cu cărţile pe faţă, şi aş aprecia ca dumneavoastră să faceţi la fel şi să-mi spuneţi ce intenţii aveţi.

Se făcu o pauză lungă, în care Sir Walter privi în jur fără ţintă şi fără să scoată un sunet. Quentin îşi putea imagina vag ce-i trecea prin cap unchiului său şi era bucuros că nu se afla în pielea acestuia.

Trebuia luată o decizie de care ar fi putut depinde binele întregii familii. Dacă Sir Walter hotăra să rămână la Abbotsford, ei toţi ar fi putut deveni victimele unui nou atac barbar. O dată reuşiseră să alunge atacatorii – a doua oară cu siguranţă nu ar mai fi fost la fel de uşor. Dacă, în schimb, Sir Walter ar fi eliberat ringul, le-ar fi dat de înţeles răsculaţilor că se pleacă în faţa puterii lor, iar cine-l cunoştea pe stăpânul de la Abbotsford ştia că o asemenea înfrângere era tocmai opusul convingerilor sale. În plus, ar fi trebuit să lase în urmă biblioteca şi camera de lucru; posibilităţile care-i stăteau la dispoziţie la Edinburgh pentru a-şi continua activitatea – cu care rămăsese oricum în urmă – erau reduse în comparaţie cu cele de la Abbotsford.

Deci ce se va decide?

Deşi Quentin, care tocmai se desprinsese din umbra familiei sale, era oricum altcumva decât entuziasmat de întoarcerea la Edinburgh, spera totuşi ca unchiul său să ia în considerare alternativa aceasta. Să cauţi în cărţi mistere era una; să te pui cu răsculaţii însetaţi de sânge, cu totul

altceva. Cu toate că se vedea pe chipul său ce greu îi este să ia o decizie, ajunse şi Sir Walter la aceeaşi concluzie.

— Bine, spuse el. Mă supun stăpânirii. Nu din pricina mea, ci a soţiei, a familiei şi a acelor oameni care se află în slujba mea. Nu pot să-mi asum răspunderea ca aceştia să plătească mândria şi încăpăţânarea mea cu viaţa.

— O decizie înţeleaptă, Sir, spuse Dellard admirativ, iar Quentin răsuflă uşurat. Ştiu că sunteţi un om de onoare, care nu face cu uşurinţă un asemenea pas. Dar pot să vă asigur că nu e nimic dezonorant în a părăsi câmpul de bătălie, dacă astfel poţi să protejezi oameni nevinovaţi.

— Ştiu, inspectore. Dar înţelegeţi, desigur, că în momentul de faţă asta nu mă consolează. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc, şi poate casa de la Edinburgh este locul potrivit pentru o asemenea îndeletnicire.

— Sunt absolut convins. Dellard dădu din cap aprobator, se ridică din fotoliu şi se apropie de masa de lucru pentru a-l saluta pe Sir Walter la plecare.

— Cu bine, Sir. Am să vă ţin la curent cu mersul anchetei şi am să trimit un mesager de îndată ce capii hoardelor vor fi prinşi şi anihilaţi.

— Mulţumesc, spuse Sir Walter, cu un ton vlăguit şi resemnat.

Inspectorul îşi luă rămas-bun şi de la Quentin şi se întoarse să plece. Credinciosul Mortimer îl conduse de-a lungul coridorului şi prin hol spre ieşire, unde îl aşteptau dragonii.

Niciunul dintre ei, nici Sir Walter, nici Quentin şi nici bătrânul vătaf, nu văzură rânjetul mulţumit care îşi făcu loc pe chipul lui Charles Dellard.

7.

Nimic nu se schimbase.

Mary petrecuse încă de acasă, de la Egton, nenumărate

ceasuri inutile pe la baluri plictisitoare şi recepţii, ascultând conversaţia lipsită de duh a unor oameni care, pe baza genealogiei lor, se considerau privilegiaţi: tinere, a căror unică temă de discuţie erau ultima modă de la Paris şi ultimele bârfe de la Londra, şi tineri, care nu realizaseră nimic altceva în viaţă decât să moştenească averea pe care o strânseseră părinţii şi strămoşii lor, şi al căror stil de abordare îl considerase mereu jignitor.

Trebuia să recunoască faptul că numărul tinerilor care roiseră în jurul ei pentru a fi trecuţi în carneţelul de bal se redusese drastic de când făcuse public faptul că urma să devină soţia lui Malcolm de Ruthven. În toate celelalte privinţe însă, totul devenise cu mult mai rău.

Familia Ruthven dădea un bal în cinstea lui Mary şi spre a-i ura cum se cuvine bun-venit în noua ei patrie, după cum i se spusese. În realitate însă era vorba de o nouă ieşire în public a lui Eleonore şi a fiului ei, în uriaşa sală a cavalerilor de la cetatea Ruthven, în faţa întregii nobilimi din zonă.

Toţi străluceau şi se lăudau cu averea lor, se pierdeau în conversaţii stupide despre nimicuri şi spiritele se încingeau, discutând pe marginea unor teme care pe Mary nu o interesau. Părea că viaţa adevărată, reală, nu avea acces la evenimente mondene precum acesta. Prin plecarea de la Egton sperase să scape măcar de acest aspect neplăcut al vieţii sale, dar se înşelase. Nobilii din Highlands nu erau cu nimic mai puţin blazaţi, sau mai puţin snobi, decât cei de acasă. Numele lor probabil sunau altfel şi pesemne îşi dădeau toată silinţa să-şi ascundă accentul scoţian, pe care-l considerau bucolic şi insolit. Dar, în esenţă, erau aceleaşi discuţii, aceleaşi feţe plictisitoare şi aceleaşi îngrădiri ca la Egton.

— Aici, copila mea, spuse Eleonore de Ruthven şi o luă pe Mary de braţ pentru a o îndrepta uşor spre un alt grup de oaspeţi, aflat lângă ringul de dans, unde invitaţii afişau o expresie de aroganţă şi încremenire, în timp ce orchestra interpreta un menuet. Despre vals şi alte dansuri noi, care erau la modă pe continent, părea să nu fi auzit pe-aici

nimeni.

— Lord Cullen, deschise Eleonore discuţia cu vocea ei tăioasă, îngăduiţi-mi să v-o prezint pe Mary de Egton, logodnica şi mireasa lui Malcolm.

— Încântat. Cullen, un bărbat de şaizeci şi ceva de ani, care purta o perucă pudrată la uniforma de paradă, făcu o plecăciune. După nume sunteţi englezoaică, Lady Mary?

— Este adevărat.

— Atunci cu siguranţă mai aveţi unele probleme de adaptare la vremea aspră şi obiceiurile de aici din Highlands.

— Nu neapărat, spuse Mary şi se strădui să zâmbească. Logodnicul meu şi mama sa îşi dau toată silinţa ca eu să mă simt ocrotită şi să nu-mi lipsească nimic din ceea ce ar putea să-mi stârnească dorul de casă.

Râsul Eleonorei sună artificial, părând mai degrabă cotcodăceala unei găini. Mary nu putea suporta ipocrizia şi se întoarse cu spatele. În zadar căuta în învălmăşeala de peruci, tunici şi rochii împodobite cu pene o faţă umană. În jur nu descoperi decât paloare acoperită cu pudră, care – aşa i se păru – trebuia să mascheze faptul că prea puţini dintre cei prezenţi mai deţineau un suflet cu adevărat viu.

— Ah, scumpă Mary! Aici erai!

Fără să vrea, ajunsese în apropierea cercului în care Malcolm se întreţinea cu alţi tineri *lairds* şi *landlords.* Privirile lacome şi insinuante, pe care unii dintre ei le aruncau spre Mary, arătau că tinerii domni nu erau nici pe departe aşa de civilizaţi şi distinşi cum voiau să pară.

— Tocmai vorbeam despre una din temele dumitale preferate, spuse Malcolm rânjind, care abia dacă mai vorbise cu ea de la incidentul din pădure.

— Care ar putea fi aceea? întrebă Mary şi zâmbi nesigur. Trebuia să păstreze aparenţele cumva, pentru a supravieţui acestei seri, se gândi ea.

— E adevărat că vă împotriviţi acţiunii de strămutare din Highlands, milady? întrebă un tânăr domn, care abia dacă avea vreo douăzeci de ani şi pe al cărui creştet se revărsa o coamă de păr roşu. Statura sa robustă avea ceva rural;

dacă strămoşii săi nu ar fi ajuns cu secole în urmă să facă avere, şi-ar fi câştigat pesemne existenţa lucrând în vreun grajd, sau pe câmp sub cerul liber.

Mary nu-şi cumpăni prea mult răspunsul. Suportase atâta ipocrizie în acea seară şi se făcuse ea însăşi părtaşă la aceasta, încât se afla într-o proastă dispoziţie sufletească. Nu putea să se mai prefacă. Nu când era vorba de convingerile ei.

— Da, spuse de aceea fără ocolişuri. Dumneavoastră v-ar plăcea să fiţi alungat din ţara dumneavoastră şi să vi se dea foc la acoperişul de deasupra capului, dragă domnule…?

— McDuff, se prezentă roşcatul. Henry McDuff. Sunt cel de-al doilea *laird* din Deveron.

— Ce bine de dumneavoastră, spuse Mary zâmbind. Cu siguranţă aţi luptat cu vitejie în multe războaie şi aţi dobândit multe onoruri în luptă pentru a ajunge în posesia privilegiilor dumneavoastră.

— Bineînţeles că nu, o corectă McDuff, care nu sesiză că Mary se amuza pe seama lui. Străbunicul meu a făcut fapte de vitejie. S-a aflat de partea potrivită în bătălia de la Culloden şi i-a asigurat astfel familiei noastre o dată pentru totdeauna putere şi avuţie.

— Înţeleg. Dumneavoastră, stimate McDuff, aveţi ambiţia de a-i călca pe urme luptând împotriva compatrioţilor dumneavoastră. Din păcate nu sunteţi la fel de viteaz. Pentru că pe vremea lui, lupta se dădea cu conducătorii de clan şi soldaţi, acum nu sunt decât nişte bieţi ţărani.

— Nu se poate compara, se revoltă cel apostrofat. Ţăranii aceştia ne-au ocupat ţara. Ne împiedică să obţinem câştiguri mai bune.

— Dragul meu McDuff, spuse Mary cu voce mieroasă, în primul rând aceşti oameni trăiesc pe acest pământ şi nu îl ocupă. Nici nu o fac degeaba, ci plătindu-vă arendă.

— Arendă! Tânărul părea că se sufocă, iar obrajii i se înroşiră. Numai când aud acest cuvânt! De parcă acei câţiva bănuţi pe care ni-i plătesc aceşti neisprăviţi s-ar

putea numi arendă.

Unii dintre tinerii care se aflau în jur râseră batjocoritor, alţii îşi exprimară aprobarea sonor. Pe chipul lui Malcolm de Ruthven se putea citi o nelinişte în creştere.

— Bineînţeles, veni replica bătăioasă a lui Mary, aveţi dreptate, dragul meu McDuff. Ştiu că dumneavoastră şi semenii dumneavoastră flămânziţi de ani buni, pentru că veniturile din arendă se împuţinează tot mai mult. Spunând acestea, privi cu înţeles spre pântecele bombat al tânărului *laird.*

De data aceasta, Mary avusese râsetele de partea ei, iar McDuff afişă o expresie jignită. Malcolm, căruia situaţia îi devenea tot mai penibilă, spuse:

— Acum vezi, dragă Henry. Acesta este progresul despre care ne place să tot vorbim, vremurile moderne. De acesta ţine şi faptul că femeile au dreptul să-şi exprime liber opiniile.

— E imposibil de trecut cu vederea, răspunse McDuff acru.

— Iertaţi-mă dacă v-am rănit, tinere domn, adăugă Mary tăios. Cu siguranţă nu vreţi decât binele celor ce locuiesc pe pământurile dumneavoastră. Nu v-ar trece nicicând prin minte să vă îmbogăţiţi pe seama lor, nu-i aşa? Văzu cum Malcolm tresare ca lovit din cauza palmei zdravene pe care i-o dăduse oaspetelui său, dar nu se mai sinchisea, se întoarse şi căută ieşirea.

Mary simţea acut nevoia de aer proaspăt. Trebuia să plece, să iasă din sala aceasta în care domneau ipocrizia şi blazarea. Că o urmăreau privirile multor oaspeţi şi că nici măcar nu dansase cu mirele, cum cerea eticheta, îi era indiferent. Voia doar să plece, înainte de a spune mai multe lucruri grele, pe care mai târziu le-ar fi putut regreta.

Cu prezenţă de spirit, avu grijă ca Eleonore să nu-şi dea seama cum dispare printr-unul din coridoarele laterale. Malcolm o văzu, însă nu consideră necesar să o urmeze, iar Mary îi era recunoscătoare pentru asta.

Trecând pe lângă slujitorii care o priveau uimiţi, se

năpusti prin gang şi pe trepte în jos. Nu-şi mai putea reţine lacrimile. Îi curgeau pe obrajii pudraţi delicat, de parcă s-ar fi rupt un dig şi îi lăsau în urmă dâre, iar faţa ei arăta de parcă ar fi avut crăpături.

De mult nu mai ştia unde se află; pierduse de mult orientarea, undeva printre treptele în spirală şi gangurile cetăţii, dar alerga pur şi simplu mai departe. Disperarea şi teama îi făceau sângele să pulseze în vene şi inima îi bătea până în gât.

Crezuse într-adevăr că se va obişnui? Crezuse într-adevăr că se putea preface în asemenea măsură încât să se mărite cu un bărbat pe care nici nu-l cunoştea, nici nu-l iubea? Că ar fi putut nega toate lucrurile în care credea, numai pentru a deveni o soţie supusă?

În cercurile nobiliare se practica aranjarea căsătoriilor – căsătorii din interes, care se bazau pe raţiuni financiare şi sociale, şi nu aveau nici în cea mai mică măsură de-a face cu dragostea şi romantismul. Dar Mary nu dorea ca viaţa ei să decurgă astfel! O vreme se consolase cu gândul că poate totul ar fi putut decurge altfel, că ar fi putut găsi în Malcolm de Ruthven un bărbat pe care să-l respecte şi să-l iubească. Dar, niciuna, nici alta nu se întâmplase. Malcolm nu era nimic altceva decât un parvenit megaloman, pentru care bogăţia şi puterea erau mai importante decât orice altceva. Mai grav: o privea pe Mary ca pe un intrus, pe care l-ar fi îndepărtat cu mare plăcere şi nu-l tolera decât de hatârul mamei sale.

Să-şi petreacă astfel tot restul vieţii? Tolerată, dar nefericită şi disperată, pentru că niciuna din speranţele ei nu se vor împlini niciodată?

Se năpusti plângând în hohote pe un coridor lung, străjuit de armuri vechi şi luminat slab de lumânări a căror flacără pâlpâia. Era conştientă de faptul că era o evadare lipsită de sens, dar impulsul ei interior de a fugi şi de a lăsa totul în urmă era prea puternic pentru a-l reprima.

Alergă, împleticindu-se pe trepte în jos, trecu de o poartă străjuită de gărzi şi se trezi în curtea interioară a cetăţii unde se aflau aliniate trăsurile oaspeţilor.

Unii dintre vizitii stăteau de vorbă între ei. Amuţiră de îndată ce apăru Mary şi o priviră pe ascuns.

— Vă rog, oameni buni, spuse Mary şi îşi şterse în grabă lacrimile de pe faţă. Nu vă deranjaţi din cauza mea.

— Este totul în regulă, milady? se interesă unul dintre vizitii îngrijorat.

— Sigur. Mary lupta cu lacrimile. E totul în regulă. Mă simt bine.

Traversă curtea. Aerul rece de noapte, pe care-l inspiră în plămâni, o linişti puţin. Dintr-odată auzi o muzică în depărtare, un ritm alert, pulsând, care se deosebea foarte mult de sonorităţile plictisitoare ale orchestrei din sala de bal.

— Ce este aceasta? îl întrebă Mary pe vizitiu.

— La ce vă referiţi, milady?

— La muzică, spuse Mary. Nu auzi?

Vizitiul ascultă. Bătaia tobelor, la care se adăugară sunetul limpede al unei lăute şi trilul vioi al flautului, era imposibil de ignorat.

— Milady, spuse tânărul roşind, din câte ştiu, se sărbătoreşte ceva dincolo, în casa slugilor. Una dintre slujnice s-a măritat cu ucenicul fierarului.

— O nuntă?

— Da, milady.

— De ce nu mi s-a spus?

— Vă rog, milady, nu ne-o luaţi în nume de rău. Vocea vizitiului avea un ton rugător. Mama *laird*-ului a consimţit. Nu am ştiut că este nevoie şi de consimţământul lui milady, de aceea nu am…

— Nu mă refer la aşa ceva. Mi-ar fi plăcut să ştiu, ca să felicit mirii şi să le fac un dar.

— Un da… dar?

— Sigur. De ce mă priveşti aşa mirat? Eu vin din sud şi nu sunt la curent cu obiceiurile de aici din nord. În Highlands nu se obişnuieşte să se ducă daruri la nuntă?

— Desigur, o asigură vizitiul. Numai că nu m-am aşteptat ca… adică… Aplecă creştetul şi nu vorbi mai departe, dar Mary ştia ce vroia să spună.

— Nu te aşteptai ca o doamnă să se intereseze de nunta a două slugi? întrebă ea.

El dădu din cap şi tăcu.

— Atunci află că nu este aşa, adăugă Mary zâmbind. Du-mă la casa slugilor şi prezintă-mă mirilor. Ai face asta pentru mine?

— Doriţi cu adevărat să mergeţi acolo? Vizitiul o privi nesigur.

— Altfel nu te-aş ruga.

— Atunci, fie, eu… Ezită.

— Ce mai este?

— Milady să mă ierte, dar faţa Domniei Voastre…

Mary păşi lângă unul dintre vizitii şi folosi geamul lateral ca oglindă. Văzu imediat la ce se referă tânărul – chipul îi arăta într-adevăr demn de milă, toată plânsă cum era. Scoase de îndată o batistă de sub rochie şi îşi şterse pudra. Rămase doar pielea ei deschisă şi proaspătă. Apoi se întoarse din nou spre vizitiu.

— Mai bine? întrebă ea zâmbind.

— Mult mai bine, răspunse el şi îi întoarse zâmbetul. Dacă milady doreşte să mă urmeze…

Sub privirile nedumerite ale celorlalţi slujitori, o conduse pe lângă trăsuri şi grajduri, de cealaltă parte a curţii, unde se ridica, lipită de zidul cetăţii, o clădire cu două etaje, din piatră brută aspră.

Cu toate că ferestrele erau închise, prin crăpături se zărea lumina şi din interior venea muzica pe care Mary o auzise deja. Vizitiul îi aruncă o privire nesigură, iar Mary îi dădu de înţeles cu o simplă mişcare a capului că doreşte în continuare să participe la petrecere. Intră înaintea ei şi deschise uşa, iar Mary înţelese în secunda următoare că se regăseşte într-o altă lume, străină până acum.

Cu toate că pereţii erau din piatră netencuită, iar mobilierul vechi şi nefinisat, încăperea emana o asemenea ospitalitate şi căldură, cum zadarnic căutase până atunci la Ruthven.

În căminul deschis pâlpâia un foc vesel, în faţa căruia şedeau mai mulţi copii şi prăjeau bucăţi de pâine înfipte pe

nişte beţe lungi de lemn. În jumătatea stângă a încăperii se afla o masă lungă, la care stăteau nuntaşii, printre ei slugi şi servitoare, pe care Mary le ştia din vedere.

Pe masa neornamentată din lemn de stejar se aflau mai multe farfurii cu mâncare simplă: pâine, afumături şi bere din căni cenuşii de piatră. Un nobil nu ar fi considerat acesta un meniu potrivit pentru o nuntă, pentru aceşti oameni însă era o masă festivă.

În cealaltă parte a încăperii era instalată orchestra: trei slujitori care se pricepeau la cântatul din lăută şi flaut şi la bătutul tobei. În ritmul muzicii lor, care avea un sunet proaspăt şi lipsit de griji, dansau un tânăr şi o tânără, al cărei păr era împodobit cu flori – fără îndoială, perechea în cinstea căreia avea loc petrecerea. Mary tocmai se îndrepta spre miri să-i felicite, când o zări unul dintre muzicieni.

Dintr-odată bătaia tobei se opri, iar celelalte instrumente amuţiră şi ele. Mirii se opriră din dans şi slujitorii de la masă îşi întrerupseră discuţiile. De la o secundă la alta se instală liniştea şi ochii tuturor se îndreptară speriaţi spre Mary.

— Nu, vă rog, spuse ea. Sărbătoriţi mai departe, nu vă deranjaţi din pricina mea.

— Iertare, milady, spuse mirele şi-şi plecă umil creştetul. Nu am vrut să vă deranjăm. Dacă am fi ştiut că zgomotul de aici se aude până în aripa Domniei Voastre, nu am fi…

— Dar nu m-aţi deranjat, îi întrerupse Mary şi zâmbi. Am venit doar pentru a felicita mirii.

Înainte ca vreunul din cei prezenţi să îşi fi dat seama ce se întâmplă, luă mâna mirelui, o strânse şi îi ură lui şi familiei sale tot binele din lume. Apoi se duse la mireasă, care era la fel de mirată, o îmbrăţişă şi îi adresă şi ei felicitări din toată inima.

— Mulţumesc, milady, spuse tânăra femeie roşind şi făcu o plecăciune cam stângace. Trăsăturile chipului ei erau palide şi presărate cu pistrui, părul îi era roşu ca focul. În ciuda rochiei sărăcăcioase pe care o purta, părea, într-un mod natural şi nealterat, drăguţă. Mary era sigură că ar fi

pus în umbră, fără niciun efort, toate doamnele de la bal, dacă ar fi fost îmbrăcată într-o rochie scumpă şi ar fi fost coafată.

— Cum te numeşti? o întrebă.

— Moira, stăpână, veni răspunsul timid.

— Iar tu? îl întrebă pe mire.

— Numele meu este Sean, milady. Sean Ferguson, ucenic al fierarului.

— Ce frumos. Mary zâmbi şi privi în jur. Aveţi ceva de băut, ca să pot rosti o urare în cinstea mirilor?

— Doriţi… doriţi să beţi cu noi, milady? se interesă unul din cei vârstnici care stăteau la masă.

— De ce nu? răspunse Mary. Nu credeţi că e posibil ca o doamnă nobilă să golească o cană de bere?

Răspunsul nu se lăsă mult aşteptat. Îi aduseră una din cănile mari, plină-ochi cu licoarea spumoasă de orzoaică.

— În sănătatea lui Sean şi Moira! spuse Mary şi ridică acea cană. Le urez viaţă lungă cu sănătate şi să-şi fie mereu devotaţi unul altuia, cu dragoste.

— În sănătatea lui Sean şi Moira, se auzi ca un ecou de jur împrejur, apoi cănile se ridicară şi, după un vechi obicei, se goliră până la fund, Mary fiind singura care într-adevăr reuşi să o golească, pentru că toţi ceilalţi nuntaşi o priveau uimiţi. Nu mai văzuseră niciodată un nobil care să golească dintr-o suflare o cană de bere.

— Aşa, spuse Mary. Puse cana de bere pe masă şi îşi şterse cu dosul palmei spuma de pe buze. Acum vă doresc tuturor voie bună în continuare. Să vă fie nunta mai plină de bucurie şi veselie decât festivitatea tristă, care se petrece dincolo.

Dădu din cap în semn de salut şi se pregăti să plece, când Moira păşi dintr-odată în faţă.

— Milady!

— Da, copila mea?

— Nu trebuie să plecaţi dacă nu doriţi. Sean şi cu mine ne-am bucura dacă aţi rămâne. Desigur, numai dacă doriţi…

— Nu, spuse Mary. Nu ar fi bine. Sigur doriţi să fiţi

numai între voi. Nu aş face altceva decât să vă deranjez petrecerea.

— Pe mine nu m-ar deranja, spuse Moira cu îndrăzneală, şi nici pe Sean. Dacă Domnia Voastră nu doreşte să rămână…

Mary, care se oprise pe prag, se întoarse. O copleşi dintr-odată o stranie melancolie şi luptă din greu cu lacrimile de duioşie.

— Vreţi să mă aveţi alături de voi? întrebă ea. La nunta voastră?

— Dacă binevoiţi, milady.

Mary zâmbi şi simţi cum o lacrimă îi străbate obrazul.

— Cum să nu binevoiesc, o asigură ea. Rămân cu plăcere, dacă mi se îngăduie.

— În cazul acesta, milady îmi va acorda plăcerea unui dans? întrebă Sean şi dintr-odată se lăsă o tăcere de mormânt în toată încăperea. Faptul că o doamnă golea dintr-o suflare o cană cu bere şi că era invitată să rămână la o nuntă în casa slujitorilor era deja destul de neobişnuit. Însă ca o calfă de fierar să aibă curajul să o invite la dans era deja mai mult decât se văzuse vreodată.

Acest lucru le era destul de limpede oaspeţilor prezenţi. O priveau pe Mary curioşi, aproape înfricoşaţi, iar ea conştientiză o dată în plus faptul că aceşti oameni nu prea aveau motive de veselie sub stăpânirea familiei Ruthven. Sean păru să-şi dea seama că depăşise oarecum limita şi plecă umil creştetul.

— Dar bineînţeles că voi dansa cu tine, spuse Mary în miezul acelei tăceri. Cu condiţia ca mireasa ta să nu aibă nimic împotrivă.

— A-adevărat? întrebă Sean uimit.

— Bineînţeles că nu am, spuse Moira repede. Ce să am împotrivă?

— Atunci puneţi muzicanţii să cânte ceva, ceru Mary râzând. Dar ceva alert, vesel dacă se poate. Vă rog să fiţi îngăduitori cu mine, mă tem că nu cunosc dansurile voastre.

— Atunci vă vom învăţa cu plăcere, milady, o asigură

Sean. Făcu un semn orchestrei să înceapă muzica şi câteva clipe mai târziu, încăperea se umplu de ritmul alert al tobelor şi de trilul vesel al flautului. Ucenicul fierarului întinse mâinile spre Mary, zâmbindu-i încurajator, şi apoi o conduse pe micul ring de dans.

Dintr-odată ceilalţi nuntaşi făcură un cerc în jurul celor doi, bătând din palme şi din picioare în ritmul muzicii. Mary râse. Râsul ei era cristalin şi fără griji, şi avea sentimentul că o povară grea îi cade de pe umeri. Eliberată de îngustimea etichetei parcă înflorise şi, pentru prima dată după Abbotsford, avu din nou sentimentul că este o fiinţă vie şi că poate respira.

Tânărul Sean era un dansator temperamental. Fără ca Mary să cunoască vreunul din paşi o învârti pe parchet şi făcu tot feluri de salturi comice. Mary îşi dădu repede seama că nu există vreun ceremonial anume, figuri prestabilite şi plecăciuni ce se cereau respectate. Se lăsă purtată de muzică şi se mişcă în ritmul muzicii. Crinolina rochiei ei din material greu se mişca încoace şi încolo ca un clopot, ceea ce îi distra în primul rând pe copiii care o priveau râzând.

— Ai dansat destul, mucosule, se auzi glasului unui scoţian bătrân, în care Mary îl recunoscu pe grăjdarul cetăţii. Mireasa ta te aşteaptă deja cu dor. Acum lasă-mă pe mine să dansez cu doamna.

— Cum doreşti, unchiule, spuse Sean rânjind şi se dădu la o parte.

Bătrânul slujitor făcu o plecăciune în faţa lui Mary.

— Permiteţi, milady? întrebă el galant.

Mary abia se abţinu să nu râdă.

— Cum aş putea să rezist unei invitaţii atât de şarmante, domnule? răspunse ea zâmbind, şi în clipa următoare se văzu luată de mână şi învârtită.

Cu un temperament şi o îndemânare care nu erau deloc fireşti pentru un om de vârsta lui, grăjdarul puse stăpânire pe întreg ringul de dans, sări în aer şi îşi lovi picioarele de parcă ar fi anulat legea gravitaţiei. Mary se învârti în cerc pe muzică, pulsul i se acceleră şi obrajii i se făcură roşii ca

para focului.

Piesa pe care o cânta orchestra se sfârşi. Dar înainte ca Mary să apuce să se aşeze, începu următoarea melodie, care era şi mai antrenantă şi mai veselă decât cea dintâi. Unii dintre copii veniră şi o prinseră pe Mary într-o horă şi, pentru câteva clipe, reuşi să uite toate tristeţile şi temerile din jurul ei.

Nu se gândi la Malcolm de Ruthven şi la existenţa tristă care o aştepta.

Nici nu bănuia ce nenorocire avea să se abată asupra ei.

8.

Sir Walter se hotărî, fără nicio tragere de inimă, să urmeze sfaturile lui Dellard şi să se ducă la Edinburgh. Cu toate că ştia că era decizia cea mai bună pentru ai săi, fu necesar un efort pentru a se convinge pe sine cu privire la faptul că trebuia să se despartă de reşedinţa sa îndrăgită de la ţară.

Doar bătrânul Mortimer, grădinarii şi meşterii mai rămaseră să păzească proprietatea; Lady Charlotte dădu drumul celorlalţi slujitori. Doar servitorii şi camerista însoţiră familia la Edinburgh.

Plecarea din Abbotsford avu loc într-o vineri de dimineaţă pe o vreme care, după părerea lui Sir Walter, nici nu putea fi mai potrivită. Cerul era cenuşiu, acoperit de nori, şi turna cu găleata. Drumul era înmuiat, aşa că trăsura înainta cu dificultate.

Pe timpul întregii călătorii la Edinburgh, Sir Walter abia dacă scoase o vorbă. Se vedea pe el că tratează plecarea de la Abbotsford ca pe un faliment personal, şi dacă ar fi fost vorba doar de el însuşi, nu s-ar fi clintit din loc pentru nimic în lume.

Nici lui Quentin, care se afla şi el în trăsură alături de Scott, nu-i era indiferent. Cu toate că nu avea nimic împotrivă să părăsească domeniul Abbotsford şi să se afle

astfel în afara ariei de acţiune a răsculaţilor mascaţi, nu prea avea poftă să se întoarcă la Edinburgh în sânul familiei. În scurta perioadă petrecută în slujba unchiului său, începuse să descopere ce potenţial zăcea în el. Dacă acum se întorcea, aşa, dintr-odată, acasă, avea să redevină în curând cel ce fusese înainte de venirea sa aici: un nimeni, care în ochii propriei familii nu prea era bun de nimic.

Din cauza vremii, călătoria era dificilă şi se dovedi mai lungă decât crezuseră. Abia duminică ajunseră Sir Walter şi ai săi la Edinburgh. Casa pe care o cumpărase familia Scott se afla pe Castle Street, în inima centrului vechi, la poalele muntelui pe care trona uriaş şi maiestuos castelul regal.

Quentin avea inima grea când trăsura se opri în faţa locuinţei familiei Scott. Călătoria luase, în mod evident, sfârşit şi, odată cu ea, aventura pe care o trăise alături de Sir Walter. Un oftat prelung ieşi din pieptul lui când vizitiul deschise portiera şi coborî treptele.

— Ce-i cu tine, fiule? întrebă Lady Charlotte în felul ei blând, plin de compasiune. Nu te simţi bine din cauza călătoriei?

— Nu, mătuşă, nu e vorba de aşa ceva.

— Eşti palid şi ai broboane de sudoare pe frunte.

— Mi-e bine, o asigură Quentin, te rog nu-ţi fă griji. Doar că...

— Cred că ştiu ce-i lipseşte protejatului nostru, draga mea, spuse Sir Walter dovedindu-şi o dată în plus calităţile de psiholog. Cred că nu vrea acasă, pentru că încă n-a găsit ce căuta. Aşa este?

Quentin nu răspunse nimic, plecă doar privirea şi aprobă din cap.

— Fiule, cred că pot să te ajut. Pentru că a trebuit să le dau liber studenţilor mei, dar am de gând totuşi să-mi continui activitatea aici, la Edinburgh, am nevoie de un ajutor de nădejde.

— A-adică pot să rămân?

— N-am spus niciodată că trebuie să pleci, răspunse Sir

Walter zâmbind. Îi vom scrie familiei tale o scrisoare că eşti din nou în oraş. În afară de asta am să-i pun la curent cu faptul că sunt foarte mulţumit de serviciile tale şi am în continuare nevoie de tine să mă ajuţi.

— Ai face asta pentru mine?

— Desigur, fiule. Nici măcar nu-i un neadevăr, pentru că sunt anumite lucruri pe care mă gândesc să le rezolv de aici şi pentru care am nevoie de oarece ajutor. Sir Walter îşi coborâse vocea într-o şoaptă misterioasă, care o făcu pe soţia sa să-şi încreţească îngrijorată fruntea.

— Nu-ţi fă griji, draga mea, adăugă el de aceea cu voce tare. La Edinburgh suntem în siguranţă. Aici nu ni se poate întâmpla nimic.

— Sper, dragul meu. Sper din tot sufletul.

Părăsiră trăsura şi intrară în casa pregătită de servitorii care fuseseră trimişi dinainte. În şemineurile din camere pâlpâia focul, iar mirosul de ceai şi de plăcinte proaspete se răspândise prin toată casa.

Lady Charlotte, obosită şi epuizată de călătoria lungă, se retrase de îndată în dormitor, în timp ce Sir Walter se instală în camera de lucru pe care şi-o aranjase şi aici. În comparaţie cu camera imensă de studiu de la Abbotsford, cea de aici era de-a dreptul spartană; un birou şi un dulap de bibliotecă cu uşi prevăzute cu geamuri erau singurele piese de mobilier, iar biblioteca nu era nici pe departe la fel de dotată precum cea de la Abbotsford.

Acesta era motivul pentru care Sir Walter împachetase şi trimisese unele dintre cărţi la Edinburgh cu câteva zile înainte; lui Quentin îi revenea acum misiunea de a le sorta tematic şi de a le aranja pe rafturile protejate cu geamuri de sticlă, în timp ce Sir Walter savura un pahar de scotch vechi din pivniţa casei.

— Iată-ne la Edinburgh, spuse cu voce înceată, aproape resemnată. Nu m-aş fi gândit că aceasta va fi soluţia. Am evadat cu laşitate şi am lăsat câmp liber nelegiuiţilor.

— A fost decizia corectă, fu de părere Quentin.

Sir Walter aprobă.

— Vei avea cu siguranţă parte de experienţa aceasta,

fiule, să iei decizia potrivită şi, cu toate acestea, să te simţi învins.

— Dar nu eşti învins, unchiule. Eşti judecător la Curtea Supremă şi o personalitate cunoscută şi în această calitate ai responsabilităţi. Decizia de a părăsi Abbotsford a fost corectă. Inspectorul Dellard va confirma oricând.

— Dellard. Sir Walter râse fără haz. Crezi că ne-a spus adevărul? Mă refer la întregul adevăr.

— Cred că da. În orice caz, totul se potriveşte în ceea ce a spus, nu-i aşa? Aşa se explică întâmplările ultimelor zile şi săptămâni.

— Se explică? Sir Walter luă încă o gură de scotch. Nu ştiu, fiule. În timpul acestei lungi călătorii de la Abbotsford încoace, am avut mult timp de gândire, şi cu fiecare kilometru cu care înaintam, îndoielile mele tot creşteau.

— Îndoieli? Ce fel de îndoieli? Quentin observă cum îi dă târcoale o presimţire sinistră.

— Rebelii, aceşti aşa-zişi răsculaţi, de ce ne-au atacat în noaptea aceea? În mod evident, nu ca să ne ucidă, altfel ar fi putut să o facă, fiind atât de numeroşi.

— Presupun că focul tras de mine i-a alungat, fu de părere Quentin.

— Posibil. Sau au vrut doar să ne intimideze. Poate au vrut doar să ne dea un avertisment, de aceea au şi pus focul pe malul râului. Au vrut să ne arate cu cine avem de-a face.

— Dar inspectorul Dellard spune…

— Ştiu ce spune inspectorul Dellard. Îi cunosc teoria. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult dobândesc certitudinea că se înşală. Sau că încă nu ne-a spus întregul adevăr, în ceea ce-i priveşte pe aceşti sectanţi.

— Unde vrei să ajungi, unchiule? întrebă Quentin precaut.

— Nu vom lăsa lucrurile să se desfăşoare la voia întâmplării, răspunse Sir Walter, justificând astfel cele mai rele bănuieli ale nepotului său. Am ascultat vocea raţiunii şi mi-am adus familia la loc sigur. Ceea ce nu înseamnă că voi sta cu mâinile în sân şi voi aştepta să rezolve alţii cazul

în locul nostru. Aici, la Edinburgh, avem tot felul de posibilităţi.

— Ce posibilităţi? Quentin nu făcea nicio taină din faptul că nu era foarte încântat de intenţiile unchiului său. Perspectiva de a lăsa totul în seama lui Dellard şi a oamenilor acestuia şi de a nu mai avea în sfârşit nimic de-a face cu acea chestiune îi convenea mai mult.

— Este cineva aici în oraş cu care vom vorbi despre acest caz, anunţă Sir Walter. Este vorba de un grafolog, un expert în runele antice. E posibil să ne spună mai multe despre semnul runic în formă de spadă decât vor Dellard şi abatele Andrew.

— Un specialist în rune? întrebă Quentin cu ochii ieşiţi din orbite. Deci nu vrei să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul? Încă mai crezi că ni se ascunde ceva şi că misiunea ta este să afli adevărul?

Sir Walter aprobă din cap.

— Nu pot să-ţi explic de ce stărui în obsesiile acestea, fiule. Desigur că familiei Scott i se pune în cârcă o doză apreciabilă de încăpăţânare, dar nu e vorba doar de acest aspect. E mai mult un sentiment, un instinct. Ceva îmi spune că se află mult mai multe în spatele acestei chestiuni decât am aflat până acum. Poate mai mult chiar decât îşi închipuie Dellard. Călugării din Kelso par să păstreze o taină seculară şi asta îmi dă fiori.

— De ce nu i-ai spus lui Dellard?

— Ca să-l întărât şi mai tare împotriva noastră? Nu, Quentin. Dellard este ofiţer, vorbeşte şi gândeşte ca un soldat englez. A rezolva cazul înseamnă pentru el să-şi trimită dragonii să-i împuşte pe rebeli. Dar eu aspir la mai mult, înţelegi? Nu vreau doar ca făptaşii să fie traşi la răspundere. Vreau şi să ştiu ce se ascunde cu adevărat în spatele acestor întâmplări. Vreau să înţeleg de ce a trebuit să moară Jonathan şi de ce s-a dorit asasinarea noastră. Cred că îi suntem datori şi lui Lady Mary cu o explicaţie, nu-i aşa?

Quentin aprobă. Îşi cunoştea unchiul suficient de bine ca să-şi dea seama că nu pomenise întâmplător de Lady Mary

de Egton. Cu toate acestea, Quentin nu intenţiona să se lase lămurit de unchiul său să întreprindă ceva de care nu ar fi fost convins că e necesar.

— Dacă nu e nimic de înţeles? obiectă el. Dacă inspectorul Dellard are dreptate şi nu avem de-a face decât cu o bandă de nelegiuiţi, care-i urăsc pe englezi şi pe toţi cei care fac front comun cu aceştia?

— În acest caz, promise Sir Walter, mă voi retrage pe viitor în casa mea şi mă voi rezuma la a-mi scrie cărţile; oricum sunt rămas în urmă cu multe. Dar dacă am dreptate, fiule, ne vor fi recunoscători pentru investigaţiile noastre.

Quentin rămase pe gânduri. Nu putea nega faptul că aventura cu unchiul său îl atrăgea în ciuda tuturor pericolelor. Se simţise cu adevărat viu, ca niciodată până atunci în viaţa lui şi îşi descoperise laturi ale personalităţii pe care nici nu le bănuise vreodată. Desigur, mai era şi Lady Mary. Quentin n-ar fi făcut nimic mai cu tragere de inimă decât să se ducă la Ruthven să-i relateze cum, împreună cu unchiul său, a rezolvat cazul.

Dar oare merita osteneala?

Inspectorul Dellard le explicase că ucigaşii sunt lipsiţi de scrupule şi dovediseră în mai multe rânduri că pentru ei o viaţă de om nu însemna nimic.

Sir Walter, care vedea îndoiala în ochii nepotului său, oftă adânc.

— Nu te pot obliga să-ţi urmezi unchiul într-o altă aventură nebună, fiule. Dacă nu vrei, deoarece te temi pentru siguranţa trupului şi pentru viaţa ta, atunci spune-mi, voi înţelege şi voi accepta acest lucru. Eşti liber oricând să renunţi la colaborarea cu mine şi să te duci acasă. N-am să te reţin.

Spusele sale avură efect. Pentru că ceea ce Quentin nu voia cu niciun chip era să se înapoieze acasă, unde era judecat după succesul fraţilor săi şi unde era considerat un pierde-vară blajin şi leneş.

— Bine, unchiule, spuse cu o voce care trăda faptul că înţelesese trucul lui Sir Walter. Am să rămân cu dumneata

şi am să te ajut. Dar cu o condiţie.

— Ascult, fiule.

— Ca această încercare să fie ultima. Dacă grafologul nu ne poate da informaţii satisfăcătoare, nu vei cerceta mai departe şi vei lăsa lucrurile să-şi urmeze cursul. Pot să înţeleg foarte bine efortul dumitale de a face lumină în acest caz. Ştiu că încă te frământă reproşurile din pricina morţii lui Jonathan şi că doreşti să afli ce zace în spatele acestui asasinat, şi mai ştiu şi că te simţi responsabil faţă de Lady Mary. Poate că într-adevăr nu e nimic mai mult, unchiule. Poate că inspectorul Dellard are dreptate şi e vorba într-adevăr doar de o bandă de criminali, care şi-au ales un semn vechi şi seamănă teamă şi urgie în numele lui. Vrei să-mi promiţi că vei lua în considerare această posibilitate?

Sir Walter stătea în pâlpâitul flăcării şemineului şi sorbea tacticos câte o înghiţitură din paharul său de scotch. Privirea pe care i-o aruncă lui Quentin fu stranie.

— Ia te uită, spuse el încet. Numai câteva luni a durat până când puiului care mi-a fost adus i-au crescut aripi. Abia ce a învăţat să zboare, că se încumetă deja să-i dea indicaţii vulturului bătrân.

— Iartă-mă, unchiule, spuse Quentin repede, regretându-şi deja vorbele tăioase, nu voiam să spun ce nu se cuvine. Este doar…

— E bine, fiule. Nu sunt supărat. E doar o experienţă umilitoare să văd tânăra generaţie vorbind cu o înţelepciune şi o cumpătare pe care ar trebui să le am eu însumi. Ai perfectă dreptate. Odată şi odată trebuie să termin cu întâmplările acestea, altminteri mă vor urmări veşnic. Dacă vizita la profesorul Gainswick nu va aduce rezultate, am să las lucrurile aşa cum sunt, oricât de greu mi-ar veni, de acord?

— De acord, răspunse Quentin şi dintr-odată înţelese cum îl privise unchiul său: pentru prima dată, marele Sir Walter Scott nu îl mai privise ca pe un băiat neştiutor, ci ca pe un adult. Un partener cu drepturi egale, în căutarea adevărului.

Sir Walter îl cunoştea bine pe Miltiades Gainswick încă de demult; începând cu vremea studenţiei, profesorul, care predase mulţi ani la Universitatea din Edinburgh, îi fusese prieten şi mentor, şi păstrase legătura cu el în toţi aceşti ani.

Gainswick nu era istoric în adevăratul sens al cuvântului – istoriografia era pentru el, ca jurist, mai mult un mod de petrecere a timpului liber. Cu toate acestea, dobândise o anumită faimă şi publicase şi câteva articole în renumitul periodic *Scientia Scotia.* Domeniile sale de specialitate erau istoria celților şi istoria veche a Scoţiei, care părea să-l fascineze în mod deosebit pe acest învăţat din Sussex.

Sir Walter îi trimisese o scrisoare încă de la Abbotsford şi îi comunicase că doreşte să-l viziteze la Edinburgh. La scurt timp de la sosirea lor la Edinburgh, profesorul îi vestise printr-un mesager că s-ar bucura foarte mult de o vizită.

Quentin, care după anumite ezitări se declarase doritor să-şi sprijine unchiul în viitoarele investigaţii, aproape că îşi regretă decizia când văzu în ce direcţie o ia trăsura: pe High Street, care urca la început destul de lin, apoi din ce în ce mai abrupt spre palatul regal, pe lângă catedrala St Giles şi clădirea Parlamentului, care îi era bine cunoscută lui Sir Walter, deoarece aici se îşi desfăşura lucrările Curtea Supremă de Justiţie a Scoţiei, care se întrunea la intervale regulate şi al cărei preşedinte era el însuşi.

Motivul neliniştii lui Quentin era faptul că High Street, sau „Calea regală“, cum era denumită în popor, era în acelaşi timp şi strada pe care se aflau cele mai multe case bântuite. Aici se petrecuseră toate acele poveşti înfiorătoare cu care bătrânul Max-Fantomă speria copiii şi, cu toate că între timp ştia, desigur, şi Quentin că nu erau decât nişte poveşti inventate, nu putea să-şi reprime oarece fiori.

Se lăsase deja întunericul, când trăsura ajunse în sfârşit la destinaţie. Paznicii de noapte în mantale negre aprindeau felinarele care străjuiau drumul ce ducea la

cetate. Lumina lor palidă alunga, ce-i drept, întunericul, însă nu reuşea deloc să reducă din fiorii pe care i-i provoca lui Quentin decorul acela sinistru.

Faţadele înguste şi înalte ale acelor *lands,* cum erau numite casele de pe High Street, se ridicau sumbru spre cerul nocturn acoperit de nori. Printre ele se deschideau străzi laterale înguste, cu ziduri înalte şi fără ferestre, numite *wynds,* care duceau în curţi interioare, nu degeaba denumite *closes*[11]*.* În vremuri mai puţin civilizate, nu arareori se întâmpla ca trecătorilor nevinovaţi să le fie aţinută calea şi să se trezească cu un cuţit în spinare – iar spiritele lor fără odihnă bântuiau, cum se spunea, şi astăzi pe străzi şi prin curţi…

Când coborî din trăsură, Quentin făcu o faţă atât de chinuită, încât Sir Walter nu-şi putu reprima un zâmbet.

— Ce e cu tine, fiule? Doar n-ai văzut vreo fantomă!

Quentin tresări.

— Nu, unchiule, bineînţeles că nu. Dar chiar şi aşa, nu-mi prea place zona asta.

— Cu riscul de a te dezamăgi, în ultimii ani, din câte ştiu, n-a fost consemnată prezenţa nici unei fantome în High Street. Deci poţi fi liniştit.

— Râzi de mine.

— Oarecum. Sir Walter zâmbi. Te rog să mă ierţi, dar e amuzant să vezi cât de trainic dăinuie superstiţia în poporul nostru, în ciuda iluminării şi modernizării. E posibil să nu ne deosebim de strămoşi atât de tare cum ne-ar plăcea.

— Unde locuieşte profesorul Gainswick? întrebă Quentin pentru a schimba subiectul.

— La capătul străzii, răspunse Sir Walter arătând spre una dintre *wynds.* Trecu suveran cu vederea expresia chinuită de pe faţa lui Quentin.

Sir Walter îi spuse vizitiului să aştepte. Apoi porniră spre casa profesorului, care se afla într-adevăr la capătul străzii, de cealaltă parte a unei curţi interioare înguste. Cu faţada ei întunecată, cu ferestre înalte şi fronton ascuţit,

---

[11] Ţarcuri (în engl., în orig.; n.tr.)

arăta exact ca şi casele bântuite de fantome din poveştile de demult, iar perspectiva de a petrece acolo o seară în compania unui cărturar prăfuit îl neliniştea teribil pe Quentin.

Însă de îndată ce-l văzu pe profesorul Gainswick i se risipiră toate neliniştile. Învăţatul, care se pensionase de câţiva ani, era un individ jovial. Nu era genul de britanic tras la faţă şi ascetic, ci un bărbat cu o statură închegată, care trăda un mod de viaţă baroc. Pe creştet era aproape chel, dar faţa îi era încadrată de o barbă cenuşie, care-i ajungea până la obraji. Ochii mici şi jucăuşi îi luceau de sub sprâncenele stufoase. Faţa roşie a profesorului te făcea să bănuieşti că, pe lângă alte bunătăţi ale Scoţiei, ştia să aprecieze şi scotch-ul. Îşi ascunsese trupul îndesat într-un halat de casă confecţionat dintr-un *plaid* scoţian şi purta papuci asortaţi.

— Walter, prietene! exclamă el bucuros când Sir Walter şi Quentin păşiră în sufrageria aranjată confortabil, în care Gainswick era instalat într-un fotoliu mare de piele în faţa şemineului.

Întâmpinarea fusese cordială; Gainswick îşi îmbrăţişă fostul student, de care era, după cum declarase, „mândru şi onorat“ şi îl salută şi pe Quentin cu entuziasm. Le oferi locuri lângă foc şi îi servi cu whisky, o licoare deosebit de preţioasă, sublinie el. Ţinu apoi un toast în cinstea vestitului său discipol şi paharele se goliră după vechea tradiţie.

Asupra lui Quentin, care altminteri nu agrea whisky-ul, licoarea aparent inofensivă, de culoarea chihlimbarului, avu un efect dezastruos. Nu era destul că gâtlejul îi ardea ca focul, avea impresia că locuinţa profesorului Gainswick era cu susul în jos. Roşu ca focul, puse paharul la loc, străduindu-se ca respirând regulat şi făcându-şi vânt să-şi poată păstra măcar demnitatea şi să nu cadă de pe scaun.

Gainswick, în exaltarea sa, nici nu observă, iar dacă Sir Walter observase, atunci trecuse generos cu vederea peste acest aspect. Părea că la rândul său se bucura foarte mult să-şi revadă, după atâta vreme, bătrânul mentor. Evocară

o sumedenie de amintiri, înainte de a ajunge să vorbească despre adevăratul scop al vizitei.

— Walter, dragul meu, spuse profesorul, oricât de mult m-aş bucura că drumul te-a purtat din nou spre modestul meu cămin, mă întreb totuşi care să fie pricina acestei vizite. Ştiu că eşti un om foarte ocupat, deci presupun că nu e vorba doar de dorul de vremurile de altădată, îşi privi iscoditor fostul student.

Sir Walter nu avea de gând să-l ţină în tensiune pe bătrânul mentor.

— Aveţi dreptate, domnule profesor, recunoscu el. După cum aţi aflat deja din scrisoarea mea, s-au petrecut nişte lucruri foarte ciudate şi neliniştitoare la reşedinţa mea de la ţară, iar nepotul meu şi cu mine dorim să le găsim o explicaţie. Din păcate, în investigaţiile noastre am ajuns într-o fundătură şi sperăm să ne puteţi ajuta mai departe.

— Mă simt măgulit, îl asigură Gainswick, iar ochii săi mici străluciră voioşi. Dar, nu-mi imaginez cum aş putea să vă ajut. Oricât dezavuez ce i s-a întâmplat studentului dumitale şi oricât aş dori să fie prinşi ucigaşii, nu văd cu ce aş putea contribui. Păreţi a avea nevoie de ajutorul poliţiei, mult mai mult decât de cel al unui bătrân, care nu dispune decât de nişte învăţături modeste.

— Nici vorbă, îl contrazise Sir Walter. În scrisoarea mea nu v-am relatat totul, domnule profesor. În parte, pentru că m-am temut că scrisoarea ar putea fi interceptată de partea adversă, dar şi pentru că am vrut să vă arăt ceva personal.

— Vrei să-mi arăţi ceva? Profesorul se aplecă plin de curiozitate. Privirea sa era vie şi curioasă ca cea a unui băieţel. Ce este?

Sir Walter scoase din buzunarul de la pieptul hainei o foaie de hârtie pe care o despături şi i-o întinse lui Gainswick. Era o schiţă a semnului runic în formă de spadă.

Profesorul luă foaia cu un amestec de mirare şi curiozitate şi aruncă o privire asupra ei, iar chipul lui, până în acel moment înroşit de alcool, se făcu alb ca varul.

Din pieptul său ieşi un icnet surd, colţurile gurii îi căzură.

— Ce se întâmplă cu dumneavoastră, domnule profesor? se interesă Quentin îngrijorat. Nu vă simţiţi bine?

— Nu, fiule, scutură el puternic din cap, nu e nimic. Semnul acesta – unde şi când l-aţi văzut?

— De mai multe ori, răspunse Sir Walter. Întâi l-a descoperit Quentin în biblioteca din Kelso, chiar înainte de a fi fost incendiată. Semnul mi s-a părut cunoscut şi am descoperit că se regăseşte şi ca emblemă meşteşugărească, şi anume pe unul din panourile de lemn din biserica mănăstirii din Dunfermline care se află în casa mea. Următoarea dată când am văzut semnul, era un foc arzând în forma aceasta, aşa că se vedea de departe în noapte.

— Un semnal de foc, formulă Gainswick şi chipul său păli şi mai tare. Cine a pus focul?

— Răsculaţi, hoţi, sectanţi, ca să fiu sincer, nu ştiu, recunoscu Sir Walter. Acesta este motivul vizitei noastre, profesore. Am speranţa că dumneavoastră, prin vastele dumneavoastră cunoştinţe, aţi putea face puţină lumină în chestiunea aceasta.

Gainswick privea fascinat semnul şi nu-şi putea desprinde privirea de la el. Quentin văzu că mâinile bătrânului profesor tremurau şi se întrebă ce anume ar putea să-l neliniştească atât de tare.

Gainswick avu nevoie de un răgaz pentru a-şi reveni.

— Ce aţi descoperit până acum? întrebă apoi.

— În ciuda tuturor eforturilor, nu mare lucru, mărturisi Sir Walter. Numai că semnul acesta este folosit, după toate aparenţele, de o bandă de răsculaţi. Şi că în limba veche înseamnă „spadă“.

— Înseamnă mult mai mult decât atât, spuse Gainswick ridicându-şi privirea, şi ceea ce se insinua în ea nu-i plăcu deloc lui Quentin.

— Semnul acesta, continuă învăţatul cu glas şoptit, de fapt nu ar trebui să existe. Ţine de o propoziţie formată din rune interzise, care cu mii de ani în urmă au fost excluse de druizi. Datează din vremurile vechi, întunecate şi

păgâne.

— Asta ni s-a spus deja. Dar ce înseamnă acest semn? De ce a fost interzis? întrebă Sir Walter.

— În vremurile vechi, spuse Gainswick, cu un glas care îi provocă fiori lui Quentin, când triburile se închinau încă zeilor păgâni, druizii[12] erau puternici şi temuţi. Erau înţelepţi şi mistici, profeţi, câteodată şi vrăjitori.

— Vrăjitori? întrebă Quentin simţind un nod în gât.

— Numai superstiţii, fiule, îl asigură Sir Walter. Nimic care să te îngrijoreze.

— Pe vremuri gândeam şi eu aşa, spuse Gainswick şi coborî şi mai mult vocea. Dar înţelepciunea vine cu anii, iar la bătrâneţe înţelegi multe din ceea ce în anii tinereţii ţi-a fost tăinuit. Astăzi cred că sunt mai multe lucruri între cer şi pământ decât ar putea admite ştiinţa modernă.

— Ce anume? întrebă Sir Walter amuzat. Vreţi să ne convingeţi că druizii din vechime puteau într-adevăr să facă vrăji, profesore? Îl speriaţi pe bietul Quentin.

— Nu aceasta este intenţia mea. Dar m-aţi întrebat cu ce aveţi de-a face, dragul meu Walter. Adevărul este că aveţi de-a face cu forţe ale întunericului.

— Cu forţe ale întunericului? Cum să înţeleg asta?

— În acele vremuri vechi, continuă Gainswick, existau două tipuri de druizi. Unii dintre ei mergeau pe calea luminii şi îşi foloseau ştiinţa în slujba binelui, pentru a vindeca şi a ajuta. Dar mai erau şi alţii, care îşi foloseau capacităţile pentru a-şi spori puterea şi pentru a influenţa destinele oamenilor. Ca să-şi atingă scopurile, nu se dădeau în lături de la nicio grozăvie şi practicau jertfele umane şi alte ritualuri înfricoşătoare. Membrii acestor cercuri secrete purtau robe şi măşti pe chipuri, pentru ca nimeni să nu le poată afla identitatea. În plus, pe lângă runele existente, cu care druizii îşi păstrau tainele şi

[12] Clasa preoţeasca la celţi, în Galia şi în Insulele Britanice; făceau parte din pătura învăţaţilor, care influenţa viaţa culturala a celţilor; practicau jertfele religioase; aveau funcţii judecătoreşti şi se ocupau de studiul medicinii, geografiei, astronomiei şi al tălmăcirii viselor. (n.tr.)

preziceau viitorul, au creat şi alte semne. Semne întunecate, cu înţeles tenebros.

— Vorbiţi încifrat, profesore, spuse Sir Walter, care vedea cu coada ochiului cum Quentin se foia în fotoliu.

— Se numeau Frăţia runelor şi s-au dezis de învăţămintele străvechi. În schimb, venerau puterile demonice, care, aşa cum se spunea, le-ar fi trimis noile semne. Druizii buni le evitau şi se temeau de semnele lor şi au început să lupte împotriva acestei frăţii. Cele mai multe dintre runele lor interzise s-au pierdut de-a lungul secolelor. Mai puţin semnul runic în formă de spadă.

— Ce semnifică acesta? întrebă Quentin vizibil nervos.

Profesorul zâmbi.

— Nu ştiu, fiule. Dar trebuie să fie ceva important, asta e sigur.

— De ce? voi să ştie Sir Walter.

— Pentru că există surse care atestă acest fapt. Acum câţiva ani am descoperit la Biblioteca regală un manuscris vechi în limba latină. Era un studiu al unui călugăr care se ocupase de ştiinţa runelor păgâne. Manuscrisul, din nefericire, era incomplet, aşa că nu am putut afla care a fost obiectul cercetării. Dar, pe paginile pe care le aveam înaintea mea, se făcea referire şi la semnele interzise.

— Şi? Ce scria despre ele?

— Că Frăţia runelor n-a încetat niciodată să existe. Că părţi ale acesteia au dăinuit până târziu, în era noastră, şi că a avut o influenţă decisivă asupra istoriei Scoţiei.

— Poftim?

— Din câte se spune, mulţi dintre oamenii politici scoţieni s-ar fi aflat în preajma frăţiei sau cel puţin în sfera ei de influenţă. Printre aceştia, Robert, Earl de Bruce.

— Niciodată! spuse Sir Walter hotărât.

— Dragul meu Walter, răspunse profesorul Gainswick cu un zâmbet ştrengăresc. Ştiu că toţi scoţienii au o profundă simpatie pentru Bruce al lor – în definitiv el a fost acela care a unificat clanurile şi i-a învins pe englezi. Dar, din păcate, dumneata ai tendinţa de a aşeza personalităţile istorice pe un piedestal mult prea înalt. Regele Robert nu a

fost decât un om, cu toate greşelile şi slăbiciunile pe care le poate avea oricine. A fost un bărbat care avea de luat decizii majore şi pe ai cărui umeri se afla o mare responsabilitate. Ideea că s-ar fi putut înconjura de sfătuitori rău intenţionaţi e chiar atât de greu de acceptat?

Sir Walter medită. Se vedea pe chipul său că nu se simte confortabil să audă rostit dintr-o suflare numele eroului naţional al Scoţiei alături de cel al sectanţilor. Pe de altă parte, argumentaţia profesorului Gainswick părea că se susţine, iar o minte logică, precum cea a lui Walter Scott, nu putea să nege.

— Să presupunem că aveţi dreptate, profesore, spuse el. Să admitem ipoteza că Frăţia runelor a fost într-adevăr activă până în epoca de înflorire a Evului Mediu şi avea ramificaţii până în cele mai înalte cercuri. Ce ne dovedeşte asta?

— Ne dovedeşte că influenţa acestei secte a fost până acum minimalizată în mod eronat. Poate, pe de o parte, pentru că frăţia însăşi a avut grijă să nu apară în cărţile de istorie, pe de altă parte, pentru că istoriografia se afla în mod tradiţional în mâinile mănăstirilor, iar capii acestora nu erau deloc interesaţi să relateze despre o frăţie păgână, care practica magia neagră. Nu arareori se întâmplă în consemnarea istoriei ca anumite aspecte să fie pur şi simplu lăsate la o parte de cronicar, dacă nu corespund punctului său de vedere. Din manuscrisul pe care l-am descoperit eu nu mai rămăsese decât un fragment. Cine ştie prin ce capriciu al sorţii s-a păstrat atâtea secole.

— Dar… ar putea să însemne că această frăţie există şi astăzi, trase concluzia Quentin în nervozitatea sa. Că avem de-a face cu ea.

— Prostii, fiule. Sir Walter scutură din cap. N-avem de-a face decât cu nişte răsculaţi, care, într-un fel sau altul, au aflat despre acest fapt istoric şi acum se folosesc de acest semn vechi pentru a semăna teamă şi pierzanie.

— Dar călăreţii pe care i-am văzut în noaptea aceea au fost cu toţii mascaţi, insistă Quentin. Abatele Andrew a dat mare importanţă întregii chestiuni, după cum ştii.

— Abatele Andrew? Profesorul Gainswick îşi arcui sprâncenele stufoase. Deci sunt şi călugări implicaţi în povestea asta? Din ce ordin?

— Din Ordinul Premonstratensilor, răspunse Sir Walter. Au un mic lăcaş la Kelso.

— Călugărul al cărui manuscris l-am citit eu era din Ordinul Premonstratensilor, spuse Gainswick încet.

— Poate fi o simplă coincidenţă. Dar e posibil să fie şi mai mult decât atât. Poate există ceva care leagă acest ordin de Frăţia runelor. Ceva ce se pierde departe în timp şi a rezistat trecerii secolelor, şi rezistă încă şi astăzi.

— Dragă domnule profesor, toate acestea sunt pure speculaţii, dezamorsă Sir Walter tensiunea. Profesorul Gainswick avusese dintotdeauna un anume simţ al teatralului, ceea ce făcuse ca prelegerile sale să fie cu mult mai interesante decât ale celorlalţi dascăli. Acum însă faptele contau şi nu nişte presupuneri pe jumătate plauzibile. Nu avem nici măcar o singură dovadă că am avea de-a face cu urmaşii acestor sectanţi. Nici măcar nu ştim ce scopuri a urmărit Frăţia runelor.

— Puterea, spuse Gainswick concis. Niciodată nu au avut alt scop.

— Ne lipsesc dovezile, repetă Sir Walter. Dacă am avea măcar o copie a acelui manuscris pe care l-aţi descoperit! Atunci aş putea să mă duc cu ea la Kelso şi să-l provoc pe abatele Andrew la o discuţie. Aşa însă nu avem altceva decât ipoteze.

— Aş vrea să pot fi de folos, dragul meu Walter. Cum am spus deja, chestiunea e veche de câţiva ani şi, pentru că sectele şi ritualurile oculte nu ţin neapărat de zona mea de interes, nu am redactat o copie.

— Mai ştiţi unde aţi găsit manuscrisul?

— Există la bibliotecă o secţie pentru fragmente şi palimpseste neclasificabile. Acolo am dat peste el, dintr-o pură întâmplare. Dacă-mi aduc bine aminte, înscrisul nici măcar nu era catalogat.

— E tot acolo?

Gainswick ridică din umeri.

— La dezordinea de acolo, nu cred să-l fi luat cineva. Numai dacă l-a căutat cineva anume.

— Bine. Sir Walter se gândi. Mâine Quentin şi cu mine vom merge la bibliotecă şi vom căuta manuscrisul. Dacă îl vom găsi, am avea măcar o dovadă în mână.

— Nu te-ai schimbat, dragul meu Walter, constată profesorul zâmbind. Din vorbele dumitale răzbate încă logica minţii care nu e gata să accepte ceva ce nu se poate explica raţional.

— Am avut parte de o educaţie ştiinţifică, se justifică Sir Walter, şi am avut parte de un dascăl excepţional.

— Posibil. Dar acest dascăl a înţeles, odată cu înaintarea în vârstă, că ştiinţa şi raţiunea nu constituie capătul oricărei înţelepciuni, ci în orice caz doar un început. Cu cât ştii mai multe, cu atât mai sigur ajungi la concluzia că, în fapt, nu ştii nimic. Cu cât încercăm mai mult să înţelegem lumea prin intermediul cunoaşterii, cu atât mai mult ne scapă printre degete. Eu, în ceea ce mă priveşte, am acceptat faptul că există lucruri care nu pot fi explicate pur şi simplu, şi nu vă pot decât sfătui să faceţi la fel.

— Ce vă aşteptaţi de la mine, domnule profesor? Sir Walter nu-şi putu reţine un zâmbet. Să cred în vrăji? În magia neagră? În demoni şi ritualuri tenebroase?

— Robert Bruce credea.

— Fapt ce nu s-a dovedit.

Gainswick oftă.

— Văd, amice, că nu eşti încă pregătit. La bătrâneţe, pot să te asigur, multe lucruri se înfăţişează altfel. Dar te sfătuiesc totuşi să fii prevăzător. Ia-o ca pe un sfat de la profesorul bătrân şi nesăbuit, care nu doreşte ca dumitale sau discipolului dumitale să vi se întâmple ceva. Semnul runic în formă de spadă şi misterul pe care-l întruchipează nu trebuie în niciun caz subestimate. E vorba de putere şi de influenţă. E vorba de a marca şi de a influenţa istoria cu ajutorul unor forţe de dincolo de capacitatea noastră de pricepere. Nu e o luptă oarecare, de ale cărei urme aţi dat, e bătălia epică dintre lumină şi întuneric, care se poartă de la începutul vremurilor. Nu uita asta niciodată.

Privirea sfredelitoare cu care cărturarul îşi măsură vizitatorii îl înspăimântă pe Quentin. Îl cuprinse dintr-odată un disconfort teribil şi s-ar fi ridicat cu mare plăcere să plece acasă, dacă nu ar fi reprezentat o gravă lipsă de politeţe.

Poate unchiului său nu-i păsa de demoni şi ritualuri tenebroase. Lui Quentin însă, acest subiect îi insufla un respect nemărginit. Cu toate că văzuse cu ochii lui că mascaţii care atacaseră Abbotsford în acea noapte nu erau stafii, ci oameni în carne şi oase, cu cât afla mai multe despre aceştia, cu atât mai necurat i se părea totul.

Aveau într-adevăr de-a face cu moştenirea unei frăţii, ale cărei rădăcini erau vechi de secole, dacă nu de milenii? Care era atât de puternică, încât influenţase hotărâtor istoria Scoţiei? Cu siguranţă, un om trecut de prima tinereţe şi un tânăr lipsit de experienţă nu erau persoanele potrivite pentru a elucida un asemenea mister…

— Nu voi uita, spuse Sir Walter spre uşurarea lui Quentin, dar era aproape sigur că spusese asta mai mult din respect pentru bătrânul său dascăl, decât din convingere. Vă mulţumim pentru informaţii şi vă promit că vom acţiona cu maximum de precauţie.

— Mai mult nici că vă pot cere, răspunse Gainswick. Acum să vorbim despre altceva. Ce mai face soţia dumitale? La ce lucrezi acum? E adevărat că lucrezi la o carte a cărei acţiune se petrece în Franţa medievală…?

Întrebările cu care-l bombardă profesorul nu mai lăsară loc pentru alte speculaţii. Sir Walter răspunse la toate, apoi discutară despre vremurile trecute când, după cum erau de acord amândoi, lumea fusese mai puţin complicată. Deoarece profesorul nu-i lăsă să plece fără să-i invite la masă, vizita se prelungi; dascălul îi ceru valetului să pregătească cina, astfel că se făcu târziu când Sir Walter şi Quentin părăsiră, în cele din urmă, casa din High Street.

— Profesorul Gainswick e foarte amabil, constată Quentin, în timp ce porniră înspre trăsură.

— Aşa este. Încă de când eram student a fost pentru

mine mai mult decât un simplu dascăl. Dar în ultimii ani s-a cam ramolit.

— Cum adică?

— Să fim serioşi, Quentin, toată vorbăria asta despre rune interzise şi frăţii care să fi avut influenţă şi asupra regilor Scoţiei…

— Ar fi fost posibil, nu?

— Nu cred. Ideea că aceşti răsculaţi ar fi continuatorii acelei frăţii misterioase şi ar urmări aceleaşi scopuri tenebroase ca şi strămoşii lor mi se pare o aberaţie.

— Poate, fu de părere Quentin. Cu toate acestea ar trebui să fim atenţi, unchiule. Acele lucruri de care vorbea profesorul sunt de-a dreptul înfricoşătoare.

— Iar te chinuieşte teama de stafii, fiule? Orice ar fi, mâine mergem la bibliotecă şi încercăm să găsim fragmentul acela de care ne-a vorbit profesorul. Dacă am avea o dovadă concretă în mână, am putea pleda cu ea în faţa autorităţilor şi obţine urgentarea căutării criminalilor. Aşa însă, nu avem decât un mănunchi de zvonuri şi ipoteze, iar eu nu mă las intimidat de aşa ceva.

Ajunseseră la capătul străzii, unde îi aştepta trăsura. Vizitiul coborî şi le deschise portiera să poată urca. Quentin se trânti pe locul său, cuprins de gânduri sinistre. Dacă ar fi văzut făpturile întunecate care se ascundeau în cotloanele clădirilor şi sub porţile de la intrare şi îi urmăreau pe el şi pe Sir Walter, isteria lui ar fi fost de neoprit.

Poate că şi Sir Walter şi-ar fi revizuit părerea despre Miltiades Gainswick.

9.

Când intră în dimineaţa următoare în salon, Mary simţi imediat că se întâmplase ceva.

Malcolm de Ruthven plecase deja, doar mama lui mai era la masă. Privirea cu care aceasta o întâmpină pe Mary

nu prevestea nimic bun.

— O dimineaţă plăcută, salută Mary politicoasă şi schiţă o plecăciune. V-aţi odihnit bine?

— În niciun caz, o bruscă Eleonore, şi nici nu-mi pot închipui ce ar putea să-mi facă această dimineaţă mai plăcută. De ce ai plecat aşa de repede de la recepţie?

Mary luă loc la celălalt capăt al mesei. Deci acesta era motivul pentru primirea glacială, se gândi. Se scandalizaseră de plecarea ei timpurie.

— Nu m-am simţit bine, îşi informă viitoarea soacră, în timp ce o servitoare îi turna ceai.

— Aşa, deci nu te simţeai bine. Privirea Eleonorei nu era greu de descifrat, furie şi dispreţ se puteau citi în ea. Această recepţie a avut loc în cinstea ta. Toată nobilimea s-a adunat ca să-ţi ureze bun-venit în noua ta patrie. Nu ştiu cum se obişnuieşte în Anglia, dar aici, în nord, este considerată o lipsă totală de politeţe când oaspetele de onoare se retrage fără vreo scuză sau vreun regret. Nu ai respectat eticheta şi ne-ai insultat oaspeţii.

— Îmi pare rău, spuse Mary, nu aceasta a fost intenţia mea. Dar nu m-am simţit bine, cum am spus deja, şi am considerat că e preferabil…

— Suficient de bine pentru a participa la o sărbătoare în casa slugilor? Vocea Eleonorei suna atât de ascuţit şi tăios, încât Mary tresări. Albă ca varul privi în ochii stăpânei cetăţii.

— Ce este, copilă? Ai crezut cu adevărat că micile tale escapade vor rămâne ascunse? Eu aflu tot ce se petrece între aceste ziduri.

Mary plecă privirea. Era inutil să nege. Probabil unul dintre vizitii sau dintre slujitori fusese cel care o pârâse, iar Mary nici nu le-o putea lua în nume de rău. Tuturor le era frică de cei în slujba cărora se aflau.

— Nu fusese plănuit astfel, spuse Mary, subliniind fiecare cuvânt. Am ieşit să iau puţin aer. Am auzit muzică şi am vrut să ştiu de unde vine. Apoi s-a întâmplat totul de la sine.

— Din gura ta totul pare foarte simplu, când mă gândesc

că la sfârşit ai dansat cu calfa potcovarului şi ai participat la tot felul de obiceiuri ţărăneşti, primitive.

— Iertaţi-mă, răspunse Mary şi nu reuşi să-şi suprime o undă de sarcasm, nu am ştiut că e interzis.

— Ţie îţi este interzis totul! ţipă Eleonore cu voce disonantă. Ochii îi sclipeau de furie şi privirea ameninţătoare cu care o învrednici o înspăimântă pe Mary. Tot ce ar putea leza reputaţia şi imaginea *laird*-ului de Ruthven, continuă stăpâna pe un ton ceva mai temperat.

— Dăunează reputaţiei şi imaginii sale dacă mă duc la nunta unor slujbaşi ai casei şi felicit mirii?

— Nu ţine de îndatoririle unei lady să participe la obiceiurile ţăranilor şi să felicite poporul de rând.

— Poporul de rând? Aceşti oameni sunt supuşii noştri. Sunt în slujba noastră şi sub protecţia noastră.

— În primul rând, o corectă Eleonore cu vocea fremătând de furie, trebuie să ne fie supuşi şi să ne slujească. Sângele lor nu are aceeaşi culoare cu al nostru, sunt murdari şi inferiori. Nu se cuvine ca o lady să aibă de-a face cu ei.

Mary aprobă.

— Încep să înţeleg de unde a moştenit Malcolm asemenea concepţii.

— Nu îţi este îngăduit să fit necuviincioasă, nici să ne critici în vreun fel sau altul. Obligaţiile tale se reduc la a fi o soţie bună şi supusă şi la a reprezenta casa Ruthven în exterior în mod desăvârşit. Atât şi nimic mai mult. Te simţi în stare?

Mary plecă privirea. Pentru o clipă dori să aprobe şi să recunoască spăsită că se supune unei persoane mai în vârstă şi de rang superior, cum fusese învăţată din tinereţe. Dar nu o făcu, pentru că îi veniră în minte valorile în care credea neclintit şi care nu păreau a avea vreo importanţă la Ruthven. Aceste lucruri nu putea şi nu voia să le îndure fără vreo vorbă.

— Depinde, spuse de aceea ca pentru sine.

— Depinde de ce? Privirea Eleonorei avea din nou acel ceva de pasăre de pradă care o înspăimântase pe Mary

încă din ziua sosirii.

— Dacă trebuie să-mi fie ruşine că reprezint casa Ruthven.

— Să-ţi fie… Stăpâna cetăţii amuţi de furie şi părea că într-adevăr nu mai are aer. Dădu neajutorată din mâini şi avu nevoie de câteva secunde pentru a se linişti. Ai idee ce spui, fată nătângă? o mustră ea.

— Cred că da, o asigură Mary, şi nu cred că sunt nătângă. Este însă convingerea mea intimă, milady, că oamenii – oricât de modestă le-ar fi originea – nu trebuie consideraţi inferiori. Toţi oamenii au fost înzestraţi de Dumnezeu cu aceleaşi drepturi şi privilegii. Faptul că nu toţi au avut norocul să se nască bogaţi nu trebuie să ne dea prilejul să privim la ei de sus.

— Asta mai lipsea, comentă Eleonore cu dispreţ. Logoree revoluţionară!

— Poate. Dar eu am privit în ochii oamenilor care lucrează pentru dumneavoastră şi am citit în ei frica. Slujitorii se tem de dumneavoastră, milady, şi de fiul dumneavoastră.

— Și nu-ţi e pe plac?

— Nu, deloc, pentru că eu sunt de părere că supuşii ar trebui mai degrabă să-şi iubească stăpânii şi să le fie devotaţi cu credinţă.

Eleonore rămase o clipă nemişcată, fără ca Mary să-şi dea seama ce se petrece în sinea ei. Apoi pufni într-un râs isteric.

— Acesta este motivul escapadei tale nocturne? dori ea să ştie. Vrei să câştigi devotamentul argaţilor şi servitoarelor?

— Întâi de toate sunt oameni, milady. Da, doresc să mă bucur de simpatia şi respectul lor.

— Respectul ţi-l câştigi doar prin autoritate. Iar frica e un instrument necesar.

— Nu sunt de aceeaşi părere.

— Mi-e indiferent ce părere ai. Ne-ai făcut de râs şi ne-ai jignit, pe *laird* şi pe mine, în mod inacceptabil şi acest comportament nu va rămâne fără consecinţe.

— Cu tot respectul, milady, *laird*-ul e un tont, căruia nu-i pasă decât de bogăţia şi de renumele său! Are parte de ceea ce merită.

— Ajunge! Buzele Eleonorei se subţiară şi nu mai formau decât o linie pe faţa ei palidă. Se pare că nu vrei să schimbi situaţia. Sunt deci nevoită să-ţi dau o lecţie.

— Ce aveţi de gând? întrebă Mary încăpăţânată. Să-mi incendiaţi acoperişul de deasupra capului, aşa cum o faceţi cu aceşti bieţi oameni?

— Acoperişul cu siguranţă nu, dar mai sunt şi alte lucruri care ard bine. Hârtia, de exemplu.

— Asta ce vrea să însemne? Mary avu dintr-odată o bănuială cumplită.

— Copilă, mi-am dat seama, în mod dureros, că aceste idei aberante pe care le ai în cap nu pot fi ale tale. De undeva trebuie să le ai, şi atunci mi-am amintit că stai cu nasul în cărţi mai mult decât oricare altă tânără domniţă pe care o cunosc.

— Şi? întrebă Mary scurt.

— Aceste cărţi par a fi adevăratul motiv al rebeliunii şi încăpăţânării tale. De aceea, am dat poruncă să-ţi fie golită odaia de cărţi, să fie aduse în curte şi arse în văzul tuturor.

— Nu! Mary sări de pe scaun.

— Ai avut de ales, copilă. Nu ar fi trebuit să te ridici împotriva noastră.

Mary rămase pentru o clipă încremenită, nevenindu-i să creadă că poate exista o asemenea mârşăvie. O cuprinse spaima, se năpusti la fereastră şi privi în curte. Acolo ardea un foc incandescent, din care se ridica un fum cenuşiu spre cerul dimineţii şi bucăţi de hârtie zburau, purtate în sus de aerul cald.

Mary nu-şi putu reţine lacrimile. Erau într-adevăr cărţi cele care ardeau – cărţile ei. Văzu cum un slujitor mai aduse un teanc din clădire şi le aruncă în flăcările mistuitoare.

Mary se întoarse şi dispăru din salon. Parcă zburând trecu pe coridoare şi pe trepte, până afară în curte. Kitty veni în întâmpinarea ei cu lacrimi în ochi.

— Milady! strigă ea. Vă rog să mă iertaţi, milady! Am vrut să-i opresc, dar n-am putut. Pur şi simplu au luat cărţile!

— Nu te necăji, Kitty, spuse Mary cu o ultimă sforţare de demnitate. Apoi coborî treptele în curte şi privi cum înaintea ochilor ei un alt teanc din cărţile ei îndrăgite erau azvârlite în flăcări; printre ele şi volumul de istorie a Scoţiei pe care i-l dăruise Sir Walter. Pe tânărul care le aruncase în foc şi care scormonea acum cenuşa cu fierul îl cunoştea. Era Sean, ucenicul fierarului, cu care dansase cu o seară în urmă, la nunta lui.

Disperarea puse acum stăpânire deplină pe Mary. Se năpusti să salveze ce mai putea fi salvat, să scoată cu mâinile goale din flăcări resturile cărţilor ei iubite. Tânărul Sean îi ţinu calea.

— Milady, nu, o rugă el.

— Lasă-mă să trec! Trebuie să-mi salvez cărţile.

— Nu mai e nimic de salvat, milady, spuse ucenicul fierarului cu tristeţe. Îmi pare foarte rău.

Mary rămase în faţa flăcărilor şi privi ţintă văpaia, văzu cum *Ivanhoe* şi *Frumoasa din Perth* dispărură în vâltoarea lor. Hârtia se strângea înainte să se aprindă şi să se înnegrească, pentru ca apoi să se transforme în cenuşă.

— Ce ai făcut? şopti Mary. Cărţile acestea erau tot ce îmi mai rămăsese. Erau viaţa mea.

— Îmi pare rău, milady, răspunse Sean. Nu am avut de ales. Ne-au ameninţat că vor incendia casele familiilor noastre şi că ne vor alunga de pe pământurile acestea, dacă nu ne supunem.

Mary îi privi drept în faţă. Trăsăturile ei schimonosite de plâns nu mai aveau nimic în comun cu cele ale unei doamne, dar nu se ruşina de lacrimi. Ceea ce făcuse Eleonore de Ruthven fusese cel mai mârşav lucru care i se întâmplase vreodată. Hoţii de la pod ţintiseră bunurile ei, Eleonore însă ţintea mult mai mult. Voia să-i distrugă viaţa, o privea ca pe un obiect cu care putea face ce vrea şi pe care-l putea modela după bunul său plac.

În mijlocul tristeţii şi obligaţiilor care o înconjurau,

cititul era pentru Mary ca o evadare într-o lume mai bună. Cum să supravieţuiască fără cărţi nu-şi putea imagina.

— Vă rog, milady, spuse Sean, văzând disperarea din ochii ei, nu ne-o luaţi în nume de rău. Nu avem nicio vină.

Mary îl privi ca pe un străin. În prima clipă simţise într-adevăr o furie puternică împotriva tânărului, considerându-se trădată de el şi de ai lui. Dar acum înţelegea că nici Sean, nici ceilalţi slujitori nu aveau nicio vină. Se temeau pentru viaţa lor şi nu făcuseră decât ce trebuie pentru a-şi salva vieţile lor şi ale familiilor lor.

Mary întoarse privirea spre clădirea principală şi se uită la fereastra cea mare a salonului. De parcă ar fi simţit că acolo se afla Eleonore de Ruthven.

Cu statura ei ascetică, stătea la fereastră şi o privea cu aroganţă, iar pe chipul ei palid, Mary văzu un zâmbet de satisfacţie. Pumnii i se strânseră şi pentru prima oară în viaţă Mary simţi ce înseamnă ura.

Cu o ultimă privire îşi luă rămas-bun de la cărţile ei îndrăgite, pe care flăcările le devoraseră deja aproape în întregime. Apoi se întoarse şi părăsi curtea cu fruntea sus, pentru a nu-i da viitoarei ei soacre încă un motiv de a triumfa.

Kitty o însoţi, amândouă reţinându-şi lacrimile pentru a nu se da în spectacol. Dar odată ajunsă în odaie, Mary dădu frâu liber lacrimilor, şi cu toate că făcea tot ce putea pentru a o consola, Kitty nu-şi văzuse stăpâna niciodată în viaţa ei atât de singură şi de părăsită.

Cărţile fuseseră sensul vieţii ei, fereastra ei spre libertate. Chiar dacă trupul era supus îngrădirilor de tot felul, spiritul îi fusese liber. Citind, călătorea în locuri şi vremuri îndepărtate, unde nu o putea urma nimeni. Această libertate, chiar dacă nu era decât iluzorie, o ajutase pe Mary să nu se lase cuprinsă de disperare.

Cum să trăiască acum în locurile acestea, cum să suporte existenţa plină de îngrădiri la castelul Ruthven fără cuvântul scris, care putea să-i dea aripi şi care-i oferea consolare şi nădejde?

Disperarea lui Mary era deplină. Nu-şi părăsi odaia toată

ziua şi nici nu veni nimeni să o scoată de acolo.

La un moment dat, îi secară lacrimile şi epuizată de tristeţe, furie şi consternare, adormi. În timp ce dormea, avu din nou un vis ciudat, care o răpi într-un trecut foarte îndepărtat...

10.

Gwynneth de Ruthven optase pentru singurătate.

Nu mai putea să audă vorbăria fratelui şi a prietenilor săi: că Scoţia era în mare pericol şi William Wallace, pe care toţi îl numeau Braveheart, era un trădător; că aspira la coroană şi cerea supunere; că doar Earl de Bruce putea fi regele Scoţiei şi că victoria asupra englezilor trebuie dobândită cu orice preţ.

Gwynn se săturase.

La vremea când trăia, tatăl ei ţinuse discursuri asemănătoare, vorbise mereu despre alungarea englezilor din Scoţia şi despre înscăunarea unui nou rege. Faptul că se situase de partea lui Wallace nu schimba cu nimic lucrurile. La sfârşit îşi dăduse viaţa pe câmpul de luptă, la fel ca mulţi alţii, şi Gwynn nu vedea ca moartea lui să fi schimbat ceva. Dimpotrivă. Vărsarea de sânge şi intrigile deveniră şi mai frecvente.

Wallace promisese să-i alunge pe englezi din Scoţia, dar nu reuşise; încă de la invazia în ţară a duşmanului şi cucerirea oraşului York, trupele engleze debarcaseră pe coastă şi cuceriseră oraşul Edinburgh; de atunci cuceritorii erau din nou în ofensivă.

Sânge şi jale, iată ce adusese revolta, dar în loc să tragă învăţăminte şi să înveţe din greşelile tatălui, fratele ei, Duncan, era pe punctul de a pune la cale o altă revoltă, o altă vărsare de sânge.

Felul în care Duncan se schimbase în ultimele luni nu-i plăcea deloc lui Gwynneth. Îmbătrânise, avea mai multe responsabilităţi, dar nu era numai acest aspect. Când

vorbea, părea superior şi distant, şi lucirea ciudată din ochii lui părea să spună că se simţea chemat să devină mai mult decât un simplu vasal al regelui Angliei.

Gwynn nu ştia cu precizie ce punea la cale fratele său şi n-ar fi avut niciun sens să-l întrebe. Dar era evident că plănuia ceva, împreună cu oamenii ciudaţi şi înfricoşători de care se înconjura în ultima vreme.

Pe vremuri, fraţii îşi încredinţau toate secretele unul altuia şi erau nedespărţiţi. De la moartea tatălui lor însă, totul se schimbase. Duncan aproape că nu-i mai vorbea, iar dacă o făcea, era doar ca s-o pună la punct.

La început, Gwynn crezuse că e un capriciu, o manifestare temporară, care avea să se tempereze când Duncan va fi depăşit tristeţea despărţirii de părintele lor. Dar nu se domoli, dimpotrivă. Duncan rămase închis faţă de ea, în schimb lista vizitatorilor lui misterioşi se făcea din ce în ce mai lungă.

Gwynneth nu aflase despre ce era vorba la acele întâlniri. Presupunea însă că avea de-a face cu răscoala, cu William Wallace şi cu tânărul Earl de Bruce, pe care voiau să-l încoroneze rege.

O teamă surdă puse stăpânire pe ea. Îşi pierduse deja tatăl în război şi nu voia să-şi piardă şi fratele. Dar inima lui Duncan se înrăise. Nu mai asculta de ea, ci doar de noii şi misterioşii săi prieteni.

Gwynn părăsea ori de câte ori putea castelul, căutând să scape de posomorârea pe care i-o transmiteau Duncan şi sfătuitorii săi, ca în acea zi.

Sub pretextul că mergea să adune lemne de foc, se strecură din nou din castel. Era după-amiază târziu. Nori negri se adunaseră pe cer, întunecând soarele. Cu siguranţă, avea să plouă. Din nord apăru un pâlc negru de nori, un vânt rece îi aducea încoace.

Gwynn îşi înfăşură şalul negru de lână şi mai strâns pe după umeri. Trupul îi tremura, dar nu doar vântul rece îi dădea fiori.

În spatele ei se înălţau semeţe turnurile cetăţii Ruthven. În copilărie fuseseră pentru ea simbolul scutului şi al

ocrotirii, al liniştii şi păcii. Când privi însă acum în urma ei, nu văzu decât ziduri negre şi creneluri ameninţătoare. Simţea o răceală înfiorătoare, un sentiment de ameninţare, cum nu percepuse niciodată până atunci.

E posibil să fi fost în legătură cu visele pe care le avea de la moartea tatălui ei. Două vise o bântuiau în mod repetat.

Într-unul din ele călărea pe un cal alb prin Highlands, se lipea strâns de el, simţea că o consolează şi o linişteşte, se simţea liberă şi neconstrânsă. În celălalt vis totul se schimba, şi unde privea, Gwynn vedea numai mizerie, nevoi şi necaz. Vedea ţinutul Highlands în flăcări, vedea oameni goniţi din casele lor, fugăriţi de războinici, ale căror arme scuipau tunete şi fulgere.

Ce voiau să însemne toate acestea?

Gwynn meditase de nenumărate ori la înţelesul acestor vise. De ce o bântuiau? De ce erau mereu aceleaşi imagini înfricoşătoare?

În liniştea care domnea pe dealurile din jurul cetăţii Ruthven spera să găsească răspuns la această întrebare. Căutarea lemnelor de foc nu fusese decât un pretext; o tânără care voia să fie singură pentru a medita ar fi fost de neînţeles pentru cei de la castel.

Ca întotdeauna când trecea prin acest ţinut, urmă întâi cursul apei care se vărsa în râpa de la baza turnului de vest. În lunile de vară, când albia pârâului era aproape secată, fundul prăpastiei era aproape uscat şi puteai găsi cantităţi mari de lemne de foc şi crengi subţiri.

Încă de copil, Gwynn venise adesea să se caţere pe stâncile colţuroase. Nu era potrivit pentru o fată, dar tatăl său îi îngăduia. Gwynn ştia că el îşi dorise de fapt încă un fiu, de aceea se bucura de orice însuşire băieţoasă a fiicei sale; dar, aprecia foarte mult faptul că nu o făcuse să simtă dezamăgirea niciodată.

Urcă peste o grămadă de pietriş adus de ploile de primăvară şi pătrunse într-un braţ lateral al prăpastiei stâncoase. Privi surprinsă în jur, pentru că avea sentimentul că nu mai fusese niciodată acolo. Până de

curând, fusese convinsă că ştia fiecare piatră din această zonă. Acum însă se deschidea la picioarele ei o prăpastie îngustă prin care nu mai păşise niciodată.

Aici pietrişul era aspru, iar stâncile cenuşii, pline de goluri şi crăpături. Mânată de curiozitate, Gwynn se căţără mai departe, când dintr-odată observă cum se aşterne ceaţa. Ieşea din crăpăturile şi golurile stâncilor, se revărsa pe pământ şi se împrăştia pretutindeni cu repeziciune. Gwynn se simţea de parcă ceaţa umedă şi rece s-ar fi urcat pe ea, pentru a o cuprinde cu braţul ei de gheaţă. Fără să-şi poată explica de ce, dintr-odată i se făcu frică.

Se întoarse ca să găsească ieşirea din prăpastie, dar ceaţa deja o cuprinse cu totul. Nu mai putea desluşi decât contururile locurilor. Crengile uscate ale copacilor căzuţi arătau dintr-odată ca braţele larg deschise ale unor monştri hidoşi, care aşteptau doar să prindă şi să înghită călătorii nevinovaţi.

Gwynn îşi aminti de poveştile pe care bătrânii le spuneau la gura sobei: despre monştri, gnomi şi alte creaturi care locuiau în ceaţă. Într-un atac de panică scăpă din mâini lemnele de foc pe care le adunase şi încercă să găsească o cale în ceaţa deasă.

— Încotro, copila mea?

O voce răguşită o făcu să înţepenească locului şi să se întoarcă. Gwynneth se sperie de moarte când, întorcându-se încet, văzu lângă ea o creatură întunecată venind din ceaţă. Se apropiase fără să o simtă.

Gwynn ţipă de spaimă, până văzu că nu era vreun gnom sau vreun monstru, ci doar o femeie bătrână.

Avea o statură îndesată şi umbla aplecată de spate sprijinindu-se într-o cârjă. Îmbrăcămintea îi era neagră ca smoala şi la gât purta, atârnând de un şnur de piele, nişte talismane ciudate de os. Cea mai impresionantă era faţa: palidă, străbătută de riduri adânci, cu ochii scrutători, afundaţi în orbite. Nasul ei îngust şi încovoiat părea să-i împartă faţa în două jumătăţi, gura îi era mică şi pe jumătate deschisă. Dinţi nu părea să mai aibă.

— O femeie a runelor! ţipă Gwynneth îngrozită.

După toate aparenţele, femeia era dintre aceia care trăiau după vechea credinţă păgână şi despre care se spuneau lucruri teribile. Se spunea că femeile runelor puteau privi în viitor şi puteau rosti blesteme sumbre, care l-ar fi ucis şi pe cel mai puternic conducător de clan.

— Ce doreşti de la mine? întrebă Gwynneth, iar din întrebarea ei răzbătea teama.

Într-un gest de nevinovăţie, bătrâna îşi ridică braţele.

— Ce? mârâi ea, şi vocea îi suna ca vântul de la răsărit, care vuia dimineaţa printre zidurile cetăţii Ruthven. Doar nu ţi-e frică de mine?

— Bineînţeles că nu, spuse Gwynneth cu încăpăţânare.

— Atunci e bine, răspunse bătrâna şi chicoti. Trebuie să ştii că sunt oameni care vorbesc vrute şi nevrute despre mine şi alţi semeni de-ai mei. Poate ai mai auzit de mine. Numele meu este Kala.

— Tu… tu eşti bătrâna Kala?

— Cunoşti deci numele meu?

Gwynn aprobă şi se dădu fără să vrea înapoi. Bineînţeles că auzise de bătrâna Kala, dar crezuse mereu că e doar un personaj de legendă, bună de speriat copiii mici.

Dintre toate femeile runelor, Kala era cea mai temută. Se spunea că şi druizii din vechime se temuseră de puterea şi de vrăjile ei, şi se mai spunea că ar avea câteva sute de ani şi că ar fi văzut cu ochii ei cum romanii ridicaseră marele val de apărare.

— Nu ar trebui să crezi tot ce se spune despre mine, copila mea, spuse Kala, de parcă ar fi citit gândurile lui Gwynneth. Numai jumătate e adevărat, şi din aceasta, jumătate e inventat pe jumătate… Gwynneth Ruthven.

— Îmi ştii numele?

— Sigur. Chipul ridat al Kalei îşi modifică expresia în ceea ce ar fi trebuit să fie un zâmbet. Îi cunosc pe toţi din clanul vostru, cu toate defectele şi cu încăpăţânarea lor ridicolă. Te cunosc pe tine, ca şi pe fratele tău, pe Duncan, cel cu sângele fierbinte. L-am cunoscut şi pe tatăl vostru, care şi-a dat viaţa pe câmpul de luptă. I-am observat pe toţi şi am văzut bătălia lor nefericită. Strigă după libertate,

dar nu-şi urmăresc decât privilegiile lor meschine, şi ar vinde ce au mai drag pe lume numai să ajungă la ceea ce râvnesc.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Gwynn, dar bătrâna nu-i răspunse. Privirea Kalei părea că trece dincolo de Gwynneth, undeva, fie în viitorul îndepărtat, fie în vremuri demult apuse.

— Am fost acolo, spuse ea cu glas răguşit. E destinul meu să observ mersul lucrurilor. Am văzut regi venind şi plecând, domnitori ridicându-se şi prăbuşindu-se. În zilele acestea, Gwynneth Ruthven, i se oferă poporului nostru o şansă cum nu i-a mai fost dată până acum. Putem să lepădăm jugul domniei străine şi să ne recâştigăm libertatea! Totul e în mişcare. Lucrurile şi-au ieşit din matcă şi e nevoie de o mână puternică pentru a le aduce din nou pe făgaşul lor. Dar invidia şi lăcomia ameninţă să distrugă tot.

O apucă pe Gwynneth de braţ cu degetele ei osoase, o ţinu strâns şi o ţintui cu privirea în timp ce vorbea. Gwynn simţi cum îi trece un fior rece pe şira spinării şi se smulse energic din strânsoarea femeii.

— Ce vorbeşti? o întrebă răstit. Ţi-ai pierdut minţile?

— Am venit să te previn, Gwynneth Ruthven, spuse bătrâna cu glas tremurat. Fratele tău e pe punctul de a invoca răul şi de a aduce nenorocire asupra voastră, a tuturor.

— Nu ştii ce vorbeşti, femeie, spuse Gwynn, care încerca din răsputeri să scape de vorbele bătrânei înfricoşătoare. Se întoarse să plece, dar în ceaţa deasă nu mai găsi cărarea. Rătăci fără ţintă peste pietriş, până când calea i se sfârşi în faţa unui zid de stâncă. Merse de-a lungul zidului şi ajunse mai adânc în prăpastie, unde îşi pierdu definitiv orientarea.

Într-un acces de panică privi în jur şi se sperie când descoperi din nou creatura întunecată în preajma ei.

— Cauţi ceva, copila mea?

— Drumul spre casă, răspunse Gwynn hăituită. Vreau acasă, auzi?

— Du-te, ce te împiedică?

— Ceaţa asta nenorocită. Poţi s-o tai cu cuţitul.

— Asta pare a fi problema tuturor oamenilor. Bătrâna chicoti. Se aventurează neînfricaţi pe teritorii străine, se joacă cu lucruri al căror înţeles nu-l cunosc cu adevărat. Până nu mai ştiu cum să meargă mai departe.

— Te rog, spuse Gwynn aproape implorând-o, lasă-mă să plec. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştiu eu oare? Ştie copacul ce va fi cu el când pădurarul îl va lovi cu toporul? Nici eu nu ştiu sigur ce aduce viitorul, Gwynneth Ruthven. Dar runele mi-au arătat că un rol important îi va reveni clanului tău. Soarta Scoţiei ar putea să fie cândva în mâinile voastre, dar fratele tău e pe punctul de a nimici totul.

— Fratele meu? De ce?

— Pentru că nu e dispus să aştepte până când va sosi momentul. Pentru că şi-a luat soarta în mâini şi vrea să ia cu forţa ceea ce i-a fost interzis tatălui tău. Nu se dă în lături de la nicio grozăvie.

— Grozăvie? Fratele meu, Duncan? Gwynn scutură din cap. Vorbeşti prostii, femeie. Moartea tatălui nostru l-a afectat foarte tare pe Duncan, dar nu e aşa cum spui. Pe umerii lui apasă acum o povară grea, asta-i tot.

— Aşa? întrebă bătrâna ironic. Acesta este motivul pentru care evadezi de la castel în fiecare minut liber, Gwynneth Ruthven? Motivul pentru care nu mai suporţi să stai în apropierea fratelui tău şi a sfetnicilor săi înfricoşători, de care s-a înconjurat în ultima vreme?

— Ştii… ştii despre asta?

— Ţi-am spus deja, micuţă Gwynn: ştiu mai multe decât crezi. V-am observat multă vreme, pe tine şi pe ai tăi. Am tăcut tot timpul, dar acum nu mai rabd. Lucruri cumplite sunt pe cale să se petreacă, Gwynn. Lucruri care vor schimba mersul istoriei, dacă nu va fi nimeni care să le împiedice. Fratele tău va fi acela care le va pune în mişcare.

— Fratele… fratele meu? Gwynn ezită. Ceva din lăuntrul ei refuza să creadă vreo iotă din ceea ce spunea femeia

runelor. Dar felul în care-i vorbea Kala, tonul şi privirea ei acuzatoare, dar totodată tristă, o determinară să o asculte. Cum? întrebă ea neajutorată. Te aud vorbind, dar abia înţeleg despre ce vorbeşti.

— Fratele tău, Gwynneth, şi-a luat soarta în propriile mâini. Ţese intrigi împotriva lui William Wallace, căruia i se spune Braveheart. Împreună cu falşii săi prieteni, plănuieşte să-l trădeze şi să-l nimicească. Puterea lui va fi transferată asupra lui Robert Bruce, care trebuie să urce pe tron şi să devină rege al Scoţiei.

— Şi? Ce e rău în asta?

— Totul, copila mea. Vremea, runele, stelele. Totul. Wallace se află la apogeul puterii sale. Pentru a-l răsturna, e nevoie de vrăji tenebroase şi forţe ale întunericului. Fratele tău a făcut legământ cu amândouă, fireşte, fără să ştie ce face. Oamenii aceia, de care se înconjoară în ultima vreme, şi care i-au devenit apropiaţi… nu degeaba nu te simţi bine în preajma lor! Sunt blestemaţi şi practică o credinţă a întunericului.

— Credinţa veche, păgână? întrebă Gwynn neîncrezătoare. Aceşti oameni sunt ca şi tine?

— Nu, nu ca mine, tună Kala atât de aspru, încât Gwynn se dădu din nou în lături. Altfel, copila mea. Minţile lor sunt pline de intenţii rele şi planuri întunecate. Se închină la runele întunecate, nu la cele luminoase, iar ştiinţa lor e mai veche decât orice ne-am putea imagina.

Kala îşi coborâse atât de mult vocea încât devenise o şoaptă şi Gwynneth avu dintr-odată senzaţia că îi îngheaţă tot corpul. Să fi fost din pricina ceţii, care i se strecura prin veşminte? Sau din pricina groazei nedefinite, care-i dădea târcoale?

— Atunci trebuie să-l previn pe Duncan, spuse neajutorată.

Kala râse.

— Crezi că ai putea face una ca asta? Crezi că ar asculta de tine? Crezi că ai avea vreo şansă, cu tinereţea şi lipsa ta de experienţă să te ridici împotriva unei forţe care e cu atât mai vârstnică şi vicleană decât tine? Glasul tău ar

rămâne neauzit în furtuna care se pregăteşte să vină. Nu pot decât să te previn să nu o faci.

— Dacă e adevărat ce spui, atunci Duncan se află într-o mare primejdie.

— E flacăra ameninţare pentru foc? Fratele tău nu ştie ce face. Jalea după tatăl vostru şi furia împotriva englezilor l-au orbit. Jalea şi furia nu sunt sfetnici buni pentru un tânăr. El crede că luptă pentru cauza tatălui vostru, dar în realitate nu face decât ce-i cer sfătuitorii lui. El va fi acela care-l va trăda pe Braveheart şi va avea grijă ca soarta să-i fie pecetluită.

— Atunci de ce nu-l previi pe Wallace?

— Pentru că încă nu ştiu din ce parte ameninţă pericolul, copila mea. Runele mi-au arătat soarta lui William Wallace. Aspră şi necruţătoare va fi dacă fratele tău şi noii săi prieteni vor izbândi. Dar încă nu ştiu când şi unde se va petrece trădarea mârşavă, căci nici runele nu îmi dezvăluie totul.

— De ce îmi spui mie toate acestea? întrebă Gwynn. Ce legătură am eu cu planurile fratelui meu?

— Eşti o Ruthven, la fel ca el. În venele tale curge acelaşi sânge şi tu porţi aceeaşi răspundere pentru clanul vostru. Nu trebuie să îngădui ca fratele tău să săvârşească acest păcat. Clanul Ruthven ar fi blestemat pentru vecie. Dar încă există speranţă.

— Speranţă? Ce fel de speranţă?

— De izbăvire, copila mea. Tu singură ai cheia izbăvirii în mână. E în natura neliniştită a bărbaţilor să se aventureze în lucruri al căror final nu-l pot prevedea şi, din pricina dorinţei de putere, să pună în mişcare forţe pe care nu le pot controla. Izbăvirea de întunericul care vă ameninţă pe toţi nu poate veni decât de la o femeie, iar runele au rostit numele tău, Gwynneth Ruthven…

11.

Sir Walter nu pierdu vremea.

Aşa cum îi spusese profesorului Gainswick, a doua zi dis-de-dimineaţă se prezentă împreună cu Quentin la biblioteca Universităţii şi solicită acces la colecţia de scrieri disparate.

Bibliotecarii – bărbaţi cu pielea ternă, care păreau să respire praf şi să se ascundă de lumina soarelui – arătară la început un interes scăzut faţă de cerinţele lui Sir Walter. Când aflară însă ce oaspete de seamă îi vizita, îşi schimbară rapid atitudinea. Cu o politeţe desăvârşită îi conduseră pe Quentin şi pe Sir Walter pe scările abrupte într-un beci izolat. Într-o încăpere dreptunghiulară şi fără ferestre erau înşirate rafturi din lemn, în care erau stivuite mii de scrieri: unele pe pergament, altele pe hârtie, legate, nelegate, suluri.

Bibliotecarul îl întrebă pe Sir Walter dacă e în căutarea unui document anume şi dacă i-ar putea fi de folos; Sir Walter însă negă şi ceru să fie lăsat singur cu nepotul său, aşa că bibliotecarul se retrase.

— Arată ca biblioteca din Kelso, constată Quentin şi ţinu lampa în aşa fel, încât să lumineze cu ea o parte din bolta încăperii. Beciul era atât de lung, încât capătul i se pierdea în întuneric.

— Cu deosebirea că bibliotecarii de aici par a pune mai puţin preţ pe vechile comori, adăugă Sir Walter ironic şi privi în jur. În încăpere era umezeală, un mucegai gros se întindea pe pereţi şi pe tavan. Ca scriitor, îl durea sufletul să vadă cum cuvântul scris de generaţii fără număr din trecut este lăsat cu atâta uşurinţă în paragină.

— Se pare că învăţaţii de la Universitate nu sunt foarte interesaţi de dăinuirea acestor scrieri, presupuse Quentin.

— Sau le lipseşte personalul care să le cerceteze şi să le inventarieze. Mult prea mult am lăsat moştenirea trecutului la voia întâmplării. Aminteşte-mi să-i trimit curatorului bibliotecii o donaţie importantă, ca să scoată

arhiva aceasta din starea în care se află.

— De ce? întrebă Quentin cu un amestec de naivitate şi lipsă de griji. De ce e atât de important să ne ocupăm de trecut, unchiule? N-ar trebui să ne intereseze mult mai mult viitorul?

— Vrei să spui că la un pom fructifer, fructele sunt mai importante decât rădăcinile? îl întrebă la rândul lui Sir Walter.

— Fructele le pot mânca, nu-i aşa? Mă pot sătura.

— Ce răspuns stupid! Sir Walter dădu din cap a dezaprobare. Poate pentru scurt timp fructele îţi pot umple stomacul, dar copacul nu va mai face alte fructe. Să neglijezi rădăcinile înseamnă să pierzi fructele. Istoria e ceva viu, fiule, la fel ca un copac. Creşte şi se dezvoltă odată cu cei care o pricep şi o respectă. Dacă ne pierdem trecutul, ne pierdem şi viitorul. Dacă însă îl studiem cu regularitate şi îl conştientizăm, evităm să repetăm greşelile generaţiilor trecute.

— Asta da, recunoscu Quentin şi păşi de-a lungul rafturilor care dădeau pe dinafară de ticsite ce erau cu hârtii şi pergamente găurite. Cum să găsim în neorânduiala de aici scrierea de care a vorbit profesorul Gainswick?

— Bună întrebare, fiule. Sir Walter îşi îndreptă atenţia asupra celeilalte încăperi, unde haosul era la fel de mare. Dacă bunul meu profesor ne-ar fi dat măcar un indiciu unde trebuie să căutăm documentul. Dar el însuşi l-a descoperit din întâmplare şi nu i-a acordat cine ştie ce importanţă. Deci nu ne rămâne altceva de făcut decât să căutăm sistematic.

— Sistematic, unchiule? Spui... să cercetăm toate aceste scrieri?

— Nu toate, nepoate. Uiţi că profesorul Gainswick a vorbit despre o scriere pe hârtie. Pergamentele şi palimpsestele, care sunt depozitate aici, le lăsăm deoparte. Avem de cercetat doar mapele cu fragmente şi scrieri neinventariabile.

— Desigur, fu de părere Quentin cu o maliţiozitate rară.

N-ar fi decât vreo câteva mii, nu-i aşa?

— Câteodată, dragul meu nepot, mă întreb într-adevăr cât din sângele strămoşilor tăi îţi curge cu adevărat prin vene. Familia Scott a fost înzestrată peste măsură cu optimism şi putere de muncă. Nu se dă în lături de la niciun efort, oricât ar fi el de mare.

Quentin nu mai protestă. Unchiul său se pricepea ca nimeni altul să-l aducă în starea de a face lucruri pe care altfel le-ar fi refuzat fără discuţie. A aduce vorba de familie fusese o manevră iscusită; Quentin îşi dădu seama de acest fapt, însă totuşi nu se putu apăra de responsabilitatea care-l copleşi. Chiar dacă imaginea foliantelor şi a mapelor pline până la refuz, care se aliniau fără număr pe rafturi, era demoralizantă, hotărî să nu se lasă pradă deznădejdii. Nu acum, când era pe cale să devină un alt om…

În timp ce Sir Walter lua volumele unul câte unul din raft şi le stivuia pe masa de lectură, care era aşezată în mijlocul încăperii boltite, Quentin se gândi să-şi facă mai întâi o imagine de ansamblu. Înainte de a începe să caute acul în carul cu fân, voi să ştie cât de mare era de fapt arhiva. Încă nu reuşea să vadă, în lumina lămpii, capătul încăperii.

Pentru că fiecare pas de-a lungul rafturilor însemna câteva mii de pagini în plus de cercetat, Quentin se demoraliza tot mai mult pe măsură ce înaintă în arhivă. Dacă era sincer cu sine însuşi, nu era numai resemnarea în faţa unei căutări aproape inutile ce îl apăsa aşa de tare. Nu era deloc sigur că doreşte cu adevărat să găsească documentul de care vorbise profesorul Gainswick.

De când îşi pierduse viaţa sărmanul Jonathan, lucrurile se înrăutăţiseră tot mai mult: nenorocirea de la pod, atacul de la Abbotsford, semnul runic aducător de rău. Ce avea să urmeze?

Decizia lui Sir Walter de a se muta la Edinburgh îl liniştise oarecum, pentru început. Dar căutarea în beciuri întunecoase după indicii despre o veche frăţie secretă nu era deloc ceea ce-şi imaginase.

Vizita la profesorul Gainswick îl neliniştise. De unde

anume venea acest sentiment nu putea să-şi dea seama. Ceea ce îl apăsa nu era atât teama pentru siguranţa trupului sau pentru viaţa lui; aici la Edinburgh păreau să fie cât de cât în siguranţă în faţa atacurilor nocturne ale bandelor de răsculaţi. Quentin resimţea o teamă nedefinită faţă de ceva vechi, malefic, care rezistase trecerii vremurilor şi aştepta clipa când putea lovi din nou…

Drumul i se opri brusc în faţa unui grilaj din fier ruginit, ferecat cu un lanţ greu. Îngrăditura însă nu constituia capătul bibliotecii, pentru că dincolo Quentin putea desluşi, în lumina slabă a lămpii, alte scrieri stivuite pe rafturi şi pe mese. Judecând după stratul gros de praf, încăperea nu mai fusese deschisă de o bună bucată de vreme. Când Quentin îndreptă lampa spre grilaj, se auzi un chiţăit îngrozit şi o creatură cenuşie, cu blană murdară şi coadă lungă, dispăru rapid într-un ascunziş.

— Unchiule! ţipă Quentin cu putere. Vocea se izbi de pereţi şi răsună înfiorător. Vino să vezi ceva!

Sir Walter luă lampa şi veni în josul gangului. Privi consternat grilajul şi încăperea care se afla în spatele acestuia.

— Ferecat, constată el privind lanţul şi lacătul ruginit.

— Ce fel de scrieri să fie cele care zac acolo? întrebă Quentin.

— Nu ştiu, fiule, dar însuşi faptul că au fost încuiate separat le face interesante, nu ţi se pare? În ochii unchiului său se văzu din nou sclipirea aceea tinerească şi glumeaţă, pe care o iubea şi de care se temea în acelaşi timp.

— Profesorul Gainswick n-a spus însă nimic de o încăpere separată, spuse el.

— Ce dacă, acest fapt nu are nicio relevanţă. Documentul ar fi putut fi adus aici şi mai târziu, nu-i aşa? Poate tocmai pentru că Gainswick s-a interesat de el.

Quentin nu răspunse nimic, pe de o parte pentru că unei simple ipoteze nu i se putea opune o alta, pe de altă parte, pentru că unchiul său oricum nu mai putea fi întors din drum, odată ce îşi pusese ceva în gând.

Sir Walter îşi întrerupse prompt căutarea documentului dispărut fără urmă şi se întoarseră sus, unde administratorul cu piele pământie şedea la masă şi inventaria cărţi. Sir Walter îi povesti despre încăpere şi uşa închisă şi observă cum pielea deja pământie a administratorului deveni cadaverică.

— Dacă e cu putinţă, conchise stăpânul de la Abbotsford, aş avea nevoie de cheia de la acel depozit, deoarece se prea poate ca acolo să se afle ceea ce caut.

— Nu e cu putinţă, din păcate, răspunse bibliotecarul. Îşi dădu silinţa să nu-şi piardă cumpătul şi să-şi ascundă nervozitatea. Dar până şi Quentin, care nu era nici pe departe un observator la fel de bun ca şi unchiul său, îşi dădu seama.

— De ce, mă rog, dacă mi-e îngăduită întrebarea?

— Cheia de la încăperea aceea s-a pierdut de mult, iată care e cauza, explică bibliotecarul, arătând ca şi cum şi-ar fi fost el însuşi recunoscător pentru această soluţie rapidă şi simplă a problemei. Nu luase însă în calcul insistenţa lui Sir Walter.

— Deci, spuse el zâmbind amabil, atunci să nu mai pierdem vremea şi să chemăm un meşter care să deschidă lacătul şi fără cheie. Sunt gata să preiau toate cheltuielile şi să fac astfel un serviciu util bibliotecii.

— Nici asta nu se poate, îi tăie elanul bibliotecarul.

Sir Walter trase adânc aer în piept.

— Trebuie să recunosc, tinere prieten, că sunt oarecum mirat. La început, lacătul părea să fie motivul pentru care nu puteam intra, iar acum apar dintr-odată şi alte probleme.

Bibliotecarul privi vigilent în stânga şi în dreapta, pentru a se asigura că nu era nimeni prin preajmă. Apoi îşi coborî glasul şi spuse:

— Încăperea a fost sigilată, Sir, cu mult timp în urmă. Se spune că acolo zac scrieri interzise, pe care niciun ochi nu trebuie să le vadă.

— Scrieri interzise? întrebă Quentin îngrozit. Ochii unchiului său, în schimb, străluceau şi mai tare.

— Vă rog, Sir, nu mai puneţi şi alte întrebări. Nu ştiu nimic despre asta, şi chiar dacă aş şti, nu mi-ar fi îngăduit să vă spun. Cheia s-a pierdut cu mult timp în urmă, şi e bine aşa. Încăperea aceea e mai veche decât biblioteca şi se spune că nu a mai fost deschisă de secole.

— Un motiv în plus pentru a o face acum, veni prompt replica lui Sir Walter. Superstiţiile şi legendele n-ar trebui să stea în calea cunoaşterii şi cercetării.

— Atunci am să vă rog să vă adresaţi curatorului bibliotecii, Sir. În locul dumneavoastră însă nu mi-aş face iluzii. Alţii înaintea dumneavoastră au dat greş în încercarea lor de a deschide arhiva aceea.

— Alţii? Sir Walter şi Quentin deveniseră brusc atenţi. Cine, prietene?

— Oameni ciudaţi. Făpturi sumbre. Bibliotecarul se înfioră.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două luni. Nu e ciudat? Timp de secole încăperea aceasta pare să nu fi interesat pe nimeni, iar acum îi atrage pe mai mulţi, unul după celălalt.

— Fără îndoială. Iar aceşti oameni, voiau şi ei cheia de la arhivă?

— Aşa este. Dar nu au obţinut-o, la fel ca dumneavoastră.

— Înţeleg, spuse Sir Walter. Mulţumesc, prietene, ne-ai ajutat foarte mult. Cu asta se întoarse şi îl trase pe Quentin de mână, ca să-l ia cu el.

— Ai auzit? izbucni Quentin când ajunseră în beci şi puteau fi siguri că nu-i aude nimeni. Încăperea e închisă de secole! Se spune că acolo sunt depozitate scrieri interzise. Poate au legătură cu semnul runic şi cu frăţia.

— Poate, spuse laconic Sir Walter.

— Oamenii aceia, care au vizitat biblioteca în urmă cu câteva săptămâni, au fost cu siguranţă adepţi ai sectei. Şi ei au încercat să ajungă la arhivă, dar curatorul i-a împiedicat.

— Posibil.

— Posibil? Dar, unchiule, totul dovedeşte acest fapt! N-ai

auzit ce a spus bibliotecarul? Că au fost făpturi întunecate?

— Tragi concluzia că au fost sectanţi?

— Nu, admise Quentin jenat. Dar ar trebui să vorbim cu curatorul. E posibil ca el să ne poată da un indiciu despre la identitatea acelor oameni.

— Foarte bine, nepoate. Atunci?

— Atunci, adăugă Quentin ceva mai încet, atunci ar trebui să ne îndreptăm iarăşi atenţia spre arhivă. Pentru că bănuiala ta, că acolo s-ar putea afla ceva important, pare să fie întemeiată.

— Aşa este. Sir Walter bătu triumfător cu pumnul în una din mesele de citit. Dacă acei oameni voiau într-adevăr să intre în încăperea de după gratii, atunci trebuie să se afle ceva acolo. E posibil ca în sfârşit să dăm de indiciile hotărâtoare, care ne vor ajuta să elucidăm misterul semnului runic în formă de spadă şi să anihilăm această frăţie a răului.

— Deci nu vom căuta în continuare fragmentul de manuscris pe care l-a studiat profesorul Gainswick?

— Nu, fiule. Această arhivă pare mult prea promiţătoare ca să mai căutăm acul în carul cu fân. Mergem imediat în audienţă la curator. Poate e dispus să ne ajute.

Cu certitudine, ar fi putut să-i ajute. Lui Quentin i se păru însă că nu dorea să o facă.

Bărbatul rotofei cu barbă era preocupat de a da răspunsuri politicoase, dar era imposibil de trecut cu vederea faptul că se temea. Le spunea cu o nervozitate vizibilă lui Sir Walter şi nepotului său aceeaşi poveste pe care o auziseră deja de la bibliotecar: că arhiva fusese încuiată cu mult timp în urmă şi că fuseseră date dispoziţii de la cel mai înalt nivel să nu fie redeschisă. Cheia dispăruse şi, desigur, spargerea lacătului nu era îngăduită.

După câteva încercări de a-l convinge să ridice acea interdicţie, Sir Walter se dădu bătut. Curatorul era un maestru al îndărătniciei. Acesta le recomandă în final să facă o cerere oficială, pe care s-o depună la Institutul

Regal pentru Cercetare şi Cunoaştere, a cărei soluţionare însă ar putea dura săptămâni, dacă nu luni de zile şi, în plus, ar avea prea puţine şanse de izbândă.

Nici în ceea ce-i priveşte pe oamenii care încercaseră să intre în arhivă, curatorul nu le putu fi de folos.

Cu şase săptămâni în urmă, spuse el, încercaseră nişte bărbaţi, a căror apariţie o descria ca fiind „sinistră“, să obţină, la fel, cheia de la arhivă, dar cererea le fusese, desigur, refuzată. Deoarece nu-şi spuseseră numele şi curatorul nu-şi mai amintea prea bine nici cum arătau, lui Sir Walter i se păru inutil să insiste să obţină informaţii în sensul acesta.

Porni cu Quentin spre casă. Desigur că şi-ar fi putut continua căutările în colecţia de fragmente, în speranţa că vor găsi documentul descoperit de profesorul Gainswick. Dar acest demers li se părea destul de lipsit de sens, acum că ştiau unde se aflau probabil adevăratele indicii care ar fi putut duce la soluţionarea acestui caz misterios.

— Să aşteptăm aprobarea de sus ca să deschidem arhiva ar dura prea mult, constată Sir Walter, când se aflau din nou în trăsură. Am să-i scriu o scrisoare ministrului de Justiţie. Ca preşedinte al Curţii Supreme, am dreptul să cer percheziţii, dacă acestea duc la soluţionarea unui caz.

— Ce crezi, de ce n-a vrut curatorul să ne ajute? întrebă Quentin.

Sir Walter îşi privi nepotul amuzat.

— Să nu uiţi că în familia noastră, eu sunt cel care pune întrebările de maestru, răspunse el zâmbind. Cunoşti răspunsul, altfel n-ai întreba.

— Posibil.

— Dacă aceşti oameni aparţineau într-adevăr Frăţiei runelor, faptul dovedeşte că profesorul Gainswick avea dreptate: secta încă există şi adepţii ei încă îşi fac de cap.

— Nu, spuse Sir Walter. Deocamdată nu dovedeşte decât că se mai interesează cineva de aceleaşi lucruri ca şi noi. Şi că nu ar fi trebuit să te iau cu mine la profesorul Gainswick. E un om cu o fantezie debordantă, asta ar trebui să ştii.

— Dar nu ai spus tocmai că adepţii frăţiei…

— Se poate să avem de-a face cu nişte fanatici, îl întrerupse Sir Walter, cu răzvrătiţi politici, care se folosesc de credinţa veche pentru a-şi masca identităţile şi pentru a intimida spirite sensibile, precum curatorul. Dar eu refuz să cred că aceşti Fraţi ai runelor, sau cum se vor fi numind, au legături cu nişte forţe supranaturale. Faptele lor de până acum sunt destul de grave: crimă, incendiere şi tulburarea liniştii publice, prin care nu se deosebesc cu nimic de nelegiuiţii de rând. Refuz să cred în supranatural, atât timp cât există explicaţii raţionale. Aceşti sectanţi sunt de fapt nişte bandiţi care se servesc de un mit vechi pentru a se înconjura de o aură de mister. Asta e tot.

— Deci e posibil ca inspectorul Dellard să fi avut totuşi dreptate?

— Cel puţin nu pare să aibă teorii complet greşite. Cu toate acestea, într-o privinţă s-a înşelat fundamental.

— În care?

— Ne-a trimis la Edinburgh, să ne pună la adăpost de aceşti sectanţi. În realitate par să-şi facă de cap şi pe aici, ca şi la Galashiels. Iată ce mă nelinişteşte, fiule. De aceea vreau să contribui şi eu la prinderea şi pedepsirea cât mai grabnică a acestor tâlhari, înainte de a putea pricinui şi mai multe necazuri.

Quentin observă umbra care se aşternuse pe chipul unchiului său.

— Te gândeşti la vizita regelui, nu-i aşa? întrebă el cu grijă.

Sir Walter nu răspunse. Quentin îşi dădu seama, după expresia tensionată şi după felul în care unchiul său îşi mişca maxilarele, de faptul că nimerise cu bănuiala lui exact la ţintă.

Sir Walter nutrea temeri de tot felul, chiar dacă din alte motive decât nepotul său. În timp ce pe el îl nelinişteau dedesubturile reale, politice, ale cazului, nervii lui Quentin erau zdruncinaţi de posibilele efecte colaterale. În plus, tânărul avea sentimentul că toată chestiunea îi cam depăşeşte, şi nici măcar gândul la Mary de Egton nu putea

să-i insufle speranţă într-o împrejurare ca aceasta. Nu pentru că nu l-ar fi crezut în stare pe unchiul său de tot felul de vitejii, dar perspectiva investigării acestui caz pe cont propriu nu îi surâdea deloc. Cum să rezolve, cu puţinele informaţii pe care le aveau, misterul Frăţiei runelor? Unde mai pui faptul că adepţii frăţiei păreau să se afle deja în oraş, aşa că nu numai că era oarecum lipsit de sens, ci şi periculos, să se ocupe în continuare de acea chestiune.

De data aceasta, Quentin nu dădu glas scepticismului său; îi promisese unchiului său să-i stea alături în timpul investigaţiilor, şi nu l-ar fi lăsat de izbelişte pentru nimic în lume. Speranţele sale se legau mai mult de Charles Dellard, inspectorul regal.

Poate făcuse între timp progrese…

Stimaţi Domni,

De câteva săptămâni mă ocup deja de chestiunea cunoscută Domniilor Voastre, şi vă rog să primiţi acum, aşa cum am căzut de acord pentru începutul fiecărei săptămâni, o depeşă, în care vă informez despre stadiul actual al investigaţiilor.

Spre marele meu regret, sunt din nou nevoit să vă aduc la cunoştinţă faptul că cercetările despre răsculaţii care au provocat tulburări în Galashiels şi în alte districte se desfăşoară anevoios. În toate demersurile mele şi ale oamenilor mei, ne lovim de un zid al tăcerii şi, din nefericire, nu pot exclude bănuiala că o mare parte a populaţiei simpatizează cu tâlharii.

Din acest motiv, mi-am luat libertatea de a efectua cu dragonii percheziţii în satele din vecinătate, bănuite că ar putea oferi adăpost răsculaţilor. Am fost nevoit să constat că, din păcate, populaţia nu este deloc cooperantă, aşa că am fost pus în situaţia de a le oferi câteva învăţăminte. Astfel am reuşit să reinstaurez liniştea în district; de o soluţionare a cazului însă, oricât aş regreta, nu ne-am apropiat, şi nutresc temerea că, având în vedere circumstanţele, va fi nevoie de investigaţii suplimentare pentru a descurca iţele acestui mister din jurul răsculaţilor. Pe onoarea mea de ofiţer al Coroanei, doresc

însă să vă asigur că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a-i captura pe aceşti nelegiuiţi.

Cu stimă,
Charles Dellard,
inspector regal

Charles Dellard reciti în diagonală scrisoarea şi suflă peste semnătură, ca să se usuce mai repede cerneala. Apoi împături hârtia şi o puse într-un plic, pe care-l sigilă. Chemă apoi mesagerul, care aştepta deja în faţa uşii biroului său.

— Sir? Tânărul care purta uniforma roşie a dragonilor luă poziţie de drepţi.

— Caporal, această depeşă trebuie să ajungă de urgenţă la Londra, spuse Dellard şi îi dădu plicul. Doresc să o transmiţi personal, ai înţeles?

— Da, să trăiţi, Sir, confirmă subofiţerul, se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul. Dellard auzi cum se estompează zgomotul paşilor şi nu-şi putu suprima un rânjet.

Capetele seci de la Londra erau atât de uşor de mulţumit. Câte o depeşă ocazională despre mersul investigaţiilor era suficientă, ca să nu mai pună şi alte întrebări de prisos. Între timp, putea face în comitat tot ce-i venea la socoteală. De când nenorocitul acela de Scott şi fricosul de nepot al său, de felul lui însă nu mai puţin curios, dispăruseră din Galashiels, avea mână liberă – mână liberă să-şi ducă la îndeplinire propriile planuri, pentru care venise de fapt în acel ţinut.

Nimeni, nici deşteptul de Scott, nici idioţii aceia de la Londra, nu bănuia în ce constau adevăratele sale planuri şi ce uneltea pe drept cuvânt. Masca era perfectă, acţiunea însăşi pusă la cale de mult. Soarta îşi urma cursul, iar el o ajuta din plin.

Când Dellard se pregătea să se întoarcă la masă ca să-şi continue activitatea zilnică, auzi paşi grăbiţi în faţa uşii. La început crezu că e iarăşi şeriful Slocombe, beţivul acela notoriu, pe al cărui birou pusese stăpânire, şi care îl vizita

zilnic ca să-l plictisească cu întrebări stupide.

Însă Dellard se înşela. Nu era Slocombe cel care-l vizita, ci abatele Andrew, superiorul Ordinului Premonstratensilor din Kelso.

Aghiotantul intră şi-l anunţă pe cleric, şi, înainte ca inspectorul să se decidă dacă doreşte sau nu să-l primească pe vizitator, se trezi cu el în prag.

— Bună ziua, domnule inspector, spuse abatele pe un ton neobişnuit de liniştit. Puteţi să-mi acordaţi o clipă din preţiosul dumneavoastră timp?

— Desigur, onorabile abate, răspunse Dellard, nu înainte de a-i arunca aghiotantului o privire ucigătoare. Nu spusese clar că nu doreşte să fie deranjat? Luaţi loc, îi oferi abatelui un scaun, în timp ce aghiotantul dispăru grabnic. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, stimabile abate? Nu sunteţi un oaspete foarte frecvent în biroul meu.

— Din fericire, nu, răspunse abatele cu înţeles. Doream doar să mă informez cu privire la mersul investigaţiilor. În definitiv, ordinul meu a suferit pierderi semnificative din cauza acestor nelegiuiţi.

— Cunosc acest fapt, desigur, şi îmi pare rău, îl asigură Dellard cu condescendenţă. Aş dori doar să vă pot da în această dimineaţă informaţii îmbucurătoare.

— Deci, încă nu aţi înaintat cu investigaţiile?

— Nu în mod hotărâtor, recunoscu Dellard plecându-şi umil capul. Avem câteva piste pe care le urmărim, dar de îndată ce ne apropiem de prinderea răsculaţilor, ne lovim de un zid al tăcerii. Aceşti nelegiuiţi par să se bucure de un sprijin puternic din partea populaţiei. Asta îmi îngreunează mult munca.

— Ciudat, constată abatele. În discuţiile mele cu oamenii, am avut mai degrabă senzaţia că se tem de răsculaţi. Mai ales că dumneavoastră cu ajutorul dragonilor nu pierdeţi nicio ocazie ca populaţia să înţeleagă că orice colaborare cu tâlharii aduce cu sine pedepse aspre.

— Aud un uşor reproş, stimabile abate?

— Bineînţeles că nu, domnule inspector. Dumneavoastră

sunteţi omul legii. Eu nu sunt decât un simplu om al Bisericii, care nu pricepe prea mult din lucrurile acestea. Totuşi, mă întreb de ce trebuie acţionat cu o asemenea duritate împotriva populaţiei civile.

— Şi? Vă gândiţi la un răspuns anume?

— Sincer să fiu, m-am gândit, domnule inspector, că interesul dumneavoastră de a-i prinde pe piromanii din Kelso şi pe ucigaşii lui Jonathan Milton este secundar. În primul rând sunteţi interesat în a le da şefilor dumneavoastră de la Londra senzaţia că nu staţi degeaba pe aici, când în realitate – vă rog să-mi iertaţi stilul direct – nu aţi obţinut nici cele mai mici rezultate.

Charles Dellard rămase calm în aparenţă. În ochii săi însă sclipea furia.

— De ce purtăm o asemenea discuţie? voi să ştie el.

— Foarte simplu, domnule inspector. Pentru că este de datoria mea să mă fac purtătorul de cuvânt al oamenilor din Galashiels, care sunt complet intimidaţi de acţiunile dumneavoastră. Vin la mine şi se plâng că le sunt percheziţionate casele şi devastate satele de către dragoni, că oameni nevinovaţi sunt legaţi în lanţuri şi duşi ca tâlharii.

— Stimabile abate, spuse Dellard străduindu-se să-şi păstreze calmul. Nu aştept ca un om al credinţei să înţeleagă demersurile pe care le impune o acţiune poliţienească, dar…

— Aceasta nu este o acţiune poliţienească, domnule inspector, ci un abuz. Oamenii se tem că oricând poate veni rândul oricăruia dintre ei. Oamenii care au fost executaţi de dumneavoastră…

— … au fost cu toţii colaboraţionişti dovediţi, care au adăpostit sau au ajutat răsculaţii.

— Surprinzător, spuse abatele. Mie mi s-a relatat altceva. Se spune că oamenii şi-au pledat nevinovăţia până la sfârşit şi că nimeni nu i-ar fi ascultat.

— Ce aşteptaţi? Ca cineva ameninţat de ştreang să spună adevărul? Iertaţi-mă, stimabile abate, dar mă tem că despre natura umană nu ştiţi mare lucru.

— Destul ca să-mi dau seama ce se petrece aici, răspunse abatele cu voce fermă.

— Aşa? întrebă Dellard cu detaşare. Ce anume se petrece, după părerea dumneavoastră?

— Văd că investigaţiile nu se fac aşa cum ar trebui. Iese fum, dar nu văd focul. Nu ştiu ce intenţionaţi, domnule inspector, dar văd că vă urmăriţi propriile planuri. Dacă nu aş şti, aş spune că nici nu aveţi vreun interes real de a-i prinde pe răsculaţi.

Chipul inspectorului Dellard deveni o mască împietrită.

— Fiţi bucuros, spuse tăios, că sunteţi faţă bisericească, şi vă iert aceste vorbe necugetate. Altminteri, pentru o asemenea jignire, aş cere pe loc satisfacţie. Oamenii mei şi cu mine ducem zi de zi din greu lupta împotriva răufăcătorilor şi adesea ne riscăm până şi viaţa. Să se insinueze faptul că nu ne urmăm misiunea cu seriozitate e o calomnie, care-mi atacă onoarea de ofiţer.

— Iertaţi-mă, domnule inspector. Abatele schiţă o plecăciune. Nu a fost deloc în intenţia mea să vă jignesc. După toate câte am auzit, m-am văzut doar nevoit să vă aduc la cunoştinţă concluzia mea.

— Concluzia dumneavoastră fiind aceea că tărăgănez intenţionat ancheta? Că nu mă interesează binele oamenilor din Galashiels? Că îmi urmez propriile planuri? Privirea lui Dellard era pătrunzătoare, dar clericul îi ţinu piept.

— Trebuie să recunosc că încă mai am această bănuială, recunoscu el deschis.

— Aceasta este o prostie, stimabile abate. Ce planuri aş putea să urmăresc?

— Cine ştie, domnule inspector? răspunse abatele Andrew enigmatic. Cine ştie…?

Speranţa secretă a lui Quentin, că nu va apărea nicicând cheia de la arhiva secretă şi vor fi scutiţi de a căuta prin documentele fragmentare vechi după indicii, se spulberă încă în aceeaşi seară.

Sir Walter, Lady Charlotte şi Quentin tocmai

terminaseră cina, când cineva bătu cu putere în poarta casei. Unul dintre servitori se duse să deschidă. Când se întoarse, ţinea în mână un pacheţel pe care-l cerceta cu mirare.

— Cine a fost, Bradley? se interesă Sir Walter.

— Nimeni, Sir.

— Asta nu prea se poate. Sir Walter zâmbi. Cineva trebuie să fi bătut la uşă, altfel n-am fi auzit bătăile, nu-i aşa?

— Aşa e, Sir. Dar, când am deschis uşa, nu era nimeni. În schimb am găsit pacheţelul acesta pe prag. Mă gândesc că şi-o fi permis cineva să facă o glumă.

— Dă-mi-l, ceru Sir Walter şi după ce îl studie pe toate feţele, desfăcu şnurul cu care era legat pachetul de mărimea unei cutii cu trabucuri şi înfăşurat în piele.

De sub învelişul de piele ieşi la iveală o cutie de lemn, al cărei capac putea fi desfăcut. Lui Quentin i se tăie respiraţia, când văzu ce scoate unchiul său din cutiuţa de lemn: era o cheie, cam cât o palmă, plină de rugină.

— Nu se poate! îi scăpă lui Quentin, care bănuia, la fel ca şi Sir Walter, despre ce cheie putea fi vorba. Doar Lady Charlotte, pe care soţul n-o informase cu privire la ultimele întâmplări, pentru că nu voia s-o neliniştească, nu ştia nimic.

— Ce avem aici? îşi întrebă ea soţul.

— Aceasta, draga mea, răspunse el cu un zâmbet edificat, mi se pare că e o invitaţie. Cineva pare să pună mare preţ pe continuarea cercetărilor noastre. Mă gândesc că îi vom face pe plac…

12.

Din nou se întâlniră la Cercul Pietrelor, unde se adunaseră strămoşii lor de mii de ani, ca să invoce forţele întunericului.

Bărbaţii în robe negre şi cu măşti înnegrite de funingine

erau cu ochii aţintiţi spre căpetenia lor, care păşise, ca întotdeauna, în mijlocul cercului. Roba lui albă reflecta paloarea razelor lunii.

— Fraţilor, răcni el, ca să-l poată auzi cu toţii, ne-am adunat din nou. Marele eveniment nu mai e departe. Noaptea în care profeţiile se vor adeveri şi vechile jurăminte se vor împlini se apropie. Avem noutăţi, fraţilor. Profeţia runelor e pe cale să se împlinească. Cei care cred că luptă împotriva noastră ne servesc în realitate cauza fără să ştie! Curiozitatea lor e mare, la fel ca şi dorinţa lor de a ne nimici. Dar, prin tot ceea ce întreprind, ne ajută să ajungem la ceea ce fusese profeţit de secole şi vom obţine în cele din urmă, după atât amar vreme.

Printre adepţi se răspândi un murmur de aprobare, un cor şoptit şi sumbru, care se întindea în jurul Cercului Pietrelor, pentru a se pierde în întunericul nopţii.

— Dar nu am numai veşti bune, fraţii mei. Nu vreau să vă ascund că a apărut un nou pericol. Un duşman vechi, foarte vechi, a început să se mişte din nou. Înaintaşii noştri au crezut cu mult timp în urmă că l-au învins, însă el dormea doar. Ne-a observat de-a lungul secolelor şi a aşteptat momentul când ne vom arăta. Se pare, prieteni, că în zilele acestea se împlineşte nu numai soarta noastră. Lupta împotriva acelora care reprezintă noua ordine va trebui să fie în sfârşit dusă mai departe. Hotărârea în lupta dintre credinţa lor şi a noastră va fi luată. Vom duce această luptă până la capăt şi vom culege fructele victoriei. Ca în vremurile de demult, runele vor domni din nou!

— Runele vor domni din nou, repetară adepţii într-un glas, şi căpetenia simţi aproape fizic spiritul de luptă care iradia din toate părţile.

Era maestru în a manevra şi a dirija mulţimile. Ştia cum să se joace cu sentimentele oamenilor, cunoştea cuvintele-cheie cu care puteau fi manipulaţi şi datorită cărora nu mai puneau nicio întrebare.

Căutarea artefactului nu dusese încă la niciun rezultat, însă era un lucru pe care-l trecu pur şi simplu sub tăcere.

Mai important era ca ei toţi să urască duşmanul comun. Pentru că ura, un fapt pe care îl înţelesese mai de mult, suda un grup mai puternic decât orice altă legătură.

Ura faţă de noua ordine.

Ura faţă de cei care o reprezentau.

Ura faţă de epoca decadentă, care se cerea schimbată. Schimbarea pe care avea s-o aducă Frăţia runelor.

13.

Cheia se potrivea.

Obrajii lui Sir Walter erau roşii ca ai unui şcolar care fura mere din grădina vecinului. Lacătul făcu un clic discret şi se deschise. Urmă un zgomot infernal, când Quentin trase lanţul ruginit la o parte şi-l lăsă să cadă. Se eliberase calea către arhiva interzisă a bibliotecii.

Desigur, nici Sir Walter, nici nepotul său nu scoaseră o vorbă despre darul neobişnuit de care avuseseră parte cu o seară înainte. Bibliotecarului îi spuseseră doar că doresc să-şi continue cercetările în colecţia de documente fragmentare. Odată ajunşi în beci, se duseră glonţ la uşa interzisă.

Uşa se deschise cu un icnet metalic, şi lumina lămpilor căzu pe rafturile care erau înşirate de-a lungul pereţilor încăperii. Fiecare dintre ele era ticsit cu suluri scrise şi mape de piele, documente, incunabule şi fragmente de cronici. Undeva, ascunse printre toate acestea, se aflau informaţiile despre frăţia misterioasă.

— Ce n-ar da profesorul Gainswick să fie acum cu noi, spuse Quentin când intrară în arhivă.

— Fără îndoială, aprobă Sir Walter. E posibil să găsim un document sau altul pe care să i-l ducem să-l cerceteze. Să ne apucăm de treabă, fiule. Tu te ocupi de raftul din dreapta, eu rămân la cel din stânga.

— În ordine, unchiule. Dar, mai exact, ce căutăm?

— Orice are vreo tangenţă cu tema noastră. Dacă îţi cad

în mână scrieri în care e vorba de obiceiuri păgâne, despre arta runelor sau frăţii secrete, atunci ai găsit ce căutăm.

Quentin ridică din umeri şi se apucă de lucru. Între timp curiozitatea începea să cumpănească reţinerea. Primul catalog în care căută era acoperit cu o pânză groasă de păianjen. Se ridică praful, iar pe Quentin îl apucă tusea până când puse în sfârşit volumul pe masa de lectură. Mapa de piele conţinea o mulţime de scrieri, majoritatea fiind pe hârtie veche, care se umflase de umezeală. Cerneala era pe alocuri ştearsă, aşa încât lectura era dificilă. Pergamentele erau mult mai uşor de citit, însă pentru ele Quentin trebuia să-şi pună la bătaie cunoştinţele de latină şi greacă, pentru a putea da sens mulţimii de semne înşiruite parcă la nesfârşit.

Majoritatea scrierilor erau documente de împroprietărire şi, legate de ele, drepturi feudale, sau documente referitoare la succesiuni. Motivul pentru care erau ţinute sub cheie era, probabil, mai puţin pentru că ar fi constituit material de interes major; fuseseră făcute să dispară, ca să nu existe temei pentru revendicări legale retroactive.

Quentin închise catalogul şi trecu la mapa următoare. Documentele erau, fără excepţie, scrise pe pergament şi aveau sigilii care datau din creştinismul timpuriu. Quentin căzu într-o stare de veneraţie, gândindu-se cât de vechi erau acele scrieri. Călugării şi scriitorii Curţii le întocmiseră cu sute de ani în urmă, fără să se gândească dacă în viitorul foarte îndepărtat vor fi citite vreodată. Încetul cu încetul, începu să priceapă la ce se referise unchiul său când vorbise despre istoria vie şi despre faptul că trebuiau trase învăţăminte din greşelile şi faptele generaţiilor trecute.

Lui Quentin i se păru interesant, la început, să cerceteze ca un detectiv ce se dorise să rămână ascuns posterităţii. Într-un târziu înţelese însă că scriitorii din trecut vor fi avut motivele lor să îndepărteze prima scriere de pe pergament. Era vorba în linii mari de chestiuni plicticoase: notiţe, însemnări şi rapoarte, a căror valabilitate trecuse

de mult şi care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce căutau Sir Walter şi nepotul său.

Aşa trecură câteva ceasuri.

La lumina a două lămpi cu petrol, pe care fuseseră nevoiţi să le umple de mai multe ori, studiau amândoi scrieri fără număr; aruncau o privire pe documente şi citeau fragmente de cărţi care nu fuseseră terminate niciodată sau din care se păstraseră doar anumite părţi. Aşa găsiră o carte cu desene detaliate ale corpului uman, sau foi cu poezii ale lui Catul, Ovidiu şi altor poeţi clasici latini. Era un inventar bogat de scrieri, a căror simplă existenţă ar fi trebuit să-i alarmeze pe apărătorii moralei.

Numai ceea ce căutau nu găseau. La sfârşit, Quentin se întinse după un volum, care se afla pe raftul de sus, şi care era aproape de două ori mai gros decât toate celelalte. Cum îl luă în mână, se dezechilibră şi căzu, scoţând un ţipăt, de pe scaunul pe care se urcase ca să ajungă la raft. Mapa cu mulţimea de foi îi scăpă din mână; aterizară în acelaşi timp într-un nor de praf şi într-o mare de hârtii.

— Quentin! îl apostrofă Sir Walter, care se speriase. Eşti ghinionist! Ce ai mai făcut?

— N-nu ştiu, se bâlbâi Quentin tremurând şi frecându-şi ochii din cauza prafului. Când îi deschise din nou clipind, văzu ce provocase: şedea pe podea înconjurat de o mare de foi volante şi se simţea ca un ştrengar care fusese prins în timp ce punea la cale o farsă.

— Te rog să le pui în ordine, ceru Sir Walter cu asprime, şi asta chiar acum, pe loc! Vei lua fiecare bucată de hârtie şi o vei pune la loc acolo unde a fost, înainte ca…

Dintr-odată se întrerupse şi nervozitatea de pe chipul său se transformă în uluire. Puţine fuseseră situaţiile în care Quentin îşi văzuse unchiul rămas fără replică.

— Ce e? întrebă tânărul nesigur. Am mai făcut şi altă greşeală?

Sir Walter nu răspunse însă, ci se aplecă şi ridică un document care-i aterizase chiar la picioare. Îl privi consternat, înainte de a i-l arăta nepotului său.

— Evrika! strigă Quentin; era semnul runic în formă de

spadă.

Simbolul nu era tocmai uşor de recunoscut. Caligraful îl aşezase peste ornamentele care împodobeau marginea foii. Abia când întorceai foaia de-a lungul se putea desluşi linia verticală cu arcul intersectat.

— Nici nu poate fi vorba de o coincidenţă, spuse Sir Walter cu o emoţie rară. Ia lampa, fiule, şi adu-o la masă. Iartă-mă că te-am făcut ghinionist. Dacă aceasta e informaţia pe care o căutăm, te poţi numi pe viitor un răsfăţat al sorţii.

Quentin se ridică şi făcu cum i se spuse. Amândoi începură să citească la lumina albicioasă a lămpii.

Semnele de pe acel fragment nu erau lesne de descifrat. Erau realizate cu scrierea minusculă veche, care lui Quentin îi crea anumite probleme. Sir Walter urmărea fiecare semn cu degetul, în timp ce murmura ceva ca pentru sine.

— Aici e ceva, constată după o vreme. E vorba de *secreta fraternitatis.*

— De secretul unei frăţii, traduse Quentin şi simţi cum i se ridică părul pe ceafă.

— Da, spuse Sir Walter, şi ceva mai jos este descrisă această frăţie. *Fraternitas signorum vetatorum* scrie aici – frăţia semnelor interzise.

— Semnele interzise ar putea fi runele, cumpăni Quentin. Asta ar însemna că e vorba de Frăţia runelor.

— Aşa sper, fiule. În continuare se găsesc şi alte informaţii. Din câte înţeleg, aici este scris ceva despre întâlniri secrete în nopţi cu lună plină şi de invocarea spiritelor întunericului şi a demonilor *ex aetatibus obscuris.*

— Din epocile întunecate. Quentin se cutremură.

— După toate aparenţele, autorul acestei scrieri s-a ocupat mai îndeaproape de frăţie şi de obiceiurile ei. Aici consemnează chiar şi unde obişnuiesc să-şi ţină întrunirile secrete: *in circulo saxorum.*

— În Cercul Pietrelor, traduse Quentin.

— Se referă, desigur, la menhirele din perioada

precreştină, explică Sir Walter. Oamenii de ştiinţă încă n-au încheiat disputa cu privire la scopul pe care trebuie să-l fi avut. Poate acest fragment cuprinde răspunsul. Dacă autorul acestei scrieri are dreptate, locul de întâlnire a sectanţilor este un cerc de pietre. Se întâlneau *ad artes obscuras et interdictas.*

— Pentru magii negre şi interzise, spuse Quentin înfiorat şi cu un glas care l-ar fi umplut de mândrie până şi pe Max-Fantomă. Aşa este încă şi în zilele noastre.

— Vreau să sper că nu crezi aşa ceva cu adevărat, dragul meu nepot, spuse Sir Walter cam tăios. Cu toate acestea, nu pot să contest… Există multe semne că aceşti răsculaţi, care au lovit la Abbotsford, apelează la vrăjile din vechime ca să provoace spaimă oamenilor săraci cu duhul. Dar tu nu crezi cu adevărat că aceşti oameni li se închină zeilor şi practică vechea magie a runelor.

— Profesorul Gainswick pare convins de acest fapt.

— Cu tot respectul pe care-l port fostului meu dascăl, profesorul Gainswick a devenit, cu trecerea anilor petrecuţi cu nasul în cărţi şi scrieri vechi, puţin cam excentric.

— Cum rămâne cu abatele Andrew? Nu spuneai chiar dumneata că ne ascunde ceva, unchiule? Ne-a prevenit cu toată seriozitatea de pericolul care se află dincolo de semnul runic în formă de spadă. E posibil ca el să fi ştiut de lucrurile acestea.

— O bănuială justă, admise Sir Walter, cu care-l vom confrunta pe abate cât mai curând cu putinţă.

— Vrei să te întorci la Kelso?

— Obiectivul nostru a fost să căutăm în bibliotecă indicii, şi fără îndoială că le-am găsit. Dacă îl confruntăm pe abatele Andrew cu această scriere, poate rupe tăcerea şi ne destăinuie din cunoştinţele sale despre tainele străvechi. Tu vei transcrie această pagină, fiule, şi nu cumva să omiţi ceva. Între timp eu mă uit dacă nu mai sunt şi alte pagini care aparţin de fragmentul acesta.

— Am sentimentul că nu, spuse Quentin.

— De ce?

— Dacă această carte ar fi conţinut şi alte informaţii despre frăţia secretă, cu siguranţă că ar fi fost distrusă de mult. Sau s-ar fi pierdut în hăţişurile Evului Mediu. Sau... se întrerupse dintr-odată şi se albi. Unchiule, şopti el cu voce conspirativă, e posibil ca acesta să fie documentul pe care l-a descoperit Jonathan în arhiva din Kelso. Poate că semnul pe care l-am găsit eu era un fel de marcaj. Un fel de indiciu secret că în acel raft se mai afla un fragment. Iar sărmanul Jonathan a dat întâmplător de el – ştii cât de mult îi plăcea să-şi vâre nasul în scrierile vechi.

— Nu mi se pare plauzibil. Sir Walter scutură din cap. De ce să fi ascuns cineva fragmente din volumul acesta la Kelso?

— La Kelso erau depozitate cărţile care au fost salvate de la Dryburgh, nu-i aşa? Iar abaţia de la Dryburgh era pe vremuri unul dintre marile centre ale cunoaşterii din această ţară, a cărei bibliotecă era la fel de vestită ca Biblioteca Regală din Edinburgh.

— Nu văd unde vrei să ajungi.

— Ce ar fi dacă paginile cărţii au fost împrăştiate dinadins în biblioteci diferite? Dacă secta runelor a vrut astfel să le ascundă de ochii vigilenţi ai cenzurii mănăstireşti? De-a lungul secolelor s-ar fi putut pierde urma fragmentelor, până când sărmanul Jonathan a descoperit din nefericire unul dintre ele.

— Povestea ta sună atât de fantastic, că aproape ar putea fi adevărată, fiule, recunoscu Sir Walter. Din păcate, încă nu avem nici cel mai mic indiciu în acest sens. Vom căuta mai departe şi vom vedea dacă există ceva care să-ţi susţină teoria.

— Ce e cu acest Cerc al Pietrelor, de care se pomeneşte în text? Sclipirea din ochii lui Quentin trăda faptul că îl prinsese şi pe el febra căutării şi că aceasta era mai puternică decât toată teama şi precauţia. N-am putea să-l căutăm?

— Din păcate nu există nicio descriere a locului unde s-ar putea afla. Numai în Lowlands se găsesc sute de asemenea cercuri de pietre, ca să nici nu mai vorbim de

Highlands. Mâine mai trecem o dată pe la profesorul Gainswick, poate ne spune el mai multe. Iar acum, la treabă, fiule.

— În ordine, unchiule.

— Şi, Quentin?

— Da, unchiule?

Peste chipul lui Sir Walter Scott se aşternu un zâmbet de apreciere.

— Bună treabă, fiule. Într-adevăr, o treabă foarte bună!

Căutările ulterioare după fragmente ale scrierii, pe care se pare că ar fi întocmit-o un călugăr la începutul Evului Mediu pentru a descrie faptele druizilor şi ale sectelor runelor, rămaseră fără rezultat, cu toate că Sir Walter descifrase nenumărate scrieri şi fragmente fără legătură între ele, în timp ce Quentin copiase cu exactitate documentul descoperit. Nu mai găsiră însă niciun manuscris care să se potrivească cu acel fragment unic; nici suprapuneri de conţinut nu erau, nici măcar un indiciu în plus, nici despre frăţie, nici despre Cercul Pietrelor sau rune.

Era seara târziu, când Sir Walter şi Quentin îşi încheiară căutările. Amândoi erau obosiţi, iar ochii îi dureau de la lumina lămpii. Cu toate acestea, Sir Walter nu putea să-şi permită nicio clipă de odihnă. Timp de două zile îşi neglijase obligaţiile scriitoriceşti în favoarea investigaţiilor sale particulare şi, având în vedere scadenţele presante, era un lux pe care, de fapt, nu şi-l putea permite. Quentin ştia că unchiul său va lucra toată noaptea – de unde avea atâta putere de muncă rămânea pentru el o enigmă.

Părăsiră biblioteca prin poarta din dos. Paznicul de noapte le deschise poarta îngustă şi se strecurară afară în strada care trecea printre clădirea bibliotecii şi partea din spate a Universităţii. Lumina slabă de la felinarele din Chambers Street făcea ca toată uliţa să fie scăldată într-un luciu ceţos. Dinspre estuarul Firth de Forth se ridicase o ceaţă deasă, care acoperea tot oraşul. Paşii lui Sir Walter şi ai nepotului său răsunau înfundat pe caldarâmul străzii

în noapte.

Dintr-odată Quentin simţi cum îl cuprinde un val de nelinişte. Mai întâi puse totul pe seama vechii lui temeri şi a ceţii care invadase străzile. Se gândi să se descotorosească degrabă de neliniştea aceea, altfel nu avea să se mai maturizeze niciodată. Atunci însă observă că teama care-i dădea târcoale avea un temei cât se poate de real. Paşii pe care-i auzea nu erau numai ai săi şi ai unchiului său; mai erau şi alte zgomote. Paşi înfundaţi, cu zgomot estompat, care veneau de undeva din urma lor.

Quentin tocmai voia să se întoarcă, pentru a-şi verifica bănuiala, când unchiul său îl apucă intempestiv cu braţul drept pe după umăr.

— Nu te întoarce, şuieră Sir Walter.

— Dar, unchiule, şopti Quentin mirat, suntem urmăriţi.

— Ştiu, fiule. Încă de când am ieşit din bibliotecă. Probabil sunt hoţi. Bandiţi care se tem de lumină. Mergi pur şi simplu mai departe, fă-te că nu observi.

— Să nu strigăm după sergent?

— Vrei să ne riscăm viaţa? Următorul apărător al ordinii ar putea fi la câteva străzi mai jos. Ce vrei să faci până ajunge aici? Să te lupţi cu trei, patru tâlhari deodată? Dacă sunt ameninţaţi, oamenii aceştia sunt ca animalele de pradă hăituite la vânătoare. Nu mai au nimic de pierdut şi se apără cu toată puterea.

— Înţeleg, unchiule.

Quentin îşi impuse să nu se uite peste umăr, cu toate că îl ispitea teribil. Atât timp cât duşmanul din spatele lor nu avea chip, nu făcea decât să-i adâncească şi mai mult spaima. Nu ştia nici câţi adversari ar fi putut fi, nici ce intenţii aveau. Voiau doar să-i tâlhărească, sau aveau de gând să-i şi ucidă pe la spate?

Pulsul tânărului se acceleră până îi auzi ecoul în creştet. Privi cu nerăbdare spre colţul străzii care părea că nu se mai apropie.

Quentin luptă cu panica ce lua proporţii. Auzea în continuare paşii urmăritorilor, singura consolare fiind aceea că nu se apropiaseră. Distanţa dintre ei rămăsese

aceeaşi – oare de ce? Quentin nu găsi răspuns, dar găsi un sâmbure de speranţă că vor scăpa basma curată.

Atunci se petrecu ceva neaşteptat.

Brusc se auziră şi alte zgomote pe stradă, bubuituri şi ţipete disperate – iar Quentin înţelese că la câţiva paşi în urma lor izbucnise o luptă sălbatică.

— Fugi! îi ordonă Sir Walter, şi Quentin începu să gonească alături de unchiul său, care dintr-odată îşi mişca piciorul bolnav cu o repeziciune surprinzătoare. Fără să mai ţină seama de sfaturile unchiului său, privi în urmă.

Ce văzu i se întipări adânc în memorie.

Pe stradă se dădea într-adevăr o luptă. Nişte creaturi întunecate din care, din cauza întunericului, se vedeau doar contururile, săreau de pe acoperişuri. Purtau mantii lungi şi erau înarmate cu toiege lungi de lemn, cu care se puneau de-a curmezişul drumului celor pe care-i urmăreau. Aceştia, înfăşuraţi la rândul lor în veşminte lungi, se năpustiră cu urlete crunte asupra adversarilor şi se porni o luptă crâncenă.

Quentin văzu în lumina slabă a străzii sclipind lama cuţitelor şi se sperie teribil. Se auzeau şi ţipetele disperate ale răniţilor, iar din încăierarea veşmintelor negre apăru dintr-odată o mască înnegrită cu funingine, care îl înspăimântă cumplit pe Quentin. Scăpă un ţipăt îngrozit şi aproape că înţepeni locului de spaimă, dar unchiul său îl apucă şi îl târî după sine, iar într-un târziu observă că ajunseseră la capătul străzii.

Se năpustiră în trăsura care îi aştepta acolo. Sir Walter nici nu-l lăsă pe vizitiu să coboare.

— Dă-i bice! îi strigă vizitiului mirat, iar în timp ce el smulse portiera din închizătoare, îl împinse pe Quentin înăuntru şi-l urmă de îndată.

Vizitiul nu ezită nicio clipă. Pocni din bici şi trăsura se puse în mişcare. Strada şi odată cu ea mascaţii, care luptau cu îndârjire, rămaseră în urma lor şi dispărură în întuneric. Câteva secunde mai târziu nu mai exista nicio dovadă că toate acele lucruri s-ar fi petrecut cu adevărat. Spaima, care le pătrunsese celor doi în oase, era însă cât

se poate de adevărată…

— Doamne fereşte, spuse Sir Walter şi se şterse pe frunte. Era cât pe-aici. Cine s-ar fi gândit că noaptea umblă arătări de acest soi pe străzi? Voi reclama, desigur, incidentul.

— Unchiule, îngăimă Quentin, care abia acum îşi regăsi glasul, ei au fost!

— Despre ce vorbeşti, fiule?

— Sectanţii, spuse Quentin sufocat. Fraţii runelor! Ei au fost cei care ne-au urmărit!

— Eşti sigur?

— L-am văzut pe unul dintre ei. Purta o mască şi se holba la mine. Mai erau şi ceilalţi în robe negre. Erau înarmaţi cu toiege şi luptau împotriva lor.

— Poţi să fii sigur că imaginaţia nu ţi-a jucat o festă? Pe stradă era cam întuneric, fiule.

— Sunt foarte sigur, unchiule, întări Quentin. Au fost Fraţii runelor, şi nu cred că erau întâmplător pe urmele noastre. Au ştiut că am fost la bibliotecă şi ne-au pândit.

— Dar… exclamă Sir Walter, însă până şi temerarul stăpân de la Abbotsford se făcuse mai palid… asta ar însemna că sectanţii ştiu exact ce facem şi că aşteptau doar să ieşim din bibliotecă.

— Aşa este, unchiule, confirmă Quentin, înfiorându-se. Poate că ei ne-au trimis cheia de la camera interzisă. Pachetul nu avea niciun expeditor, nu-i aşa?

— Nu. Dar ce motiv ar fi putut avea aceşti oameni să ne trimită cheia?

— Poate vor să descoperim ceva în locul lor. Să rezolvăm un mister în locul lor.

— Te rog! Fantezia îţi joacă iarăşi feste. De ce să le convină sectanţilor să lucrăm pentru ei? N-are sens.

— Nici luptele acestea de stradă n-au sens la prima vedere, unchiule, şi totuşi au avut loc.

— La fel de adevărat, întări Sir Walter. Din câte se vede, Frăţia runelor are şi duşmani, posibil o grupare rivală. Străzile din unele cartiere ale oraşului sunt pline de bande de cuţitari, care se luptă până la moarte, în ciuda

întregului efort al autorităţilor de a menţine pacea şi ordinea. Dar că acţionează atât de mult în afara cartierelor lor e neobişnuit. Vom reclama cazul la poliţie.

— La ce bun? Pun pariu că autorităţile nu vor găsi pe stradă nici cel mai mic semn. Din câte se vede, nu suntem noi singurii care vor să rezolve misterul din jurul semnului runic în formă de spadă, unchiule. Am senzaţia că aici se petrece ceva, ale cărui dimensiuni abia încep să se contureze.

— Te exprimi deja ca bunul nostru profesor, observă Sir Walter. N-ar fi trebuit, într-adevăr, să te iau cu mine când l-am vizitat.

— Poate că mă exprim astfel, unchiule, spuse Quentin cu toată seriozitatea. Dar, poate că profesorul avea dreptate, iar dedesubturile poveştii sunt mult mai ramificate decât bănuim noi. Poate că a început într-adevăr acea luptă între forţele binelui şi ale răului, despre care a vorbit Gainswick, şi noi am căzut cu investigaţiile noastre între cele două fronturi.

— Sigur că eşti liber să crezi ce doreşti, fiule, răspunse Sir Walter, cu vechea detaşare care-l caracteriza. Eu însă sunt de părere că pentru toate aceste lucruri trebuie să existe o explicaţie raţională. Nu voi avea linişte până nu o voi găsi…

14.

Pentru Mary de Egton era ca şi cum peste groapa adâncă şi întunecată în care fusese împinsă ar mai fi pus cineva şi gratii; de parcă nu ar mai fi pătruns nici lumina în adăpostul acela uitat, de parcă i s-ar fi luat aerul.

După ce o cunoscuse pe viitoarea ei soacră şi după ce aflase ce fel de individ conservator şi îngust era viitorul ei soţ, şederea la castelul Ruthven i se părea oricum ca un exil pe viaţă. Fără cărţi însă, soarta ei era de-a dreptul insuportabilă.

Atât timp cât citea în timpul rămas liber, spiritul ei putea măcar să evadeze din realitatea tristă. Istoriile despre cavalerii nobili şi domniţe, despre curaj eroic şi fapte mari, scrise de Walter Scott şi de alţi romancieri dădeau aripi fanteziei ei: cu trecutul glorios şi romantic în minte, prezentul nu i se mai părea atât de anost.

Acum însă nu mai avea nimic ce ar fi putut să o consoleze. Şederea ei la castelul Ruthven devenise un coşmar din care nu exista ieşire. Faptul că Eleonore de Ruthven, la o zi după arderea cărţilor, mai insistase şi ca prietena ei din copilărie şi credincioasa ei cameristă să plece de la castel nici nu mai reuşi să o zdruncine.

Sigur că protestase, dar acum, că răceala Eleonorei îi era cunoscută, nici nu îşi pusese vreo speranţă că stăpâna de la Ruthven ar fi putut reveni asupra deciziei. Încă în seara aceea, Kitty întoarse spatele castelului Ruthven. Fusese o despărţire plină de lacrimi – despărţirea unor prietene, egale între ele, care trecuseră împreună prin multe şi îşi datorau una alteia multe. Nu mai rămăsese nimic din felul de a fi voios şi lipsit de griji al lui Kitty, când se urcase în trăsura ce avea s-o ducă acasă la Egton.

Mult timp stătuse Mary pe zidul cetăţii privind în urma trăsurii, până când aceasta dispăru cu totul în amurg. În timp ce vântul rece al serii sufla pe lângă zidurile întunecatei fortăreţe, Mary îşi dădu seama cât era de singură. Dacă acesta fusese efectul urmărit de Eleonore şi nesuferitul ei fiu, atunci îşi atinseseră scopul.

Mary se întorsese cu capul plecat în odaia ei şi abia dacă mai ieşise de acolo. Micul dejun îl cerea în cameră, doar la prânz şi la cină se arăta scurt, pentru ca apoi să se retragă din nou.

Nu suporta să-i aibă pe mirele ei şi pe mama lui înaintea ochilor, pentru că nu vedea în ei nimic altceva decât nişte torţionari – nobili egoişti, corupţi de bogăţie şi putere, cărora soarta celorlalţi le era cu totul indiferentă şi cărora le păsa numai de binele propriu.

Mary o evita îndeosebi pe Eleonore, pentru că îşi dădea seama cu spaimă că sentimentele pe care le nutrea faţă de

stăpâna castelului nu făceau cinste nici unei domniţe, nici unui bun creştin. Nu-i plăcea să recunoască, dar în adâncul ei mocnea o ură crâncenă pentru femeia care o privase de ceea ce îi era mai drag.

Mary se simţea golită şi epuizată, ruptă de lume, de parcă ar fi stat într-o trăsură în timp ce realitatea trece pe lângă ea, vizibilă, dar intangibilă. Închisă într-o colivie de aur, avea să fie până la sfârşitul zilelor soţia unui *laird* bogat şi îngust la minte şi, pe lângă toate acestea, se vor aştepta până şi la recunoştinţă din partea ei. Se vor aştepta de la ea să îi dăruiască copii şi să-i fie o soţie credincioasă şi devotată, care urma să privească spre el cu admiraţie, în timp ce ea îl dispreţuia pe Malcolm din toată inima.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, în timp ce stătea, ca de atâtea ori în ultimele zile, la fereastra dormitorului ei şi privea spre dealurile din Highlands, care erau acoperite, în această perioadă a anului, cu văluri dese de ceaţă. Nori grei şi întunecaţi străbăteau văzduhul, de parcă ar fi fost imaginea sufletului ei.

Fără să vrea, se întrebă cum poate cineva să numească acest petic de pământ, trist şi părăsit, patrie. Dar, atunci îşi aminti de visurile ei, de frumuseţea frustă a ţinutului Highlands, şi de legătura oamenilor acestor locuri cu ţara lor. Mary îi invidia.

Patrie nu avusese niciodată, nici măcar la Egton, unde era acasă, dar nu se simţea în largul ei din cauza îngrădirilor şi obligaţiilor poziţiei sociale. Cu atât mai puţin aici, la Ruthven, unde nu era privită decât ca o viitoare soţie, decorativă, devotată bărbatului şi care în rest trebuia să tacă. În fond, gândi Mary, orice zilier care muncea pe câmp era mai liber decât ea, care era închisă în acest castel.

Fără perspective de schimbare.

Niciodată...

Plânsese mult în ultimele zile, însă până la urmă i se uscaseră şi lacrimile şi lăsaseră în loc numai amărăciune, care treptat ucisese toată pofta de viaţă de odinioară a

tinerei femei. Odată cu cărţile, îi fusese luată şi puterea. Se ofilea ca o floare.

Tresări când auzi bătăile timide în uşa odăii ei. Nu spusese că nu doreşte să fie deranjată?

Bătăile se auziră din nou.

— Da? strigă Mary uşor iritată. Nu dorea să i se ţină companie.

— Stăpână, se auzi înfundat de pe partea cealaltă, vă rog deschideţi uşa. Trebuie să vă vorbesc.

Era vocea unei femei bătrâne şi Mary o resimţi ca pe o vrajă, căreia nu i se putea sustrage. Se ridică din locul ei de la fereastră, merse la uşă, trase zăvorul şi deschise.

În faţa uşii era bătrâna slujnică în straie negre şi cu părul alb ca neaua, a cărei apariţie o înspăimântase şi care venise la ea să o prevină încă de la sosirea ei la castelul Ruthven. Mary aproape că uitase de ea. Acum şi-o aminti din nou, şi îşi dădu seama că de atunci n-o mai văzuse la castel.

— Ce doreşti? o întrebă Mary ezitând. Bătrâna îi amintea de cineva…

— Îmi îngăduiţi să intru, milady? Trebuie să vă vorbesc.

Mary ezită. Nu simţea nevoia să vorbească, nici nu voia companie. Dar ceva în felul în care bătrâna ceruse permisiunea să intre o lăsa să înţeleagă că nu se va lăsa îndepărtată atât de uşor.

Mary aprobă, şi bătrâna, a cărei privire vie şi al cărei mers apăsat nu aveau nimic de slujnică, păşi în odaia ei.

— Vă arătaţi atât de rar în ultimele zile, milady, constată ea.

— Am avut de lucru, explică Mary rece. Sunt anumite lucruri la care trebuie să mă gândesc.

— Totdeauna merită să petreci timp gândind. Bătrâna chicoti. Se pune întrebarea dacă vă gândiţi la lucrurile la care trebuie.

— Ce să însemne ceea ce-mi spui?

— Vă mai gândiţi la vorbele mele? La avertismentul pe care l-am rostit?

— Ai spus că trebuie să părăsesc castelul Ruthven cât

mai repede cu putinţă. Că se vor petrece lucruri înspăimântătoare şi că trecutul şi viitorul se vor întâlni.

— Ceea ce s-a întâmplat, grăi bătrâna şi o ţintui cu privirea, iar Mary îşi dădu seama dintr-odată de cine îi amintea slujnica.

În visul straniu pe care-l avusese după ce Eleonore de Ruthven îi arsese cărţile, apăruse o femeie a runelor care semăna cu această bătrână. Sau fusese invers? O impresionase slujitoarea pe Mary într-atât la prima lor întâlnire, încât o văzuse din nou în vis? Desigur, spuse Mary, aşa trebuie să fi fost…

— Ce se întâmplă cu Domnia Voastră, stăpână? întrebă bătrâna.

— Nimic. Doar că… îmi aminteşti de cineva.

— Aşa? Slujitoarea râse din nou precum un atotştiutor aflat în faţa unui nătâng inocent. Se poate, Mary de Egton, să vă amintesc de cineva pe care merită să-l ascultaţi. Ascultaţi-mă cu atenţie, pentru că am o veste foarte importantă pentru Domnia Voastră. V-am adus o dată vestea, dar nu aţi vrut să mă ascultaţi. Acum s-au petrecut lucruri grave şi vremea care a mai rămas s-a împuţinat. Trebuie să părăsiţi locul acesta, Lady Mary, mai bine mai târziu decât niciodată.

— De ce?

— Nu pot să vă spun de ce, pentru că nu aţi înţelege. Dar trebuie să vă spun că vă aşteaptă lucruri rele dacă rămâneţi.

— Lucruri rele? Mary râse cu amărăciune. Ce ar putea fi mai rău decât ceea ce mi s-a întâmplat deja? Mi s-a luat tot ce a însemnat ceva pentru mine, iar bărbatul cu care mă voi căsători e un ignorant avid de putere.

— Toate acestea nu reprezintă mare lucru în comparaţie cu ceea ce vă aşteaptă. Se anunţă o furtună, Mary de Egton, şi veţi fi prinsă în iureşul ei, dacă nu aveţi grijă. Există un motiv pentru care sunteţi aici.

— Un motiv? Ce fel de motiv?

— Mai mult nu pot să spun despre asta, pentru că nici eu nu ştiu totul. Dar sunteţi în mare pericol. Forţele

întunericului v-au rezervat un rol însemnat în planurile lor.

— Forţele întunericului? Vorbeşti în dodii.

— Aş vrea să fie aşa. Dar în această ţară, milady, sunt mai multe lucruri între cer şi pământ decât vă puteţi închipui. Legendele şi miturile din trecut sunt încă vii, chiar dacă doar în amintirea noastră.

Mary simţi involuntar un fior pe şira spinării, în timp ce o asculta cu atenţie pe bătrână.

— De unde ştii toate acestea? întrebă ea.

— Ştiu, pentru că toate acestea s-au mai petrecut o dată în urmă cu peste cinci sute de ani, aici, în castelul acesta. A mai fost o tânără ca Domnia Voastră, care a avut parte de o soartă tristă. A fost o străină printre străini, trădată de propria familie.

— Cum se numea? întrebă Mary, care se gândi de îndată la visele ei. Dar, desigur, n-avea sens. Nu putea exista o asemenea coincidenţă...

— Gwynneth Ruthven, spuse bătrâna, şi spusele ei o loviră pe Mary ca un ciocan.

— Gwynneth Ruthven? Mary ridică din sprâncene. Era posibilă o asemenea coincidenţă?

— Rostiţi numele, milady, de parcă v-ar fi cunoscut.

— Ştiu că poate ţi se pare ciudat, dar îmi este, într-adevăr, cunoscut. L-am întâlnit deja în visele mele. Se îndreptă din nou spre fereastră, privi în depărtare şi încercă să-şi amintească. În vis am întâlnit o femeie tânără. Era cam de vârsta mea, şi numele ei era Gwynneth. Gwynneth Ruthven. Nu e straniu?

— Straniu... medită bătrâna, da şi nu. Visele, stăpână, sunt mai mult decât simple năluciri cu care ne amăgeşte spiritul nostru obosit. Sunt o imagine a sinelui nostru, a sufletului nostru. Creează adesea legături dincolo de limitele spaţiului şi timpului.

— Ce înseamnă asta? Mary se întoarse din nou spre bătrână şi o privi întrebător.

— Asta, milady, va trebui să descoperiţi singură. Eu oricum am spus mai multe decât trebuia. N-ar trebui să fiu aici, nici să vorbesc cu Domnia Voastră. Vremea mea a

apus de mult, am venit numai pentru că o prevestire veche, foarte veche, e pe cale să se împlinească. Iar Domnia Voastră, stăpână, este în mare pericol.

— În pericol? Ce prevestire? Despre ce vorbeşti?

— Aceeaşi mândrie. Aceeaşi încăpăţânare, spuse bătrâna misterios. Trecutul cunoaşte răspunsul. Căutaţi-l, dacă nu vreţi să mă credeţi. Cu asta se întoarse şi părăsi odaia.

Mary nu încercă să o reţină. Presupunea că bătrâna nu mai era în toate minţile. Vorbise prostii, lucruri care nu aveau niciun înţeles. Pe de altă parte, de unde cunoştea numele de Gwynneth Ruthven? Mary nu povestise nimănui despre visele ei. Avea oare bătrâna slujnică totuşi dreptate? Erau oare suflete pereche, Mary şi această Gwynneth Ruthven? O legătură care exista de secole?

Mary se înfioră. Scutură energic din cap. Aşa ceva nu este posibil. Asemenea lucruri nu există.

Dar cum se explică atunci faptul că visa despre o femeie, care trăise în realitate, cu toate că nu ştia nimic despre soarta ei? De ce femeia runelor din visul ei semăna atât de izbitor cu bătrâna slujitoare?

Mary pusese primul vis pe seama lecturilor ei din cartea lui Sir Walter, pe care o citise cu o seară înainte. Acum însă explicaţia aceasta nu se mai susţinea: Eleonore de Ruthven avusese grijă să nu mai existe cărţi care să-i alimenteze fantezia. Deci, cum se putea explica cel de-al doilea vis? Cum se făcea că bătrâna ştia de el?

Pe Mary o trecu un fior rece. Turnurile şi zidurile cetăţii Ruthven i se părură dintr-odată şi mai înspăimântătoare şi mai ameninţătoare. Aici se petrecea ceva sau totul era doar o închipuire de-a ei? Dacă era aşa, atunci devenise, în clipa sosirii la Ruthven, parte din ceea ce se petrecea. Întocmai cum prevestise şi bătrâna misterioasă.

De o prevestire străveche vorbise bătrâna şi de un pericol mare. Nu că s-ar fi temut, dar i se părea straniu, şi tristeţea ei şi mirarea legate de vizita bătrânei se amestecau şi deveneau o vagă bănuială a unui rău iminent.

Era noaptea târziu.

Întunericul coborâse peste castelul Ruthven şi frigul nopţii se furişa prin coridoarele vechii clădiri. Stăpânii castelului se retrăseseră de mult în iatacurile lor şi slujitorii se duseseră şi ei la culcare.

Mary de Egton însă era trează.

Pe de o parte, pentru că o frământau numeroase gânduri, care nu o lăsau să închidă un ochi, pe de altă parte însă pentru că îi era frică să adoarmă şi să fie din nou bântuită de vise care, în mod straniu, păreau aievea.

Toată ziua căutase o explicaţie raţională pentru existenţa reală a tinerei femei din vis. Ajunse la concluzia că auzise numele de Gwynneth probabil în treacăt, dar că i se fixase în memorie. Dar această explicaţie lăsa o mulţime de întrebări fără răspuns. De ce, de pildă, o cuprinsese pe Mary în prezenţa bătrânei slujnice aceeaşi nelinişte interioară pe care o simţise Gwynneth în vis? Era o simplă coincidenţă, sau era mai mult decât atât? Exista într-adevăr o legătură care rezistase trecerii timpului?

În ciuda minţii ei ascuţite, Mary dispunea şi de o fantezie debordantă, care se simţea la ea acasă în lumea cărţilor. Fără să vrea, se întrebă ce ar spune Sir Walter, pe care-l cunoscuse drept un om raţional şi cu judecăţi drepte, despre toate acestea.

Se poate, iar acest gând o speria, doar să-şi fi închipuit întâlnirea cu bătrâna? E posibil să fi fost un personaj care o bântuia din amintirile ei, iar visul şi realitatea doar se suprapuneau în chip atât de uimitor?

Dar dacă nu avusese decât un vis intens cu ochii deschişi? Dacă disperarea şi singurătatea ei au adus-o atât de departe, încât nu mai făcea diferenţa între vis şi realitate? Devenise tăcută şi închisă în sine, trăia retrasă în odaia ei. Era oare pe punctul de a-şi pierde minţile?

Mary de Egton simţi cum o cuprindea panica, pentru că raţiunea îi spunea că aceasta era singura explicaţie plauzibilă. Poate ultimele întâmplări fuseseră prea greu de îndurat pentru ea. Poate era bolnavă şi avea nevoie de ajutor, dar cine i-ar putea fi alături într-o asemenea

situaţie dificilă?

Bătaia discretă la uşa odăii ei o smulse brusc din reverie.

Mary, care oricum era trează, se ridică într-o clipă. Nu aprinsese nicio lumânare. Razele lunii care pătrundeau prin fereastra înaltă luminau suficient odaia în nuanţe siderale, albăstrii.

Bătaia se auzi din nou, de data aceasta mai insistentă. Cine putea să fie? După prima sperietură se gândi că ar fi putut fi din nou bătrâna din vis, care era în faţa uşii pentru a o vizita nou şi pentru a-i pune la încercare raţiunea. Dar nu era nicio femeie afară, ci un bărbat, după cum avea să constate Mary în curând.

— Mary, ştiu că nu dormi. Te rog deschide uşa, trebuie să-ţi vorbesc.

Pulsul i se acceleră în momentul în care recunoscu vocea lui Malcolm de Ruthven. Ce dorea *laird*-ul de la ea, la o oră atât de târzie? De la cearta din trăsură, abia dacă mai schimbaseră o vorbă. Ce era de spus fusese spus, iar dincolo de acest fapt, stăpânul de la Ruthven nu părea interesat de nimic din ce avea legătură cu ea, iar acum se afla în miez de noapte înaintea uşii ei şi dorea să intre?

Dădu pătura la o parte, se ridică din pat şi îmbrăcă halatul de mătase peste cămaşa de noapte. Apoi se furişă la uşă ca să asculte. Tresări, când constată că Malcolm încă se afla acolo.

— Te rog, Mary. Lasă-mă să intru. Trebuie să-şi spun ceva important.

Părea într-adevăr important, iar Mary nu-şi putea reprima un fel de curiozitate. În timp ce se gândea ce anume ar putea dori viitorul ei soţ la o asemenea oră târzie de la ea, se trezi trăgând zăvorul şi deschizând uşa.

Afară, pe coridor, se afla Malcolm. Nu în veşmintele pe care i le ştia, ci într-o cămaşă albă, ale cărei mâneci erau suflecate până la coate. Mirosul pe care-l emana era de tutun şi de whisky. Limba i se împleticea de la alcool.

— Mi-ai auzit în sfârşit imploraţia? întrebă el. Iubită Mary, lasă-mă în odaia ta, te implor.

Vorbea mai tare decât s-ar fi cuvenit. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era încă o ceartă cu Eleonore şi de aceea îl lăsă să intre. Malcolm rânji şi trecu pe lângă ea învăluit într-un miros amărui de tutun indian. Chipul lui, altminteri atât de palid, era înroşit şi umflat, ochii îi erau ca nişte tăieturi înguste prin care o privea pofticios. Prezenţa lui începu să o neliniştească pe Mary. O parte din ea îşi dorea ca toate acestea să fi fost doar o nălucire. Dar era real ce i se întâmpla, nu exista nici cea mai mică îndoială.

Ignorând orice ar fi ţinut de comportamentul unui gentilom, *laird*-ul intră împleticit în camera lui Mary, se aruncă în fotoliul de lângă fereastră, în care ea stătea când citea. De câteva zile nu mai fusese folosit.

Blazarea şi suficienţa de sine a lui Malcolm păreau, sub influenţa alcoolului, că stăteau să explodeze ca o haină veche şi strâmtă.

— Deci? întrebă el şi o privi din cap până-n picioare. Cum e, scumpa mea? Te-ai acomodat la Ruthven? Te văd rar în ultimele zile.

— Nu m-am simţit bine, răspunse Mary rece, în timp ce încă se mai întreba ce dorea *laird*-ul de la ea.

Pe Malcolm îl scutură un râs aspru şi dezgustător de om beat.

— Când m-a anunţat mama că trebuie să mă însor, n-am fost încântat deloc. Nu că n-aş şti să mă bucur de plăcerile oferite de femei, scumpa mea, doar că până acum am găsit în braţele târfelor pe care le-am plătit tot ce-şi dorea sufletul meu singuratic. Mama însă e de părere că nu se cuvine pentru un *laird.* Se pare că se iscaseră deja vorbe. De aceea mi-a aranjat nunta aceasta.

— Înţeleg, fu tot ce reuşi să spună Mary. După tot ce aflase şi îndurase, ştirea aceasta abia dacă o mai putea zdruncina.

— Eu m-am împotrivit de la început. Dar într-o anumită măsură, Mary, sunt în egală măsură prizonier în acest castel ca şi dumneata. Captiv între limitele unei societăţi depăşite şi ale unei nobilimi care a devenit leneşă şi inertă, şi care şi-a supravieţuit ei înşişi.

Mary nu răspunse, dar era mirată să audă asemenea vorbe din gura lui Malcolm de Ruthven.

— Nu mi-a rămas decât să mă învoiesc, dacă voiam să-mi asigur moştenitorii şi poziţia. Trebuie să recunosc, draga mea, că aşteptam fără niciun interes ziua întâlnirii noastre. Mai trebuie să recunosc şi că am fost deosebit de surprins când evenimentul a avut loc în cele din urmă.

— Surprins? De ce?

— Mi te imaginam altfel. Mă gândeam că eşti o englezoaică tipică, cu pielea albă şi părul aspru, o făptură fără sânge în vene şi fără temperament şi voinţă proprie. Dar m-am înşelat, Mary. Eşti o fiinţă raţională. Recunosc că asta m-a intimidat un pic la început şi recunosc că nici acum nu prea ştiu cum să mă comport. Dar dacă te privesc, Mary, simt ceva în adâncul fiinţei mele, ce n-am mai simţit niciodată pentru o femeie de rangul dumitale.

— Aşa? Ce anume, stimate Malcolm?

— Pasiune, răspunse *laird*-ul fără nicio ezitare. Se ridică din fotoliu şi se îndreptă spre ea. Pasiune, asta simt pentru dumneata, Mary de Egton. Pasiune şi dorinţă.

Mary se dădu instinctiv înapoi. Discuţia lua o turnură care nu-i plăcea. Recunoştea că Malcolm o surprinsese şi spusese lucruri pe care nu credea să le audă vreodată din gura lui. Dar asta nu însemna că putea da la o parte imediat toate reţinerile şi să se arunce înamorată în braţele lui.

— Te doresc, Mary, spuse Malcolm fără ocolişuri şi în ochii lui mocnea un foc înfiorător. Această legătură, care a fost pusă la cale fără ştirea şi consimţământul nostru, nu e pentru niciunul din noi simplă. Am putea uita toate îngrădirile pe care ni le impune statutul nostru şi am putea da frâu liber pasiunii. Poate aşa urmează să apară şi sentimentele.

— Nu cred că aceasta ar putea fi ordinea firească, răspunse Mary, în timp ce se îndepărta tot mai mult de el. Dragostea, stimate Malcolm, trebuie să izvorască din respect reciproc. Probabil din acest motiv nu o vom simţi niciodată unul pentru celălalt. Dumneata însuţi ai spus că

nu mă poţi suferi.

— Lucrurile se schimbă, afirmă *laird*-ul gesticulând. Trăim vremuri în continuă schimbare, Mary. O vreme a revoluţiilor şi schimbărilor. Cei puternici să spună ce vor, dar vremea lor a apus. Cine nu-şi dă seama de acest adevăr e nebun. Eu, în ceea ce mă priveşte, o simt din plin în noaptea asta. Barierele vor cădea. Schimbările se vor impune.

Vocea lui avea un ton sumbru, aproape ameninţător, care o înspăimânta pe Mary şi o făcu pentru prima dată să se întrebe dacă *laird*-ul e în toate minţile.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea şi se strădui ca vocea să-i sune ferm şi hotărât. După ce tânjeşti, Malcolm de Ruthven, nu vei obţine. Nu în noaptea asta, şi nici în alta, atât timp cât nu eşti pentru mine decât un străin a cărui tovărăşie mi-a fost impusă.

— Un străin? Sunt mirele dumitale, Mary! Trebuie să mă asculţi şi să mi te supui!

— Atunci trebuie să câştigi preţuirea şi respectul meu, scumpe Malcolm, răspunse ea. În momentul de faţă, eşti pe punctul de a pierde şi una, şi alta.

— Nu mă respecţi! se răsti el şi faţa sa înroşită de alcool se întunecă şi mai tare. Mă priveşti de sus, nu-i aşa? Mă consideri un prostănac, un ignorant, care a obţinut totul de-a gata şi care nu a trebuit niciodată să facă nimic pentru averea lui. Care ascultă fără să crâcnească de mama lui şi care se supune fără o vorbă îngrădirilor statutului său. Nu-i aşa, scumpă Mary? Nu-i aşa?

Mary se abţinu să răspundă. Vocea lui Malcolm se ascuţise, era pe punctul de a da glas mâniei sale violente. Prefera să nu-şi imagineze de ce e capabil, dacă furia punea stăpânire pe el.

— Nu ştii nimic despre mine! ţipă *laird*-ul la ea. Nu ştii nimic şi totuşi mă judeci! Dacă ai şti adevărul şi dacă ai şti cât de vechi sunt tradiţia şi onoarea casei Ruthven, m-ai respecta, Mary de Egton, şi nu m-ai priva de ceea ce mi se cuvine pe baza înţelegerii noastre.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Mary pe ocolite.

Nu suntem căsătoriţi încă, Malcolm, şi nu poţi avea nicio pretenţie de la mine. Nu sunt proprietatea dumitale şi nu voi fi niciodată. Dintr-odată se lovi cu spatele de un lemn. Uşa ferecată îi bloca retragerea.

— Din punct de vedere legal, o fi adevărat, Mary, aprobă *laird*-ul, a cărui furie părea să se fi disipat. Dacă te-ar fi preocupat ceva mai îndeaproape istoria familiei mele, ai şti că orice *laird* de Ruthven a obţinut mereu tot ce şi-a dorit. Iar dacă nu li se dădea de bună voie, luau cu forţa…

Ochii îi scăpărară, se năpusti asupra ei şi o prinse de mâini, îşi lipi bărbia colţuroasă de gâtul ei şi o sărută apăsat.

— Nu, ţipă Mary, nu face asta! Dar nu avu puterea să lupte cu acea forţă brută, cu care era ţintuită de uşă.

Malcolm gâfâia de dorinţă. Îi simţi limba pe piele şi se înfioră de greaţă.

— Îmi voi lua ceea ce mi se cuvine, murmură el gâfâind. Îmi aparţii, Mary, mie, numai mie.

Pentru o clipă crezu că totul e pierdut, că nu va putea reacţiona de dezgust, teamă şi ruşine. Însă voinţa ieşi biruitoare.

Nu-i aparţinea acestei brute cu înfăţişare umană, nu era proprietatea sa, iar dacă Malcolm gândea că şi-ar fi putut lua cu forţa ce i se interzisese pe bună dreptate, atunci nu merita decât dispreţul ei.

Toată viaţa Mary fusese învăţată să se supună şi să asculte. Într-o lume dominată de bărbaţi, drumul cel mai rapid şi mai uşor de a ajunge la avere şi la o poziţie în societate era să respecte regulile jocului, care fuseseră stabilite de bărbaţi. Chiar dacă Mary se revoltase din când în când împotriva lor, nu fusese decât o revoltă slabă, neputincioasă.

În clipa în care Malcolm de Ruthven se năpusti gâfâind asupra ei, atingându-i sânii şi strivindu-i trupul cu greutatea lui, se sfârşise cu atitudinea aceasta. În ea se trezi un glas, care până atunci existase doar latent şi care-i spuse acum că trebuie să se apere, iar Mary acţionă.

Mai târziu nu avea să-şi amintească de unde avusese

atât curaj; poate nu fusese decât pură disperare. Dar când Malcolm de Ruthven o slobozi din strânsoarea mâinilor sale, ca să se năpustească precum un animal asupra ei, îşi luă avânt şi-i trase două palme.

Laird-ul se dădu înapoi şi o privi consternat, nu atât din cauza durerii, cât pentru că îndrăznise să-i opună rezistenţă. De la târfe era obişnuit altfel.

Mary nu aşteptă să-i treacă surpriza şi să se năpustească iarăşi asupra ei. Genunchiul ei drept îl lovi tocmai acolo unde se afla izvorul dorinţei sale. Apoi se smuci, alergă spre uşa odăii, o deschise şi alergă de-a lungul coridorului luminat de făclii.

Îi auzea vaietele şi înjurăturile în urma ei şi alergă cât o ţinură picioarele. Când îşi pierdu încălţările de mătase, alergă în picioarele goale peste piatra rece, în timp ce cămaşa de noapte şi halatul îi fâlfâiau ca un văl. Hăituită ca o căprioară urmărită de vânători, privi înapoi şi-l văzu pe *laird* ca o umbră, la capătul coridorului. Îi auzea înjurăturile cu care o copleşea, în timp ce începu să o urmărească cu paşi greoi şi apăsaţi.

Mary alergă, cu inima bătându-i să-i spargă coşul pieptului, prin castelul întunecat. La capătul coridorului o luă pe un altul mai îngust, cu un tavan boltit, pe care puteai să-l atingi cu mâna. Mary alergă în continuare aplecată, dar se tăie la picioare de pietrele ascuţite şi lăsă o dâră de sânge în urma ei, pe care Malcolm ar fi putut s-o urmeze cu uşurinţă. Singurul ei noroc era că *laird*-ul băuse prea mult şi se mişca greu, altminteri ar fi ajuns-o de mult.

Într-o goană fără sfârşit alergă pe coridoarele înguste, peste treptele care duceau ba în sus, ba în jos. După puţin timp, deja nu mai ştia unde se află. Nu vizitase nici pe departe toate aripile castelului, iar în ultimele zile nici nu mai avusese vreo tragere de inimă să-l viziteze. Dar, indiferent în ce parte alerga, paşii apăsaţi şi suflul greoi al urmăritorului ei o însoţeau.

Mary se simţea de parcă ar fi jucat rolul principal în cel mai cumplit coşmar. Alerga fără ţintă prin coridoarele întunecate, ascunzându-se mereu de urmăritorul ei. Inima-

i bătea până în gât, frica o sugruma. Tot mereu privea în urmă şi zărea umbra lui Malcolm alungită de lumina făcliilor.

Ici şi colo încerca să mai deschidă din uşile care se aflau de o parte şi de alta a coridoarelor. Dar fie erau închise, fie dădeau în alte coridoare, care duceau şi mai adânc în inima sumbrei cetăţi.

Mary se opri la o încrucişare de coridoare. Sufla greu şi inima îi bătea ca un ciocan în timp ce încerca disperată să se orienteze. Toate direcţiile i se păreau la fel de lipsite sens şi auzea deja paşii urmăritorului în spatele ei. Dintr-odată îl văzu pe Malcolm la capătul coridorului. Ochii îi erau precum cărbunii aprinşi care luminau în noapte.

— Pun eu mâna pe tine! urlă el agresiv, şi Mary se decise pe loc, ascultând de un impuls, să o ia la dreapta. După câţiva paşi însă îşi dădu seama că greşise: coridorul se sfârşea în faţa unei uşi masive din lemn de stejar.

Poarta spre turnul de vest!

Poarta interzisă, cum îi spusese Samuel.

În disperarea ei, Mary apăsă pe clanţă şi, în mod surprinzător, uşa se deschise. Mary se strecură în zbor dincolo de ea.

În lumina lunii, care cădea prin crăpăturile înguste lăsate de ramele ferestrelor, vedea treptele abrupte şi înguste care duceau în sus. Mary nu-şi făcea iluzii. Epuizată cum era, urmăritorul avea s-o ajungă repede din urmă. Se întoarse şi porni înapoi pentru a constata, spre disperarea ei, că Malcolm ajunsese deja la capătul coridorului şi îi tăia calea. Trecând prin razele făcliilor, pe faţa lui se putea vedea un rânjet biruitor.

Mary strânse din dinţi şi începu să alerge; nu avea de ales. La primele trepte, călcă pe cămaşa de noapte. Stofa subţire se rupse şi era cât pe-aici să cadă. Se sprijini cu mâinile de treptele abrupte şi goni mai departe, tot mai sus. Scara urca într-o spirală strânsă. Mary se târa cu respiraţia tăiată, în timp ce Malcolm se apropia tot mai mult.

Muşchii începeau să o doară şi tălpile sângerânde o

ardeau. O parte din ea ar fi vrut să renunţe. Nu era inutil să-şi continue fuga? Intrase într-o fundătură, din care nu vedea nicio ieşire. Capătul scărilor va fi şi sfârşitul alergării ei, şi atunci de ce să nu se oprească pur şi simplu şi să se lase în mâinile sorţii?

Nu!

Scutură încăpăţânată din cap. Dacă Malcolm de Ruthven voia să obţină ceva de la ea cu forţa, atunci să nu aibă senzaţia că îi vine în întâmpinare. Voia să lupte până la sfârşit şi atât timp cât mai avea un crâmpei de viaţă în trup, nu voia să abandoneze.

Cu toată puterea care-i mai rămăsese, se caţără pe scări. Trecu pe lângă ferestre înguste şi fără sticlă, prin care bătea un vânt tăios, şi urcă tot mai mult, mânată de disperare. Dintr-odată ajunse la capătul scărilor. Goana ei se sfârşi în faţa unei uşi masive din lemn de stejar. Fără nicio nădejde apăsă clanţa şi rămase uimită când uşa se deschise. Nu-i rămase timp nici măcar cât să răsufle uşurată. Se năpusti gâfâind în cămăruţa din turn, trânti uşa în urma ei şi trase zăvorul. La capătul puterilor, căzu aproape leşinată, în timp ce afară se auzeau paşii apăsaţi.

În faţa uşii se opriră, dar Mary auzea acum gâfâitul lui greţos şi ceva ce suna ca grohăitul unei lighioane. În lumina lunii, care cădea pe fereastra îngustă a cămăruţei, se putea zări cum clanţa se mişcă. Când constată că e încuiată, Malcolm începu să lovească în uşă cu o asemenea furie, încât Mary se chirci de frică.

— Ce crezi că faci? se auzi de afară. Deschide imediat uşa, auzi?

Mary nu scoase niciun sunet. Tremura cu tot corpul de frică şi epuizare, şi nu mai era în stare să articuleze vreo vorbă.

— La naiba! Malcolm de Ruthven uită de buna creştere şi înjură ca un grăjdar. Lasă-mă imediat să intru, auzi? Sunt bărbatul tău şi cer ceea ce mi se cuvine!

Înjura şi lovea în uşă, în timp ce, de partea cealaltă, Mary se chircea la pământ şi simţea cum lemnul uşii vibrează la fiecare lovitură a lui. La un moment dat nu mai

suportă. Îşi astupă urechile cu mâinile, speră şi se rugă ca lemnul vechi să nu cedeze. Gândul la ce s-ar putea întâmpla, dacă ar pune acum, cu furia aceasta dementă, mâna pe ea, o aruncă într-o stare de panică.

— Muiere nerecunoscătoare, îl auzi ţipând din depărtare. Te-am primit în casa mea. Îţi ofer numele meu şi renumele familiei mele, bogăţia mea şi cum mă răsplăteşti tu?

Uşa se zgudui din nou sub loviturile lui cu mâinile şi cu picioarele, dar atât zăvorul, cât şi lemnul rezistară.

În sfârşit, obosit sau resemnat, Malcolm de Ruthven renunţă la bătăile în uşă şi înjurăturile încetară. Mary mai aşteptă o clipă, apoi îşi luă cu grijă mâinile de pe urechi.

Ştia că mai e acolo, nu numai pentru că îl auzea respirând încet. Avea senzaţia că îi simte prezenţa de pe cealaltă parte a uşii, aproape fizic, la numai o palmă de ea…

— Fiinţă nerecunoscătoare, spuse el cu voce periculos de înceată. De ce mi te refuzi? Nu crezi că te merit? râse dispreţuitor. Crezi cu adevărat că poţi să scapi de mine? Nu te poţi ascunde veşnic aici sus, Mary de Egton, ştii prea bine. Nu există scăpare pentru tine, şi dacă nu te pot avea în noaptea asta, atunci se va întâmpla altă dată. Nu scapi de mine. Cu cât pricepi mai repede, cu atât mai repede te vei obişnui cu gândul. Până atunci, odihnă plăcută, frumoasă Mary.

Îi auzi paşii, cum coborau încet şi greoi. Mary rămase singură şi disperată. Şocul era adânc, tremura din tot corpul. Mai gravă decât orice epuizare şi groaza prin care trecuse era revelaţia că Malcolm de Ruthven avea dreptate.

Era captivă în imperiul lui. În noaptea aceasta scăpase poate de el, dar pe termen lung n-avea cum să se ascundă de el. Iar când vor fi căsătoriţi, nimic n-avea s-o mai apere de a fi şi în pat nevasta lui. Simplul gând o îngrozea. Zadarnice erau toate dorinţele şi închipuirile romantice pe care le avusese odinioară. Era pierdută.

Poate la aceasta se referise bătrâna slujitoare, când

vorbise de un mare pericol şi că Mary trebuia să părăsească cetatea Ruthven cât mai repede cu putinţă.

Zăcea în întuneric cu picioarele adunate şi cu mâinile strânse în jurul lor, ca un copil. Ochii i se umplură de lacrimi de disperare, care îi curgeau pe obraji. Teamă, grijă şi furie, le simţea pe toate în acelaşi timp; uşurarea că scăpase de data aceasta de Malcolm, dublată de certitudinea cruntă că nu va putea să i se sustragă mereu. Dacă vor fi căsătoriţi, nu mai exista speranţă pentru ea.

Niciodată…

Când în sfârşit îşi ridică privirea, nu ar mai fi fost în stare să spună cât timp trecuse. Luna era încă pe cer şi razele palide, care se zăreau prin sticla murdară, scăldau încăperea într-o lumină mată.

Încăperea era în semicerc şi foarte joasă. Bordura era de numai un metru, imediat deasupra se aflau pilonii care susţineau bolta şi care se reuneau la mijloc ca vârful unui turn. Mobilă nu era, dar în zid, chiar în dreptul ferestrei, descoperi ceva ce îi atrase atenţia: într-una din cărămizi fuseseră incrustate semne, iniţiale latineşti.

„G.R.“ era înscris acolo, şi fie că se datora viselor ei, vizitei bătrânei slujitoare sau vârtejului de sentimente din sinea sa, Mary era sigură că aceste iniţiale trebuie să însemne Gwynneth Ruthven.

Trase adânc aer în piept, ceea ce nu prea reuşi fără ca plămânii să i se strângă, şi îşi şterse lacrimile de pe faţă. Înseninându-se că descoperise ceva asupra căruia se putea concentra, cercetă piatra. Constată că aceasta se mişca şi putea fi îndepărtată de la locul ei. O apucă cu amândouă mâinile şi trase. Începu să curgă nisip din jurul ei şi piatra se mişca acum suficient, încât să o poată scoate. În spate se căscă o gaură în zid, şi în lumina lăptoasă care se strecura prin fereastră, văzu că se află ceva ascuns acolo. O cuprinse curiozitatea, şi cu toate că îi era groază, îşi vârî mâna în deschizătura întunecată, apucă ce se afla acolo şi trase.

Privi cu atenţie obiectul găsit la lumina palidă a lunii. Era o tolbă lungă şi învelită în piele, ale cărei cusături şi

închizătoare erau sigilate cu ceară, pentru a feri conţinutul de umiditate. De câtă vreme va fi zăcut acolo?

Mary cercetă tolba pe toate feţele, după care o birui curiozitatea şi hotărî să arunce o privire. Rupse sigiliul de ceară şi o deschise. Înăuntru se găseau mai multe suluri de pergament. Mary le scoase uimită. Erau vechi, dar bine păstrate. Le desfăcu şi simţi cum inima îi bate cu putere.

Paginile pergamentului erau acoperite de un scris dens în limba şi cu grafia latină. Deoarece Mary studiase şi limba latină, era capabilă să traducă textul, chiar dacă la lumina aceea slabă, demersul nu era simplu.

„Acestea sunt însemnările unei prizoniere, citi ea în şoaptă. Să le găsească cel care va fi demn de ele. Consemnat de Gwynneth Ruthven în anul Domnului 1305.“

Mary îşi ţinu respiraţia. Pe de o parte, era consternată să descopere într-adevăr moştenirea tinerei femei despre care îi povestise bătrâna servitoare şi pe care o întâlnise în visele ei. Putea fi oare o simplă coincidenţă faptul că Mary, care se refugiase de disperare în acest turn, descoperise tocmai aici însemnările lui Gwynneth?

Pe de altă parte, simţea o nespusă satisfacţie. Eleonore îi arsese cărţile, pentru a-i răpi orice speranţă. Acum însă Mary ajunsese întâmplător în posesia unor însemnări vechi, care aveau să hrănească spiritul ei captiv.

Mary de Egton începu să citească, cu lacrimi de mirare în ochi, însemnările lui Gwynneth Ruthven, care fuseseră scrise pe pergament cu peste cinci sute de ani în urmă, în această cămăruţă din turn…

15.

Era deja târziu şi călugării de la Kelso se retrăseseră în chiliile lor la odihnă. Numai abatele Andrew era încă treaz; îngenunchease în camera sa de lucru şi îşi ţinea mâinile împreunate. Ca întotdeauna când căuta răspunsuri pe care oamenii nu i le puteau da, era cufundat adânc în

rugăciune.

Până acum, de fiecare dată când căutase în Dumnezeu răspunsuri în ceasuri întregi de rugăciune, abatele era cuprins de o stare de pace interioară adâncă. Liniştea pe care o simţea era izvor de putere, credinţă şi inspiraţie. În această noapte însă, abatele nu reuşi să se transpună în acea stare, oricât de mult ar fi tânjit după ea. Prea multe gânduri îi străbăteau mintea şi îl împiedicau să devină una cu creatorul său.

Prea multe griji…

Întâmplările ultimelor zile şi săptămâni arătaseră că atenţia cu care ordinul veghea de secole nu era lipsită de temei. Pericolul de odinioară nu trecuse. Rezistase trecerii timpului până în prezent şi în zilele acestea părea din nou să devină iminent.

Tot mereu revenise asupra vechilor scrieri şi se consultase cu ceilalţi fraţi. Nu era nicio îndoială. Duşmanul de altădată se ridicase din nou. Forţele păgâne făceau orice pentru a se întoarce şi din nou se foloseau de frăţie.

Victoria de acum câteva secole fusese incompletă, decizia finală doar amânată. Acum însă această decizie trebuia luată, iar conştiinţa faptului că el şi confraţii săi aveau de dus pe umeri acea povară îl apăsa pe abatele Andrew. Aceasta era menirea lor, scopul existenţei lor. Păstrarea bibliotecii şi îngrijirea scrierilor vechi erau doar un paravan – în realitate era vorba de mult mai mult.

Abatele se rugă ca el şi confraţii săi să fie apţi să treacă prin această încercare. „Poate, o, Doamne, spuse el în rugăciune, în înţelepciunea Ta găseşti mulţumirea de a ne ajuta pe noi, oameni nevrednici, şi să ne dai ajutor în luptă, ca să iasă biruitoare lumina, şi nu întunericul…“

Nu-şi isprăvi vorba, când un zgomot puternic de sticlă spartă sfâşie liniştea.

Abatele îşi ridică privirea şi, spre surprinderea sa, văzu făpturi îmbrăcate în negru, care pătrunseseră prin ferestrele sparte. Purtau mantii cu glugă, care le era trasă adânc pe feţele acoperite de măşti.

— Atotputernice! murmură abatele.

Vântul rece al nopţii pătrunse prin fereastră, făcu lumânările să pâlpâie şi îi inundă pe vizitatori într-o lumină înfiorătoare.

Niciuna dintre creaturi nu scoase o vorbă. Traseră în schimb spadele de oţel de sub robe, spade ale căror lame luceau în lumina pâlpâindă a lumânărilor şi cu care se năpustiră asupra călugărului lipsit de apărare.

— Înapoi! le porunci abatele Andrew pe un ton sentenţios, sări într-o parte şi ridică mâinile într-un gest de apărare. Soli ai unei epoci apuse ce sunteţi, vă poruncesc să vă întoarceţi de unde aţi venit!

Mascaţii râseră. Unul dintre ei păşi înainte şi ridică spada, gata să-l străpungă cu ea pe abate. Dar, înainte ca lama ascuţită să-l atingă, abatele sări la o parte şi se feri din calea atacatorului.

Spada lovi în gol şi mânuitorul ei mormăi ceva a enervare. Înainte de a apuca să atace din nou, abatele Andrew reuşi să-şi depăşească surprinderea. Ajunsese într-o clipă la uşa chiliei, trase zăvorul şi dispăru în întunericul gangului.

Mascaţii porniră pe urmele lui. Intenţia lor era lesne de citit în ochii siderali care se zăreau prin despicăturile măştilor: voiau sânge şi abatele mănăstirii de la Kelso trebuia să fie prima lor victimă.

Abatele Andrew alergă cât îl ţineau picioarele şi cât îi permiteau sandalele împletite din rafie. Goni de-a lungul coridorului luminat slab de doar câteva lumânări şi se simţi ca într-un coşmar adânc. Dar aceasta era realitatea, zgomotul cizmelor şi gâfâitul dornic de sânge al urmăritorilor săi erau dovada. Aceştia reduseră din distanţă şi din nou spadele tânjind după sângele monahului lipsit de apărare sclipiră – însă acesta nu mai era singur.

La capătul coridorului, care dădea într-o casă îngustă a scărilor, se iviră mai multe făpturi din semiîntuneric, care purtau, ca şi abatele, veşmintele închise la culoare ale Ordinului Premonstratensilor. Spre deosebire de el însă, nu erau lipsiţi de apărare, ci aveau în mâini toiege lungi din lemn tare de mesteacăn, cu care ieşiră în întâmpinarea

atacatorilor. Îşi dădură glugile la o parte şi îşi lăsară la vedere capetele cu tonsuri monahale.

Atacatorii rămaseră pe loc o clipă. Nu luaseră în calcul că li se va opune rezistenţă, porniseră de la ideea că această misiune ucigaşă va fi uşor de îndeplinit. Îşi depăşiră repede surprinderea şi se năpustiră asupra călugărilor, care se strânseseră ca un scut în jurul abatelui. Se porni în curând o luptă aprigă.

Mascaţii îi atacară cu sete pe apărători şi îşi rotiră spadele cu o forţă nimicitoare. Călugării, de cealaltă parte, îşi mânuiau toiegele în aşa fel, încât lemnul inofensiv devenea în mâinile lor o armă nimicitoare. Cu multe secole în urmă, un frate călător din Orientul Îndepărtat adusese cu sine arta luptei fără arme, pe care călugării o aprofundaseră şi o desăvârşiseră. Se antrenaseră în taină pentru lupta cu toiegele, nu pentru a ataca, ci pentru a se putea apăra când le era ameninţată viaţa. Aşa ca în aceste momente…

În semiîntuneric se văzu lama unei spade tăind în carne vie. Unul din călugări ţipă şi căzu secerat; îndată doi confraţi se aruncară asupra făptaşului cu lovituri straşnice. Lemnul lovea cu o nebănuită forţă distructivă, oasele pocneau şi atacatorii erau măturaţi unul câte unul. Mişcările călugărilor erau atât de rapide, încât mascaţii abia dacă le puteau ţine piept. Chiar dacă atacatorii erau mai bine înarmaţi, nu putură face faţă dibăciei călugărilor.

Doi dintre ei căzură fără cunoştinţă la pământ sub loviturile toiegelor, unui al treilea îi fusese sfărâmat cotul. Un al patrulea sări înainte şi ridică spada, însă fu agăţat de capătul unui toiag şi secerat din picioare.

Atacatorii rămaşi începură să ţipe înspăimântaţi şi se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Se avântară înapoi spre chilia abatelui Andrew şi se retraseră prin fereastra spartă. Unii dintre călugări porniră în urmărirea lor, însă abatele Andrew îi opri.

— Opriţi-vă, fraţilor, le strigă el. Menirea noastră nu este să pedepsim şi să răzbunăm. Numai Domnul poate face dreptate.

— Dar, onorabile abate, protestă fratele Patrick, care făcea parte din grupul apărătorilor viteji. Aceşti oameni au venit cu un singur scop – să vă asasineze! Întâi pe dumneavoastră, apoi pe noi toţi!

— Cu toate acestea, nu răzbunarea trebuie să fie sentimentul care să ne însoţească faptele, răspunse abatele cu o linişte uimitoare. Părea să fi depăşit întru totul groaza de la început. Nu uita, frate Patrick, că noi nu ne urâm duşmanii. Nu vrem nici să-i pedepsim, nici să le facem vreun rău. Vrem doar să restabilim liniştea.

— Nu uit asta, onorabile abate. Dacă îi prindem, poate aflăm cine i-a trimis.

— Ne vom limita la cei care au rămas, spuse abatele şi arătă spre bărbaţii care zăceau fără cunoştinţă pe lespezile coridorului. Mă îndoiesc că ne vor spune cine i-a trimis, dar poate nici nu va fi necesar.

Le făcu un semn confraţilor să se ocupe de răniţi. Călugării le vor obloji rănile şi vor avea grijă ca aceştia să se însănătoşească, aşa cum spunea porunca iubirii aproapelui. Fratele Patrick se aplecă spre unul dintre cei răniţi, îi dădu gluga jos şi îi scoase masca.

De sub ea răsări un chip palid, încadrat de păr blond şi barbă, care aparţinea unui bărbat tânăr. Mai mare îi fu surpriza fratelui Patrick însă când dădu la o parte mantaua. De sub roba neagră ieşi la iveală o tunică de un roşu-aprins, roşul uniformei dragonilor.

Călugării de la Kelso amuţiră. Niciunul dintre ei nu se gândise la o asemenea întorsătură, cu excepţia abatelui Andrew.

— Acum nu mai există cale de întoarcere, murmură el, şi privirea i se întunecă. Duşmanul s-a întors şi şi-a arătat faţa.

CARTEA A TREIA

SPADA RUNELOR

1.

La o zi după uimitoarea lor descoperire în arhiva bibliotecii şi a luptei înfricoşătoare de pe străzile oraşului, Walter Scott şi Quentin se duseră din nou în vizită la profesorul Gainswick. Poate, aşa sperau ei, învăţatul avea să le spună mai multe despre Cercul Pietrelor, despre care era vorba în vechiul document.

Sir Walter petrecuse jumătate de zi, înainte de prânz, la sediul poliţiei, unde încercase să afle mai multe despre lupta ai cărei martori fuseseră Quentin şi cu el în noaptea cu pricina. Ca membru al Curţii Supreme de Justiţie, fu tratat cu tot respectul cuvenit, dar poliţiştii nu-i dădură nicio informaţie concretă; nu se înregistrase nicio reclamaţie, şi niciunul din jandarmii care asigurau paza de noapte nu fusese informat cu privire la cele petrecute pe străduţele întunecate din cartierul Universităţii. După toate aparenţele, Sir Walter şi nepotul său fuseseră singurii martori ai incidentului, iar la lumina zilei până şi ei începură să aibă îndoieli că s-ar fi întâmplat ceva.

În timp ce Sir Walter îşi petrecuse noaptea la masa de scris, Quentin hotărâse să se culce, dar nu izbutise să se odihnească.

Mereu şi mereu se gândea la întâmplările din ultima vreme, la descoperirea sa şi la tenebrele pe care le urmăreau. De îndată ce reuşea să închidă ochii şi să aţipească, îl copleşeau nişte imagini groaznice, coşmaruri despre rune şi măşti hidoase, cercuri de pietre şi focuri care ardeau în noapte şi prevesteau sfârşitul lumii.

Starea lui actuală de spirit era consecinţa acestor trăiri, şi în acea stare îşi ocupă locul în trăsura care îi duse în High Street. Unchiul său nu avea decât să închidă în continuare ochii şi să caute o explicaţie raţională. Pentru el era de mult clar că nu aveau de-a face doar cu o simplă

coincidenţă. Tot mereu se gândea la avertismentele pe care le rostiseră atât inspectorul Dellard, cât şi abatele Andrew.

Sir Walter, care citea pe chipul lui Quentin ca într-o carte deschisă, îl privi cu seriozitate.

— Dragul meu nepot, spuse el, pot să apreciez ce faci pentru mine. Dar în privirea ta văd teamă.

— Confunzi teama cu precauţia, unchiule, îl corectă Quentin sigur pe sine. Dacă-mi amintesc corect, Cicero o considera latura superioară a vitejiei.

Sir Walter zâmbi.

— E minunat că, în ciuda întregii agitaţii, mai găseşti timp pentru studiul clasicilor, fiule. Dar eu vorbesc serios. În şirul acestor evenimente năucitoare am pierdut deja un student, şi nu vreau să mai fiu în situaţia de a deplânge moartea încă unuia. Dacă preferi să cobori şi să te întorci la familia ta, pot să înţeleg acest lucru. Casa lor nu e foarte departe. Aş putea să-i spun vizitiului să…

— Nu, unchiule, spuse Quentin hotărât. E adevărat că nu-ţi împărtăşesc toate ideile în ceea ce priveşte acest caz misterios. Dar în ultimele săptămâni şi luni ai făcut prea multe pentru mine ca să te pot lăsa baltă când ai nevoie de mine. Şi, cu tot respectul, unchiule, am senzaţia că nu ai avut niciodată mai multă nevoie de mine ca zilele acestea.

— Eşti un băiat bun, Quentin. Sir Walter dădu uşor din cap. Ai învăţat să-ţi stăpâneşti frica şi să o înfrunţi. Dar nu vreau ca din recunoştinţă să-şi rişti viaţa. M-ai însoţit deja de prea multe ori. Iar eu n-aş putea niciodată să mă înfăţişez înaintea ochilor mamei tale şi să-i justific de ce a trebuit să-ţi dai viaţa pentru îndărătnicia mea.

Vocea lui Sir Walter deveni tot mai înceată, iar Quentin avu sentimentul că unchiul său nu e doar obosit după nopţile de veghe, ci şi epuizat de responsabilitatea pe care o purta. Poate, se gândea el, ar trebui să-i ia o parte din această responsabilitate.

— Atunci eliberează-mă din serviciul tău, unchiule, propuse el spontan.

— Cum adică, fiule? Nu vrei să rămâi în continuare la

mine la studii şi în ucenicie?

— Am învăţat deja multe de la tine, unchiule, şi sunt sigur că ar mai fi multe de învăţat. Dar, la toate câte ne mai aşteaptă, nu aş vrea să te însoţesc ca discipol, ci ca… Se întrerupse, când îşi dădu seama că vorbele sale ar putea fi percepute drept aroganţă. Ci ca prieten, adăugă ceva mai încet.

Sir Walter nu răspunse imediat, ci privi pe fereastra laterală, prin care se vedeau în trecere clădirile zvelte de pe High Street. Peste puţin timp aveau să ajungă la casa profesorului Gainswick.

— Ce e, unchiule? voi să ştie Quentin, în timp ce se întreba chinuitor dacă nu mersese prea departe.

— Nimic, fiule. Sir Walter scutură cu putere din cap. Tocmai îmi puneam o întrebare.

— Ce întrebare?

— Ce netrebnic ţi-a băgat vreodată în cap că n-ai fi bun de nimic şi că în venele tale nu curge sângele unui adevărat Scott? Crezi că nu aud dincolo de cuvintele tale? Crezi că nu observ ce intenţionezi?

— Iartă-mă, unchiule, eu…

— Ai simţit, nu-i aşa? Povara de pe umerii mei, răspunderea pe care o resimt şi care îmi taie respiraţia. Ca să mă eliberezi, vrei să-mi iei măcar responsabilitatea pe care o simt pentru tine, vrei să-mi fii alături ca prieten, cu toate că nu-mi împărtăşeşti nici concepţiile, nici hotărârea în această chestiune.

— Nu, unchiule, rectifică Quentin, întâi politicos, apoi se răzgândi. E adevărat, admise el, nu sunt de aceeaşi părere cu dumneata în ceea ce priveşte această chestiune, şi recunosc şi că nu sunt în apele mele. Ce am descoperit îmi dă fiori şi, dacă ar fi cu putinţă, aş întoarce spatele întregii chestiuni şi aş lăsa-o în plata Domnului. Dar, din păcate, nu se poate. În primul rând pentru că dumneata insişti să rezolvi acest caz. Nu ştiu de unde aduni curaj, unchiule, dar e evident că nu te temi de aceşti oameni. În tot ceea ce fac eşti mereu un exemplu luminos pentru mine. La Abbotsford am venit în primul rând pentru un anume

motiv: să fiu măcar puţin ca dumneata. Acum am această ocazie şi nu vreau să o pierd. Când toţi m-au crezut un prostănac şi un pierde-vară, dumneata ai crezut în mine şi m-ai luat în casa dumitale. N-am să uit asta niciodată. De aceea, ar fi o onoare pentru mine să-mi permiţi să te însoţesc în continuare în toate investigaţiile, ca prieten şi ca voce a raţiunii.

Sir Walter îl examină cu privirea şi era imposibil de spus ce gândea în acel moment. Quentin se foi neliniştit pe bancheta trăsurii. Atunci însă pe trăsăturile unchiului şi mentorului său apăru un zâmbet blajin.

— Când ai venit la mine, Quentin, am văzut îndată că în tine zace mai mult decât observase cineva până atunci, spuse Sir Walter. Însă repeziciunea cu care ţi-ai depăşit imaturitatea şi ai devenit bărbat mă surprinde până şi pe mine. Apreciez oferta ta, fiule, şi recunosc cu seninătate că am nevoie de un prieten pe care să mă pot baza în aceste vremuri. Dacă tu vrei să fii acela…

Nu mai spuse nimic, ci îi întinse lui Quentin mâna dreaptă, pe care acesta o apucă imediat.

— E o onoare pentru mine, unchiule, răspunse el. Să încercăm să fim precauţi în tot ceea ce facem.

— Îţi promit, spuse Sir Walter zâmbind, deşi ar fi interesant de ştiut dacă asta a spus-o nepotul sau prietenul.

Trăsura se opri. Ajunseseră la intersecţia de la care pornea străduţa spre curtea interioară în care se afla casa lui Miltiades Gainswick.

Coborâră, şi Sir Walter îi spuse vizitiului să-i aştepte. Era după-amiaza târziu, dar norii erau atât de denşi, încât razele soarelui nu-i mai puteau străpunge.

Quentin îl urmă pe unchiul său pe străduţă purtând sub braţ mapa cu copia fragmentului. Ajunseră la curtea în capătul căreia se afla casa profesorului. Din camera de lucru se vedea lumina galbenă a unei lămpi cu petrol; probabil bătrânul învăţat era aplecat asupra scrierilor vechi. Sir Walter era sigur că profesorul Gainswick va considera cercetarea fragmentului ca pe o schimbare

binevenită şi poate urma să le spună mai multe despre Cercul Pietrelor, care fusese pomenit în scrierea veche.

— Unchiule, spuse Quentin dintr-odată şi Sir Walter observă şi el în acel moment: uşa casei era deschisă de o palmă. Într-un sat n-ar fi fost nimic neobişnuit. Într-un oraş ca Edinburgh însă, în care îşi făceau veacul mulţi răufăcători, era suspect.

Sir Walter bătu cu măciulia bastonului în uşă pentru a-şi anunţa sosirea, însă nu se petrecu nimic; nu apăru nici valetul profesorului Gainswick, nici nu se auzi vreun zgomot din interiorul casei. Sir Walter îi aruncă nepotului său privirea aceea pe care Quentin învăţase să o citească în ultimele zile şi care trăda faptul că unchiul său era îngrijorat.

Împinseră uşa, care se deschise scârţâind.

— Profesore Gainswick? strigă Sir Walter pe coridorul îngust. Sir, sunteţi acasă?

Nu primiră răspuns, cu toate că la capătul coridorului se vedea lumină. Se nelinişti şi Quentin. În aer pluteau o tensiune apăsătoare şi sentimentul unei ameninţări sinistre.

Sir Walter îi făcu nepotului său semn cu capul să intre. Porniră încet de-a lungul coridorului. Podelele scârţâiră sub paşii lor. Trecură prin sufragerie şi prin camera de oaspeţi unde stătuseră data trecută. În şemineu ardea focul, ceea ce dovedea că trebuia să fie cineva în casă.

— Profesore Gainswick? strigă Sir Walter de aceea încă o dată, sunteţi aici? Sunteţi acasă, Sir?

Pe profesor nu-l găsiră, ci doar pe valetul său. Quentin aproape că se împiedică de el când ajunseră la capătul coridorului, unde se făcea trecerea spre camera de lucru. Uşa era doar proptită şi un fir de lumină cădea prin deschizătură pentru a lumina grămada diformă de la picioarele lui Quentin.

— Unchiule! ţipă el îngrozit, când îşi dădu seama că e un cadavru – servitorul profesorului Gainswick. Faţa îi era schimonosită şi tumefiată, ochii larg deschişi păreau să-l sfredelească pe Quentin acuzator şi mut. În jurul gâtului

avea încă funia cu care îl sugrumase asasinul.

— Cerule mare, se văită Sir Walter şi se aplecă spre el. Îl examină repede, apoi scutură resemnat din cap.

— Iar profesorul? întrebă Quentin mişcat.

Sir Walter privi înspre uşă. Amândoi bănuiau că răspunsul la întrebarea lui Quentin se afla de cealaltă parte a uşii şi nu se înşelau.

Miltiades Gainswick şedea în fotoliul cel mare, în faţa şemineului din camera de lucru, cu o carte pe genunchi. Dar chipul cărturarului nu arăta curiozitate ştiinţifică, ci era inert. Suflul său avea sonoritatea unui hârşâit de lanţuri, iar Quentin văzu, spre disperarea sa, peste tot numai sânge. Costumul şi cămaşa profesorului, fotoliul şi podeaua, unde lichidul vital se adunase în bălţi de un roşu-aprins.

— Profesore!

Sir Walter scoase un strigăt înspăimântat şi amândoi se năpustiră asupra lui Gainswick, care îi privea vlăguit şi apatic. Capul îi era căzut într-o parte şi nu mai avea putere să-l ridice. Mai multe lovituri de cuţit îi străpunseseră pieptul, şi până şi Quentin, care nu avea habar de medicină, îşi dădea seama că profesorul nu mai putea fi salvat.

— Nu, profesore! îl imploră Sir Walter şi căzu în genunchi în faţa mentorului său. Nu-i păsa că se mânjea de sânge. Vă rog, nu…

Gainswick clipi şi îşi întoarse privirea, ceea ce părea să-l coste un efort teribil. Insinuarea unui zâmbet păru să-i lumineze trăsăturile, când îl recunoscu pe Sir Walter.

— Walter, fiule, gâfâi el şi din colţurile gurii începu să curgă un firişor de sânge. Din păcate aţi ajuns prea târziu…

— Cine a fost? întrebă Sir Walter consternat. Cine v-a făcut asta, profesore?

— S-a întâmplat… nu trebuie să vă reproşaţi nimic.

— Cine? insistă Sir Walter în timp ce Quentin îl bătea pe umăr. Nepotul lui Sir Walter descoperise pe peretele camerei de lucru ceva care-i făcuse ca sângele să-i îngheţe

în vene.

Era o urmă lăsată de asasini. Mai mult, era o semnătură, un semn de recunoaştere. Ca şi dreptul de autor asupra unei opere de artă.

Pe perete era, mânjit cu sângele lui Miltiades Gainswick, semnul runic în formă de spadă.

— Nu, se revoltă Sir Walter şi lacrimi de furie, de tristeţe şi de neputinţă îi urcară în ochi. Nu se poate!

— Nu... nu fiţi trist, murmură Gainswick cu puterile tot mai slăbite. Toate drumurile... trebuie să se sfârşească odată.

— Iertaţi-mă, profesore, şopti Sir Walter din nou şi din nou. Iertaţi-mă.

Quentin, care asistase nemişcat la toată scena, era la fel de mişcat ca şi unchiul său. Se simţea şi el responsabil pentru ce se întâmplase. Era evident cine se afla în spatele acestui masacru. Dar şi mai evident era cine îi condusese pe făptaşi la profesorul Gainswick.

— Măşti, şopti tot mai anevoios profesorul Gainswick, măşti oribile... creaturi ale întunericului... fără milă.

— Ştiu, spuse Sir Walter neputincios.

Gainswick deschise ochii larg, şi într-un ultim efort disperat îşi întinse mâna, îl apucă pe fostul său student de gulerul hainei şi îl trase aproape de el.

— Luptaţi împotriva lor, murmură el cu voce stinsă. Găsiţi urme...

— Unde, profesore? întrebă Sir Walter emoţionat.

Ultimele două vorbe pe care le rosti Miltiades Gainswick pe lumea aceasta rămaseră învăluite în mister. Prima era „Abbotsford“, a doua, „Bruce“.

Capul învăţatului căzu într-o parte. Coşul pieptului i se mai ridică o dată pentru o ultimă suflare, apoi inima sa încetă să mai bată.

— Nu, se tângui Quentin îngrozit, fiind cuprins în acelaşi timp de o furie oarbă. Aceşti criminali avizi de sânge! Bestii cu faţă umană! Profesorul Gainswick nu le-a făcut nimic. Am să...

Se întrerupse când se auzi un scârţâit puternic de la

etajul întâi.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— Sus e cineva, constată Sir Walter, a cărui faţă se împietri ca o mască.

— Poate un valet?

— Dacă-mi amintesc bine, profesorul nu-l avea decât pe acesta.

Quentin şi unchiul său schimbară o privire cu subînţeles. Amândoi erau siguri ce putea să însemne ceea ce auziseră: că ucigaşul profesorului Gainswick se afla încă în casă. E posibil ca ei să-l fi surprins în activitatea lui sângeroasă şi de aceea să-l fi găsit pe profesor încă în viaţă.

— Va plăti pentru faptele sale, rosti Quentin ferm şi ieşi pe uşa camerei de lucru.

— Băiete, nu! strigă Sir Walter în urma lui, dar Quentin nu mai putea fi oprit.

Tot ceea ce se adunase în el în ultimele săptămâni şi luni, sentimente şi trăiri, răbufnise acum. Întristarea generată de moartea lui Jonathan şi groaza pe care o trăise când arsese biblioteca, simpatia pentru Mary de Egton, teama de frăţia întunecată şi misterioasă şi elementele supranaturale se condensaseră ca praful de puşcă într-un butoi, iar moartea profesorului Gainswick fu focosul declanşator.

Quentin se năpusti cu pumni încleştaţi pe scări în sus, hotărât să-i vină de hac ucigaşului laş. Nu se gândea la pericole. În şocul evenimentelor tragice nu dorea decât dreptate, nu mai voia ascunzişuri, dorea în sfârşit confruntarea cu duşmanul misterios ale cărui acţiuni făcuseră atâtea victime umane.

Dintr-odată se auzi zgomot de sticlă spartă venind dinspre o fereastră.

Zgomotul venea din capătul coridorului scurt, din dormitorul profesorului Gainswick, a cărui uşă era larg deschisă. Quentin strânse din dinţi şi o rupse la fugă de-a lungul coridorului până în dormitor.

Îl lovi vântul rece al serii, care sufla prin fereastra deschisă şi ridica draperiile patului cu baldachin. În lumina

slabă care pătrundea de afară, arătau ca nişte giulgiuri.

Quentin se duse la fereastră. Cineva o spărsese cu ajutorul unui cuier pentru haine, care zăcea acum pe jos. Când privi în întuneric, văzu o siluetă învăluită într-o robă lungă care flutura în urma lui, în timp ce dispărea peste acoperişuri.

— Stai! urlă el din răsputeri. Criminal nenorocit!

Fără să-şi dea prea bine seama ce face, era deja pe punctul de a se urca pe pervazul ferestrei pentru a-l urmări. Se tăie la mâna dreaptă în cioburi, dar în starea aceea de surescitare, nici nu băgă de seamă. Sângele îi pulsa sălbatic în vene, iar gâfâitul său zgomotos şi sacadat îi acoperea vocea raţiunii.

Se strecură prin deschizătură, sări şi ateriză câţiva metri mai jos, pe acoperişul casei vecine. Pe acelaşi drum, pe care trecuse şi criminalul cel laş, se balansă până ajunse la un horn înalt. Se ţinu de el şi alunecă peste acoperişul care cădea în plan abrupt până la marginea acestuia. De acolo sări pe acoperişul unui grajd pentru cai, acoperit cu şindrilă, unde îl văzuse ultima dată pe mascat.

Nu rămânea decât o direcţie în care putuse să dispară criminalul: pe stradă în jos, în direcţia oraşului vechi, unde erau nenumărate unghere în care îşi putea găsi adăpost. Quentin nu avea de gând să-l lase să ajungă acolo.

— Opriţi-l pe criminal! urlă el din adâncul inimii, în speranţa de a alarma pe unul dintre poliţiştii care-şi făceau rondul de-a lungul High Street. Nu-l lăsaţi să scape!

Înaintă cu paşi uriaşi peste acoperişul plan al grajdului, în direcţia în care dispăruse mascatul. Şindrila de sub picioarele sale scârţâia mai să cedeze din cauza greutăţii. Ajunse la marginea grajdului. Lângă poartă se afla o grămadă de paie şi Quentin sări fără să pregete. Ateriză pe moale, ieşi rapid din paie şi goni pe străduţa îngustă în jos. Acolo reuşi să-l zărească din nou pe bărbatul înfăşurat în mantie.

Îl văzu o fracţiune de secundă în lumina slabă, înainte ca fugarul să dispară într-o stradă lăturalnică.

— Stai! strigă Quentin furios, cu toate că ştia prea bine

că ucigaşul nu o va face. Hotărât îşi luă picioarele în spinare şi alergă cât îl ţineau puterile.

Quentin nu era un alergător rezistent. Din pricina agitaţiei teribile în care se afla, respira sacadat şi scurt, aşa încât plămânii îl ardeau şi puterile îl părăsiră. Totuşi, nu voi să renunţe. Totul în el se revolta la gândul că va pierde urma ucigaşului profesorului Gainswick, iar furia şi îndârjirea îi dădeau puteri suplimentare.

Goni cu viteza vântului în josul străzii năpădite de buruieni. La distanţă de maiestuoasa stradă principală, unde îşi aveau sediile comercianţii, avocaţii şi învăţaţii, oraşul Edinburgh oferea o imagine mai degrabă jalnică, fără a mai pune la socoteală şi personajele îndoielnice care îşi făceau veacul pe aceste străduţe. Trecerile dintre cartiere erau directe şi fără să vrei te puteai trezi într-o zonă în care era mai bine să nu rătăceşti după lăsarea serii.

Dar Quentin nu se gândea la aceste pericole. Singurul lui ţel era să-l prindă pe criminal şi să-i aplice pedeapsa dreaptă. Ajunse cu respiraţia tăiată la cotitura pe după care dispăruse mascatul. Strada era scurtă şi ducea într-o curte interioară, o fundătură, după toate aparenţele. Pe trei laturi era împrejmuită de ziduri fără ferestre şi nu exista decât o cale de acces.

Quentin se opri nedumerit şi făcu o întoarcere completă. În lumina tot mai slabă cercetă cu atenţie zidurile; nici urmă de criminal. Atunci privirea îi căzu pe o uşă de lemn, care se contura pe caldarâmul vălurit.

Fără îndoială că ducea într-un beci şi, deoarece aceasta era singura posibilitate de a ieşi din curte, trebuia să fie, în mod logic, drumul urmat de criminal. Fără să pregete, Quentin apucă inelul de metal ruginit şi ridică uşa. Din adâncul întunecat îl izbi un miros greu de mucegai care îl făcu să ezite o clipă. Apoi îşi făcu curaj. Dacă ar abandona acum, ucigaşul profesorului Gainswick ar scăpa nepedepsit şi asta nu dorea să se întâmple cu niciun chip.

Apucă scara atârnată de zidul beciului şi coborî. Era rece şi plină de muşchi, aşa că trebuia să aibă grijă să nu

alunece. Cam la trei metri adâncime se termina scara şi Quentin se trezi în beciul rece şi întunecat.

Puţina lumină care pătrundea în beci abia dacă ajungea să lumineze spaţiul înconjurător. Tot ce putea desluşi Quentin erau forme şi contururi ale unor lăzi şi butoaie vechi, al căror conţinut emana un miros pestilenţial. Auzi undeva în întuneric un foşnet, ceea ce-l făcu să presupună că nu e singur.

Curajul îl părăsi dintr-odată şi îşi spuse că fusese probabil o idee proastă să coboare în beci fără o armă sau măcar o lampă. Ascultând de un impuls spontan, se întoarse şi căută scara, ca să urce din nou, când, dintr-odată, se aprinse o lumină în faţa lui. Era un chibrit care scăpărase pentru a aprinde o lumânare. În această lumină se putea vedea o mască schimonosită de lemn.

Era criminalul, care-l pândise!

O mantie grea îi cădea pe trupul zvelt şi o glugă imensă îi încadra faţa mascată. Ameninţarea care venea dinspre el putea fi simţită aproape fizic.

— Pe mine mă cauţi? întrebă mascatul dispreţuitor. Acum m-ai găsit.

Quentin nu mai reuşi să scoată o vorbă de panică şi groază. Atunci însă îşi aminti de crima mârşavă şi indignarea avu câştig de cauză; îşi adună forţele să înfrunte fantoma înfricoşătoare, spunându-şi că este o fiinţă în carne şi oase, un om ca şi el.

— Cine sunteţi? întrebă Quentin. De ce l-aţi omorât pe sărmanul profesor Gainswick?

— Pentru că se ocupa de lucruri de care nu ar fi trebuit, veni răspunsul. La fel ca şi tine. Nu e bine să alergi pe vremea asta pe străzi, urlând din toţi bojocii. E uşor să atragi atenţia unor creaturi pe care mai bine le-ai lăsa să se odihnească în pace.

Mascatul ridică lumânarea, astfel încât razele ei luminară şi mai mult din beci. Spre disperarea sa, Quentin observă peste tot în spatele lăzilor şi butoaielor mişcându-se ceva.

Îşi făcură apariţia nişte siluete, care doar cu multă

bunăvoinţă ar fi putut fi luate drept făpturi omeneşti. Straiele le erau murdare şi atârnau ca nişte cârpe şi se deosebeau cu greu de pielea lor pătată şi tăbăcită. Din feţele mutilate şi schimonosite de cicatrice îl priveau nişte ochi injectaţi şi dinţii galbeni scrâşneau de setea de a ucide.

Quentin auzise de aceşti oameni; li se spunea „nenumiţii". Erau scursura societăţii, nu aveau origine, trecut sau adăpost. Trăiau în cele mai întunecate unghere din oraş, şi cine le cădea în mâini nu avea parte de milă. Niciodată până acum nu-i tăiase calea vreunul dintre ei, iar aici se aflau câteva duzini. Se dădu instinctiv înapoi, până dădu cu spatele de scară.

Răsăriră de peste tot, din ungherele întunecate, în patru labe sau târâş, mai degrabă decât umblând. În mâini aveau cuţite, pumnale ruginite şi săbii rupte, ale căror mânere erau mânjite de sângele gâtlejurilor pe care le tăiaseră recent. Aceşti oameni erau creaturi ale nopţii, iar mascatul înfricoşător părea să le fie stăpân.

— Vă aparţine, le spuse el, şi printre rânduri se auziră râsete şi chicoteli. Ochii le sclipeau şi unul dintre indivizi, care avea păr lung şi negru şi al cărui nas fusese crestat la o încăierare cu pumnale, înaintă spre Quentin cu cuţitul pentru a-l înjunghia.

Quentin reacţionă într-o secundă. Să se întoarcă şi să apuce scara, se gândi. Voia afară, doar afară din gaura aceea ca să scape de pumnalele mânjite cu sânge ale acestor mişei.

Aceştia scoaseră strigăte de indignare, văzând că încearcă să fugă. Se aruncară cu armele ridicate asupra scării.

Quentin se căţără cât de repede putu. Simţi cum îl ţinteşte un pumnal, percepu suflul lamei, care trecu milimetric pe lângă el. Simţi cum se întind după el mâini slăbite şi osoase, şi una îl prinse de un picior.

Ţipă şi scutură piciorul, se apără cu toată puterea şi se eliberă din strânsoare. Ţinându-se tremurând de scară, se caţără cât de repede fu în stare spre deschizătura prin

care intrase.

Banda de criminali îi rămase pe urme, nedorind să lase să scape o victimă considerată sigură. O viaţă de om nu avea în ochii lor oricum nicio valoare, şi uciseseră şi din motive mai lipsite de însemnătate. Hainele şi cizmele cele noi ale lui Quentin erau un motiv suficient de întemeiat pentru a-i transforma în bestii ucigaşe. Quentin ieşi cu greu din beci şi se salvă ajungând în curte.

— Ajutor! urlă cât îl ţinură puterile, dar fie nu îl auzi nimeni, fie cei care îl auzeau preferau să se ţină la distanţă.

Criminalii răsăriră în urma lui din groapă, ca un puhoi de şobolani. Quentin alergă cât îl ţinură picioarele spre trecerea care dădea în stradă. Spre disperarea sa, constată că ieşirea din curtea interioară e blocată. Se postaseră acolo doi indivizi înalţi cu veşmintele rupte. Erau înarmaţi cu bâte de lemn pline de cuie, arme cumplite, venite dintr-o lume în care nu existau nici dreptate, nici lege. Unul dintre cei doi, care purta o legătură peste ochiul drept, urlă ca un animal de pradă şi învârti în aer bâta pentru a tăia calea victimei.

Quentin se opri. Căută disperat o altă cale de scăpare, dar nu mai era niciuna. Bandiţii, care văzură că e prins în capcană, îşi lăsară timp. Se dispersară în toată curtea, îl înconjurară cu rânjete malefice pe chipurile lor hidoase. Cât vedeai cu ochii însă nici urmă de mascat, care spălase putina de mult.

Quentin lupta şi cu nodul din gât. De nenumărate ori se gândise deja la crezul unchiului său, anume că panica arareori foloseşte la ceva şi o minte raţională şi limpede era cel mai bun sfătuitor. Chestiunea era doar că nici cea mai ascuţită minte nu folosea acum la nimic. O ieşire vizibilă nu exista şi Quentin nu-şi putea împiedica frica de moarte să iasă din adâncul său şi să pună stăpânire pe el.

Privi hăituit când încoace, când încolo, dar peste tot nu vedea decât cuţite şi mutre schimonosite rânjind sinistru. Ştia că nu se putea aştepta la îndurare sau milă.

Din jur se auzeau chicotelile şi şuşotelile bandiţilor.

Quentin nu înţelegea o vorbă, păreau să vorbească o limbă numai de ei ştiută. Cercul se strângea tot mai mult şi tot mai mult se apropia fierul ruginit al pumnalelor.

— Vă rog, spuse Quentin în disperarea sa, lăsaţi-mă să plec, nu v-am făcut nimic, dar i se răspunse cu un val de râsete.

Unul dintre bandiţi, căruia îi lipsea un ochi, agită cu sete ciomagul în aer şi dădu semnalul de luptă. Quentin ridică mâinile să se apere şi închise ochii în aşteptarea instrumentului morţii, care să-l lovească cu forţă ucigătoare.

Dar ciomagul atacatorului nu-l lovi. Se auzi înfundat o lovitură urmată de un urlet puternic. Quentin deschise ochii surprins şi văzu ce se întâmplase.

Criminalii fuseseră înconjuraţi.

Fără niciun zgomot, ca îngerii păzitori, nişte făpturi în robe largi, ruginii, cu glugă, îşi făcuseră apariţia de pe acoperişurile caselor dimprejur. Quentin se sperie la început, crezând că sunt membri ai Frăţiei runelor. Atunci văzu însă toiegele de lemn din mâinile lor şi îi recunoscu drept cei care se luptaseră din greu în stradă cu adepţii frăţiei. Indiferent cine erau, nu păreau a fi de partea frăţiei.

Ciclopul care-l atacase pe Quentin zăcea fără cunoştinţă la picioarele sale. Toiagul unui luptător misterios îl lovise cu putere şi îl aruncase la pământ. Bandiţii, care erau la fel de surprinşi ca şi Quentin de apariţia luptătorilor cu glugă, urlau iritaţi ca nişte copii care fuseseră deranjaţi de la joacă.

— Daţi-i pace acestui tânăr, ceru căpetenia luptătorilor, dar bandiţii nu aveau de gând să lase prada să scape aşa uşor.

Schimbară între ei priviri pe furiş, încercând să estimeze puterea adversarului. Văzând că armele acestora nu erau decât nişte toiege de lemn, în timp ce ei erau înarmaţi cu cuţite şi pumnale, se gândiră că au şanse să iasă biruitori din confruntare. Îndată îi luară cu asalt pe luptători şi strigătele lor de atac erau atât de pline de ură, încât

Quentin se înfioră.

Tânărul, care încă nu putea pricepe cum fusese salvat în ultima clipă, privi cum în curtea interioară se încinse o luptă grea. Paisprezece bandiţi se înfruntau cu şase luptători, care acum se apropiară şi îşi roteau cu putere toiegele. În timp ce bandiţii urlau şi vociferau, luptătorii nobili în robe largi nu scoaseră niciun sunet. De frică şi de mirare, Quentin rămase ţintuit locului. Niciodată până atunci nu mai văzuse oameni luptând astfel. Toiegele păreau a fi una cu ei, atât de elegante şi de curgătoare le erau mişcările. Îi goniră pe nefericiţii de bandiţi unul câte unul.

Mai mulţi dintre bandiţii laşi se aflau fără cunoştinţă la pământ. Cei rămaşi urlau în continuare şi îşi agitau cuţitele ruginite, hotărâţi să-şi masacreze adversarii. Dar luptătorii în robe nu-i lăsară să se apropie de ei, ci îi ţinură cu armele lor simple la distanţă. Bâtele se roteau cu putere în aer şi coborau necruţător asupra nefericiţilor adversari. Unuia îi sfărâmară mâna, altuia îi rupseră antebraţul cu un pocnet puternic. Era cel cu nasul tăiat. Îşi privi braţul îndoit grotesc şi ţipă atât de înfiorător, încât pe ceilalţi îi părăsi curajul. Urlând cât îi ţineau plămânii, se grăbiră spre retragere.

Luptătorii misterioşi nu îi urmăriră. Se mulţumiră să se asigure că în jurul lui Quentin nu mai era nimeni, iar unul dintre ei veni spre tânărul care tremura din tot corpul de teamă şi de emoţie.

— Sunteţi teafăr? se auzi de sub glugă. Quentin încercă zadarnic să identifice chipul care se ascundea în umbra întunecată.

— Da, îl asigură el cu glas pierit. Datorită ajutorului Domniilor Voastre.

— Trebuie să plecaţi imediat. Copiii canalelor sunt uşor de alungat, dar când se întorc, vor fi atât de mulţi, încât nici noi nu le vom mai putea ţine piept.

— Cine sunteţi? voi să ştie Quentin. Cui îi datorez acest ajutor?

— Plecaţi! porunci luptătorul misterios pe un ton

vehement, dar vocea acestuia îi amintea lui Quentin de cineva. Pe acolo, repede! Arătă spre intrarea în curtea interioară, unde poarta era din nou liberă.

Quentin dădu din cap, schiţă o plecăciune, apoi o rupse la fugă. Curiozitatea cu privire la salvatorii săi cei misterioşi fusese învinsă de dorinţa de a scăpa din acel loc blestemat. Trecu în fugă pe sub poartă în zgomotul făcut de propriii săi paşi pe caldarâm.

Dincolo de poartă se întoarse încă o dată vrând să arunce o ultimă primă privire către salvatorii săi. Constată, spre surprinderea sa, că dispăruseră fără urmă.

Nici măcar nu le mulţumise cum s-ar fi cuvenit…

2.

Sir Walter îşi făcuse între timp o mulţime de griji pentru nepotul său. Cu atât mai liniştit era acum, când îl văzu pe Quentin întorcându-se teafăr în casa profesorului.

Quentin nu povesti nimic din ceea ce i se întâmplase. Moartea unui vechi prieten şi mentor îl tulburase pe Sir Walter suficient de mult, încât nepotul său nu dori să-i aducă şi alte veşti înfricoşătoare. Se mulţumi să relateze că pierduse urma criminalului pe străduţele întunecate şi înguste.

— Eşti sigur că era unul dintre sectanţi? întrebă Sir Walter.

— Nu există nici cea mai mică îndoială, unchiule, îl asigură Quentin. I-am văzut veşmintele negre şi masca de pe figură.

— Atunci înseamnă că acţiunea lor a făcut o nouă victimă omenească.

— Aşa se pare. Întrebarea e însă de ce l-au omorât pe profesorul Gainswick.

— Cred că la această întrebare am găsit între timp un răspuns, fiule, răspunse Sir Walter meditativ. Inspectase deja locul faptei, iar pe vizitiu îl trimisese să alarmeze

poliţia.

— Iată ce am găsit în mâna profesorului, explică el şi scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie şifonată, pe care i-o dădu lui Quentin. Acesta o netezi şi aruncă o privire atentă asupra ei.

Hârtia conţinea o schiţă desenată nu de o mână şcolită, dar nici lipsită de dibăcie. Înfăţişa o spadă medievală. Avea un mâner mare, aşa încât putea fi apucată cu amândouă mâinile. Partea superioară înfăţişa capul unui leu, blazonul tradiţional scoţian, şi era bogat ornată pe la margini. Lama însăşi era lungă şi subţire, şi se tot subţia până la vârf. Era lipsită de ornamente, cu excepţia unor gravuri deasupra mânerului. Lui Quentin i se tăie respiraţia când recunoscu printre acestea semnul runic în formă de spadă.

— Înţelegi ce vreau să spun, fiule? întrebă Sir Walter. După vizita noastră, profesorul Gainswick s-a ocupat şi el probabil de acest semn. Aşa a dat de lucruri care, în opinia asasinilor săi, ar fi fost mai bine să fi rămas ascunse. Biroul profesorului a fost devalizat şi unele dintre însemnările sale au dispărut, probabil. După toate aparenţele, sectanţii nu doreau ca el să împărtăşească ce ştia…

— … cu noi, adăugă Quentin şi aplecă vinovat capul. Profesorul Gainswick a fost omorât din cauza noastră, nu-i aşa? Ca să fim opriţi din cercetările noastre.

— Aş fi vrut să pot exclude varianta aceasta, fiule. După cum ne povestea profesorul, renunţase de ani de zile să se mai ocupe de ştiinţa runelor. Doar datorită nouă şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lor. După cum se vede, i-am stârnit interesul pentru lucruri care în cele din urmă l-au costat viaţa.

— Dar de ce? întrebă Quentin şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi de tristeţe şi de furie în acelaşi timp. Nu a spus el însuşi că nu duce decât la pierzanie să cercetezi semnul runic în formă de spadă? De ce a făcut-o totuşi?

— Pentru că era om de ştiinţă, fiule. Un om al studiului şi al adevărului. Chiar şi la vârsta sa înaintată îşi păstrase curiozitatea aceea copilărească, proprie oricărui om de ştiinţă. Nu avea de unde să ştie că îi va aduce moartea.

— Atunci e într-adevăr vina noastră, spuse Quentin fără glas. Noi i-am povestit profesorului despre acest semn runic. Şi, ce e mai grav: noi i-am condus pe criminali la el. Îţi aminteşti de lupta ai cărei martori am fost? Eu ştiam că sunt implicaţi Fraţii runelor. În momentul acela, deci, erau deja în oraş. Ne-au urmărit.

— Aşa se pare, admise Sir Walter, totuşi mă munceşte o nedumerire: de ce a fost asasinat profesorul Gainswick, în timp ce noi suntem încă în viaţă? Logica nu admite decât două posibilităţi: ori suntem prea neînsemnaţi pentru ca frăţia să ne acorde vreo atenţie…

— Greu de crezut, unchiule. Gândeşte-te la atacul de la Abbotsford şi la incendiul din bibliotecă.

— … sau, îşi continuă Sir Walter ideea, din cine ştie ce motiv, e important ca noi să rămânem în viaţă. E posibil ca sectanţii să plănuiască ceva şi poate noi, fără să vrem, jucăm un rol în acest plan.

— Crezi? întrebă Quentin. Această presupunere ar fi putut să-l vizeze pe unchiul său, însă pe el, cu siguranţă, nu. În definitiv, cu doar câteva minute în urmă un sectant îl lăsase pradă oamenilor din canale să-l ucidă…

— E posibil. Sir Walter părea convins. În acest caz trebuie să ne punem întrebări despre motiv. Ce intenţii au sectanţii? Sunt cu adevărat doar rebeli şi răsculaţi, cum vrea să ne convingă inspectorul Dellard? Sau e mai mult decât atât? Urmăresc un plan mai amplu, în care toate acestea au un rol? Arătă spre desenul pe care nepotul său încă îl ţinea în mână.

— Te referi la spadă? întrebă Quentin.

— Evident. Profesorul Gainswick pare să fi aflat că există o legătură între semnul runic în formă de spadă şi această armă legendară.

— Armă legendară? Quentin cercetă desenul, ridicând din sprâncene. Vrei să spui că această spadă există cu adevărat?

— Desigur, fiule. Sau cel puţin a existat. De secole însă, nu a mai văzut-o nimeni. Aceasta este spada regală, Quentin. Spada cu care Robert Bruce a obţinut la

Bannockburn victoria asupra englezilor.

— Robert Bruce? Bannockburn? Quentin deschise ochii larg. Cunoştea, desigur, istoria regelui Robert, care unificase Scoţia şi o apărase victorios împotriva invadatorilor englezi, dar despre o spadă regală nu auzise nimic niciodată.

— Nu te necăji, fiule, puţin sunt cei care ştiu despre ea, îl consolă Sir Walter. Spada lui Bruce abia dacă e pomenită în scrierile vechi, dintr-un motiv întemeiat, pentru că legenda spune că ar purta cu sine un blestem.

— Un blestem? Ochii lui Quentin se făcură şi mai mari.

Sir Walter zâmbi.

— Ştii că nu cred în astfel de lucruri. Dar se spune că această spadă i-ar fi aparţinut cândva lui William Wallace. El ar fi purtat-o în bătălia de la Sterling, în care i-a nimicit pe englezi pentru întâia oară. Dar, precum ştii, norocul nu a fost vreme îndelungată de partea lui Wallace. După înfrângerea de la Falkirk, bărbatul pe care toţi îl numeau Braveheart a fost trădat de nişte membri ai înaltei nobilimi scoţiene şi a căzut prizonier la englezi. A fost dus la Londra, unde a fost judecat şi executat public. Spada lui Wallace, aşa se spune, a rămas în Scoţia şi a ajuns în posesia lui Bruce, care şi-a eliberat cu ajutorul ei poporul.

— N-am auzit, într-adevăr, niciodată această istorie, recunoscu Quentin. Ce s-a întâmplat apoi cu spada?

— Se spune că s-ar fi pierdut. Izvoarele istorice nici măcar nu pomenesc de ea. Dar legenda spune că spada lui Bruce există încă şi e păstrată într-un loc secret. A rămas ascunsă timp de secole. Din când în când se pare că ar mai fi apărut, pentru a dispărea apoi din nou în negura istoriei.

Quentin clătină meditativ din cap. Ca întotdeauna când era vorba de asemenea lucruri, i se ridică părul pe ceafă şi un fior îi trecu pe şira spinării. Între timp însă se maturizase suficient de mult ca să îşi lase raţiunea să lucreze.

— Un lucru nu înţeleg, unchiule, obiectă el, dacă această spadă nu a fost văzută atâta vreme, cum poţi fi convins că acest desen înfăţişează tocmai spada aceea?

— Foarte simplu, fiule – contemporanii regelui Robert au imortalizat-o în imagine pentru a o lăsa astfel posterităţii. Pe piatra funerară a sarcofagului lui Robert, care se află la abaţia Dunfermline, sunt sculptate spada şi mânerul ei cu cap de leu, la fel ca în desenul profesorului Gainswick.

— Iar semnul runic în formă de spadă? întrebă Quentin.

Sir Walter ridică din umeri.

— Nu ştiu exact. De când a fost descoperit mormântul regelui Robert acum patru ani, am fost de mai multe ori la Dunfermline. Spada nu mi-a sărit însă niciodată în ochi, dar poate că nu am fost eu atent. Multe lucruri ne atrag atenţia abia atunci când aflăm mai multe despre ele.

— Profesorului Gainswick pare să-i fi atras atenţia. Semnul runic e lesne de remarcat în desen.

— Da. Mă întreb de unde ştia profesorul atâtea detalii. Nu cred ca în ultimele zile să fi fost la abaţie să facă cercetări la faţa locului.

— Poate le are dintr-o carte, sugeră Quentin şi arătă spre rafturile pline de volume groase legate în piele.

— Ar fi posibil. Dar, ca să nu ne dedăm din nou unor teorii sterpe, propun să cercetăm noi la faţa locului.

— Adică la Dunfermline?

— Într-acolo duce urma, fiule, atât cea a semnului runic, cât şi cea a criminalilor. Tot timpul am căutat o explicaţie plauzibilă pentru a face legătura între una şi alta, şi multe conduc la concluzia că această legătură e spada regelui. Probabil este ceea ce descoperise profesorul cu puţin timp înainte de a muri.

— Dar cu ultimele sale puteri nu a vorbit de abaţie, ci de Abbotsford, argumentă Quentin.

— Abbotsford şi regele Bruce. Sir Walter dădu din cap. Nu am uitat. Îmi amintesc şi că i-am povestit profesorului de panoul care se află în lambriurile din holul casei mele. Acolo am descoperit semnul runic în formă de spadă, iar lambriul este cel care a aparţinut abaţiei de la Dunfermline. Aici se închide cercul.

— Dar nu spuneai că semnul runic de pe placă e efigia unui meşteşugar?

— Probabil m-am înşelat, fiule, recunoscu Sir Walter cu voce stinsă. Indiferent cum ar fi, misterul morţii profesorului nu-l vom putea dezlega aici, nici la Abbotsford, ci doar acolo de unde pare a proveni semnul runic.

— La Dunfermline, spuse Quentin care realiză că nu mai erau singuri.

Se auziră paşi pe coridor şi imediat îşi făcu apariţia în prag un bărbat îmbrăcat în uniforma neagră de poliţist. Cu el veniseră mai mulţi jandarmi, care cercetau casa şi curtea din spate, în timp ce superiorul însuşi studia locul faptei.

Ca membru al Curţii Supreme de Justiţie, Sir Walter se bucura de imunitate, aşa încât poliţistul renunţă să îl adauge pe el sau pe Quentin pe lista suspecţilor. Dădură doar o declaraţie despre ce văzuseră şi li se întâmplase, iar Quentin relată, spre consternarea lui Sir Walter, şi despre întâmplarea sinistră din curtea întunecată. Cu toate acestea nu reuşi să-l descrie pe ucigaşul profesorului Gainswick, deoarece bărbatul fusese mascat complet. Poliţistul puse totuşi o mulţime de întrebări şi consemnă tot ceea ce îi relată Quentin. După toate acestea, lui Quentin şi unchiului său li s-a acordat permisiunea de a pleca.

Pe drum abia dacă scoaseră o vorbă. Amândoi erau preocupaţi de a analiza evenimentele.

Nu doar că Sir Walter pierduse un bun prieten, acest prieten era ultima victimă a sectanţilor, fapt care îl afecta pe Sir Walter în mare măsură. Cu toate că pentru Quentin era încă vizibilă determinarea de pe chipul unchiului său, pentru prima dată se adăugă însă şi o umbră de disperare. Încă nu izbutiseră să elucideze misterul semnului runic şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai mulţi oameni păreau să moară din pricina sa.

În speranţa de a scăpa de pofta de a ucide a sectanţilor, urmaseră sfatul inspectorului Dellard şi plecaseră la Edinburgh. Acum însă fuseseră nevoiţi să constate că braţul lung al sectanţilor ajungea până şi aici.

Evenimentele se precipitau, şi atât Quentin, cât şi unchiul său aveau sentimentul că timpul le fugea printre degete. Atacurile nelegiuiţilor fuseseră în ultimele săptămâni tot mai mârşave, tot mai brutale. Păreau a se orienta spre un anume obiectiv, un eveniment care avea să se petreacă în viitorul apropiat. Dar despre ce să fi fost vorba? Cum se puteau pune cap la cap frânturile enigmei? Exista într-adevăr o taină mare, întunecată, care lega între ele toate aceste întâmplări?

Până acum Quentin şi unchiul său nu avuseseră parte în ancheta lor decât de ostilitate; indiferent dacă era vorba de şeriful Slocombe, de inspectorul Dellard, de abatele Andrew, sau de profesorul Gainswick, cu toţii îi sfătuiseră, mai mult sau mai puţin deschis, să abandoneze chestiunea. Motivele lor erau pesemne diferite, dar lui Quentin i se păru, punând lucrurile laolaltă, că toţi voiau, cu orice preţ, să-i oprească de la a cerceta dedesubturile acestei chestiuni. Manevre de dezinformare, indicii false şi insinuări era tot ce li se oferise până acum, în timp ce sectanţii îşi făceau în continuare de cap şi ucideau fără oprelişte.

Hotărârea lui Quentin de a cerceta în profunzime misterul o ajunsese de mult din urmă pe cea a unchiului său. Pentru el însă, crimele şi nelegiuirile din ultimele săptămâni nu erau fapte disparate; mai mult, avea sentimentul că toate ţin de un întreg unitar, de o conjuraţie misterioasă, şi că în spatele tuturor se afla mult mai mult decât bănuiau ei până în prezent.

Poate, gândi Quentin, spada lui Bruce era cheia misterului…

3.

Gwynneth Ruthven nu reuşi să închidă ochii, ca de atâtea ori în acele zile sumbre.

De când pierise puterea lui Wallace, clanurile şi

nobilimea erau în fierbere. Peste tot lucrurile mocneau a revoltă, ameninţarea plutea în aer şi Gwynn o resimţea prea bine.

Atât de multe se schimbaseră de la moartea tatălui ei, atât de multe într-un timp atât de scurt! Nu era destul că răscoala susţinută de nădejdea poporului scoţian de a dobândi pace şi libertate eşuase sângeros. Nobilimea era învrăjbită şi dispersată ca niciodată până atunci, împărţindu-se în cei care doreau să îl urmeze în continuare pe Wallace, rămânându-i credincioşi, şi cei care îl considerau un parvenit periculos, cărora înfrângerea sa de la Falkirk le dădea apă la moară.

Pentru că era femeie, nu se cuvenea ca Gwynn să se pronunţe în asemenea chestiuni. Să poarte războaie şi să facă politică era apanajul bărbaţilor, aşa că fratele ei Duncan era singurul care decidea, în aceste vremuri, cu privire la destinele clanului Ruthven.

La începutul domniei sale, Duncan obişnuia ca din când în când să îi ceară surorii sale sfaturi în situaţii de criză, dar în ultima vreme nu o mai făcuse. Se schimbase sub influenţa sfătuitorilor cu care se înconjurase. În defavoarea sa, cum constată Gwynneth.

Tot mereu se gândea la întâlnirea ei misterioasă cu bătrâna Kala. Femeia runelor o avertizase că fratele ei se înconjura de forţe pe care nici nu le înţelegea, nici nu le putea stăpâni. La început, Gwynneth încercase să se consoleze cu ideea că bătrâna Kala era nebună, şi că era mai bine să nu acorde nicio atenţie vorbelor ei. Dar, pe măsură ce timpul trecea, vedea tot mai limpede că bătrâna avusese dreptate, în toate privinţele.

La început Duncan fusese doar distant. În timp se închise tot mai mult în sine, nu o mai lăsa pe sora lui să-i afle gândurile. Inima îi fusese întunecată de moartea tatălui, şi în durerea lui îşi găsise loc şi ura – ura pentru omul pe care-l credea vinovat pentru moartea conducătorul clanului şi pentru eşuarea răscoalei: William Wallace. Această ură îl făcuse abordabil de către noii săi sfătuitori, care nu se mai urneau de lângă el.

Duncan nu era singurul care-l privea astfel pe Wallace. Erau numeroşi cei care îşi pierduseră încrederea în Braveheart, şi nu puţini erau cei care-i întorseseră spatele pe câmpul de luptă de la Falkirk. Faptul că Wallace şi credincioşii săi se răzbunară sângeros pentru această trădare nu fu în măsură să îmbunătăţească situaţia. Nobilimea scoţiană era pe punctul de a se defăima reciproc, şi din nou englezii aveau să fie cei care vor triumfa.

Gwynn încercase zadarnic să-l facă să înţeleagă, dar el râse doar şi îi spuse că o femeie nu înţelege nimic din lucruri ca acestea. Desigur că încercase, în ciuda avertismentelor Kalei, să-i atragă atenţia în privinţa sfătuitorilor săi. Îl supără îngrozitor şi, timp de o clipă, văzu o sclipire în ochii lui care o înspăimântă.

De atunci Gwynneth nu-şi mai găsi odihna.

Noapte de noapte stătea trează în odaia ei şi se perpelea, întorcându-se de pe o parte pe alta. Dacă o biruia somnul, o făcea doar pentru a o copleşi cu tot felul de coşmaruri, coşmaruri în care apăreau tatăl şi fratele ei, care ajungeau la dispute sângeroase. Gwynneth încerca de fiecare dată să joace rolul de mijlocitor, dar visul se sfârşea mereu în acelaşi fel, fără să poată schimba ceva: tatăl şi fiul îşi scoteau săbiile şi se aruncau unul în luptă cu celălalt, iar în cele din urmă bătrânul conducător de clan cădea răpus de paloşul propriului său vlăstar, care înălţa tăişul sabiei plin de sânge către cer şi rostea ceva într-o limbă pe care Gwynneth n-o înţelegea.

Erau sunete cum nu mai auzise până atunci, de o sonoritate rece, malefică. Duncan murmura vorbele ca pe o formulă magică, mereu şi mereu, în timp ce Gwynneth rămânea împietrită de groază. Inima îi bătea şi începea să trepideze, şi se trezea lac de sudoare din visul ei.

Mary de Egton tresări.

Deschise dintr-odată ochii şi nu ştiu în prima clipă unde se află. Inima încă îi bătea cu putere şi pe frunte avea broboane de sudoare rece. Îşi simţea mâinile şi picioarele

ca gheaţa, şi tremura.

În timp ce ochii i se obişnuiau cu penumbra, îşi aduse aminte. Înţelese că încă se afla în cămăruţa din turn, unde se ascunsese de dorinţa nelegiuită a lui Malcolm de Ruthven. Tremura din tot corpul, amintindu-şi de goana de coşmar prin coridoarele castelului, de gâfâitul de animal al urmăritorului ei, şi se scutură energic, lămurindu-se că e în siguranţă, pentru a se linişti din nou.

Nu era de mirare că dârdâia de frig. Îmbrăcată doar în cămaşă de noapte şi halat era ghemuită pe piatra goală şi rece, în timp ce vântul tăios al nopţii şuiera pe lângă turnul de vest. În poală ţinea scrierile pe care le descoperise: însemnările lui Gwynneth Ruthven, pe care soarta i le scosese în cale.

Mary îşi aminti că începuse să citească acele scrieri, care erau un fel de cronică, un jurnal, în care Gwynneth aşternuse pe hârtie impresiile şi întâmplările, speranţele şi temerile; o femeie tânără, de vârsta lui Mary, care trăise cu vreo cinci sute de ani în urmă. Mary era fascinată şi, în ciuda dificultăţilor de traducere din latină, nu se putea opri din citit. Cândva trebuie să fi adormit din cauza lecturii istovitoare şi probabil visul ei s-a împletit cu ceea ce citise, făurindu-i o viziune tulburătoare asupra lucrurilor.

Între timp se crăpa de ziuă, iar lumina străvezie a lunii se stinsese şi lăsase în urmă un fel de semiîntuneric care pătrundea prin fereastra joasă.

Mary se gândi dacă ar trebui sau nu să plece din cămăruţa aceea şi să se întoarcă în odaia ei, dar, chiar dacă simţea că îngheţa în frigul dimineţii care se infiltra prin crăpăturile zidăriei, se abţinu. Malcolm ar mai fi putut pândi afară. Era mai sigur să aştepte până pleca la vânătoare, cum făcea în fiecare dimineaţă. În plus, Mary nu simţea câtuşi de puţin nevoia de a se întoarce la logodnicul ei făţarnic şi la mama lui cea lipsită de sentimente. Mai bine ar rămâne pentru totdeauna aici în turn şi şi-ar petrece timpul studiind relicvele lui Gwynneth.

Cum îi cădeau ochii pe rânduri, nu putu decât să citească mai departe. Jurnalul tinerei femei o atrăgea ca o

vrajă, de parcă nu ar fi fost soarta lui Gwynneth Ruthven, care era păstrată în pergamente, ci a ei înseşi…

Gwynneth se trezi.

Suflul îi era agitat şi părul ei lung era ud de transpiraţie şi lipit de cap. Trebuie să fi adormit într-un târziu, dar din nou coşmarurile nu-i dădură pace. O viziune a vremurilor de demult, imagini şterse care o înfricoşau.

Îşi simţea inima bătând şi respiră adânc ca să se liniştească. Dintr-odată conştientiză că vocea pe care o auzise nu fusese în vis, ci aievea. Un murmur înfundat şi monoton, care pătrundea prin zidurile cetăţii, când dintr-o parte, când din alta.

Curiozitatea o făcu să se dea jos din pat şi să încerce să descopere de unde ar putea veni sunetele neobişnuite. Cămaşa subţire de in pe care o purta nu o ferea de frig, aşa că apucă pătura groasă, ţesută din lână de oaie, şi şi-o aruncă peste umeri.

Se strecură cu grijă afară pe coridor. Uşa odăii scârţâi şi se închise cu zgomot în urma ei. Făcliile, care pâlpâiau ici şi colo în suporturile lor de pe perete, erau singura sursă de lumină. Cât vedeai cu ochii nu era ţipenie de om. Unde erau străjile?

Gwynn îşi înfăşură strâns pătura în jurul umerilor şi înaintă parcă plutind de-a lungul coridorului. Dârdâia – nu atât din pricina frigului aspru, cu care era obişnuită, ci din cauza lamentaţiei care încă se mai auzea pe coridoare. Nu percepea decât un zumzăit sumbru, cu care se încheia o melodie tristă. Dar cu fiecare pas pe care-l făcea, cântul se auzea tot mai tare. Ajunse la scara principală care ducea în jos spre holul de la intrare. Coborî încet, însoţită de murmurul întunecat.

Holul era gol. Străjerii care asigurau paza la intrare nu erau la posturile lor, ceea ce o nelinişti pe Gwynneth. Privi de jur împrejur, încercând să desluşească ceva în semiobscuritatea aceea. Cântul se auzea acum mai tare şi mai clar ca înainte. Venea din carceră, din beciurile întunecate, care se întindeau în subsolurile castelului

Ruthven.

Gwynneth se înfioră. Nu-i plăcea carcera, nu-i plăcuse niciodată. Într-o vreme erau ţinuţi prizonierii acolo, dar se povestea că străbunicul ei, Argus Ruthven, şi-ar fi schingiuit acolo fără milă duşmanii până îşi dădeau obştescul sfârşit. Ani de-a rândul carcera stătuse goală. Acum însă părea să fie folosită din nou…

În ciuda reţinerii pe care o simţea venind din adâncul ei, porni înspre trepte şi începu încet să coboare. Cântul se auzea din ce în ce mai tare şi îşi dădu seama că sunt vorbe dintr-o limbă străină – o limbă pe care Gwynneth nu o cunoştea, dar ale cărei sunete îi dădeau fiori reci pe şira spinării, pentru că aveau o sonoritate aspră şi cinică. Şi malefică, aşa o resimţi tânăra femeie.

Ajunse la capătul scării. În faţa ei era coridorul îngust, în care dădeau celulele cu grilaj de fier. Cântul venea de la capătul coridorului, unde se găsea încăperea principală. Se vedea deja pâlpâirea flăcărilor. Înaintă ezitând.

Se ţinea strâns de piatra năpădită de muşchi şi mucegai, se ascundea în umbrele pe care le aruncau flăcările arzând. Cântul era într-un crescendo continuu şi ajunse la un infernal punct culminant, asonanţa devenind aproape imposibil de suportat. Apoi încetă, tocmai în clipa în care Gwynneth ajunse la capătul coridorului şi avu în faţa ochilor întreaga privelişte deschisă spre încăperea principală.

Priveliştea era îngrozitoare. Ochii lui Gwynneth se căscară larg de frică, şi duse mâinile la gură pentru a nu se trezi ţipând şi dându-se de gol.

Încăperea joasă, cu tavanul înnegrit de fum, era luminată de focul aprins în mijloc. De jur împrejur erau făpturi cu o înfăţişare fioroasă – bărbaţi în mantii cu glugă, ale căror chipuri erau schimonosite cumplit.

Gwynneth crezu în prima clipă că sunt demoni, trimişi ai lumii de dincolo, care veniseră să-i ducă pe toţi la pierzanie. Dar atunci observă că ochii demonilor erau omeneşti. Purtau măşti de lemn, pe care erau incrustate chipuri înspăimântătoare şi care fuseseră înnegrite cu

funingine, ca să pară şi mai înfricoşătoare.

Arătările erau aşezate într-un cerc larg şi nu încadrau doar focul, ci şi un alt grup de bărbaţi, printre care Gwynneth îl descoperi, spre disperarea ei, şi pe Duncan, propriul ei frate.

Era gol. Tocmai îşi lepădase veşmintele şi unul dintre mascaţi le luă şi le aruncă în foc. Un altul începu apoi să-l vopsească pe corp cu vopsea roşie şi să-l împodobească cu simboluri ciudat de ornamentate.

Erau rune, dar erau altfel decât toate cele pe care le văzuse Gwynneth până atunci. Cu toate că unele dintre semnele vechi le cunoştea, pentru că se foloseau încă în anumite locuri, nu reuşea să o descifreze pe niciuna. Trebuia să fie vorba de semne secrete. De rune interzise. Dintr-odată, Gwynn înţelese că nu cu vopsea fusese mânjit corpul lui Duncan, ci cu sânge…

Se înfioră. Cuprinsă de dezgust, vedea cum braţele, picioarele, spatele şi pieptul lui Duncan erau acoperite cu simboluri păgâne. El însuşi părea a percepe vag ce i se întâmpla. Cu braţele desfăcute, zăcea şi privea ţintă înainte, de parcă ar fi fost cu sufletul în altă parte. Murmura întruna vorbe fără glas.

Dar, tocmai în momentul în care voi să păşească în faţă şi să ţipe din toate puterile, se întâmplă ceva: mascaţii, care se aflaseră în jurul fratelui ei, se dădură la o parte, şi cordonul privitorilor se rupse. O altă creatură al cărei chip era, la fel, ascuns în spatele unei măşti, îşi făcu apariţia. Spre deosebire de ceilalţi mascaţi, roba îi era de un alb luminos şi masca de argint strălucitor. Cu toate că nu mai văzuse până acum un druid, Gwynneth ştiu de îndată că avea unul înaintea ochilor.

Auzise de magicienii şi învăţaţii runelor din vremurile de demult. Călugării interziseseră obiceiurile lor păgâne, însă druizii trăiau în istoriile şi amintirile poporului ei. Tot mereu se spunea că ar fi existat printre ei unii care s-ar fi opus preceptelor Bisericii, ducând o viaţă dublă, că se ascundeau până urma să vină vremea lor şi vechii zei să se întoarcă.

Chipul bărbatului cu robă albă nu se vedea, dar ţinuta sa şi felul în care se mişca trădau faptul că avea o vârstă înaintată. Păşi spre mijlocul adunării, acolo unde se afla Duncan. Ceilalţi mascaţi se retraseră, aşa că fratele lui Gwynn era acum singur în faţa văpăilor focului, care aruncau umbre macabre asupra corpului său gol, mânjit de sânge.

Gwynn se îngrozi şi, fără să vrea, se lipi şi mai tare de piatră, de parcă aşa ar fi putut să se ascundă. Ceva o îndemna să se refugieze, dar grija pentru fratele ei o ţintui locului. Pe lângă grijă, mai era cuprinsă şi de curiozitate şi copleşită de întrebări.

Cine erau aceşti mascaţi? Ce avea a face Duncan cu ei? De ce se supunea acestei ceremonii păgâne? Fusese obligat sau se subjugase de bunăvoie?

Gwynneth spera să afle răspunsurile în timp ce privea fascinată la ceea ce se întâmpla.

Duncan stătea în continuare nemişcat şi cu braţele desfăcute. Druidul păşi în faţa lui şi bolborosi cuvinte neînţelese, care sunau ca un descântec. Apoi spuse cu voce tare şi limpede:

— Duncan Ruthven, ai venit astăzi în mijlocul nostru spre a cere primirea ta în rândurile frăţiei noastre secrete?

— Da, veni încet răspunsul. Ochii lui Duncan erau sticloşi, privirea ciudată şi imprecisă. Nu părea stăpân pe mintea şi vorbele sale.

— Vei face tot ce ţi se va cere? Vei considera toate celelalte probleme în urma celor ale frăţiei şi te vei strădui de acum încolo să-i sporeşti puterea şi influenţa? La început, vocea druidului fusese înceată, vorbise rar ca o incantaţie. Acum devenise însă tot mai puternică şi declamativă.

— Da, spuse Duncan şi dădu din cap. Toată truda mea va fi în slujba frăţiei, până la moarte şi dincolo de ea.

— Vrei să depui jurământ public că vei urma sfaturile druidului tău?

— Da.

— Vrei să închini viaţa ta şi cea a generaţiilor care vor

urma în slujba frăţiei şi a luptei ei împotriva noii orânduiri?

— Da.

— Vrei să juri că vei lupta împotriva duşmanilor frăţiei, indiferent cine ar fi aceştia?

— Da.

— Chiar dacă e vorba de ai tăi? De sânge din sângele tău?

— Da, îl asigură Duncan fără nicio ezitare. Gwynneth se îngrozi.

— Aşa să fie. Din acest moment, Duncan Ruthven, eşti primit în rândul Frăţiei runelor. Numele şi titlul tău au încetat să mai aibă vreo valoare, pentru că, de acum încolo, runele îţi vor hotărî viaţa. Frăţia îţi va aduce izbăvirea. Împreună vom lupta împotriva duşmanilor care au apărut la orizont pentru a nimici vechii zei.

— Împreună, repetă Duncan ca un ecou, şi se lăsă, gol cum era, să alunece pe piatra rece.

Druidul desfăcu larg braţele şi rosti din nou descântece în limba aceea străină şi lipsită de sonoritate, apoi îi chemă la el pe cei din escorta sa. Mascaţii veniră cu o robă neagră, în care îl îmbrăcară pe Duncan. La sfârşit îi dădură o mască din lemn incrustat, care fusese ţinută deasupra focului ca să se înnegrească. Şi-o puse pe faţă şi îşi trase gluga robei peste cap. Acum nimic nu-l mai deosebea din exterior de ceilalţi mascaţi.

Gwynneth se sperie. Ochii reci, tăieturile măştii, roba din lână neagră: fratele ei se transformase sub ochii ei într-unul dintre aceşti mascaţi înfricoşători, iar ea nici măcar nu încercase să-l împiedice.

Dar încă nu era prea târziu.

Încă mai putea păşi în faţă să se arate şi să-l strige pe Duncan pe nume. Tinerei femei îi lipsea curajul. Frica o gâtuia şi i se aşternuse ca o verigă de metal în jurul pieptului, luându-i tot aerul. Ceva ameninţător venea dinspre aceşti oameni, iar acum, că fratele ei dispăruse în spatele măştii şi al robei şi arăta ca şi ceilalţi, îi inspira la fel de multă teamă ca oricare dintre mascaţi. Acesta era deci motivul pentru care se schimbase atât de mult,

înconjurându-se de alţi sfătuitori. Căzuse sub influenţa acestei frăţii, care practica vechea credinţă păgână.

Instinctiv duse mâna la crucea de lemn, pe care o purta atârnată de o cureluşă de piele în jurul gâtului. Tatăl ei i-o dăruise cândva, ca s-o păzească de influenţe nefaste şi de ispite. Mai bine i-ar fi dat-o lui Duncan.

Acum începu şi fratele ei să cânte în acea limbă stranie şi înfricoşătoare, pe care o învăţase pesemne pe ascuns. Ceilalţi mascaţi îl acompaniară, şi din nou răsună o melodie înfricoşătoare, care făcu încăperea să vibreze din temelii. Apoi druidul ridică braţele şi adunarea amuţi pe loc. Duncan, care îi jurase credinţă şi ascultare comandorului frăţiei, tăcu instantaneu.

— Acum, că ai devenit unul dintre ai noştri, Duncan, luă bătrânul din nou cuvântul, vei putea afla care ne sunt planurile şi vei putea lua parte la lupta împotriva duşmanilor vechii ordini. Ţelul nostru e stabilit: vrem ca vechii zei să revină, iar călugării, aceşti aprigi reprezentanţi ai vremurilor noi, să fie alungaţi o dată pentru totdeauna. Cu crucile lor ne-au batjocorit ţara, cu bisericile lor ne-au profanat lăcaşurile de cult. Fac front comun cu englezii pentru a ne subjuga poporul. Împotriva acestora vrem să luptăm cu toate mijloacele care ne stau la dispoziţie.

— Mi-aş da şi viaţa pentru cauza aceasta, îl asigură Duncan.

— Abia când ultimul călugăr va fi alungat din Scoţia şi clanurile vor domni din nou, misiunea noastră va fi încheiată. Vechii zei vor reveni, iar druizii vor fi din nou puternici, aşa cum a fost odinioară.

— Cum a fost odinioară, întări Duncan cu convingere, iar pe Gwynneth o trecură din nou fiorii. Ceva în glasul fratelui ei se schimbase. Suna acum la fel de rece şi capabil de orice, ca şi al druidului.

— După o lungă perioadă de aşteptare, continuă şeful frăţiei, a venit acum vremea să trecem la fapte. Runele mi-au dezvăluit că timpurile nu au fost nicicând mai prielnice pentru a nimici puterile vremii şi a instaura din nou vechea

ordine.

— Cum, mărite druid? întrebă unul din adepţi.

— După cum ştiţi, ţara se află în fierbere. Noua ordine se clatină de când William Wallace a pus mâna pe spadă şi a unificat clanurile în lupta împotriva englezilor.

— Cum se poate? Wallace nu e un adept fidel al Bisericii?

— Aşa este, confirmă druidul. Zadarnic am încercat să-l atragem de partea noastră. A rămas de neclintit şi a respins prietenia noastră. Acest lucru îi va fi acum fatal. Declinul său a început deja, fraţilor. Zilele măririi lui Wallace sunt numărate. Nobilimea s-a întors împotriva lui şi un blestem de moarte îi va pecetlui soarta.

— Un blestem, puternice druid?

Şeful frăţiei dădu aprobator din cap.

— Spada unui om hotărăşte victoria sau înfrângerea. Aşa e din vechime. Spada lui Braveheart însă nu va mai obţine nicio victorie. O vom blestema cu un blestem care-i va aduce lui Wallace pieirea, iar nouă puterea. Vechile rune, de pe vremea întemeierii frăţiei noastre, mi-au dezvăluit taina aceasta. Spada lui Braveheart, cu care a obţinut victoria de la Sterling, nu e o armă obişnuită. Este una din spadele runelor, care a fost făurită odinioară de conducătorii clanurilor şi cu a cărei lamă ascuţită a fost scrisă timp de secole istoria poporului nostru. E impregnată de puterea runelor, care o poate duce la victorie sau la înfrângere.

— Vreţi să blestemaţi spada cu rune a lui Braveheart, mărite druid?

— Aşa am să fac. Suflul amar al trădării va rămâne asupra ei şi nu va fi nimic care să o poată purifica. Wallace va cădea, soarta lui e pecetluită. Ai săi îl vor părăsi şi vor urma un alt conducător, unul care va privi cu bunăvoinţă frăţia noastră şi ţelurile pentru care luptăm.

— Am vorbit cu sfătuitorii lui Earl de Bruce, luă cuvântul Duncan. Au spus că este gata să ne accepte condiţiile.

Druidul dădu din cap.

— Nici nu mă aşteptam la altceva. În curând va apune

steaua lui Wallace. Norocul în luptă îl va părăsi şi oamenii săi îl vor trăda. Spada sa însă va trece mai departe la Robert Bruce, care va continua ceea ce a început Wallace şi va sfârşi victorios războiul împotriva englezilor. În felul acesta scăpăm de un duşman incomod şi câştigăm un aliat preţios.

— Bruce a consimţit să lupte împotriva puterii mănăstirilor. Vrea să anuleze interdicţia asupra comunităţilor runelor şi să le confere din nou druizilor vechea putere.

— Aşa să fie. Wallace e bătrân şi încăpăţânat, Robert în schimb e tânăr şi uşor de influenţat. La următoarea întâlnire a nobilimii îl vom propune să devină conducător. Apoi, totul se va petrece aşa cum am plănuit. Când Robert ajunge pe tron, îl vom face să domnească respectând idealurile noastre. Puterea noastră va fi la fel de mare ca odinioară şi chiar şi dincolo de graniţă ni se va şti de frică. Rune şi sânge, aşa a fost odinioară, şi aşa va fi din nou.

— Rune şi sânge, repetară mascaţii ca un ecou. Apoi porniră din nou lamentaţia aceea monotonă de la începutul ceremoniei.

Speriată, Gwynneth se retrase pe coridorul întunecos. Ce auzise o traumatizase de-a dreptul. Aceşti sectanţi păgâni, această frăţie, cum se numeau ei înşişi, puneau la cale un complot malefic, căruia avea să-i cadă victimă Braveheart.

Gwynn nu-l întâlnise niciodată pe William Wallace, dar auzise multe despre el, şi aproape totul îi plăcuse. Se spunea că Wallace era un bărbat cu un simţ acut al dreptăţii, care preţuia libertatea mai presus de orice. Puternic şi neîndurător cu duşmanul, desigur, purtând totodată de grijă celor care aveau nevoie de ocrotirea lui. Tatăl lui Gwynneth crezuse în el, în viziunea sa despre o Scoţie puternică şi liberă, care nu mai avea motive să se teamă de englezi.

La începutul războiului împotriva Coroanei, tactica lui Braveheart fusese încununată de succes; după primele victorii pe care le obţinuse, se înrolaseră tot mai mulţi

luptători sub stindardul său. Clanurile marii nobilimi, care se duşmăniseră din moşi-strămoşi, îşi îngropaseră conflictele şi i se alăturară, pentru a sluji cauzei mai importante şi mai nobile: libertatea poporului scoţian. Apoi însă avu parte de unele înfrângeri şi, după primele succese în Anglia, Braveheart fu nevoit să se retragă din nou. Era un mister deschis, cum de mai cu seamă nobilii tineri se deziceau de Wallace şi l-ar fi preferat pe Robert Bruce în calitate de conducător, pentru a-l încorona rege la Perth. Gwynneth înţelese acum care era forţa care mobiliza aceste acţiuni: Frăţia runelor.

Niciodată nu s-ar fi gândit că fratele ei ar putea fi atât de nătâng şi de orbit ca să facă pact cu asemenea forţe ale întunericului. Nu le spusese tatăl lor mereu că vremea druizilor trecuse şi doar noua credinţă putea mântui poporul? Că mănăstirile erau acelea care răspândeau cultura şi învăţătura în ţară şi că ştiinţa şi cunoaşterea scrisului erau virtuţi cel puţin la fel de însemnate ca şi vitejia şi îndemânarea de a lupta cu spada? Cum putuse Duncan să uite de toate acestea?

Cutremurată, Gwynneth voi să se întoarcă şi să plece, când auzi în spatele ei un scârţâit slab. Aproape în acelaşi timp simţi o mână pe umăr…

Mary se trezi cu un ţipăt slab.

Constată mirată că încă mai şedea pe piatra cămăruţei din turn, cu pergamentele desfăcute pe genunchi. Inima îi bătea repede şi palmele îi erau transpirate. Simţea stingherească şi teamă, de parcă nu Gwynneth Ruthven ar fi fost cea care ar fi urmărit acea ceremonie înfricoşătoare în catacombele cetăţii, ci ea însăşi.

Niciodată până acum nu fusese atât de absorbită de ceea ce citea, încât să nu mai fie capabilă să deosebească ce era scris de ce i se întâmpla, nici măcar în romanele lui Sir Walter Scott, care altminteri o fascina ca nimeni altul.

Ce citise Mary era atât de aproape, atât de real, încât avusese într-adevăr senzaţia că trăise cu adevărat acel ceas sinistru. Adormise şi visase totul? Mary nu-şi amintea,

dar probabil aşa era. Adâncită în studiul acelor scrieri vechi, nu îşi dăduse seama ce obosită era, până când i se încinseseră ochii. Din nou se amestecaseră în vis prezentul şi trecutul în chip neliniştitor.

Mary îşi aminti înfiorată de mâna care o smulsese din vis. O simţise pe umăr. Dacă nu ar fi fost proptită cu spatele de perete, s-ar fi întors să se asigure că nu era cineva în spatele ei.

Doar un vis… sau poate mai mult decât atât?

Îi veniră din nou în minte vorbele bătrânei slujnice şi se întrebă dacă aceasta nu avusese totuşi dreptate. Exista, într-adevăr, ceva ce o lega de Gwynneth Ruthven? Ceva ce le unea destinele peste veacuri?

Raţiunea lui Mary refuza să creadă în asemenea întâmplări, dar cum să-şi explice altfel toate acestea? Cum să-şi explice faptul că suferea alături de Gwynneth, de parcă ar fi fost o prietenă dragă, pe care o cunoştea din copilărie? Cum să-şi explice faptul că avea senzaţia că luase ea însăşi parte la ceea ce se întâmplase în acele zile sumbre?

Trebuia să afle mai multe despre Gwynneth Ruthven şi evenimentele care se petrecuseră atunci la castelul Ruthven. Chiar dacă oarecum se împotrivea, Mary începu din nou să citească şi, după doar câteva rânduri, cronica lui Gwynneth o absorbi din nou întru totul…

Gwynneth se întoarse cu respiraţia tăiată şi văzu chipul ridat al unei bătrâne. Constată uşurată că era Kala. Femeia runelor duse un deget la buze, îndemnând-o să tacă. Apoi o luă pe Gwynneth de mână şi o trase după ea, pe scări în sus, departe de sectanţi, al căror murmur monoton se auzea tot mai slab în urma lor.

Ajunseră în holul de la intrare, şi bătrâna alergă, cu o sprinteneală de care n-ar fi crezut-o în stare, pe scări în sus spre turnul castelului. Spre surprinderea lui Gwynneth, Kala părea a cunoaşte bine castelul Ruthven. Nu avea nicio dificultate în a-şi găsi drumul pe coridoarele slab luminate şi părea să ştie exact unde voia să ajungă.

Ajunseră la scara care ducea în spirale abrupte spre turnul de vest, iar Kala îi făcu semn lui Gwynneth să o urmeze. Tânăra se uită pe furiş în jur, înainte de a se strecura pe uşă şi de a urca.

În turn era frig şi vântul bătea prin crăpăturile de lângă ferestre, iar Gwynneth tremura urcând cu picioarele goale pe piatră. În lumina difuză a lunii o vedea pe Kala ca o umbră întunecată în faţa ei. În timp ce pulsul i se accelera, bătrâna nu părea să aibă nicio dificultate în a urca scările. Înainta cu un elan tineresc şi, în scurt timp, se aflau în faţa uşii cămăruţei din turn.

Spre surprinderea lui Gwynneth, Kala avea cheia. Deschise uşa şi o lăsă pe Gwynneth să intre. Înăuntru erau praf şi întuneric, doar lumina lunii pătrundea prin fereastra scundă.

— Aşază-te, o îndemnă Kala, şi pentru că acolo nu se afla vreun scaun sau vreo bancă, tânăra se aşeză pe jos. Kala se aşeză şi ea anevoie pe podea, părând acum din nou o femeie bătrână.

— Ei? întrebă ea, fără vreo explicaţie. Înţelegi acum despre ce am vorbit când ne-am întâlnit în râpă?

Gwynneth aplecă capul.

— Cred că da. Numai că nu am înţeles nici pe departe tot ce…

— Nu trebuie să ştii mai mult, o întrerupse brusc Kala, pentru a continua pe un ton mai blajin: nu e bine să afli mai multe despre lucrurile acestea, copila mea. Prea multe cunoştinţe dăunează, uită-te la mine. Am îmbătrânit şi m-am încovoiat sub povara a ceea ce ştiu. Pentru tine e destul să ştii că acei mascaţi nu practică magia albă, ci pe cealaltă, cea neagră, care se serveşte de runele interzise.

— Înţeleg, spuse Gwynneth şi nu îndrăzni să mai întrebe altceva.

— Această cămăruţă, spuse Kala, şi făcu un gest amplu cu mâna, este ultimul şi singurul loc din acest castel care nu este încă pătruns de forţa răului. E locul cel mai îndepărtat de locul faptelor întunericului, care se petrec jos, în subsolul cetăţii.

— Cine sunt aceşti oameni? voi să ştie Gwynneth.

— Fraţii runelor, răspunse Kala dispreţuitor. Se închină zeilor întunericului şi practică tot felul de ritualuri macabre. Nu arareori la serbările lor curge sânge omenesc, dacă scopul acestora o cere. Fratele tău a fost atât de nătâng, încât să se înhăiteze cu ei.

— Acum e unul dintre ei. Am văzut cum a fost primit. Nu mai e el însuşi.

— Sigur că nu, se îndârji Kala. Aceşti nenorociţi de fraţi ai runelor i-au otrăvit gândurile. Acum le aparţine lor şi nu va mai asculta de tine. Nu mai putem face nimic pentru el.

— Ce înseamnă asta?

— Că a părăsit calea luminii, copila mea. Nu mai e fratele tău. Acest lucru trebuie să-l pricepi şi să-l accepţi.

— Nu pot, se revoltă Gwynneth cu încăpăţânare. Duncan şi cu mine avem acelaşi tată. În venele noastre curge acelaşi sânge, îl iubesc. Nu aş putea niciodată să-l reneg.

— Păcat, copilă, pentru că el te-a alungat deja din inima lui.

— Nu-i adevărat.

— E adevărat, şi tu ştii acest lucru. De o bună bucată de vreme nu te-a mai ascultat, nu-i aşa? Nu te-a mai băgat în seamă, nu ţi-a mai cerut sfatul, nu ţi-a mai acordat afecţiune. Am dreptate?

Gwynneth aprobă fără tragere de inimă.

— De unde ştii?

— E opera druidului. El i-a otrăvit inima lui Duncan cu vorbe şi l-a făcut să nu mai vadă nimic din ceea ce e frumos. Pentru fratele tău nu mai există speranţă, trebuie să înţelegi. Orice încercare de a-l salva te-ar nimici, iar druidul ar triumfa.

— Cine e druidul?

— Cine e druidul? Kala râse fără veselie şi îşi arătă dinţii rupţi. Numele lui e prea lung ca să-l poţi ţine minte, copilă. Druidul e de foarte multă vreme pe lumea aceasta, de mai înainte de mine sau de altcineva. Unii spun că ar fi mereu altul, cel care poartă masca de argint. Eu însă cred că e mereu acelaşi. Acelaşi spirit al răului care bântuie fără

odihnă de secole şi care vrea să se statornicească şi în epoca aceasta.

— În epoca noastră? Gwynneth trase tremurând pătura mai strâns pe umeri. Împotriva groazei însă nu o proteja.

— Frăţia runelor e veche, copilă, foarte veche. Exista deja la începuturile poporului nostru şi credea în uriaşi şi zei, în spirite ale pământului şi în luminile înşelătoare de prin mlaştini. Între timp a început o altă epocă, şi odată cu ea o nouă ordine. Arătă spre crucea de la gâtul lui Gwynneth. În această nouă ordine nu mai e loc pentru creaturile lumii vechi. Runele îşi pierd însemnătatea, iar ceea ce a fost va dispărea.

— Nu eşti necăjită din cauza aceasta?

Kala zâmbi.

— Chiar şi cei care au practicat ştiinţa runelor luminii simt că vremea lor pe pământ se apropie de sfârşit. Oricum, nu mai sunt decât puţini dintre noi, care, altfel decât druidul şi frăţia, avem încredere în ciclul vieţii şi în legea timpului. În univers nu se pierde nimic. Opera începută de noi va fi dusă mai departe de alţii.

— De alţii? Despre cine vorbeşti?

— Despre cei care şi-au pus viaţa în slujba noii ordini şi a noii credinţe.

— Te referi la mănăstiri? La călugări şi călugăriţe?

— Ei vor continua opera luminii, spuse Kala cu convingere. Învăţătura lor poate să fie alta, Dumnezeul lor, mai puternic decât credinţa noastră, dar ei cinstesc viaţa şi urăsc întunericul la fel cum am făcut-o şi noi la vremea noastră. Aceia însă care vor să păstreze vechea credinţă le sunt duşmani. Fac legământ cu puterile demonice şi rostesc blesteme întunecate ca să-şi împiedice cu orice preţ dispariţia. Ştiu că sunt depăşiţi de vremuri, dar nu vor să accepte acest lucru. De aceea, druidul şi adepţii săi fac tot ce pot pentru a răsturna noua ordine şi pentru a readuce forţele cele vechi. În acest scop au nevoie de voluntari, cum e fratele tău. Patrioţi creduli, care au impresia că fac ceea ce e bine pentru Scoţia, pentru onoarea şi libertatea ei. Frăţia însă nu doreşte decât să-şi

sporească propria putere şi influenţă. Druidul şi adepţii săi vor să domnească, copila mea. Fratele tău nu e decât un instrument, şi nici măcar nu bănuieşte la ce va fi folosit.

— Atunci trebuie să-l previn. Trebuie să afle toate acestea, înainte de a fi prea târziu.

— E deja prea târziu, copila mea. Nu te-ar asculta, nici nu te-ar crede. Duncan a făcut legământ cu forţele întunericului. A căzut în mrejele lor, poartă semnul şi mantia lor. El a luat decizia, pentru el nu mai este cale de întoarcere.

— Atunci ar trebui să-l avertizăm pe William Wallace. Trebuie să afle ce pune la cale frăţia. El e singurul care are suficientă putere să-i oprească.

— Înţeleaptă cugetare, copila mea, o lăudă bătrâna. În sfârşit ştim de unde vine pericolul şi ce pune la cale duşmanul. Dar Wallace nu e vestit numai pentru vitejia lui, ci şi pentru încăpăţânarea lui. Crezi cu adevărat că va apleca urechea la spusele unei tinere nobile şi ale unei bătrâne femei a runelor?

— Atunci voi vorbi cu părintele Dougal, se hotărî Gwynneth. Duşmanii noştri sunt şi duşmanii lor, iar Braveheart va avea mai multă încredere în vorbele unui om al Bisericii.

Kala zâmbi misterios.

— Văd, spuse ea, că nu m-am înşelat în privinţa ta. Dar trebuie să fim cu ochii în patru. Sub măştile fraţilor runelor sunt ascunse chipurile unor oameni cu foarte multă putere, cavaleri şi conducători de clan. Nu mai putem avea încredere în nimeni şi nu ar trebui…

Dintr-odată se întrerupse şi privi cu ochi mari spre uşa cămăruţei. Gwynn se întoarse şi ea şi îşi ţinu respiraţia când observă umbra întunecată care se vedea sub uşă.

Cineva se afla în faţa uşii…

Mary de Egton tresări când, dintr-odată, auzi bătăi puternice în uşă.

— Mary? se auzi o voce energică. Copilă, eşti aici? Mary reveni brusc la realitate. Vocea îi aparţinea Eleonorei de

Ruthven.

Bătu din nou, şi mai puternic de data aceasta, şi din nou se auzi glasul strident şi dominator al Eleonorei.

— Vorbeşte cu mine! Ce sens are să te încui aici, ca o copilă încăpăţânată? Credeai că n-o să te găsim dacă te ascunzi aici?

Fără ca Mary să fi observat, se făcuse între timp ziuă.

Soarele răsărise şi trimitea raze pale în cămăruţa din turn, iar Mary văzu pentru prima oară la lumină locul exilului ei liber ales. Pergamentele cu însemnările lui Gwynneth Ruthven se aflau încă pe genunchii ei.

— Dacă nu vrei să deschizi, am să aduc fierarul să spargă lacătul, o anunţă Eleonore. Crezi că poţi să scapi cu copilării din acestea?

Vorbele ei erau ca o ameninţare nemascată. Trupul plăpând al lui Mary tremura, nu de frig, ci de frică. Spaima din noaptea care tocmai trecuse îi zăcea încă în oase. Văzuse de ce era în stare viitorul ei soţ şi, dacă ar fi fost după ea, nu ar mai fi părăsit niciodată cămăruţa din turn, care fusese loc de refugiu încă de acum jumătate de mileniu.

— Vrei să ne faci de râs? întrebă Eleonore aspru. Vrei să ne umileşti în faţa slugilor şi a întregii case?

Mary încă nu răspunse. Teama o gâtuia. Chiar dacă ar fi vrut să răspundă, nu ar fi putut.

— Cum doreşti. Acum voi chema fierarul şi va sparge uşa. Dar să nu te aştepţi la milă sau îndurare.

Mary se chircea la fiecare vorbă, ca sub o lovitură de bici. Privirea îi alunecă asupra scrierilor şi ştiu de îndată că Eleonore nu trebuia să le găsească. Această femeie oribilă nu se dăduse în lături de la arderea cărţilor. Ar fi pus mâna şi pe jurnalul lui Gwynneth.

Mary adună repede sulurile de pergament, le vârî în tolba de piele şi o ascunse din nou în ascunzătoarea din zid. Apoi puse la loc piatra care fusese acolo, astfel încât, în cele din urmă, nu se mai vedea nimic. Îşi învinse reţinerea şi se duse la uşă. Trase încet zăvorul, deschise uşa de o palmă şi privi cu un amestec de teamă şi enervare

de-a lungul coridorului.

Eleonore, care ajunsese deja la scări, privi în urmă.

— O, spuse cu o sprânceană ridicată arogant, deci te-ai hotărât să fii raţională?

— Există un motiv pentru care m-am adăpostit aici, spuse Mary prin deschizătura uşii. Nu voia să deschidă mai mult. Se simţea umilită şi lipsită de apărare, şi îi era ruşine de ceea ce se întâmplase.

— Un motiv? Ce motiv ar justifica un asemenea comportament necopt şi copilăresc? Ştii ce povestesc slujitorii pe la spatele tău? Râd şi spun că nu eşti întreagă la minte.

— Nu-mi pasă, răspunse Mary prompt. Eleonore nu ştia deci de escapada nocturnă a fiului ei. Nu ar fi avut niciun sens să-i spună. Stăpâna castelului Ruthven oricum nu ar fi crezut-o şi n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia.

— Ţie poate nu-ţi pasă, copilă, dar mie nu mi-e deloc indiferent ce gândesc slugile despre noi. De multe sute de ani cetatea aceasta este centrul neamului nostru şi niciodată până acum nu s-a întâmplat ca cineva să terfelească numele familiei noastre fără să plătească pentru această vină. Poţi să te consideri norocoasă că fiul meu are un suflet atât de bun. A intervenit pentru tine şi a împiedicat pedepsirea ta, aşa că arată-ţi recunoştinţa faţă de el. Dacă ar fi după mine, aş frânge încăpăţânarea şi împotrivirea ta cu toate mijloacele.

— Da, şopti Mary fără glas. Malcolm e un înger, nu-i aşa?

— Văd că la tine orice vorbă bună e o cauză pierdută. Probabil m-am înşelat în privinţa ta. Poate şi mama ta a exagerat când ţi-a ridicat în slăvi calităţile. În orice caz, Malcolm şi cu mine am convenit că aşa e mai bine pentru tine, să îţi ordonăm viaţa cât mai repede şi să îţi îmblânzim firea rebelă.

— Ce aveţi de gând? întrebă Mary presimţind ce e mai rău.

— Te-am primit cu prietenie şi dragoste în casa noastră, dar tu le-ai respins pe amândouă cu obrăznicie. În ciuda

lipsei tale de recunoştinţă, strigătoare la cer, Malcolm s-a învoit totuşi să se căsătorească cu tine, şi anume în curând, peste câteva zile.

— Ce? Mary crezu că nu aude bine.

— Fiul meu e de aceeaşi părere cu mine, că îţi vei schimba atitudinea îndărătnică atunci când vei fi soţia lui şi vei fi supusă îndatoririlor pe care o asemenea legătură o aduce după sine. Ca tânără stăpână a castelului Ruthven vei învăţa să te controlezi şi să fii supusă, cum se aşteaptă de la tine.

— Dar…

— Poţi să protestezi oricât vrei, nu-ţi va folosi la nimic. Data cununiei a fost deja stabilită. Nu va fi decât o ceremonie restrânsă, fără fast, în definitiv nu vrem să ne facem de râs cu tine. Dar după aceea vei fi Mary de Ruthven şi, cu asta, soţia fiului meu. Iar dacă şi atunci îţi mai trece prin cap să se împotriveşti regulilor şi bunelor tradiţii ale acestei case, vei avea de-a face cu mine. Îi vei fi fiului meu o soţie credincioasă şi supusă, cum se aşteaptă de la tine. Îl vei sluji şi i te vei supune ca nevastă. Şi îi vei dărui un moştenitor, care va păstra şi va duce mai departe tradiţiile familiei Ruthven.

— Nu aş avea oare nicio vorbă de spus? se interesă Mary.

— La ce bun? Eşti o tânără de viţă nobilă. Aceasta este menirea ta, pentru care ai fost pregătită întreaga viaţă. Îţi cunoşti îndatoririle, aşa că îndeplineşte-le.

Cu aceasta, Eleonore se întoarse şi coborî scările. Mary îi auzea paşii tot mai încet pe scări şi, ca în transă, închise din nou uşa, apoi trase zăvorul, de parcă acesta ar fi putut să o ocrotească de soarta tristă care îi fusese hărăzită.

Disperarea puse stăpânire pe sufletul ei. Alunecă pe piatră cu spatele proptit de uşă şi plânse fără reţineri.

Multă vreme se abţinuse, îşi reprimase lacrimile. Dar acum nu mai putea, decât să dea frâu liber temerilor, tristeţii şi furiei ei neputincioase.

Cum o numise Eleonore? O tânără de viţă nobilă? De ce era tratată atunci ca o sclavă? De ce era umilită cu orice

ocazie, de ce îi era suprimată orice voinţă, de ce era hăituită noaptea pe coridoarele întunecoase ale acestei fortăreţe vechi şi nenorocite?

Când îşi părăsise căminul de la Egton, avusese tot felul de temeri cu privire la viitorul ei. Evenimentele din timpul călătoriei – salvarea de la pod şi întâlnirea neaşteptată cu Walter Scott – i-au dat speranţă şi, o vreme, crezuse într-adevăr că totul va fi bine.

Ce nătângă fusese!

Nu ar fi trebuit decât să citească semnele pentru a înţelege că la Ruthven nu avea să fie niciodată, chiar niciodată, fericită.

La început fuseseră doar lucrurile mici, remarci şi puneri la punct, care nu fuseseră cu adevărat dureroase. Apoi fusese admonestată din cauza opiniilor sale politice şi a atitudinii faţă de slujitori. Kitty, camerista şi prietena ei credincioasă, fusese trimisă acasă, i se luaseră cărţile pe care le iubea atât de mult. De parcă toate acestea nu ar fi fost de ajuns, viitorul ei soţ încercase, în noaptea precedentă, să o violeze.

Dacă optimista de Kitty ar mai fi fost alături de ea, ar fi trebuit să admită şi ea faptul că mai rău nu se putea.

Mary era prizonieră. Captivă într-un domiciliu forţat, fără contact cu lumea din afară şi fără puţinele lucruri care-i aduceau bucurie. Viitorul ei soţ, pe care nici nu-l iubea, nici nu-l stima, era un nemernic şi singurul interes al mamei acestuia părea să fie domesticirea spiritului liber al lui Mary şi ciuntirea oricărei voinţe a acesteia. Amândoi erau preocupaţi doar de păstrarea renumelui şi a tradiţiilor casei Ruthven şi Mary ajunse la concluzia că le era complet indiferentă, atât lui Malcolm, cât şi mamei lui. Nu-i interesa decât scopul, care scuza mijloacele, un rău necesar, care trebuia tolerat, pentru că era nevoie de un moştenitor, care să ducă mai departe tradiţia familiei.

Într-o lume dominată de avariţie şi setea de putere, nu era loc pentru vise şi speranţe, şi Mary pricepu că nici visele, nici speranţele ei nu aveau cum să dăinuie în acel loc. Din nou lacrimile îi inundară ochii, revărsându-se pe

obrajii delicaţi. Îi era greu să şi respire, pentru că disperarea îi strângea pieptul.

Aşa se zvârcoli o bucată de vreme, care i se păru o veşnicie, pe piatră, nenorocită şi disperată. Până când, într-un târziu, îşi aminti de însemnările lui Gwynneth Ruthven. Nu avusese tânăra aceea un destin asemănător? Nu fusese şi ea prizonieră, o străină printre oamenii care ar fi trebuit să-i fie apropiaţi?

Gândul la ea îi dădu lui Mary curaj. Îşi şterse energic lacrimile, îndepărtă piatra din zid şi scoase din nou tolba cu sulurile scrise.

Cum era singurul lucru care putea să-i distragă atenţia de la situaţia ei disperată, începu din nou să citească şi se cufundă în lectura preţioasei moşteniri a lui Gwynneth Ruthven, care trăise în urmă cu mai bine de cinci sute de ani.

Aici, în locul acesta…

4.

Abaţia de la Dunfermline fusese ridicată în jurul anului 1070. Călugării benedictini întemeiaseră, la porunca reginei Margareta, o congregaţie, care dobândi în 1128 statutul de abaţie şi fusese considerată, până în perioada de vârf a Evului Mediu, un lăcaş de credinţă, educaţie şi cultură.

Aripa de vest a bisericii, din piatră calcaroasă mare şi albă, se menţinuse până în zilele lui Walter Scott, în timp ce aripa de est fusese distrusă în iureşul războaielor medievale. Abia cu câţiva ani în urmă începuse reconstrucţia ei. Arhitectului William Burns, care era un cunoscut al lui Sir Walter, îi fusese încredinţată misiunea de a desăvârşi construcţia bisericii după proiectele vechi, o lucrare care avusese nevoie de trei ani de muncă şi care fusese finalizată abia cu câteva luni în urmă. Cu ocazia acestor lucrări, fusese descoperit, într-o încăpere

dărâmată, mormântul regelui Robert întâiul al Scoţiei, care intrase în istorie sub numele de Robert Bruce.

— Ce impresionant, spuse Quentin, când privi spre turnul renovat al bisericii, o construcţie îndrăzneaţă şi dreptunghiulară, înconjurată de un parapet de piatră. Inscripţia Regele Robert Bruce fusese dăltuită în această piatră, ca să se ştie peste vreme ce rămăşiţe pământeşti adăposteşte abaţia de la Dunfermline.

— Nu-i aşa? Sir Walter aprobă. În locuri ca acesta, trecutul e încă viu, fiule. Poate acest lăcaş ne va dezvălui o taină sau alta.

Nu intrară în biserică pe uşa principală, ci prin nava laterală, ale cărei ziduri erau susţinute de stâlpi imenşi. De la renovare, biserica se prezenta din nou vizitatorilor în vechea ei măreţie, iar Quentin fu puternic impresionat de dibăcia vechilor meşteri constructori şi meşteşugari. Biserica, inima lăcaşului de cult, fusese ridicată odinioară de meşterii de la Durham şi era singura de felul acesta. Era împrejmuită de o arcadă cu şase arce, susţinută de coloane netede.

Lui Quentin îi plăcea să îşi petreacă timpul în biserici. Emanau o demnitate şi o linişte care nu puteau fi întâlnite niciunde în altă parte, de parcă prezenţa puterii divine ar fi vegheat ca nimic rău să nu se poată petrece în interiorul zidurilor. La Dunfermline sentimentul acesta era deosebit de puternic poate şi pentru că Margareta, cea care ctitorise mănăstirea, fusese o sfântă, poate însă şi pentru importanţa pe care acel loc îl avea pentru orice scoţian.

— Dincolo, şopti Sir Walter şi îl trase pe Quentin de mânecă. Traversară cu capetele plecate umil nava principală şi se îndreptară spre treptele înguste care duceau la criptă. Sir Walter o luă înainte şi ajunseră într-o încăpere îngustă şi lunguiaţă, în care fusese construit un altar. Era închinat Sfântului Andrei, patronul poporului scoţian. În faţa lui se afla, înconjurat de o duzină de lumânări aprinse, sarcofagul regelui.

Era un colos din lemn, înalt cam de un metru, lat tot la fel, şi cam de două ori pe atât de lung. În ciuda vechimii

sale considerabile, sarcofagul se păstrase bine; basoreliefurile şi ornamentele incrustate se mai puteau desluşi.

Capacul îl înfăţişa pe rege în armura sa completă, cu spada care avea pe mâner blazonul cu leul. În lumina pâlpâind a făcliei, părea că regele doarme şi că s-ar putea trezi în orice moment.

— Deci, aici odihneşte suveranul, spuse Quentin cu vocea sugrumată de emoţie. De jumătate de mileniu.

— La început au existat dubii cu privire la mormântul regelui, nu se ştia exact dacă este, sau nu, acesta, îi explică Sir Walter. Apoi s-a constatat că pieptul cadavrului fusese spintecat, fapt ce a fost pus în legătură cu ultima dorinţă a lui Bruce, ca inima să-i fie dusă în Ţara Sfântă. Izvoarele istorice spun că regele s-ar fi împovărat cu o vină teribilă, de care ar fi vrut să se purifice. La început intenţionase el însuşi să călătorească în Ţara Sfântă. Când însă şi-a dat seama că starea lui de sănătate nu-i va mai permite, i-a rugat pe sfetnicii săi să-i îndeplinească această ultimă dorinţă, care avea să aducă pace în sufletul său.

— Ce fel de vină, unchiule?

— Despre aceasta nu se ştie nimic. Dar trebuie să fi fost ceva foarte grav, pentru că se spune că regele ar fi purtat-o pe umerii săi până la moarte.

Se vedea pe Quentin cât de mult îl impresionaseră cuvintele lui Sir Walter. De aceea, şi pentru că nu voia să zăbovească prea mult în criptă, scoase bucata de hârtie pe care o găsiseră la profesorul Gainswick şi compară desenul acestuia cu reprezentarea de pe capacul mormântului.

— Imaginile sunt identice, constată el. Cu o excepţie.

— De pe capacul sarcofagului lipseşte semnul runic, constată şi Sir Walter, fără a fi aruncat măcar o privire asupra desenului. M-am gândit că astfel se prezintă faptele, altminteri trebuia să-mi fi sărit deja în ochi. Pe de altă parte…

Păşi înainte şi se aplecă asupra plăcii spre a o studia mai îndeaproape.

— O lumânare, repede, îi ceru lui Quentin, care se grăbi

să-i împlinească cererea. La lumina lumânării văzu ce anume îl făcuse pe unchiul său să exclame: Locul în care ar fi trebuit să se afle semnul runic fusese nivelat.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, fiule? se interesă Sir Walter.

— Cred că da, unchiule. Cineva a făcut ca semnul să dispară. Rămâne întrebarea din ce motiv.

— Spre a distrage atenţia, spuse Sir Walter cu certitudine.

— Crezi că au fost chiar fraţii runelor cei care au îndepărtat semnul?

— Cine altcineva? Au făcut rele şi mai mari ca să-şi şteargă urmele.

— Se prea poate să fi fost cineva care dorea să şteargă amintirea sectanţilor.

— Este şi aceasta o posibilitate demnă de luat în seamă, admise Sir Walter. Din nefericire, niciuna, nici alta dintre variante nu explică ce legătură există între regele Robert şi sectanţi. Care e conexiunea? Incendiul din biblioteca din Kelso, atacul de la Abbotsford, asasinarea profesorului Gainswick, vizita apropiată a regelui şi acum şi mormântul lui Robert Bruce, cum sunt legate toate acestea între ele? Trebuie să recunosc, fiule, că această enigmă depăşeşte modesta mea capacitate de înţelegere.

— Trebuie să existe un răspuns, spuse Quentin cu convingere. Profesorul Gainswick pare să-l fi găsit, de aceea a trebuit să moară.

— Aceasta este următoarea enigmă: de unde a ştiut profesorul faptul că pe spadă fusese, pe vremuri, incrustat semnul runic? Din câte ştiu eu, nu există reprezentări din vremea aceea ale spadei. Semnul însă pare să fi fost îndepărtat de multă vreme. Cum putea să fi ştiut profesorul Gainswick de existenţa lui?

— Poate a tras doar nişte concluzii, presupuse Quentin.

În pâlpâitul lumânării cercetă şi celelalte feţe ale sarcofagului, care erau ornate, la fel ca şi capacul, cu reprezentări plastice. Cu toate că iureşul vremurilor devorase vizibil anumite părţi şi lemnul era pe alocuri

mucegăit, imaginile se vedeau încă bine; înfăţişau scene importante din viaţa regelui.

Pe partea dreaptă era înfăţişată bătălia de la Bannockburn, unde Robert obţinuse legendara sa victorie asupra englezilor. Partea opusă înfăţişa aclamarea sa de către nobilimea scoţiană şi încoronarea la Scone Palace, iar partea frontală, recunoaşterea regenţei sale de către nunţiul papal. În sfârşit, partea din spate arăta un cavaler care se îndrepta către o cetate stranie cu acoperişuri înalte şi curbate. Quentin ştia din alte tablouri că aşa înfăţişaseră mulţi artişti Ţara Sfântă în perioada de apogeu a Evului Mediu. Cavalerul avea asupra sa un recipient pe care se putea descifra inscripţia Cor Regis.

— Inima regelui, traduse Quentin impresionat. E adevărat, deci, ce spun izvoarele. Inima regelui Robert a fost dusă de credincioşii săi în Ţara Sfântă.

— Indiferent din ce motiv, adăugă Sir Walter încruntat.

Quentin ajunsese deja să-şi cunoască foarte bine unchiul, şi ştia când acesta urmărea un gând care-i displăcea.

— Unchiule, întrebă el de aceea cu grijă, ţi se pare posibil ca această enigmă, pe urmele căreia ne aflăm, să aibă de-a face cu jurământul regelui? Ca vina de care ai vorbit să aibă legătură cu semnul runic în formă de spadă? Sau chiar cu frăţia secretă?

— Trebuie să recunosc că m-am gândit la această posibilitate, chiar dacă numai gândul acesta mi se pare o blasfemie. Întrebarea este ce fel de legătură există între toate acestea…

— Unchiule! strigă Quentin, care tocmai descoperise ceva în friza bătăliei de la Bannockburn.

Sir Walter i se alătură într-o clipă şi, cu mâinile tremurând de emoţie, Quentin îi arătă un loc pe basorelief care înfăţişa rânduri de arcaşi englezi. În mijlocul figurilor sculptate în filigran, aşa încât să nu poată fi descoperit la prima vedere, se afla un semn străin.

Un semn runic.

— Atotputernice, exclamă Sir Walter, şi îşi răsplăti

nepotul cu o privire admirativă. Toată stima, băiete, ai nişte ochi de vultur. Acest semn e atât de bine ascuns în imagine, încât abia dacă poate fi desluşit.

— E ciudat, spuse Quentin, care roşea mereu când era lăudat. La prima vedere nu se vede semnul. După ce l-ai descoperit, nu mai poţi privi imaginea fără să-l vezi.

— O ştire tainică. Ascunsă măiestrit de ochii tuturor.

— Oare ce înţeles are semnul?

— Nu mă pricep foarte bine la scrierea runică, recunoscu Sir Walter şi îi dădu nepotului său hârtie şi cărbune. Fă o copie şi vom cerceta acasă.

Quentin luă hârtia, o aşeză pe locul acela şi haşură cu cărbune până când contururile semnului runic începură să fie vizibile pe hârtie. Apoi cercetă, însufleţit de descoperirea sa, şi celelalte laturi ale sarcofagului în căutare de semne ascunse, şi le găsi din belşug.

Tot mereu apăreau, din păienjenişul imaginilor, simboluri, de parcă nu ar fi fost tot acolo şi cu câteva secunde în urmă. Quentin şi Sir Walter studiară sarcofagul la lumina lumânării. Cu cât îl priveau mai mult, cu atât mai multe semne se iveau din iureşul acela. După vreo două ceasuri, identificaseră douăsprezece semne diferite, pe care Quentin le copie iscusit.

— Cred că acestea sunt toate, fu de părere Sir Walter.

— Cum aşa, unchiule?

— Pentru că există treisprezece semne, iar acest număr are în ştiinţa runelor o semnificaţie deosebită.

— Treisprezece? Noi am găsit doar douăsprezece rune.

— Uiţi de semnul runic în formă de spadă de pe placa superioară. Poate că într-adevăr profesorul Gainswick i-a dedus existenţa din descoperirea celorlalte douăsprezece. Se pare că şi el le descoperise.

— Bineînţeles. Quentin fu de acord. De aceea şi trimiterea la Abbotsford. Profesorul voia să ne spună astfel că runele de pe placa de pe perete nu sunt doar însemnele unui meşteşugar, ci opera sectanţilor.

— Poate. Ceea ce ar însemna faptul ca frăţia să fi avut pe vremea aceea o influenţă uriaşă, dacă avea agenţi la

Curtea regelui. Bănuielile însă nu ne duc mai departe. Ne vom întoarce la Edinburgh şi vom încerca să traducem semnul acesta. Dacă există într-adevăr un mesaj ascuns, vom face totul pentru a-l descifra. Poate că în curând întreaga enigmă ni se va revela.

— De ceea ce mă şi tem, bolborosi Quentin în barbă, însă atât de încet, încât unchiul său nu-l auzi.

5.

— Sunteţi sigură că vi s-au întâmplat aievea toate acestea? Că nu a fost doar un coşmar care v-a bântuit?

— A fost adevărat, îl asigură Gwynneth Ruthven. Amintirea evenimentelor care se petrecuseră în carcera întunecată a castelului o făcu să se înfioare. La fel de real cum suntem Sfinţia Voastră şi cu mine, părinte.

Părintele Dougal, un călugăr tânăr din Ordinul Premonstratensilor, care fusese trimis de mănăstire la Ruthven ca să acorde asistenţă duhovnicească stăpânului şi familiei sale, o examină atent pe Gwynneth. I se putea citi pe chip faptul că relatarea tinerei femei îl şocase. Duncan Ruthven să fi fost membru al unei frăţii păgâne? Mai cu seamă, a uneia care avea drept scop prigonirea religiei creştine şi revenirea zeilor păgâni?

Dougal nu era naiv. Ştia că, odată cu introducerea creştinismului, păgânismul nu fusese nici pe departe înfrânt. Cu toate că cei mai mulţi dintre conducătorii de clan se convertiseră, împreună cu familiile lor, în multe regiuni însă persista cu încrâncenare credinţa în spiritele naturii, în magia albă şi neagră şi în rune, cărora le erau atribuite semnificaţii misterioase. Dougal crezuse cândva în ele, şi chiar dacă între timp găsise calea spre credinţa adevărată, mai era în sinele său o parte care încă se temea de puterea lor. Druizi, conjuraţii secrete şi semne întortocheate – toate acestea îi inspirau teamă. După cum îi fusese dat să afle acum, acţionau în imediata apropiere.

— Dacă aveţi dreptate, Lady Gwynneth, atunci…

— Ce motiv să am să vă mint? Sunt sora principelui. Nu aveţi încredere în vorbele mele?

— Desigur, aş vrea să am, o asigură călugărul şi plecă umil creştetul. Dar vreau să fiu deschis cu Domnia Voastră. Aţi fost văzută în tovărăşia unei persoane care aruncă îndoială asupra vorbelor Domniei Voastre. Nu vreau să spun că nu vă cred, dar faptul că Domnia Voastră însăşi se ocupă de lucruri de care îl acuză pe Duncan Ruthven nu e în măsură să-mi alunge îndoielile.

— Despre ce vorbiţi, Sfinţia Voastră? întrebă Gwynn şi atunci îşi dădu seama: bătrâna Kala. Trebuie să fi fost văzute împreună şi pesemne se răspândiseră vorbe despre cea cu care se întâlnea în afara zidurilor cetăţii.

— Ştiu ce se spune despre femeia aceea, părinte, explică Gwynneth, dar pot să vă asigur că nimic din toate acestea nu e adevărat. Chiar dacă ştie misterele runelor şi alte lucruri a căror cunoaştere s-a pierdut de mult pentru alţii. Dar nu e de partea frăţiei, şi nici nu doreşte să invoce vremurile sumbre. Ştie că vremea ei a trecut şi vă consideră pe Sfinţia Voastră şi pe confraţii Sfinţiei Voastre drept cei care continuă tradiţia magiei albe.

— A magiei albe? Ce să înţeleg din ceea ce susţineţi?

— Kala spune că pe vremuri existau două feluri de învăţaţi ai runelor: aceia care se îndeletniceau cu runele albe, luminoase, şi le foloseau pentru binele oamenilor, dar şi ceilalţi, care abuzau de puterea runelor pentru a ajunge la măreţie şi faimă, şi pentru a răsturna ordinea existentă. Ca şi druidul misterios şi frăţia sa, care l-au atras pe fratele meu în mrejele lor.

— Aţi încercat să vorbiţi cu fratele vostru despre asta?

— Nu. În ultimele săptămâni şi luni am simţit cum s-a îndepărtat tot mai tare de mine. Mă tem că m-ar putea trăda confraţilor săi şi atunci totul ar fi în zadar.

— O conjuraţie, deci, conchise Dougal cu respiraţia tăiată. Gwynneth vedea cum tremura de emoţie sub haina aspră, din lână cenuşie. O conjuraţie cu ţelul de a-l răsturna pe William Wallace şi de a-l da pe mâna

duşmanului.

— Fraţii runelor nu se vor opri aici. Următorul lucru va fi trecerea spadei blestemate în posesia tânărului Earl de Bruce, care va fi numit conducător la următoarea adunare a nobililor. Astfel se doresc sprijinirea lui şi victoria în lupta cu duşmanul, şi va fi încoronat rege, dar Robert se va afla mereu sub influenţa fraţilor runelor. Va face ceea ce i se va cere, iar eu i-am auzit spunând că vor să alunge crucea de pe acest pământ.

Părintele Dougal se făcu alb ca varul. Tras la faţă cum era, ras în cap, cu barba bălaie şi subţire şi cu cearcănele negre, oricum nu arăta foarte sănătos. Acum însă părea că îmbătrânise cu câţiva ani. Stătea, clătinând din cap, în faţa lui Gwynneth Ruthven şi încerca să cuprindă înţelesul vorbelor ei.

— Acum mă credeţi? întrebă tânăra femeie aproape cu teamă. Părintele Dougal era singurul căruia i se putea destăinui în disperarea ei. Dacă nu o credea, sau dacă o trăda fratelui ei, totul era pierdut.

— Vă cred, o asigură spre uşurarea ei. Însă nu sunt sigur că v-aţi adresat persoanei potrivite, Lady Gwynneth. Eu nu sunt decât un simplu călugăr. Cum aş putea eu să vă ajut?

— Avertizându-l pe William Wallace. Din câte am auzit, se adăposteşte acum la călugări, ca să-şi vindece rănile. Ar trebui să-i puteţi trimite deci, prin fraţii voştri de credinţă, o înştiinţare.

— Este adevărat.

— Atunci mă pot baza pe Sfinţia Voastră?

Dougal o privi adânc în ochi şi lui Gwynn i se păru, preţ de o clipă, că nu o priveşte cu ochii unui monah, ci cu aceia ai unui bărbat tânăr. Încuviinţă într-un târziu printr-un gest cu capul şi pe chipul său palid şi uscăţiv îşi făcu loc un zâmbet timid.

— Am să vă ajut, Lady Gwynneth, promise el. În vremea pe care am petrecut-o aici la castelul Ruthven aţi fost mereu o fiică credincioasă a Bisericii, aşa că nu îmi aplec urechea la vorbele care se spun pe la colţuri. Am să mă aştern de îndată la drum spre confraţii mei.

— Vă mulţumesc, părinte Dougal, îl asigură Gwynn în şoaptă. Vă rog să aveţi grijă.

Cu aceste vorbe părăsi confesionalul şi capela cetăţii Ruthven şi se întoarse cu paşi repezi în cămăruţa ei. Tot mereu se întorcea, voia să fie sigură că nu o urmăreşte nimeni. Dar chiar dacă nu se vedea nimeni, exista totuşi un martor al discuţiei ei cu părintele Dougal.

De când Duncan Ruthven intrase sub influenţa frăţiei, castelul Ruthven devenise un loc al neîncrederii, al minciunii şi intrigilor. Spioni, care erau vânduţi druidului şi sectei sale, pândeau în umbră şi nişe, dând pereţilor ochi şi urechi; şi unul dintre aceşti spioni ascultase discuţia lui Gwynneth Ruthven cu părintele Dougal.

Nu durã mult şi Gwynneth avu parte de o vizită în cămăruţa ei. Când deschise uşa şi îl văzu pe fratele ei, se bucură, pentru că trecuse mult timp de când nu mai vorbiseră. Atunci însă îi descoperi şi escorta: doi străjeri înarmaţi şi încă un bărbat, a cărui vârstă era imposibil de ghicit. Părul îi era cărunt şi lung căzându-i pe umeri, şi o barbă imensă îi acoperea faţa.

Privirea din ochii săi, care se vedeau de sub sprâncenele stufoase şi negre, era rece şi înspăimântătoare. Nasul său coroiat era ascuţit ca un pumnal, gura, o dungă îngustă. Gwynn nu-şi amintea să-l mai fi văzut vreodată pe bărbatul acela, până când se aplecă, pentru a păşi împreună cu Duncan în camera ei.

Mersul aplecat, puţin târşit al străinului, era uşor de recunoscut pentru Gwynneth: era druidul, conducătorul frăţiei. Îşi dădu silinţa să nu-şi arate consternarea. Păstrându-şi liniştea aparentă, aşteptă până ce Duncan şi însoţitorul său intrară. Uşa se închise încet în urma lor, cei doi străjeri rămânând afară.

— Ce mai faci, surioară? se interesă Duncan tatonând terenul, şi Gwynneth bănui că această discuţie nu se va sfârşi bine.

— Ce să fac? întrebă ea, în timp ce însoţitorul lui Duncan o privea din cap până-n picioare.

Prezenţa bărbatului o intimida într-atât, încât Gwynn se

dădu, fără să vrea, înapoi.

— Sper că te simţi bine.

Gwynn îl cunoştea pe Duncan destul de bine ca să ştie că nu de felul cum se simţea ea era vorba.

— Ce vrei, Duncan? întrebă de aceea fără ocolişuri. Cine e bărbatul acesta?

— Desigur. Duncan se arătă de acord. Să respectăm bunele obiceiuri. Acesta, draga mea soră, este contele Millencourt.

— Un conte? întrebă Gwynn mirată. Din ce clan?

— Din niciun clan, draga mea, răspunse Millencourt însuşi, şi Gwynneth îi recunoscu vocea care murmurase vrăjile înspăimântătoare şi dezvăluise planurile conjuraţilor. Nu sunt din Scoţia, ci din Franţa, o ţară mare, aflată de cealaltă parte a mării.

— Ştiu unde se află Franţa, răspunse prompt Gwynn, abia reuşind să-şi ascundă dezgustul. Numai că nu ştiam că fratele meu are prieteni acolo.

— Contele e mult mai mult decât atât, o admonestă Duncan fără menajamente. Nu e doar prieten, ci şi un aliat credincios, care mă va ajuta să-i înving pe duşmanii casei Ruthven. Nu e străin în ţara noastră, pentru că rădăcinile sale sunt celtice, la fel ca ale noastre.

— De atunci a trecut însă mult timp, spuse contele şi un zâmbet fals i se ivi pe buzele subţiri. Multe s-au schimbat în ţara asta. Dar poate că într-o bună zi va fi din nou totul ca înainte.

— Să sperăm că nu, răspunse Gwynn impulsivă şi încăpăţânată. Felul de-a fi al contelui nu-i plăcea, era plin de viclenie şi aroganţă.

— Ar trebui să fii mai politicoasă cu contele, soră, o atenţionă Duncan. La urma urmei, e oaspete în casa noastră.

— În primul rând, e oaspetele tău, Duncan. Nu cred că tatălui nostru i-ar fi plăcut să-l aibă oaspete în casa noastră.

— Dar tatăl nostru nu mai e în viaţă! spuse Duncan atât de tare încât vocea i se acutiză. Vremurile s-au schimbat.

Eu sunt acum stăpân la Ruthven, eu singur, şi sunt liber să îmi aleg prietenii şi aliaţii.

— Aşa este, admise Gwynneth. Dar ar trebui să ai mare grijă, pentru că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce pretind a fi.

— Ştiu, spuse Duncan şi îşi plecă creştetul. Gwynneth crezu o clipă că vorbele ei l-au pus pe gânduri; când însă îşi ridică din nou capul, văzu un foc mocnind în ochii lui, care o înspăimântă. După cum am fost nevoit să constat, tocmai aceia care îmi sunt cel mai aproape sunt cei în care nu pot avea încredere şi care mă înjunghie pe la spate. Cu aceste vorbe scoase de sub haină un obiect şi i-l întinse lui Gwynneth. Recunoşti asta?

Gwynn o recunoscu pe dată şi îşi duse mâinile la gură să nu ţipe. Era o cruce delicată de lemn, acea cruce pe care o purtase la gât părintele Dougal.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea şoptit, privindu-şi îngrozită fratele.

— Nu mare lucru. Duncan ridică din umeri. Am hotărât doar că nu mai avem nevoie de asistenţa spirituală a părintelui Dougal.

— Tu… tu l-ai omorât?! rosti Gwynneth ceea ce era de nerostit. Pe un om al Bisericii.

— N-am făcut eu una ca asta, răspunse Duncan ironic. Dar, din câte am auzit, o săgeată a unui arcaş s-a rătăcit şi l-a lovit pe sărmanul părinte în spinare, tocmai când voia să părăsească cetatea. Ai idee unde se ducea?

— Nu, răspunse Gwynneth fără glas şi alunecă pe un scaun. Genunchii i se înmuiaseră şi i se făcu rău. Bănuieli sumbre îi dădeau târcoale.

— Atunci am să îţi împrospătez eu memoria, draga mea, interveni Millencourt.

Se ridică în faţa ei cu mâinile înfipte în şolduri, ca un stăpân care-şi ocăra sclavii.

— Ai fost spionată, Gwynneth Ruthven, cum i-ai încredinţat părintelui Dougal secrete care ar fi fost mai bine să rămână ascunse. Lucruri pe care nu ar fi trebuit să le vezi sau să le auzi niciodată. Lucruri care nu erau

pentru ochii şi urechile dumitale. Poate curiozitatea feminină te-a mânat, dar mai bine i-ai fi rezistat, căci acum va trebui să ispăşeşti din greu pentru asta. La fel ca şi Dougal.

— Voi sunteţi răufăcătorii, nu-i aşa? întrebă Gwynn. Voi sunteţi în spatele tuturor relelor. Voi aţi otrăvit mintea fratelui meu şi aţi făcut din el o umbră a ceea ce a fost odată, un sclav care vă urmează necondiţionat.

— Măsoară-ţi cuvintele, soră, urlă Duncan. Contele Millencourt e prietenul şi mentorul meu. Sub conducerea sa Scoţia va fi din nou cum a fost odată: puternică şi măreaţă. El vrea ca neamul Ruthven să devină cea mai puternică familie din Scoţia, aşa cum a fost dorinţa tatălui nostru.

— Eşti orb? întrebă Gwynn scuturând din cap. Te-a blestemat şi pe tine, ca să nu-i poţi vedea adevărata faţă? Nu e vorba de tine, Duncan, nici de Ruthven. E vorba doar de propriile sale scopuri, iar pentru a le atinge, nu se dă în lături de la nimic.

— Nu asculta de ea, frate, interveni contele. Are mintea rătăcită şi nu ştie ce vorbeşte.

— Ştiu foarte bine ce vorbesc, îl contrazise Gwynn. Chipul ei delicat roşi, iar teama i se transformă în indignare. Ştiu că acesta – arătă spre conte – nu e cel care se pretinde a fi. Nu e nobil, şi nici nu e din Franţa. E posibil să nici nu fie om.

— Dar, draga mea, întrebă Millencourt cu un rânjet larg. Ce altceva aş putea fi?

— Nu ştiu. Dar mi s-a spus că sunteţi mai bătrân decât toţi ceilalţi oameni şi că bântuiţi de secole pe acest pământ. Poate sunteţi un trimis al răului. Un demon. Un sol al întunericului.

Millencourt nu spuse, preţ de o secundă, nimic. Apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs isteric, al cărui ecou răsună din tavanul scund al odăii. Duncan, pe care vorbele surorii sale îl puseseră o clipă pe gânduri, i se alătură şi Gwynneth ştia că nu avea nicio şansă să-l scoată din transa în care intrase.

— Ce ştii tu, surioară? o ironiză Duncan râzând. Nu eşti decât o muiere proastă, n-ai habar câte posibilităţi ni se oferă. Suntem la începutul unei era noi, magnifice, în care vom fi puternici şi vom domni.

— Ar trebui să te auzi vorbind, spuse necruţător Gwynn. Tata nu ar fi tolerat niciodată aşa ceva. A fost mereu devotat ţării şi credinţei sale. Tu însă ai trădat totul.

— Tata a fost un nebun, scrâşni Duncan plin de ură. I-am spus că Braveheart e un trădător, care ne va duce pe toţi la pierzanie, dar n-a vrut să mă asculte. A luat de unul singur hotărârile, aşa cum eu le iau acum pe ale mele. Nu l-am rugat eu să plece la luptă şi să-mi lase mie Ruthven. El mi-a azvârlit pe umeri această povară fără să mă întrebe, m-a lăsat singur, fără perspectivă, fără sfaturi.

— Eşti rănit, constată Gwynneth. Ceva pe chipul lui Duncan reacţionă la vorbele acestea şi, timp de un moment, redeveni băiatul mic şi nevinovat, pe care îl ştiuse şi îl iubise.

Îi întinse mâna cu tandreţe.

— Frate, spuse ea încet, ştiu că porţi o răspundere mare. E greu să fii de unul singur şi să fii nevoit să iei hotărâri, nu-i aşa? Dar tu nu eşti singur, Duncan. Tata va fi mereu cu tine, la fel ca şi mine. Împreună putem înfăptui multe. Nu e încă prea târziu. Totul ar putea fi bine, auzi?

În ochii lui Duncan Ruthven se putea citi şovăiala, preţ de o clipă, un dor nedefinit după vremuri mai puţin tulburi, în care ştia cui îi era loial şi de cine aparţinea.

Contele observă şi el; se temu că ucenicul său devotat ar putea să se îndepărteze de el.

— Nu asculta de ea, Duncan! spuse el insistent. Nu-ţi dai seama ce intenţii are? Vrea să-ţi frângă voinţa şi să-ţi otrăvească mintea.

— Nu, spuse Gwynneth hotărâtă, nu vreau. Nu vreau decât ca fratele meu să fie din nou acela care a fost mai demult.

— Nu o băga în seamă, Duncan. Vorbele ei sunt pline de falsitate şi trufie. Nu vrea decât să te jefuiască de moştenirea care ţi se cuvine de drept. Nu simţi otrava pe

care o împroaşcă prin vorbele ei? E o vrăjitoare.

— O vrăjitoare, rosti Duncan ca un ecou. Pâlpâitul înfricoşător se zări din nou în ochii lui şi nesiguranţa îi dispăru. Gwynneth ştiu în acel moment că pierduse. Influenţa contelui era mai mare decât a ei, întocmai cum profeţise Kala.

— Piei din ochii mei! o admonestă Duncan. Indiferent ce ai spune, nu mă poţi face să-mi schimb hotărârea. M-am decis de partea cui sunt şi nu-mi voi schimba părerea, nici acum, nici mai târziu. Casa Ruthven va fi legată pe vecie de Frăţia runelor. Jur pe sângele meu!

— O, Duncan! Gwynn îşi clătină îngrozită capul. Nu ştii ce spui.

— Dimpotrivă. Istoria e un cerc etern. Totul se repetă. William Wallace ne-a minţit pe toţi. L-a trădat pe părintele nostru, acum el va fi cel trădat. Ai crezut cu adevărat că ne poţi opri? Trimiţând un amărât de călugăr ca să-l înştiinţeze? O singură săgeată a fost de-ajuns pentru a-i curma elanul. Nimeni nu ne poate opri, Gwynneth. Nimeni, auzi? Începu din nou să râdă rece şi arogant, iar contele îl susţinu şi de data aceasta.

Gwynn nu simţea decât un dispreţ adânc.

— Ce s-a ales de tine, frate? şopti ea îngrozită.

— Am aflat care este cu adevărat esenţa lucrurilor. Nu mă mai numi niciodată frate, pentru că din clipa aceasta legătura dintre noi s-a rupt. Ai uneltit împotriva mea şi ai vrut să mă vinzi duşmanului. Nu vei mai fi o membră a familiei, ci o fugară fără ţară şi fără nume. Vei primi ce meriţi ca trădătoare.

— Nu, murmură Gwynn, dar trăsăturile fratelui său rămaseră încremenite şi neînduplecate. Strigă străjerii şi le porunci să o închidă în chilia cea mai îndepărtată din turnul de vest, până va hotărî ce să facă cu ea.

— Duncan, fratele meu, strigă Gwynn cu lacrimi în ochi. Ce s-a ales din tine? Ce demon a pus stăpânire pe tine?

— Nu te aud, răspunse stăpânul de la Ruthven rece, pentru că eu nu mai am soră. Femeie, struneşte-ţi limba, ca să nu poruncesc să ţi se taie. Afară cu tine!

Străjerii o apucară pe Gwynn şi o scoaseră din cameră pe coridor. Se întoarse încă o dată şi aruncă o ultimă privire pe chipul împietrit al fratelui ei şi al contelui care încă râdea batjocoritor. Apoi uşa se închise în urma ei şi înaintea ochilor avea doar un coridor lung şi întunecos, înspre un viitor incert.

Mary citi ca în transă până la sfârşit şi din nou se simţi ca şi când ar fi participat ea însăşi la evenimentele care se petrecuseră în acele vremuri la castelul Ruthven…

Gwynneth fusese purtată până în turnul de vest şi închisă în odaia din vârful lui. Acolo petrecu o existenţă tristă în frig, cu pâine şi apă, suferind din cauza întorsăturii nefericite pe care o luaseră lucrurile. După câteva zile avu parte de o vizită. Era Kala, care apăru dintr-odată în faţa uşii şi cu care discută prin uşa închisă. Kala susţinu că nu era totul pierdut, îi insuflă curaj şi o consolă. Apoi îi împinse ceva pe sub uşă, şi Gwynn constată surprinsă că era cerneală, ceară de sigiliu şi pergament.

Femeia runelor o încurajă pe Gwynn să-şi scrie povestea, fiecare detaliu dureros, şi să ascundă însemnările în zid, unde va găsi un loc gol şi o tolbă de piele. Nu-i dădu nicio explicaţie şi Gwynneth nici nu ceru; era recunoscătoare că avea ceva care să-i distragă atenţia de la destinul ei trist. Tatăl ei se îngrijise ca ea să înveţe cititul şi scrisul, cu toate că era neobişnuit pentru o femeie, aşa că nu întâmpina dificultăţi în a-şi aşterne pe hârtie povestea, aşa cum îi ceruse bătrâna Kala.

Când bătrâna îşi luă rămas-bun, Gwynn o întrebă despre viitor.

— Viitorul, îi răspunse Kala, e greu de întrezărit în zile ca acestea. Lumea e în fierbere şi runele nu-şi dezvăluie toate tainele.

— Atunci spune-mi măcar ce se va petrece cu mine, îi ceru Gwynn.

Femeia runelor ezită.

— Trebuie să fii puternică, spuse ea. Ţi-am văzut

sfârşitul, întunecat şi rău. Fratele tău şi-a vândut familia forţelor răului, copila mea, şi lor le va aparţine, multe generaţii la rând.

— Atunci… nu mai este speranţă?

— Speranţă există mereu, Gwynneth Ruthven, chiar şi într-un loc ca acesta. Nu acum, ci peste câteva sute de ani. Când va trece jumătate de mileniu, faptele şi suferinţele tale vor ieşi la iveală. O tânără femeie va înţelege cât de mult se aseamănă destinul ei cu al tău. Se va hotărî să-l schimbe şi să lupte cu forţa întunericului. Abia atunci se va decide soarta casei Ruthven.

Cu aceste cuvinte se sfârşea istoria lui Gwynneth Ruthven, iar Mary se simţea ca lovită de trăsnet. Reveni şi citi ultima frază încă o dată, traduse din nou fiecare cuvânt, ca să se asigure că nu înţelesese greşit.

Mesajul textului rămânea acelaşi, dar cum era posibil aşa ceva? Cum putea să fi ştiut Kala, cu atâtea secole în urmă, ce avea să se întâmple într-un viitor atât de îndepărtat? Fusese într-adevăr o femeie a runelor, care avea puteri magice şi putea citi viitorul? Văzuse de pe atunci ce avea să se întâmple cu Mary?

Mary de Egton era prea realistă ca să creadă în asemenea lucruri. Credea în romantism şi în puterea dragostei, în binele din om şi că în viaţă totul se întâmplă cu un anumit scop, dar magia şi vrăjitoria erau lucruri care nu se potriveau cu viziunea ei modernă despre lume.

Deci totul să fi fost pură coincidenţă?

În disperarea şi singurătatea ei voia să vadă legături care în realitate nici nu existau.

Pe de altă parte, exista bătrâna servitoare, care semăna izbitor cu Kala. Şi numeroasele asemănări dintre ea şi Gwynneth Ruthven. Toate visele pe care le avusese, şi care erau ciudat de reale…

Avusese, deci, bătrâna dreptate? Erau Mary şi Gwynneth într-adevăr suflete-pereche? Surori de suflet, a căror legătură era atât de strânsă încât reuşise să reziste trecerii mai multor secole? Erau femeia runelor şi acea servitoare misterioasă una şi aceeaşi persoană?

Mary scutură din cap. Era prea fantastic pentru a înţelege. Singura persoană care îi putea spune dacă toate acestea erau adevărate sau era pe cale de a-şi pierde minţile era bătrâna slujitoare. Dacă voia să aibă certitudini, Mary trebuia să o provoace la o discuţie şi să-i ceară lămuriri.

Era sigură că aceasta era cea mai înţeleaptă cale de a aborda problema. Exista însă şi un dezavantaj cert: ca să vorbească cu slujitoarea, trebuia să părăsească odaia din turn.

O costă destul efort să se ridice şi să se ducă la uşă. Membrele îi erau anchilozate de frig, mâinile îngheţate şi amorţite. Lipi cu grijă urechea de uşă şi ascultă. Apoi se aplecă şi aruncă o privire pe sub uşă. Calea părea să fie liberă.

Mary inspiră adânc. Ştia că nu se va putea ascunde veşnic în turn, dar, cel puţin noaptea trecută, cămăruţa îi fusese un loc sigur de refugiu. Îşi aminti cum Kala îi spusese că odaia din turn era unul dintre puţinele locuri ale cetăţii unde nu pătrunsese încă răul. Poate acesta era motivul pentru care Mary avu nevoie de atât efort pentru a apăsa pe clanţa ruginită şi a ieşi din încăpere.

Nu era într-adevăr nimeni în faţa uşii. Coborî fără niciun sunet, aşezând uşor un picior în faţa celuilalt. Strânse învelitoarea de piele cu însemnările lui Gwynneth la piept ca pe o comoară. Erau tot ce îi rămăsese, singura ei alinare.

Judecând după soarele care cădea prin deschizăturile înalte şi înguste din pereţi, trebuia să fie deja amiază. Nu i se adusese de mâncare, probabil pentru a o forţa să-şi părăsească ascunzătoarea. Dacă ar fi fost să iasă când i s-ar fi făcut foame, Mary ar mai fi putut sta mult şi bine în turn. Era cumpătată şi ştia să îndure foamea şi alte privaţiuni. Oricum, prefera să îndure foamea, decât să stea cu Malcolm de Ruthven la aceeaşi masă.

Se strecură uşor pe coridoarele pe care gonise cuprinsă de spaimă în noaptea de dinainte. Încă mai resimţea teama ca pe un ecou care bântuia castelul. Mary nu mai pierdu

vremea să se ducă până în camera ei, ci se îndreptă direct spre bucătărie, unde slujitorii luau masa de prânz. În speranţa că nimeni din familia Ruthven nu voia să se dea de gol în faţa slujitorilor, se gândi că măcar aici aveau să o lase în pace.

Ocoli cu grijă salonul, în care Malcolm şi cu mama lui probabil tocmai luau masa, şi merse pe scările abrupte şi înguste, care erau, de fapt, pentru slujitori şi cameriste. Astfel ajunse în acea zonă a castelului în care stăpânii, de regulă, nu puneau piciorul.

Aici nu erau nici carpete, nici tablouri, şi puţinul mobilier era compus din nişte dulapuri mari, lucrate grosolan. Din bucătărie pătrundea miros de vânat proaspăt pregătit, care îi aminti lui Mary că, totuşi, îi era foame. O slujitoare aproape că scăpă tava din mână când o văzu pe Mary.

— Milady! strigă ea speriată.

— Nu te teme, o linişti Mary şi privi cu atenţie în jur. Vreau doar să te întreb ceva.

— Cum doreşte milady. Slujitoarea, o tânără de vreo şaptesprezece ani, se aplecă cu grijă. Ce pot să fac pentru milady?

— Caut pe cineva, îi explică Mary. O scoţiancă bătrână, care lucrează aici ca slujitoare.

— O scoţiancă bătrână? Fata o privi nedumerită. Cum se numeşte?

— Nu ştiu, răspunse Mary puţin jenată. M-am gândit că ar putea fi aici. E foarte bătrână şi are părul alb.

Slujitoarea se gândi puţin, apoi scutură energic din cap.

— Aici nu avem pe nimeni care să arate astfel, explică ea scurt.

— Dar am întâlnit-o de mai multe ori.

— Îmi pare rău, murmură slujnica, poate milady se înşală. Înainte ca Mary să apuce să răspundă, trecu cu tava în josul coridorului şi dispăru pe după un colţ.

Mary nu mai ştiu ce să creadă. Fără îndoială că fata era prea tânără, poate nu lucra de multă vreme la castel ca să cunoască toţi slujitorii. Mary îşi spuse că aşa trebuie că

stăteau lucrurile şi îşi continuă drumul spre bucătărie, care ducea prin încăperea în care luau masa slugile – o cameră întunecată, fără ferestre, cu tavanul plin de funingine şi de mucegai. O masă lungă şi grosolană de lemn şi nişte scaune uzate formau decorul simplu, iar cele câteva lumânări de pe masă erau singura sursă de lumină.

Lui Mary i se strânse inima la gândul că Kitty fusese nevoită să ia masa aici. Chiar dacă îi era dor de camerista ei şi ar fi fost bucuroasă să aibă o prietenă alături, era poate mai bine că Eleonore o trimisese acasă. Cel puţin nu mai era nevoită să îndure toate acestea.

La masă şedeau mai mulţi bărbaţi tineri şi sorbeau o zeamă subţire. Din vânatul pregătit pentru stăpâni nu li se dăduse nimic. Unul dintre tineri era Sean, ucenicul fierarului, la a cărui nuntă luase şi Mary parte. Când o zări, tresări şi se ridică de pe scaun să facă o plecăciune. Celelalte slugi făcură la fel, însă Mary ridică mâinile şi le făcu semn să se oprească.

— Vă rog, spuse ea repede, rămâneţi pe scaune şi terminaţi de mâncat. Nu vreau să vă deranjez, n-am venit decât să caut pe cineva.

— Pe cine, milady? întrebă Sean. Poate vă ajut eu.

Mary o descrise din nou pe femeia pe care o căuta: o slujitoare bătrână cu veşminte negre şi păr alb ca neaua, cu riduri adânci pe pielea tăbăcită de vreme. Dar şi pe chipul ucenicului îşi făcu loc nedumerirea.

— Îmi pare rău, milady, spuse Sean, dar nu cunosc o asemenea slujitoare.

— Te înşeli, stărui Mary. Am vorbit de mai multe ori cu ea. M-a vizitat şi în odaia mea.

Sean schimbă priviri mirate cu ceilalţi bărbaţi.

— Îmi pare foarte rău, milady, spuse el încă o dată şi îşi plecă privirea. Chipul lui aspru, dar sincer, nu era făcut însă pentru a înşela. Mary observă îndată că îi ascunde ceva.

— Nu mă mulţumesc cu răspunsul acesta, stărui ea. Vreau să ştiu ce e cu slujnica aceasta. Dacă ştii ceva, Sean, trebuie să-mi spui. Imediat.

— Nu. Tânărul fierar scutură din cap. Vă rog, milady, nu-mi cereţi una ca asta.

— De ce nu? Toţi din castelul acesta sunt împotriva mea? Chiar şi tu, dragul meu Sean? Am fost la nunta ta, nu uita, şi v-am urat, ţie şi nevestei tale, noroc şi fericire.

— Cum aş putea să uit una ca asta, milady? spuse el, şi glasul îi sună aproape ca o imploraţie. Dar vă rog, nu mă mai întrebaţi.

— Mă tem că nu am de ales, Sean. Spune-mi ce ştii. Dacă rugăminţile mele nu te pot îndupleca, atunci sunt nevoită să-ţi poruncesc.

Tânărul îi privi din nou pe ceilalţi căutând ajutor, dar toţi ţineau capetele plecate. Într-un târziu încuviinţă cu reticenţă. Privi încruntat în jur, apoi se aplecă spre Mary.

— Milady trebuie să se ferească, şopti el aşa de încet, încât Mary abia îl auzi. În locul acesta se petrec lucruri întunecate. Lucruri rele.

— Despre ce vorbeşti?

Sean ezită o clipă, dar îşi dădu seama că nu mai poate da înapoi.

— Milady a auzit vreodată de Glencoe? întrebă el. De masacrul care a avut loc acolo?

— Sigur, spuse Mary. Îşi amintea că citise în cartea de istorie primită de la Sir Walter despre aceasta. În valea de la Glencoe avusese loc, în ianuarie 1692, atacul clanului Campbell asupra clanului MacDonald, în care mulţi din clanul MacDonald îşi pierduseră viaţa. Un capitol sângeros din istoria Scoţiei, de la care trecuseră însă peste o sută treizeci de ani.

— Cu o seară înainte de masacru, istorisi Sean cu o voce care-i dădu fiori lui Mary, în valea de la Glencoe a fost văzută Bean Nighe.

— Cine este aceasta?

— O femeie bătrână, răspunse Sean sumbru. A fost văzută cum spăla rufe în râu.

— Şi? întrebă Mary, care nu-şi putea imagina ce legătură aveau toate acestea cu bătrâna slujitoare.

— Acea femeie bătrână purta veşminte negre şi avea

părul lung şi alb, la fel ca şi slujitoarea de care a amintit milady. La castelul Ruthven nu lucrează oameni bătrâni, pentru că *laird*-ul şi stăpâna vor să aibă în preajmă numai feţe tinere şi braţe puternice. Dar eu cred că femeia pe care aţi văzut-o...

— Da?

Sean scutură din cap şi strânse din buze, de parcă ar fi vrut să împiedice cu orice preţ vorbele să-i mai iasă din gură.

— Te rog, Sean, insistă Mary, trebuie să ştiu. Orice ar fi, mie poţi să-mi spui.

— Chiar dacă e înspăimântător? întrebă tânărul chinuit.

— Chiar şi atunci.

— Milady trebuie să ştie că Bean Nighe a fost văzută înainte de masacru, dar şi după aceea. E foarte bătrână şi apare în tot felul de locuri. Nu toţi o pot vedea, dar toţi cărora li se arată...

— Da?

— Se spune că acela căruia i se arată nu mai are mult de trăit, milady, şopti Sean.

Mary rămase ca lovită de trăsnet.

— Mulţumesc, Sean, şopti ea fără glas, în timp ce simţea cum i se înmoaie genunchii.

— Îmi pare rău, milady, o consolă tulburat tânărul fierar. Eu nu am vrut să vă spun, dar nu am avut de ales.

— Ştiu. Mary dădu din cap.

— Îmi pare foarte rău.

— E bine, Sean. Se chinui să zâmbească. Nu ai nicio vină. Eu am vrut să ştiu cu orice preţ. Stai şi mănâncă mai departe. Sigur ţi-e foame.

— Nu prea... Pesemne că e ceva ce aş putea face pentru milady. Milady are nevoie de ajutor?

— Nu, dragul meu prieten. Trebuie să aflu singură, indiferent ce se va întâmpla. Nimeni nu mă poate ajuta.

Se întoarse şi părăsi încăperea urmată de priviri condescendente. Tot mereu îi reveneau în minte, ca un ecou, vorbele lui Sean şi se îngrozi.

Ajunse în sfârşit în holul de la intrare şi deschise poarta

uriaşă. Se simţea rău, avea nevoie de aer proaspăt. Când păşi în lumina amiezii şi aerul aspru îi pătrunse în plămâni, se simţi într-adevăr ceva mai bine. Reuşi în sfârşit să gândească raţional.

Toată lumea ştia că scoţienii erau un popor superstiţios. Credeau în semne misterioase şi tot felul de lucruri de acest fel, în spirite ale naturii şi fiinţe fantastice. Bean Nighe era, fără îndoială, o altă creatură a spiritului scoţian înzestrat cu prea multă fantezie, îşi spunea Mary cu toată puterea de autosugestie. Cu toate acestea…

Cum se explica faptul că ea însăşi o văzuse pe femeie, în timp ce nimeni altcineva nu-şi amintea de ea? Cum putea bătrâna să ştie lucruri care se petrecuseră cu atâta vreme în urmă? Fără să mai pună la socoteală cămăruţa din turn, jurnalul lui Gwynneth Ruthven, visele stranii ale lui Mary… Chiar şi cea mai raţională minte trebuia să recunoască faptul că această aglomerare de întâmplări era mai mult decât misterioasă.

Mary ar fi preferat să se sfătuiască cu cineva, ar fi vrut să audă părerea cuiva neimplicat, dar era singură, înconjurată de duşmani şi cu perspectiva sumbră de a nu mai avea mult de trăit.

Cu o zi în urmă poate ar fi râs de vorbele lui Sean. După noaptea care tocmai trecuse, nu-i mai venea să râdă. Teama i se ivise din adâncul fiinţei şi o gâtuia. Oricât ar fi căutat explicaţii raţionale, erau prea multe contradicţii, prea multe întrebări care nu aveau răspuns. Cu condiţia să accepte faptul că între cer şi pământ existau lucruri care nu puteau fi explicate în mod raţional.

Spirite şi profeţii. Suflete legate între ele peste limitele timpului… Existau asemenea lucruri cu adevărat? Sau poate chiar era pe punctul de a înnebuni? Tristeţea şi singurătatea o făcuseră să-şi piardă minţile? Încerca spiritul ei în acest fel să se sustragă realităţii triste?

Nu.

Ceea ce văzuse şi trăise era realitate. Nu fusese nici închipuire, nici superstiţie, ci realitate. Nici furia nu şi-o închipuise, chiar dacă evenimentele nopţii ce trecuse îi

păreau acum un coşmar cumplit. Dacă lăsa deoparte toate obiecţiile raţionale, ceea ce i se întâmplase nu putea însemna decât un singur lucru: soarta îi dăduse un semn, un avertisment cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu-şi schimba calea.

Gwynneth Ruthven crezuse până la sfârşit în binele din fratele ei, nu voia să creadă cât de rău ajunsese acesta şi, prin el, ei toţi. Mary nu avea voie să facă aceeaşi greşeală. Trebuia să acţioneze înainte de a fi prea târziu. Acesta fusese motivul pentru care bătrâna slujitoare o sfătuise să plece. Aşa se potriveau toate, vis şi realitate.

Mary dobândi o certitudine greu de suportat, şi anume că ajunsese la un punct de cotitură în viaţa ei. Dacă rămânea la Ruthven, probabil nu mai avea mult de trăit. La început crezuse că viitorul ei soţ este doar un aristocrat îngust la minte, al cărui orizont era la fel de restrâns ca şi învăţătura lui. Între timp aflase că avea porniri despre care nimeni, probabil nici mama lui, nu ştia nimic.

Mary era sigură că Malcolm va încerca din nou să obţină de la ea ceea ce i se refuzase. Dacă nu obţinea, avea să folosească forţa, şi vai de ea dacă i s-ar fi opus. În noaptea care trecuse, moştenitorul de la Ruthven îşi arătase adevărata faţă. Mary se temea într-adevăr pentru viaţa ei şi prezicerea sumbră a ucenicului o înspăimânta şi mai tare. Dar poate nu era prea târziu pentru a întoarce mersul sorţii.

Ca toate tinerele nobile, Mary fusese educată să-şi cunoască şi să-şi îndeplinească îndatoririle. Chiar dacă o nelinişte gândul de a fi trimisă printre străini, s-ar fi căsătorit cu Malcolm de Ruthven ca să îndeplinească dorinţa familiei şi să păstreze bunul renume al casei Egton.

Dar nimeni, nici tatăl ei, nici oricine altcineva pe lume, nu-i putea cere să rămână într-un loc unde-i era ameninţată viaţa. Mary nu avea de gând să-şi sacrifice viaţa doar pentru a fi pe placul familiei.

O hotărâre temerară i se contură în minte.

6.

Traducerea semnelor pe care le descoperiseră Sir Walter şi Quentin pe sarcofagul lui Robert Bruce se dovedi mult mai dificilă decât se aşteptaseră. Nu numai că fiecare semn avea mai multe semnificaţii, dar şi ordinea lor era neclară, şi astfel îşi petrecură cei doi o după-amiază întreagă, încercând să aşeze runele în tot felul de combinaţii, fără ca sensul lor să li se fi limpezit în vreun fel. De câte ori nu şi-ar fi dorit Sir Walter ca vechiul său prieten şi mentor Gainswick să fi fost alături de ei şi să-i ajute la elucidarea enigmei!

Gainswick urma să fie înmormântat peste două zile în cimitirul vechi din Edinburgh, în imediata vecinătate a acelor artişti şi învăţaţi pe care îi admirase întreaga lui viaţă. Sir Walter ştia că profesorul s-ar fi bucurat să ştie, dar această certitudine nu-l putea consola. Locul rămas gol prin moartea lui Gainswick era dureros, iar asasinii lui încă umblau liberi. Chiar dacă poliţiştii făceau tot posibilul să-i descopere, încrederea lui Sir Walter în oamenii legii avusese de suferit din greu în ultimele săptămâni.

Nu promisese inspectorul Dellard că la Edinburgh vor fi în siguranţă? Că sectanţii nu aveau curaj să pătrundă în oraşele mari? Se înşelase din nou, iar Sir Walter înţelese în cele din urmă că erau nevoiţi să soluţioneze singuri enigma. Prea multe erau în joc şi, în afară de ei, nimeni nu părea să întrevadă legăturile. Cu cât descopereau mai multe, el şi cu Quentin, cu atât mai complexă devenea împletirea de intrigă, superstiţie, înşelăciune şi crimă. Însă Sir Walter avea în acelaşi timp şi sentimentul că mai aveau puţin şi urmau să găsească soluţia.

— S-o luăm de la capăt, propuse el, în timp ce privea meditativ foile pline de rune, care erau întinse pe masă în faţa lui. Acest semn este stabilit cu certitudine; este semnul runic în formă de spadă, care domină toate celelalte semne. Acest semn runic, pe care l-am descoperit pe capacul sarcofagului, înseamnă „comunitate“ sau

„frăţie“ şi se referă probabil chiar la sectă.

— Cu privire la cele de acolo putem avea o anumită siguranţă, spuse Quentin şi arătă alte două simboluri. Acesta este semnul pentru „piatră“. Cealaltă se citeşte „cairn“, cuvânt galez, care înseamnă de asemenea „stâncă“ sau „piatră“.

— Sau o mulţime de pietre, cumpăni Sir Walter.

— Unchiule! exclamă Quentin dintr-odată. Nu spuneai că semnul runic de acolo semnifică „desăvârşire“, „împlinire“?

— Unde vrei să ajungi?

— Cred, murmură Quentin intrând dintr-odată într-o agitaţie teribilă, cred că în multe culturi vechi, forma geometrică a cercului e simbolul desăvârşirii.

— Şi?

— E posibil, continuă Quentin triumfător, ca acest semn runic, desluşit împreună cu celelalte două, să însemne Cercul Pietrelor, despre care am citit în bibliotecă.

Sir Walter îl privi pe Quentin atât de pătrunzător, încât acesta îşi regretă îndată teoria.

— Nu e decât o teorie, unchiule, adăugă el cu grijă şi ridică din umeri. Sigur am trecut cu vederea ceva ce tu ai observat de mult.

— În niciun caz, îl contrazise Sir Walter, şi nu ar trebui să-mi înţelegi greşit privirea, fiule. Sunt plin de admiraţie pentru ascuţimea minţii tale.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios! Ai întru totul dreptate, aceasta este singura combinaţie care are sens: Frăţia Spadei în Cercul Pietrelor.

— Mai trebuie să vedem acum ce înseamnă celelalte opt semne.

— Acesta semnifică un eveniment, rezumă Sir Walter, acela de acolo, dezastru şi ameninţare, după cum am aflat deja.

— Poate ar trebui să legăm şi aceste semne, cugetă Quentin. Poate se referă la un eveniment malefic. O situaţie ameninţătoare.

— Văd, fiule, că eşti mai dibaci decât mine în a descurca iţele acestui vechi mister. Ţine-o tot aşa. Suntem pe punctul de a rezolva enigma aceasta, o simt.

— Ar putea avea tot felul de semnificaţii, presupuse Quentin. Poate un avertisment. Poate fi însă şi un fel de blestem, înscris pe mormântul regelui.

Sir Walter oftă.

— De câte ori să-ţi mai spun, fiule? Oricâte mistere s-ar ţese în jurul acestei frăţii, e vorba totuşi de oameni în carne şi oase. Nicio epocă nu a avut magicieni şi vrăjitori, şi niciun conducător n-a fost vreodată răsturnat prin blesteme. Istoria e făcută de oameni, Quentin. De muritori de rând, ca tine şi ca mine.

— Mai degrabă de cei ca tine, răspunse Quentin umil. Mie nu mi se va ridica niciodată statuie, sunt sigur de asta. Ţie însă, da.

— O, fiule, răspunse Sir Walter. La ce-ţi zboară mintea! Dacă vreodată voi rămâne în pană de idei, am să mă adresez ţie cu toată încrederea…

În timp ce Sir Walter vorbea, privirea lui Quentin căzuse pe măsuţa pe care se afla corespondenţa zilnică. Dintr-odată faţa i se lumină.

— Cred că am găsit soluţia! îi întrerupse el pe unchiul său.

— Ce vrei să spui?

— Vezi aici? întrebă Quentin şi apucă una din scrisorile aflate pe scrin, ridicând-o triumfător. Cred că acesta este răspunsul!

— Răspunsul? Aceasta este invitaţia la funeraliile profesorului Gainswick. Am fost rugat să ţin un discurs comemorativ.

— Nu e minunat? Quentin radia cu toată faţa sa, altminteri palidă. Profesorul ne-a ajutat totuşi să descifrăm semnele.

— Eşti sigur că te simţi bine, fiule? Sir Walter îi aruncă nepotului său o privire sceptică. Probabil efortul din ultimele zile a fost prea mult pentru tine.

— Nu-ţi face griji, unchiule, mă simt bine. Şi tu te vei

simţi mult mai bine, pentru că tocmai am aflat ce ne spun semnele de pe sarcofag.

— Aşa?

— E o invitaţie, dezvălui Quentin mândru.

— O invitaţie? Cum să înţeleg această afirmaţie?

— Ideea mi-a venit când am văzut scrisoarea aceasta. Dintr-odată am fost sigur că asta trebuie să fie. E foarte simplu. Toate invitaţiile au acelaşi conţinut, nu-i aşa?

— De obicei, da, aprobă Sir Walter. Numesc gazda, evenimentul, locul şi data desfăşurării.

— Aşa este, confirmă Quentin. Întocmai ceea ce am descoperit pe sarcofag. Evenimentul este cel legat de pericolul iminent, locul este Cercul Pietrelor, gazda este frăţia secretă. Lipseşte doar data.

— Atotputernice! Sir Walter rămase ca lovit de trăsnet. Ai dreptate, fiule! Ar putea fi vorba de un mesaj cifrat, care a fost păstrat de secole. Stai să văd… am aflat că semnele acelea înseamnă „soare“ şi „lună“, nu-i aşa?

— Aşa este, aprobă Quentin, a cărui faţă se înroşise de entuziasm. Nu mai rămăsese nimic din tânărul speriat, care ar fi preferat să nu se ocupe de acest caz. Quentin ardea de nerăbdare să rezolve misterul şi acum dobândise şi el senzaţia că se afla pe punctul de a găsi soluţia.

— Se ştie despre vechii druizi că ora lor era calculată după constelaţiile prezente pe firmamentul cerului, cumpăni Sir Walter. Soarele şi luna determinau calendarul în vechime, lor le erau supuse toate celelalte. Dar ce înţeles au celelalte semne? Nu poate fi vorba de cifre care să semnifice anul, deoarece celţii nu cunoşteau vreun calendar în înţelesul nostru.

— Nici nu aveau nevoie de el, pentru că se orientau după evenimentele astronomice, răspunse Quentin. Aminteşte-ţi în ce ordine erau aranjate semnele pe sarcofag. Simbolul lunii era sub simbolul soarelui. Ar putea fi vorba de o eclipsă de lună.

— O eclipsă de lună? Sir Walter îl privi mirat pe Quentin şi păru dintr-odată să-şi amintească de ceva. Puse mâna pe ziarul care se afla pe servanta de lângă fotoliu şi începu să-

l răsfoiască. Când găsi în sfârşit ce căutase, i se instală pe chip un zâmbet mulţumit şi-i dădu lui Quentin ziarul deschis la pagina respectivă.

— Priveşte, îl îndemnă el pe Quentin, iar acesta citi, plin de uimire, articolul.

— „Societatea Astronomică a Universităţii Edinburgh face cunoscut faptul că vineri, în data de 13 a acestei luni, va avea loc o eclipsă totală de lună“, citi el.

— Ceea ce înseamnă peste cinci zile, spuse Sir Walter.

— Poate fi o pură coincidenţă? întrebă Quentin nedumerit.

— Posibil. Sau o potrivire fericită. Druizii vremurilor de demult au acordat o importanţă deosebită eclipselor de soare şi de lună, iar urmaşii lor declaraţi par a face la fel. Pentru noi înseamnă că ştim când şi unde îi putem prinde pe sectanţi, adică peste câteva zile, la Cercul Pietrelor.

— Incredibil, murmură Quentin. Dar despre ce cerc o fi vorba? Ce anume se va petrece peste cinci zile?

— Presupun că semnele rămase ne-ar putea dezvălui acest lucru. Din păcate nu ştim decât ce înseamnă acela: „întoarcere“ sau „renaştere“. Celelalte simboluri nu se regăsesc în lexiconul nostru. Ar putea fi semne interzise, al căror înţeles îl ştiu doar unii dintre iniţiaţi.

— Şi sectanţii, adăugă Quentin.

— Da.

— Întrebarea e ce au de gând. Cum se potrivesc toate acestea? Semnul runic în formă de spadă, frăţia, Cercul Pietrelor, mormântul lui Bruce…

— Nu ştiu, fiule, dar nu ne mai rămâne prea mult timp pentru a afla. Pe vremuri se ţineau în nopţile cu eclipsă de lună ceremonii păgâne şi erau aduse jertfe omeneşti. Nu vreau să mai plătească cineva cu viaţa pentru demenţa acestor oameni. În afară de acest fapt…

Sir Walter se întrerupse şi privi în pământ, iar Quentin văzu cum îşi mişca nervos maxilarele.

— Te temi de lucruri şi mai rele, nu-i aşa? întrebă el cu grijă. Te gândeşti la vizita regelui la Edinburgh.

Sir Walter dădu din cap.

— Vizita Maiestăţii Sale e stabilită pentru săptămâna viitoare, la câteva zile după eclipsa de lună, iar aceasta, fiule, nu poate fi o simplă coincidenţă. Cred că inspectorul Dellard avea dreptate cu bănuiala lui. Sectanţii au de gând să se reunească în noaptea aceea şi e posibil să pună la cale un atentat la viaţa regelui.

— Crezi? Vocea lui Quentin cedă de emoţie, aşa că produse doar un sunet gutural. Poate aceasta este ameninţarea la care se referă inscripţia…

— Dar nu e logic, nepoate. Ce a fost întâi, oul sau găina? Cum poate o inscripţie veche de cinci sute de ani să se refere la ceva ce are să se întâmple într-un viitor foarte îndepărtat? Fără îndoială că e imposibil. Sectanţii au descoperit inscripţia şi au tălmăcit-o cum au vrut ei, nimic mai mult. Dar acum, că începem să le aflăm planurile, avem şansa să le şi zădărnicim.

— Ce vrei să faci, unchiule? Să informezi Londra?

— Încă nu, fiule. Vizita regelui e pentru Scoţia în aceste vremuri nesigure mai importantă ca oricând. Dacă vrem ca scoţienii şi englezii să fie vreodată un singur popor, atunci această vizită trebuie să aibă loc. Deocamdată, vom păstra pentru noi ceea ce ştim.

— Nu e mai importantă siguranţa regelui decât ideile patriotice?

— Sigur, fiule, poţi să fii convins că nu am de gând să pun în vreun fel în pericol siguranţa regelui George. Dacă nu reuşim să-i anihilăm pe sectanţi, voi informa pe larg Londra, astfel încât vizita să fie contramandată.

— Nu ai numai prieteni la Curte, unchiule. Vor fi voci care vor susţine că ai pus interesele Scoţiei deasupra loialităţii faţă de Anglia.

— Cine mă cunoaşte ştie că nu e adevărat. Dar sigur că-mi voi asuma întreaga răspundere pentru faptele mele, cu toate consecinţele care decurg de aici. După tot ce am aflat, nu mai există cale de întoarcere.

— Nu ar trebui să-i informăm măcar pe poliţişti?

— Riscul ar fi prea mare. Dacă sectanţii şi-ar da seama că sunt urmăriţi, ar dispărea din nou. Nouă însă ni se oferă

acum ocazia de a-i deconspira şi de a pune mâna pe ei. Doar dacă acţionăm cu înţelepciune şi prudenţă.

Quentin îşi privi unchiul cu admiraţie.

Sir Walter abia dacă închisese un ochi, de săptămâni întregi; purta cu el o povară care pe alţii i-ar fi îngenuncheat de mult, şi totuşi părea curajos şi hotărât, încât Quentin nu putea decât să-l admire. Ar fi dat orice ca măcar o parte din felul lui de-a fi să i se fi transmis şi lui.

— Peste cinci zile sectanţii se întâlnesc la un vechi Cerc al Pietrelor, rezumă Sir Walter. Acesta este timpul pe care-l avem la dispoziţie ca să aflăm la care anume, pentru a putea descoperi ascunzişul sectanţilor. Când se face ziuă vom porni căutarea. Timpul ne presează…

7.

— Deci?

Malcolm de Ruthven ardea de nerăbdare. Faţa sa palidă se făcuse roşie ca purpura şi era umflată de stătea să plesnească.

— Îmi pare rău, milord, anunţă slujitorul, pe care-l lovise soarta cu ingrata misiune de a-i aduce *laird*-ului vestea cea tristă. Lady de Egton nu e de găsit.

— Nu e de găsit? Ce înseamnă că nu e de găsit?

— Am cercetat tot domeniul în căutarea ei, dar n-am găsit nici urmă, răspunse slujitorul umil. Colţurile gurii îi tremurau de groază. Furia *laird*-ului era temută.

— Nu se poate, răcni Malcolm şi îl sfredeli pe slujitor cu privirea. Nimeni nu poate dispărea pur şi simplu de pe faţa pământului. Cineva trebuie să o fi văzut.

— Cameristele spun că ar fi văzut-o pe Lady de Egton ultima oară în jurul prânzului. Când au vrut s-o pregătească pentru noapte, i-au găsit odaia goală. Lipseau şi câteva haine şi alte obiecte personale.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Malcolm bănuitor.

Slujitorul se fâstâci. Încercase să nu fie el cel care

spune, ci să-l lase pe stăpânul său să înţeleagă singur ce se întâmplase. Dar Malcolm de Ruthven îşi respecta renumele de încăpăţânat obtuz. Îl lăsă pe slujitor să rostească grozăvia, pentru a avea un pretext de a-şi revărsa furia pe el.

— Tânăra doamnă a plecat, spuse slujitorul încet, şi preţ de câteva secunde se făcu în salonul de audienţe al *laird*-ului o asemenea linişte, încât sărmanul slujitor îşi auzi bătăile inimii.

O secundă păru că Malcolm de Ruthven îşi va stăpâni de data aceasta vestita sa furie. Apoi, însă, erupse, fără milă şi fără oprire.

— E imposibil! urlă el şi lovi cu pumnul în masă, încât slujitorul se chirci de spaimă. E absolut imposibil! Nu se poate ca mireasa mea să mă fi părăsit! Nimeni nu părăseşte un Ruthven!

— Milord, dacă-mi îngăduiţi să spun, interveni slujitorul încet, aproape şoptind, aş vrea să vă asigur cu tot respectul că e imposibil să ne fi înşelat. Lady de Egton a părăsit la orele serii castelul Ruthven.

Urletul *laird*-ului nu mai avea nimic omenesc în el. Era expresia furiei depline, nestăpânite. Pumnii i se încleştară până i se albiră încheieturile, iar ochii îi începură să scânteieze, încât slujitorului i se făcu frică.

— De ce nu a fost oprită? ţipă el cu voce răguşită. Nu am poruncit eu să nu fie lăsată să părăsească cetatea fără aprobarea mea personală?

— Iertare, milord. Niciunul dintre slujitori nu a văzut-o când a părăsit castelul. Dar lipseşte unul dintre caii din grajd.

— Unul dintre caii mei? Am mai fost şi prădat?

— Doriţi să faceţi o plângere la şerif împotriva domniţei? întrebă el lipsit de diplomaţie.

— Ca să mă fac de râs în faţa întregii lumi? Nu e destul de grav că această viperă necredincioasă şi-a încălcat promisiunea pe care mi-a făcut-o? Vrei să mă umilesc şi în public, idiot nenorocit?

— Iertare, milord. Nu asta a fost intenţia mea. M-am

gândit doar că dacă vi s-a făcut o asemenea nedreptate…

— Nu e treaba unei slugi să gândească, se răsti *laird*-ul la el cu brutalitate. Nările i se umflaseră şi gâfâia ca un taur. Plin de furie neputincioasă sări de la masă şi se duse la fereastra înaltă, de la care se vedeau turnurile cetăţii Ruthven, care se ascunseseră toată ziua în ceaţă. Până şi vremea, gândi Malcolm, uneltea împotriva lui şi înlesnea fuga trădătoarei.

Mary de Egton nu-i adusese decât necazuri. Nu încercase nicicum să-i câştige afecţiunea, ci dimpotrivă. Cu orice ocazie îl atacase şi îl jignise, îl făcuse de râs în faţa prietenilor, şi nu numai pentru că preferase să petreacă în compania grăjdarilor, decât în a lui şi a semenilor lui. Iar în cele din urmă, îi refuzase ceea ce i s-ar fi cuvenit de drept, ca mire.

Mândria îi fusese rănită pentru că Mary îl părăsise şi nu avea de gând ca această umilinţă să rămână nerăzbunată. Dar, pe de altă parte, nu-i făcuse un bine? Oricum nu avea chef de o legătură pe care i-o aranjase mama lui, avea planuri mai mari decât să fie fiul ascultător al Eleonorei de Ruthven. Acceptase să se însoare cu Mary de Egton pentru moştenire. Ce vină avea el dacă ea nu l-a vrut şi a preferat să spele putina? În ciuda încăpăţânării ei, va trebui ca mama lui să priceapă că planurile ei eşuaseră, iar Malcolm ar fi fost în sfârşit liber să-şi urmeze propriile idealuri.

Simţea cum furia i se risipeşte şi se transformă în satisfacţie. Un râs amar îi ieşi din gâtlej, încât slujitorul se sperie.

— Nu vă simţiţi bine, milord? întrebă el îngrijorat. Să chem un doctor?

— N-am nevoie de doctor, îl asigură Malcolm şi se întoarse din nou spre sluga sa. Roşeaţa îi dispăruse de pe chip şi îşi regăsi masca de paloare şi încremenire dintotdeauna, care făcea imposibil să ştii ce se petrece în mintea lui. Mama în schimb va primi cu regret vestea că nunta va trebui anulată. Din câte ştiu, a trimis deja invitaţiile.

— Atunci… doriţi să o lăsaţi pe Lady Mary să plece?

— Desigur. Crezi că m-aş căsători cu o femeie care nu e capabilă să mă aprecieze? Pe care trebuie s-o vânez, ca s-o aduc ca pe un trofeu la altar? Ar fi păcat de mine.

— Câtă dreptate aveţi, milord, spuse slujitorul şi se aplecă adânc, vizibil uşurat că furia stăpânului nu se revărsase asupra lui. Bătaia cu ciomagul a celui care aducea veşti proaste nu era ceva neobişnuit la Ruthven.

— Lasă-mă acum singur, spuse Malcolm şi aşteptă până slujitorul se îndepărtă şi închise uşa în urma lui. Apoi se întoarse la masa de scris, se aşeză şi puse mâna pe hârtie şi pe toc.

Faptul că nu se va mai căsători cu Mary de Egton nu însemna că avea să accepte pur şi simplu ruşinea pe care i-o făcuse. Mireasa necredincioasă trebuia pedepsită. Întrebarea era încotro avea să se îndrepte, dar asta nu era greu de aflat.

Sigur că va încerca să se îndepărteze cât mai mult de Ruthven. La Egton nu se putea întoarce, pentru că familia unei mirese care-şi încălca jurământul se acoperea de ruşine, aşa că nu-i rămânea decât un adăpost la cunoscuţi. După tot ce aflase Malcolm din discuţiile insuportabile cu ea, nu era greu de ghicit cine ar fi putut fi acel cunoscut.

Laird-ul de Ruthven râse încet. Ironia sorţii era remarcabilă.

Aşa se potrivea totul.

Mary de Egton fugise.

Fugise din faţa unui mire pe care nu-l iubea, care o privea doar ca pe un instrument, pentru a-şi satisface avariţia şi poftele. Fugise de o soacră cu inimă de piatră, care voia să-i sugrume orice tresărire de viaţă şi să facă din ea o marionetă lipsită de voinţă.

Fugise dintr-o lume care o îngrădise şi în care simţea că nu poate nici respira.

Nu-i rămăsese mult timp ca să-şi cumpănească hotărârea. Profitase de prilej, când acesta i se oferise. Dacă Malcolm şi mama sa ar fi bănuit că se gândea să evadeze, ar fi făcut orice ca să o împiedice.

Mary avusese la dispoziţie doar câteva minute să-şi plănuiască evadarea. La lăsarea serii îşi părăsi odaia şi coborî în bucătărie, unde o aşteptau deja Sean şi prietenii săi.

Unul dintre ajutorii de grăjdar furase un cal din grajd şi i-l aduse, una dintre cameriste îi dădu o pelerină verde de vânătoare, care să o ferească de frig şi de privirile curioase, una dintre servitoare îi pregăti un coş cu mâncare.

Sean o ajută să pună şaua pe cal, apoi o conduse, ferind-o de străjeri şi spioni, în afara cetăţii. Mary părăsi castelul prin poarta îngustă din dos, unde zidurile măreţe erau dărăpănate, la adăpostul întunericului, ca o hoaţă.

Pentru prima oară de când venise la Ruthven, Mary era fericită că e ceaţă, o ceaţă care se lăsase peste dealuri şi care o proteja de privirile curioşilor. Se întoarse încă o dată, privi turnurile şi zidurile dispărând într-un văl lăptos, şi, pentru o clipă, i se păru că vede o făptură întunecată în foişorul cetăţii, la fel ca în ziua sosirii. Mary avu impresia că arătarea îi face semn cu mâna, dar în secunda următoare dispăru în ceaţă, şi Mary nu mai era sigură dacă o zărise cu adevărat sau fusese doar o iluzie.

Tânăra femeie strânse căpăstrul calului cu putere şi îl conduse în jos pe poteca pietroasă. Voia să evite drumul principal, pentru că pe acolo aveau s-o caute mai întâi. Sean îi descrisese exact drumul până la Darloe, cel mai apropiat sat; ducea pe lângă râpă până la poalele dealurilor. Acolo unde se încrucişa cu drumul care venea de la Cults, avea să o pornească pe cursul râului. Aşa avea să ajungă în sat. Fierarul de acolo era fratele meşterului lui Sean şi urma să o adăpostească peste noapte.

Calul înainta anevoie prin ceaţă, călca încet, în timp ce fuioarele de ceaţă erau tot mai dense. Frigul pătrunse pe sub mantaua lui Mary şi o făcu să tremure. Ceaţa făcea ca tropotul calului să sune straniu şi înfundat. În rest, nu se auzea niciun sunet, nici ţipetele păsărilor, nici şuieratul vântului. Părea că timpul stătuse în loc şi panica puse din nou stăpânire pe Mary.

Tot mereu se întorcea să se asigure că n-o urmăreşte nimeni. Tresărea, văzând tot felul de făpturi uriaşe în depărtare – ca apoi să-şi dea seama că sunt copaci pleşuvi, care se înşirau de-a lungul drumului şi ale căror contururi se puteau desluşi cu greu în ceaţă.

Mary nu reuşea să se liniştească. Inima îi bătea cu putere, o sudoare rece i se prelingea pe frunte. Încă se mai temea că urma să fie descoperită şi prinsă. Dacă ar fi fost dusă înapoi la Ruthven, viaţa i-ar fi fost ameninţată în orice clipă. Dar nu se putea întoarce nici la familia ei, la Egton. Părinţii ei aranjaseră căsătoria cu Malcolm, îşi dăduseră cuvântul că îi va fi o soţie credincioasă şi devotată. Să-şi primească fiica din nou în casa lor nu mai era cu putinţă, chiar dacă ar fi vrut.

Mary trebuia, deci, să se îngrijească singură de un adăpost. Prin fuga ei pierduse totul: averea, titlul, privilegiile. Câştigase, în schimb, libertatea.

Se gândise febril unde s-ar fi putut adăposti în goana ei disperată. Cine ar fi putut înţelege situaţia ei fără ieşire, cine ar fi fost suficient de curajos pentru a adăposti o tânără femeie care renunţase la poziţia ei pentru a putea trăi liberă?

Nu-i veni în minte decât un singur răspuns la această întrebare: Sir Walter Scott.

Avusese parte de bunătatea şi ospitalitatea stăpânului de la Abbotsford şi ale soţiei acestuia. Mary era sigură că Sir Walter avea să-i acorde adăpost în casa lui, dacă i-ar fi relatat ce se petrecuse – cel puţin până şi-ar fi limpezit gândurile şi va fi hotărât ce voia să facă cu viaţa ei.

Călătoria până la Abbotsford avea să dureze câteva zile. Mary avea destui bani la ea, cât să mănânce şi să înnopteze pe la hanuri. Se punea întrebarea dacă era înţelept să procedeze astfel, pentru că pe la hanuri aveau s-o caute mai întâi trimişii celor de la Ruthven.

Era cu siguranţă mai bine dacă se ţinea departe de drumurile umblate şi se adăpostea noaptea prin gospodării lăturalnice. Numai aşa putea fi sigură că nu urma să fie găsită de oamenii mirelui ei violent. O aşteptau zile întregi

pline de greutăţi, dar, în ciuda temerilor de tot felul, Mary nu se lăsa intimidată. Destinul tragic al lui Gwynneth Ruthven şi evenimentele nopţii trecute o determinaseră să ia o hotărâre de la care nu avea să se mai abată.

Hotărârea fusese luată.

Pentru întâia oară în viaţa ei, Mary de Egton se simţea cu adevărat liberă.

8.

Sir Walter şedea la birou în camera sa de lucru, aplecat asupra ultimului său roman, care nu prea voia să se închege, mult după ce trecuse de miezul nopţii. Quentin era şi el de faţă, dar numai ca prezenţă fizică. Epuizat de efortul de peste zi, tânărul adormise în fotoliu. Pătura, cu care unchiul său îl învelise grijuliu, se ridica şi cobora regulat, marcându-i respiraţia.

Sir Walter aproape că îşi invidia pe nepotul pentru somnul său adânc; el însuşi nu mai reuşise de săptămâni întregi să se odihnească mai mult de trei, patru ceasuri o dată şi, chiar şi când dormea, îl urmărea până şi în vis aceeaşi întrebare obsesivă: de ce? De ce a trebuit să moară Jonathan? Cine trăsese sforile acestor fapte mârşave? Ce urmăreau cu adevărat? Ce aveau de-a face misterioasele rune, pe care le descoperise împreună cu Quentin, cu tot ceea ce se întâmplase?

Dacă Sir Walter ar fi bănuit că nişte făpturi întunecate dădeau târcoale casei din Castle Street şi spionau printre draperii ce se petrece în interior, ar fi intrat pesemne în panică; aşa însă, îşi aminti că trebuia să termine cartea şi încercă să se concentreze din nou asupra romanului pe care-l scria.

Înmuia fără odihnă peniţa în călimară şi o făcea să alunece cu precizie pe hârtie, dar tot mereu era nevoit să se întrerupă şi să recitească ce scrisese. Nu numai că avea dificultăţi de concentrare; până acum nu reuşise să

hotărască ce anume avea să se întâmple cu eroul său. Romanul se petrecea în vremea lui Ludovic al XI-lea şi, dacă Sir Walter ar fi fost sincer cu sine însuşi, nici măcar nu avea un nume mai de Doamne-ajută pentru eroul său, un tânăr nobil scoţian, care se ducea în Franţa pentru a face fapte de vitejie.

Între timp îşi pierduse şi el nădejdea că ar mai fi putut respecta termenul de predare a manuscrisului; va trebui să îi trimită lui James Ballantyne o scrisoare în care să se scuze cum scrie la carte pentru această întârziere. Dacă nu reuşea în cel mai scurt timp să rezolve misterul din jurul Frăţiei runelor, toată povestea risca să aibă urmări grave asupra carierei sale de romancier.

Sir Walter miji ochii. Propriul său scris îi fugea din faţa ochilor, lucru pe care-l puse pe seama luminii slabe a lumânărilor. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i venise nimănui ideea să instaleze şi în case felinare cu gaz, aşa cum erau cele de pe străzi?

Cu o voinţă de fier ţinu ochii deschişi şi aşternu alte câteva rânduri pe hârtie. Apoi clipi din nou şi de data aceasta era mai mult decât o simplă iritaţie a ochilor: osteneala zilei îşi cerea tributul, şi pleoapele i se închiseră. Când le deschise din nou, constată, cu o privire la pendul, că trecuseră zece minute.

Zece minute risipite, pentru că nu se putuse controla! Îşi continuă lucrul mustrându-se singur şi termină capitolul în mijlocul căruia îl doborâse somnul. Îndată ce puse însă punct, sfârşeala puse din nou stăpânire pe el.

Când deschise de data aceasta ochii, nu fu nevoit să privească la ceas pentru a vedea că trecuse timpul. Dovada erau cele patru făpturi învăluite în mantii largi cu glugă, care se aflau în faţa lui în camera de lucru.

Îl străbătu un fior de groază şi somnul i se risipi pe loc. Scoase un strigăt sugrumat, care îl trezi şi pe Quentin.

— Unchiule, ce...?

Tânărul amuţi când văzu creaturile înfăşurate în mantii largi. Rămase cu gura deschisă şi vocea nu-l mai ascultă. Îl cuprinse o panică teribilă şi, fără să vrea, se simţi transpus

în acea scenă de coşmar, când se întâlnise cu arătarea întunecată în biblioteca de la Kelso.

Apoi Quentin observă că făpturile acestea nu purtau robe negre, ci ruginii. În plus, aveau asupra lor nişte toiege lungi şi subţiri, din lemn fin. Nu-şi putea explica cum reuşiseră să intre în casă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sir Walter, care-şi regăsi glasul înaintea lui Quentin. Cum de vă trece prin cap să-mi încălcaţi proprietatea?! Plecaţi imediat, înainte să alarmez vreun poliţist!

Conducătorul lor, care se afla cel mai aproape de Sir Walter, îşi dădu jos gluga. Atât Sir Walter, cât şi Quentin respirară vizibil uşuraţi când recunoscură trăsăturile abatelui Andrew.

— Sfinţia Voastră! exclamă Scott căscând ochii a mirare.

— Bună seara, Sir Walter, îl salută clericul. Şi dumitale bună seara, *master* Quentin. Vă rog să ne iertaţi, pe mine şi pe confraţii mei, pentru această descindere neanunţată, dar în împrejurările de faţă, n-am avut de ales.

— Ce împrejurări? întrebă Sir Walter. Depăşise momentul de panică, iar raţiunea câştigase din nou teren. De ce nu sunteţi la Kelso? Şi, mai ales, ce înseamnă această procesiune?

— Veţi afla totul, îl asigură abatele pe Sir Walter. Vremea a sosit pentru a ne dezvălui menirea în faţa domniilor voastre, pentru că lucrurile au căpătat o întorsătură dramatică, ce nu a putut fi prevăzută. Mă tem că domniilor voastre vă revine un rol decisiv…

Mary de Egton era încă pe fugă.

Vreme de patru zile călărise prin podişurile care păreau fără sfârşit, tot mai departe spre sud. Se ţinuse mereu la distanţă de drumuri şi evitase să întâlnească alţi călători.

Mary ştia prea bine că nu e deloc lipsit de riscuri pentru o femeie să călătorească singură prin aceste ţinuturi sălbatice şi aspre. Dar perspectiva de a cădea în mâinile unor hoţi la drumul mare era mai puţin gravă decât aceea de a se întoarce la Malcolm de Ruthven şi de a-şi petrece

toată viaţa între zidurile triste ale cetăţii sale. Aşa că îşi continuă drumul.

Nopţile şi le petrecea în hanuri sărăcăcioase, lăturalnice, departe de drumurile principale. Cu câţiva bănuţi reuşea să scape de întrebările inutile ale hangiilor şi putea fi sigură că nu va fi descoperită. Ultima dată dormise în grajdul unei mici gospodării ţărăneşti. Ţăranul crezuse, din pricina pelerinei, a cărei glugă Mary şi-o trăsese adânc pe frunte, că e un mesager, iar ea nu-l contrazise. Poate de milă pentru făptura uscăţivă şi udă – plouase întruna toată ziua – îi îngăduise lui Mary să doarmă în şură.

Dormitul în paie, ca oamenii săraci, fusese pentru tânăra nobilă o experienţă nouă. Se trezise de mai multe ori pentru că o durea spatele, pentru că o înţepaseră paiele sau pentru că animalele din grajdul alăturat mugiseră prea tare. Totuşi, Mary nu era nefericită, pentru că aşa era viaţa, simplă, dar adevărată. Aceasta era libertatea.

Încă dinainte de ivirea zorilor o porni din nou la drum, urmând calea îngustă spre sud, şi pentru prima oară în ultimele zile, ceaţa se mai risipi la primele raze de soare. Peisajul din care Mary nu reuşise să vadă mare lucru în ultimele zile se schimbase. Dealurile nu mai erau pleşuve şi cenuşii ca în Highlands, iarba fiind mai verde şi mai zemoasă; în locul tufelor uscate şi a grozamei, se înălţau aici copaci, care se reflectau în verde şi galben, scăldaţi în lumina verii. Teama i se risipi. Pentru prima oară de la plecarea ei, Mary avea sentimentul că poate respira aerul libertăţii.

După-amiază ajunse la o încrucişare de drumuri, unde poteca pe care venise se intersecta cu strada principală. Mary îşi aminti că trecuse pe aici împreună cu Kitty, în drumul lor spre Ruthven, şi pulsul i se acceleră dându-şi seama că nu mai putea fi mult până la Abbotsford. Acum, că era atât de aproape de sfârşitul călătoriei, lăsă grija la o parte şi o porni pe strada principală, care urma să o ducă de-a lungul râului Tweed până la proprietatea lui Sir Walter.

Cu cât înainta mai mult pe drum, cu atât mai încrezătoare era, iar când norii se risipiră şi razele prietenoase ale soarelui pătrunseră prin acoperişul de frunze al copacilor, o cuprinse o adevărată euforie. Îi veni în minte că nu se gândise încă la ce anume îi va spune lui Sir Walter. Până acum, întreaga ei atenţie se îndreptase spre evadare; singurul ei ţel fusese să scape de Malcolm de Ruthven. Acum însă venise vremea să gândească mai departe.

Putea să spună, îi era îngăduit oare să spună adevărul?

Nu din cauză că nu ar fi avut încredere în stăpânul de la Abbotsford, însă avea oare dreptul să-l implice în toată această poveste? La urma urmei, între părinţii ei şi familia Ruthven exista un contract încheiat legal, şi ea nu dorea ca Sir Walter să fie implicat în disensiunile care vor apărea, fără-ndoială. Pe de altă parte, ştia că Sir Walter era expert în chestiuni juridice ca nimeni altul. Atunci cine altcineva ar fi putut-o ajuta să înceapă o nouă viaţă?

Dusă pe gânduri, Mary îşi continua drumul, până când, prin verdele dens al copacilor se auzi susurul unui râu. Tweed-ul! Acum nu mai era mult până la Abbotsford. Mary tocmai voia să pornească în galop ca să treacă şi de această ultimă bucată de drum, când, de ambele părţi ale străzii, se mişcă ceva.

— Stai! strigă o voce puternică şi în faţa lui Mary ţâşni, ca din pământ, o plasă înnodată din funii, care fusese ascunsă sub nisip şi frunziş şi care îi tăie calea.

Calul necheză speriat, se împotmoli şi se ridică în două picioare. Mary se văzu nevoită să lupte ca să nu fie azvârlită de pe cal. Reuşi cu dificultate să rămână în şa şi să liniştească animalul. Când privi în jur, se văzu înconjurată de bărbaţi care purtau uniforme roşii, înarmaţi cu muschete – soldaţi!

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary furioasă.

— Coboară! porunci unul dintre soldaţi, un caporal cu o expresie hotărâtă pe chip.

— Ce-i asta? Un atac?

— Coboară, porunci caporalul încă o dată sau dau ordin

să tragă, băiete!

Mary răsuflă uşurată. Din cauza pelerinei şi a felului în care se ţinea în şa nu se observase că e femeie; poate reuşea să scape astfel. Fiind înconjurată de arme, nu avu de ales şi se supuse ordinului. Coborî din şa, încercând să se mişte ca un bărbat.

— Aşa e bine. Acum jos gluga!

— De ce?

— Nu auzi ce spun? Trebuie să te învăţăm întâi să te supui ordinelor, băiete?

Mary strânse din dinţi. Să fie oprită atât de aproape de capătul călătoriei era supărător şi păgubos, în acelaşi timp. Nu se temea de soldaţi, ci de întrebările acestora, când îşi vor fi dat seama că era femeie.

Cu un gest plictisit îşi trase gluga pelerinei de pe cap şi părul ei blond ieşi la iveală, sclipind auriu în razele soarelui.

— Acum eşti mulţumit? întrebă ea şi îl ţintui furioasă cu privirea.

Chiar dacă soldaţii erau surprinşi, n-o arătară în niciun fel. Caporalul îi făcu un semn unuia dintre soldaţi, care se retrase şi dispăru în pădure.

— Ce înseamnă asta? întrebă Mary. De ce mă opriţi? Protestez energic împotriva acestei acţiuni, auziţi?

Nici subofiţerul, nici soldaţii nu-i dădură vreun răspuns. În schimb, soldatul din pădure se întoarse însoţit de un bărbat, care prin ţinută şi aspect avea ceva ce impunea respect.

Părul negru şi lins încadra o faţă îngustă şi ascetică, din care sclipeau nişte ochi de gheaţă. Trăsăturile bărbatului trădau intransigenţă, ţinuta şi felul în care se mişca, autoritate şi mândrie. Mary nu se prea pricepea la gradele militare, dar uniforma impecabilă, plină de epoleţi, ducea la concluzia că trebuie să fi avut grad de ofiţer.

— Dumneata eşti comandantul acestei hoarde? întrebă Mary ironic. Atunci îmi datoraţi o explicaţie pentru comportamentul barbar al oamenilor dumneavoastră. Aproape că am căzut de pe cal.

— Vă rog să iertaţi comportamentul oamenilor mei, spuse bărbatul. Mary îşi dădu seama după vorbă că nu era scoţian, ci englez. În acelaşi timp, simt nevoia să-i justific pe soldaţi, pentru că au acţionat la ordinul meu.

— La ordinul dumitale? Mary ridică din sprâncene. Cine eşti dumneata, dacă mi se îngăduie întrebarea?

Cel interogat zâmbi apatic.

— Nu credeţi că, având în vedere împrejurările, eu ar trebui să fiu acela care pune întrebările? Judecând după vorbă şi după port, nu sunteţi nici mesageră, nici ţărancă, chiar dacă veşmintele şi felul neruşinat de a călări vor să dea impresia asta.

— Este… adevărat. Poate soldaţii ar fi crezut că era o ţărancă şi ar fi lăsat-o să plece. Acum însă era nevoită să răspundă la întrebări.

— Deci? întrebă ofiţerul prompt. Aştept explicaţii.

Privirea sa sfredelitoare o pătrunse pe Mary până în măduva oaselor. Se gândea febril ce să răspundă. Adevărul nu trebuia cu niciun chip dezvăluit, altminteri ar fi fost dusă la Ruthven mai repede decât ar fi apucat să înşire numele verişoarelor ei nemăritate.

— Numele meu este Rowena, spuse ea. Era primul nume care îi venise în minte. Lady Rowena de Ivanhoe, adăugă ea.

— Mai departe?

— Eram în drum spre Abbotsford, când escorta mea şi cu mine am fost prădaţi de nişte hoţi la drumul mare. Slujitorii mei au izbutit să fugă, în timp ce eu am căzut în mâinile tâlharilor. Două zile încheiate am fost prizonieră, apoi am reuşit şi eu să fug.

— Şi hainele?

— Au rămas la hoţi. Sunt bucuroasă că am măcar un acoperământ pe trup.

— Înţeleg, spuse bărbatul cu un zâmbet nedefinit. Era imposibil de ştiut dacă crezuse sau nu istoria lui Mary.

— Acum, că dumneata ştii cine sunt eu, spuse ea, aş vrea să ştiu şi eu cine eşti dumneata.

— Desigur, milady. Numele meu este Charles Dellard.

Sunt inspector regal în misiune specială.

— Misiune specială? Mary ridică din sprâncene. Cel fel de misiune ar putea fi asta, inspectore? Să tăbărâţi asupra femeilor fără apărare, în mijlocul pădurii? Nu ar fi mai înţelept să vă ocupaţi de nelegiuiţii care m-au atacat?

Dellard trecu cu vederea atât jignirea, cât şi celelalte cuvinte. În general părea foarte puţin interesat de ce spunea Mary.

— Vreţi să ajungeţi la Abbotsford? întrebă el.

— Aşa este.

— Cu ce scop?

— Să vizitez un bun prieten, răspunse Mary cu un zâmbet triumfător. Poate îl cunoaşteţi, pentru că e foarte influent în această zonă. Sir Walter Scott.

— Sigur că îl cunosc pe Sir Walter, admise inspectorul. Într-o anumită măsură e chiar responsabil pentru deranjul pe care vi l-am pricinuit, Lady Rowena.

— Cum să înţeleg această afirmaţie?

— Nu numai Domnia Ta a fost prădată de hoţi. Pădurea e plină de nelegiuiţi care tulbură liniştea şi calcă legea în picioare. Nu au ocolit nici moşia Abbotsford.

— A fost atacat conacul Abbotsford? Mary îşi dădu silinţa să nu-şi arate nervozitatea.

— Da. Iar acesta este motivul, milady, pentru care Sir Walter nu se mai află la moşie.

— Nu? Mary avu sentimentul că se prăbuşesc toate în jurul ei. Dar unde se află?

— La Edinburgh, la recomandarea mea. Eu i-am spus că aici, la ţară, nu-i mai pot garanta siguranţa, de aceea s-a decis să plece împreună cu familia la locuinţa sa din Edinburgh. Sincer să fiu, mă miră că nu v-a spus toate acesta, dacă e un aşa de bun prieten.

Tonul inspectorului îi displăcu profund lui Mary, iar privirea sa, la fel. Nu era doar neîncrezătoare, ci părea că se şi bucură de necazul altuia.

— Mi se pare că nu aţi mai fost de o bună bucată de vreme în locurile acestea, Lady Rowena. Aici s-au schimbat multe în ultima vreme. Ţinuturile au devenit nesigure.

Nelegiuiţii apar de peste tot, aşa că nu mă miră ce vi s-a întâmplat. Ca să nu se repete una ca asta, oamenii mei şi cu mine ne vom ocupa personal de protecţia dumneavoastră.

— Nu e necesar, îl asigură Mary.

— Se poate, milady! Nu mi-aş ierta niciodată să vi se întâmple ceva pe drum. Oamenii mei şi cu mine vă vom însoţi, ca să fim siguri că nu veţi cădea încă o dată în mâinile bandiţilor.

— Nici vorbă, inspectore, protestă Mary, de data aceasta mai energic. V-am spus deja că nu e necesar. Dumneata şi oamenii dumitale aveţi desigur îndatoriri mai importante, şi nu vreau să vă reţin.

— Nu vă faceţi griji, milady, nu ne reţineţi, spuse Dellard – şi la un semn îşi făcură apariţia doi dintre oamenii săi şi o apucară pe Mary.

— Ce faceţi cu mine? întrebă ea.

— E spre binele dumitale, milady, răspunse Dellard, dar expresia malefică de pe chipul său spunea contrariul. Vă vom ţine prizonieră până trece pericolul.

— În ceea ce mă priveşte, a trecut. Porunceşte-le oamenilor dumitale să-şi ia mâinile de pe mine.

— Îmi pare rău, nu se poate.

— De ce nu se poate?

— Pentru că, la rândul meu, am primit ordine, răspunse Dellard, şi amabilitatea oricum mimată dispăru cu totul. Duceţi-o de aici, le porunci oamenilor săi, însă Mary nu avea de gând să joace tocmai acum rolul victimei neajutorate.

Îşi adună întreaga putere şi dădu cu piciorul într-unul dintre soldaţii care o ţineau, lovindu-l deasupra cizmei, la genunchi. Soldatul trase o înjurătură şi căzu la pământ. Colegul său fu luat prin surprindere, aşa încât slăbi strânsoarea din jurul braţului lui Mary. Aceasta profită de ocazie şi se eliberă. Disperată, o rupse la fugă şi traversă strada în direcţia tufelor.

— Ţineţi-o! Nu o lăsaţi să scape! ţipă Dellard la oamenii săi; câteva secunde mai târziu, Mary se afla din nou în

mâinile brutale ale soldaţilor, înşfăcată şi târâtă înapoi. Se apără înfocată, dar nu avu nicio şansă în faţa forţei fizice şi numerice a soldaţilor.

Totuşi, nu renunţă şi se zbătu ca o sălbăticiune. Se contorsionă ca o leoaică şi dădu cu pumnii ei mici în jur, zgârie şi muşcă, cum sigur nu s-ar fi cuvenit pentru o tânără de viţă nobilă, reuşind să se elibereze încă o dată. De data aceasta însă, ateriză chiar în braţele lui Dellard, care o aşteptă rânjind.

— Încotro, milady? întrebă el şi înainte ca Mary să fi putut reacţiona în vreun fel, îşi scoase spada şi lovi.

Metalul o izbi pe Mary la tâmplă. Simţi o durere răvăşitoare, apoi i se tulbură vederea. Ultimul lucru pe care îl văzu, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, fu rânjetul lui Charles Dellard.

9.

După ce nervozitatea se mai risipi, abatele Andrew începu să istorisească. Intraseră în salonul casei, unde Sir Walter, Quentin şi abatele luaseră loc în fotoliile mari din faţa şemineului. Ceilalţi trei confraţi fuseseră puşi de abate să stea de pază în preajma uşilor şi a ferestrelor.

— Această măsură e inutilă, fu de părere Sir Walter. Casa e masivă şi are uşi şi ferestre stabile.

— Cu toate acestea, am reuşit să intrăm fără nicio problemă, răspunse abatele detaşat, iar ceea ce am reuşit noi va fi în stare şi duşmanul.

— Care duşman?

— Ştiţi prea bine, Sir Walter. V-am promis adevărul, dar am vrea să vă rugăm să nu vă mai jucaţi cu focul.

— Întrebarea e cine se joacă cu focul, onorabile abate. În repetate rânduri v-am întrebat de semnul runic, şi în afară de indicii nebuloase, nu mi-aţi dezvăluit nimic.

— Spre binele vostru. Dacă aţi fi renunţat atunci la toate acestea, nu aţi mai fi fost lovit. Acum mă tem că nu mai

există cale de întoarcere.

— Cale de întoarcere? întrebă Quentin. De unde?

— Din faţa răspunderii cu care soarta v-a copleşit, *master* Quentin. Mă tem că dumneata şi unchiul dumitale aţi ajuns între timp să fiţi la fel de adânc implicaţi în povestea aceasta ca şi noi.

— Ce fel de poveste? întrebă Sir Walter. Nerăbdarea din glasul său era uşor de remarcat. Ce taină ascund călugării din Kelso, pe care nimeni altcineva n-o poate afla?

— O taină din vremurile foarte vechi, răspunse abatele misterios. Înainte de a vă spune însă adevărul, trebuie să faceţi legământ că nu veţi dezvălui nimănui nicio vorbă.

— De ce nu?

— La întrebarea aceasta veţi răspunde singur după ce veţi afla despre ce este vorba.

— I-aţi aplicat şi inspectorului Dellard o botniţă? întrebă Scott ironic.

— Inspectorului Dellard?

— Mi-a spus că aţi vorbit cu el. De la el am aflat puţinul pe care-l ştim acum.

— Deci, inspectorul Dellard. Abatele dădu edificat din cap. Înţeleg. Cu asta ne-aţi dat un prim indiciu extrem de valoros.

— Mă bucur, minţi Sir Walter făţiş. Mai ales că vorbiţi încă în doi peri, onorabile abate.

— Vă rog să mă iertaţi. Dacă ai păstrat o taină atât amar de timp şi cu atâta grijă ca noi, e greu să rupi tăcerea.

— Cât de mult? voi să ştie Quentin.

— Vreme îndelungată, *master* Quentin. Peste cinci sute de ani.

— Cinci sute de ani, spuse ca un ecou Quentin, intimidat.

— De pe vremea lui William Wallace şi Robert Bruce. Mai mult de o jumătate de mileniu.

Sir Walter era ceva mai puţin impresionat decât nepotul său.

— Vine acum momentul în care doriţi să ne faceţi să credem că, împreună cu confraţii dumneavoastră, aţi fost

şi atunci de faţă? întrebă el.

— Nu, Sir Walter. Dar povestea celor întâmplate atunci s-a transmis în ordinul nostru din generaţie în generaţie. Înainte de mine au fost treizeci şi doi de clerici care au păstrat taina, pentru a o transmite mai departe, cu puţin înainte de moarte, urmaşilor lor. Eu sunt moştenitorul unui şir lung de înaintaşi şi n-aş fi avut nimic împotrivă dacă vremea ar fi trecut şi peste mine. Dar soarta a hotărât altfel. Decizia se va lua zilele acestea. Generaţia noastră este cea care poartă răspunderea.

— Ce răspundere?

— Trebuie să ştiţi, Sir Walter, că fraţii de la Dryburgh, ai căror urmaşi suntem, au făcut un jurământ solemn. Nu au depus numai jurământul monahal de indigenţă, castitate şi obedienţă, ci şi de luptă împotriva răului – a păgânismului şi a magiei negre. Prilejul jurământului a fost, la vremea aceea, trădarea ruşinoasă a lui William Wallace.

— Trebuie să-mi explicaţi mai precis, ceru Sir Walter şi se aplecă înainte. Flacăra lumânării arunca umbre mişcătoare asupra trăsăturilor sale tensionate.

— Cunoaşteţi istoria. William Wallace, supranumit în timpul vieţii Braveheart, a unit clanurile din Highlands, care se duşmăniseră între ele, şi le-a condus în război împotriva englezilor. În anul Domnului 1297 a obţinut la Sterling o victorie hotărâtoare, care l-a încurajat să pătrundă înspre sud şi să atace duşmanul pe propriul său teritoriu. Succesele lui Wallace au stârnit însă şi invidie; principii, conducătorii de clan, care-i luau în nume de rău puterea şi popularitatea, au început să uneltească împotriva lui. Au răspândit zvonul că Wallace vroia să câştige coroana pentru el însuşi, după ce-i va fi învins pe englezi, ceea ce era o minciună sfruntată, care însă a reuşit să stârnească în multe locuri suspiciuni în privinţa lui Wallace.

În bătălia de la Falkirk a dat rod pentru prima oară sămânţa minciunii, sădită de duşmanii lui Wallace. Unii conducători importanţi de clan l-au părăsit pe câmpul de luptă. Bătălia a fost pierdută, Wallace însuşi a supravieţuit

rănit grav. Reputaţia sa însă a avut mult de suferit, pentru că, începând din acel moment, mulţi au fost cei care au început să se îndoiască de el. Printre cei care au uneltit mai vehement împotriva lui au fost aparţinătorii vechilor frăţii ale druizilor, care rezistaseră din epocile întunecate. Ei urmăreau ca prin răsturnarea lui Wallace, care fusese mereu un apropiat al Bisericii, să revoluţioneze societatea, să determine apariţia unei noi ere, pentru ca în cele din urmă să fie instaurat iarăşi păgânismul.

Cea mai puternică dintre aceste conjuraţii era Frăţia runelor, care reuşise să atragă de partea sa câţiva reprezentanţi tineri şi ambiţioşi ai nobilimii scoţiene, cu toţii adepţi ai urcării pe tron a tânărului Earl de Bruce. Cu ajutorul acestora, Frăţia runelor a pus la cale un plan diabolic: Wallace urma să fie distrus cu ajutorul magiei negre, iar Robert, uns rege; desigur, numai pentru a domni în spiritul frăţiei şi pentru a reinstaura vechea ordine.

— Magie neagră, blesteme păgâne, repetă Quentin cu respiraţia tăiată, ca un ecou, în timp ce Sir Walter asculta în tăcere. Scepticismul de pe chipul său era imposibil de trecut cu vederea.

— Rolul central în această conjuraţie îl juca spada lui Wallace, acea spadă cu care obţinuse victoria la Sterling şi care devenise pentru clanurile scoţiene simbolul libertăţii şi al rezistenţei împotriva asupritorilor englezi. Au fost voci care susţineau că spada lui Wallace era una din vechile săbii ale runelor, care fusese meşterită în vechime de primii conducători de clan şi căreia i se atribuiau puteri magice. Cu ajutorul unui tânăr nobil, pe nume Duncan Ruthven, al cărui tată fusese un apropiat al lui Wallace, şi care se bucura de încrederea acestuia, Braveheart a fost deposedat de spadă, iar aceasta a fost adusă la frăţie, care, se spune, ar fi mânjit-o într-un ritual păgân cu sânge omenesc şi ar fi blestemat-o. Nu a trecut mult şi blestemul a dat rod: pe Wallace l-a părăsit norocul în luptă. Aliaţii săi s-au dezis de el, a devenit din vânător vânat. În anul Domnului 1305 a fost trădat de ai săi. A căzut în capcana întinsă de englezi şi a fost dus la Londra, unde, un an mai

târziu, a fost executat public.

— Iar spada? întrebă Quentin.

— Spada runelor a dispărut în mod misterios pentru a apărea din nou câţiva ani mai târziu, de data aceasta în posesia lui Robert Bruce. Frăţia făcea paradă cu nobilimea tânără, reuşind astfel să câştige încrederea lui Robert. Cu toate că Robert însuşi abia dacă vedea vreo şansă în continuarea războiului împotriva englezilor, a încercat imposibilul şi a obţinut victoria pe câmpul de luptă de la Bannockburn. De atunci încoace, mulţi istorici s-au tot întrebat cum de a fost posibil. Cum de o adunătură pestriţă de clanuri scoţiene a reuşit să înfrângă armata engleză, net superioară ca număr şi ca dotare…

— Ne va dezvălui Sfinţia Voastră, presupuse Sir Walter.

— S-a încercat punerea victoriei pe seama vremii, a pământului pe care s-au purtat luptele. Dar nu aceasta a fost adevărata cauză a victoriei. Adevărata cauză este că atunci au acţionat forţe care dispăruseră de mult din această lume. Forţe întunecate şi înfricoşătoare, care au luptat de partea scoţienilor şi au umplut inimile englezilor de teamă. Blestemul Frăţiei runelor, cu care fusese acoperită spada lui Bruce, îşi făcuse efectul.

— În aşa ceva crede Sfinţia Voastră?

— Nu am motive să nu o fac, Sir Walter. Cărţile de istorie consemnează ce s-a întâmplat atunci.

— Istoria vorbeşte doar de victoria de la Bannockburn. Despre spada runelor şi despre blestem nu ştiu nimic.

— Trebuie să citiţi printre rânduri, stărui abatele. Nu e adevărat că politica lui Robert s-a schimbat radical după moartea lui William Wallace? Că a renunţat la atitudinea sa defensivă şi s-a implicat în lupta pentru tron? Că a devenit suspicios şi viclean? În 1306, în acelaşi an în care a fost executat Wallace, a pus la cale, cu sânge rece, uciderea rivalului său John Comyn în biserica de la Dumfries, pentru a-şi netezi calea spre tron. La scurt timp după aceea, a fost încoronat rege al Scoţiei, fără a obţine însă şi recunoaşterea din partea Bisericii. Mai mult, Robert a fost excomunicat şi renegat de Biserică. De ce credeţi că

s-a întâmplat una ca asta?

— Din cauza spadei, răspunse Quentin.

— În perioada care a urmat, continuă abatele aprobând, mai cu seamă membrii ordinului meu au fost cei care au încercat să-l facă pe Robert să înţeleagă eroarea sa tragică, să-i transmită că e pe cale de a se lăsa cu totul pradă forţelor răului. Ei au fost şi cei care au văzut că binele din el nu se stinsese încă şi, cu timpul, regele a apucat din nou pe calea luminii.

— Nu aţi spus dumneavoastră că Robert a luptat la Bannockburn cu spada blestemată?

— Aşa a fost. Dar chiar în ziua victoriei a întors spatele răului. A lăsat spada înfiptă pe câmpul de luptă şi s-a întors smerit în sânul Bisericii. S-a căit pentru că se abătuse de la calea cea dreaptă şi astfel a obţinut recunoaşterea din partea papei. Regele însuşi nu şi-a iertat însă niciodată felul în care obţinuse victoria de la Bannockburn. A regretat o viaţă întreagă acel moment şi, cu umilinţă, a cerut ca, după moartea sa, inima să-i fie dusă şi îngropată în Pământul Sfânt.

— Aceasta este deci vina pe care regele a purtat-o o viaţă întreagă, spuse Quentin, amintindu-şi de vorbele unchiului său. De aceea i-a fost dusă inima în Ţara Sfântă. Deci nu e numai legendă.

— E adevărul, tinere *master* Quentin, la fel ca tot restul.

— De unde ştiţi dumneavoastră lucrurile acestea?

— Un preot pe nume Dougal şi-a riscat, la vremea lui, viaţa, pentru a-l înştiinţa pe William Wallace. Avertismentul lui nu a ajuns niciodată la Wallace, pentru că o săgeată mişelească l-a atins pe fratele nostru. Însă Dougal a mai trăit destul pentru a scrie ce aflase despre planurile duşmanului.

— Iar spada? întrebă Sir Walter. Ce s-a întâmplat cu aşa-zisa spadă blestemată?

— După cum am spus deja, în ziua luptei a rămas înfiptă în pământul de la Bannockburn. Regele a întors spatele forţelor întunericului şi păgânătăţii şi a îmbrăţişat din nou lumina. Desigur, sectanţii s-au simţit trădaţi. S-au înfuriat

pe el şi l-au renegat şi chiar şi astăzi se spune că numai de aceea s-a abătut iarăşi răul asupra poporului scoţian, pentru că Robert s-a dezis în ziua aceea de vechile tradiţii. Spada însă s-a pierdut, şi odată cu ea şi forţa ei distructivă. În amintirea părintelui Dougal şi pentru a împiedica repetarea istoriei, ordinul nostru a hotărât atunci să formeze un mic cerc de iniţiaţi, un grup de călugări, care să păstreze taina şi să fie pregătiţi pentru clipa în care spada va apărea din nou şi, odată cu ea, aceia care au blestemat-o cu puteri malefice. De-a lungul secolelor au crezut mulţi că Frăţia runelor a fost înfrântă, însă confraţii mei şi cu mine am stăruit în a sta de veghe. Cu patru ani în urmă ne-a fost dat să vedem că am avut dreptate.

— Cum aşa? întrebă Quentin. Ce s-a întâmplat acum patru ani?

— A fost descoperit mormântul regelui Robert, interveni Sir Walter.

— Aşa este. Când a fost găsit sarcofagul regelui, am bănuit că îşi vor face din nou simţită prezenţa forţele întunericului, care bântuiseră în vremea vieţii lui, şi am avut dreptate. De parcă ar fi aşteptat secole la rând doar momentul acesta, Frăţia runelor şi-a făcut din nou apariţia.

— Dar de ce? întrebă Sir Walter. Ce doresc aceşti oameni? Ce scop urmăresc?

— Nu aţi înţeles încă, Sir Walter? Nu aţi priceput încă împotriva cui luptă adversarii noştri?

— Sincer să fiu, nu.

— Vor spada lui Bruce, spuse abatele Andrew cu voce împovărată. Forţele distrugătoare de odinioară sălăşluiesc încă acolo, iar urmaşii sectanţilor vor s-o folosească pentru a modifica după bunul lor plac cursul istoriei.

— Să schimbe cursul istoriei? Cum se poate aşa ceva? Mai ales, cum poate o spadă să fie posedată de o forţă a răului? Iertaţi-mă, abate Andrew, dar îmi cereţi să cred în lucruri care se sustrag oricărei logici, în elucubraţii păgâne dintre cele mai straşnice.

— Nici nu mai e nevoie să credeţi în ele, Sir Walter. Spada şi-a dovedit deja forţa distrugătoare. Prima oară pe

câmpul de luptă de la Bannockburn, unde a semănat moarte şi pieire în rândurile englezilor, care erau în număr mult mai mare. De atunci a mai apărut odată, şi nu a adus decât nimicire, anume când iacobiţii s-au răsculat, iar secta runelor a vrut tragă foloase de pe urma acestei stări de fapt. Răscoala apropiaţilor regelui a fost însă înecată în sânge, cum ştiţi, şi spada a dispărut din nou, pentru a apărea încă o dată în zilele noastre.

— Atunci înseamnă că a fost găsită?

— Încă nu, şi să dea Domnul să nu o găsească frăţia înaintea noastră.

— De ce nu?

— Pentru că ar folosi-o din nou pentru a plănui răsturnări şi distrugeri şi pentru a arunca ţara în dezastru şi haos.

— O spadă veche de cinci sute de ani? Sir Walter nu reuşi să-şi suprime un zâmbet mustăcit. Fără îndoială că între timp se va fi depus nişte rugină pe ea.

— Râdeţi dumneavoastră, dacă puteţi. Însă şi dumneavoastră ar trebui să vă dea de gândit faptul că în aceeaşi lună în care William Wallace a fost trădat de apropiaţii săi, a avut loc o eclipsă de lună. Iar peste câteva zile…

— … va avea loc o altă eclipsă de lună, completă Quentin cu vocea tremurând de emoţie.

— Aveţi deja cunoştinţă despre acest eveniment?

— Am reuşit să descifrăm câteva din runele de pe sarcofagul regelui Robert, confirmă Sir Walter. Fără îndoială că le cunoaşteţi înţelesul.

Abatele Andrew dădu din cap afirmativ.

— Runele sunt motivul neliniştii noastre. Ele numesc exact locul şi data la care Frăţia runelor doreşte să declanşeze din nou forţele spadei regale.

— În timpul eclipsei de lună, la Cercul Pietrelor.

— Întocmai. Numai că, deocamdată, lipseşte esenţialul.

— Spada lui Robert Bruce.

— Da, Sir. Ştim că frăţia o caută. Desigur, frăţia ştie că şi noi o căutăm. Acestui scop i-a servit atacul asupra

bibliotecii şi acesta este motivul real al incendierii ei.

— Pentru a distruge indiciile.

— Aşa este.

— De aceea, deci, a trebuit să moară sărmanul Jonathan – din pricina unei superstiţii. Nu a lipsit mult şi mi-aş fi pierdut şi nepotul.

— Nu cred că a fost de la început intenţia sectanţilor de a vă implica pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră în această chestiune, Sir Walter. Dar, prin stăruinţa dumneavoastră de a afla adevărul, aţi ajuns singur în situaţia aceasta.

— Deci eu sunt de vină pentru cele întâmplate? Asta vreţi să spuneţi?

— Lucruri ca acestea nu se întâmplă din vina nimănui, Sir Walter. Ele se întâmplă pur şi simplu şi tot ce putem face este să ne ocupăm locul pe care ni l-a rezervat istoria.

Sir Walter căzu pe gânduri.

— Dacă aţi ştiut de toate acestea, abate Andrew, dacă aţi ştiut în fiecare moment despre adevăraţii făptaşi, de ce nu m-aţi informat şi pe mine? De ce m-aţi lăsat să bâjbâi?

— Pentru a vă proteja, Sir Walter. Cu cât ştiaţi mai puţine, cu atât mai bine pentru dumneavoastră. La început am sperat că veţi deznădăjdui şi veţi renunţa la căutare, dar am subestimat încăpăţânarea dumneavoastră. De atunci confraţii mei şi cu mine v-am sprijinit cum am putut.

— Dumneavoastră? Pe noi?

— Desigur. De unde credeţi că a apărut cheia de la arhiva interzisă a bibliotecii?

— Hm. Quentin a presupus că sectanţii au fost cei care ne-au trimis-o.

— Nepotul dumneavoastră s-a înşelat, Sir Walter. Nu conjuraţii, ci ordinul meu avea cheia. Noi am fost cei care v-am trimis-o. Iar vizita nepotului dumneavoastră la Kelso… credeţi că nu am ştiut că venise să spioneze prin biblioteca noastră? Ar fi fost uşor să-l îndepărtăm, dacă am fi vrut. Mai ţineţi minte noaptea aceea, *master* Quentin, când aţi ajuns pe mâna copiilor din canale? Confraţii mei au fost cei care v-au salvat viaţa.

— Dumneavoastră aţi fost aceia? întrebă Quentin mirat. Atunci tot dumneavoastră aţi fost şi cei care aţi luptat în apropierea bibliotecii cu mascaţii?

Abatele încuviinţă.

— Adepţii frăţiei au încercat în noaptea aceea să pătrundă în bibliotecă şi să caute acolo indicii despre locul unde s-ar putea afla spada. Am reuşit să-i alungăm, dar nu pentru multă vreme. Nu putem să-i înfrângem irevocabil pe sectanţi decât atunci când izbutim să descoperim spada lui Bruce şi să o purificăm de blestemul aruncat asupra ei.

— Blesteme, magie neagră, conjuraţii întunecate, eu nu cred în asemenea lucruri, interveni Sir Walter. Ca om al Bisericii, nu ar trebui să credeţi nici dumneavoastră, onorabile abate.

— Aceste lucruri, Sir Walter, răspunse apăsat abatele Andrew, sunt mai vechi decât ordinul căruia îi aparţin. Sunt mai vechi chiar decât Biserica. Mai vechi decât istoria însăşi. Blestemul care a fost aruncat asupra spadei e o relicvă a începuturilor, din vremea de dinaintea istoriei. Ceva ce persistă încă în zilele noastre, deşi epoca sa s-a sfârşit de mult. Aceia care caută s-o stăpânească vor s-o folosească pentru a semăna haos şi distrugere. Vor să răstoarne ordinea existentă şi să aducă din nou zeii cei vechi, idolii vechimii. Războiul şi barbaria vor domni, dacă nu vor fi oprite.

— Vorbe mari, comentă Sir Walter. Poate ar trebui să vă încercaţi talentul ca romancier, dragul meu abate. Dar, spuneţi-mi: cum pot o mână de sectanţi şi o relicvă seculară să determine toate aceste grozăvii?

— Cunoaşteţi răspunsul, spuse abatele Andrew simplu.

Sir Walter era pe punctul de a spune ceva, când dintr-odată deveni palid la faţă.

— Regele, şopti el.

— Frăţia ştie de vizita care va avea loc la Edinburgh, confirmă abatele. Peste câteva zile se întruneşte să dedice spada morţii şi distrugerii, într-o ceremonie păgână, aşa cum s-a mai întâmplat odinioară. Blestemul care a fost cândva aruncat asupra ei va fi reînnoit cu sânge nevinovat.

Apoi lama spadei se va îndrepta spre inima celui care este considerat întruchiparea spiritului cel nou, reprezentantul noii ordini.

— Regele George, şopti Sir Walter. Deci acest fapt este în discuţie. Aceşti bărbaţi pun la cale un atentat împotriva regelui.

— Ştiţi ce s-ar întâmpla dacă regele George, la prima sa vizită oficială în Scoţia, ar cădea victimă unui atentat?

— Ştiu prea bine. Ar fi trimise trupe, ca pe vremea lui Cumberland. Urmarea ar fi un război civil, mai cumplit decât cele de dinainte. Englezii şi scoţienii s-ar bate între ei, şi ar curge din nou sânge, vechea ură ar fi resuscitată… Eu mi-am dedicat toată viaţa reconcilierii dintre englezi şi scoţieni şi apropierii dintre culturile noastre. Toate acestea ar fi distruse într-o clipă de o asemenea faptă sângeroasă.

— Chiar dacă nu credeţi nimic din ce v-am spus despre spadă şi despre Frăţia runelor, Sir Walter, nu vă gândiţi că este datoria dumneavoastră, ca patriot şi ca cetăţean al Imperiului Britanic, să faceţi tot ce este omeneşte posibil pentru a împiedica o asemenea catastrofă?

— Fără îndoială, spuse Sir Walter fără a clipi. Quentin veni lângă el. În ciuda rezervelor sale, hotărâse să rămână alături de unchiul său în lupta împotriva sectanţilor, cu diferenţa că el credea tot ce spusese abatele Andrew.

Cu fiecare vorbă pe care o rostea abatele, Quentin devenea tot mai palid. Tenebrele care se ţeseau în jurul spadei runelor îl îngrijorau, dar nu lăsă să se observe ce îl frământa; pe de o parte, pentru că simţul onoarei nu-i permitea să-l lase pe unchiul său fără sprijin în acest ceas hotărâtor şi, pe de altă parte, pentru că auzise că tânărul nobil care îl trădase pe William Wallace purta numele de Ruthven. Nu urma ca Mary de Egton să se căsătorească cu un urmaş al acelei familii? Chestiunea îl nelinişte pe Quentin, chiar dacă nici el nu putea spune exact de ce. Poate pentru că în sinea lui spera să găsească vreun cusur în neamul Ruthven, şi să-şi mai aline gelozia…

Sir Walter părea să nu fi observat coincidenţa şi Quentin preferase să nu spună nimic. Unchiul său avea acum

lucruri mai importante pe cap decât prezumţiile sale copilăreşti. Erau prea multe în joc, ca să mai aibă timp de pierdut.

— Ştiam că pot miza pe ajutorul dumneavoastră, Sir Walter, spuse abatele Andrew şi pe chipul său uscăţiv sclipi o rază de speranţă. Prea mult timp nu ne rămâne însă. Singura noastră consolare e că nici partea adversă nu ştie unde se află spada. Bâjbâie, la fel ca noi.

— Ştiţi cine sunt indivizii?

— Nu. Majoritatea membrilor frăţiei nu se cunosc nici măcar între ei. La întruniri poartă măşti, care fac imposibilă identificarea lor. Numai conducătorul lor ştie cum arată aceştia; aşa e din vremuri străvechi.

— De aceea ne-au fost mereu pe urme, se înfurie Sir Walter. Dar au rămas mereu cu un pas în urma noastră.

— După cum am spus deja, nici adversarii noştri nu cunosc locul unde este ascunsă spada. Tot ce ştiu este că în următoarele patru zile trebuie să intre în posesia ei, pentru a reînnoi, în timpul eclipsei de lună, blestemul aruncat odinioară asupra spadei. Nu trebuie să reuşească, Sir Walter! Trebuie să găsim spada înaintea lor şi s-o distrugem!

— Dacă e vorba de securitatea regelui, fac cu plăcere tot ce-mi stă în putinţă. Există vreun indiciu? Un punct de reper despre locul unde s-ar putea afla spada?

— Există un indiciu. Dar e foarte vechi, şi chiar confraţi de-ai mei, care sunt experţi în istorie şi au studiat scrierile vechi ale Frăţiei runelor, nu au reuşit să găsească nimic în locul acela.

— Înţeleg. Totuşi, aş vrea să arunc o privire asupra acelui indiciu, dacă îmi este îngăduit.

— Desigur, Sir Walter. De acum încolo nu mai există secrete între dumneavoastră şi noi, iar eu regret nespus faptul că v-am încredinţat această taină atât de târziu.

— Târziu nu înseamnă întotdeauna prea târziu, onorabile abate, observă Sir Walter cu zâmbetul pe buze.

— Să sperăm. Trebuie să avem grijă, Sir, pentru că adversarii noştri sunt numeroşi şi războinici şi stau la

pândă în locuri ascunse. Mă tem că vor lovi acolo unde ne aşteptăm mai puţin.

10.

Fusese dusă la Cercul Pietrelor.

Gwynneth Ruthven auzise de locul acesta în poveştile pe care şi le spuneau bătrânii. În vremurile de demult, aşa se spunea, se întâlneau aici druizii, pentru a-şi desfăşura ritualurile păgâne şi pentru a invoca spiritele răului. Pământul acestui loc era îmbibat de sângele nevinovaţilor care-şi dăduseră viaţa la Cercul Pietrelor.

Gwynn ar fi preferat ca locul acesta să rămână şi pe mai departe o plăsmuire a fanteziei, o poveste de speriat copiii. Dar, când i se luă pânza cu care fusese legată la ochi, constată că exista cu adevărat. Întocmai cum îi fusese descris.

Blocuri uriaşe de stâncă încercuiau un spaţiu larg, în mijlocul căruia se afla o masă de sacrificiu din piatră. Adepţii frăţiei stăteau în cerc, lângă pietre: bărbaţi în mantii negre, cu măştile înspăimântătoare pe care Gwynneth le cunoştea deja.

Lângă masa de sacrificiu aştepta o figură mascată. Spre deosebire de ceilalţi, purta veşminte albe, iar masca îi era din argint curat, care strălucea opac în lumina lunii. După ochii din spatele măştii, care sclipeau prin cele două tăieturi, Gwynneth nu avu nicio dificultate în a-l recunoaşte. Era contele Millencourt.

Se lăsase întunericul. Luna era sus pe cer; lumina palid cercul de pietre şi făcea ca veşmintele lui Millencourt să lucească fantomatic.

Dacă Gwynneth n-ar fi ştiut cine se afla în spatele costumaţiei aceleia înspăimântătoare, s-ar fi temut cu siguranţă. Aşa însă, simţi doar revoltă şi încăpăţânare, şi era ferm hotărâtă să nu arate nici teamă, nici slăbiciune, cu toate că vorbele bătrânei Kala o urmăreau, ca un ecou

interminabil: „Ţi-am văzut sfârşitul, întunecat şi cumplit…“

Mascaţii din jurul mesei de sacrificiu începură o lamentaţie sumbră în vechea limbă păgână. Puţinele cuvinte pe care Gwynneth le înţelegea erau de ajuns pentru a-şi da seama despre ce era vorba.

Despre spirite ale întunericului.

Despre putere şi trădare.

Şi despre sânge…

O duseră la masa de sacrificiu unde o obligară să îngenuncheze. Mâinile îi erau legate, aşa că nu putea să se apere. Millencourt ridică braţele şi adepţii amuţiră pe loc. Se făcu linişte deplină în Cercul Pietrelor, iar Gwynneth percepea răul care avea să vină, aproape fizic. Disperarea puse stăpânire pe ea şi o strângea de gât, dar lupta cu îndârjire împotriva ei.

— Această femeie, ridică Millencourt vocea, a îndrăznit să se ridice împotriva noastră. Ne-a pândit şi ne-a spionat, trădându-ne duşmanilor. Voi toţi, fraţii mei, ştiţi ce pedeapsă i se cuvine după asemenea fapte.

Mascaţii răspunseră din nou în celtă cu un singur cuvânt. Însemna „moarte“.

— Aşa este, fraţilor. Însă voi mai ştiţi cu toţii că frăţia noastră se aşteaptă zilele acestea la ceva măreţ. Graţie celor ce s-au alăturat frăţiei noastre, avem acum şansa de a schimba totul. Putem câştiga puterea şi autoritatea de a întoarce roata timpului până în ziua aceea în care romanii au păşit pentru prima oară în ţara aceasta şi au adus asupra noastră blestemul vremurilor noi.

Pe romani i-am alungat. După ei au venit saxonii. Apoi vikingii. În sfârşit normanzii. Am luptat cu vitejie, dar nu am putut împiedica scăderea continuă a autorităţii noastre până în ziua de azi. Iar declinul continuă, fraţii mei. Tot mai mulţi regi şi principi se leapădă de vechea ordine. Distrug spiritul clanurilor şi transformă oamenii liberi în vasali. Întorc spatele vechilor forţe şi îşi pun nădejdea în credinţa pe care o răspândesc călugării. Peste tot răsar mănăstirile lor ca ciupercile după ploaie, în timp ce ai noştri sunt tot mai puţini. Epoca noastră e pe sfârşite,

fraţilor, se aude bocetul de îngropăciune. Dacă nu acţionăm să schimbăm cursul lucrurilor, vom rămâne în curând fără putere şi fără autoritate. Tradiţiile se vor pierde, noua ordine va domni, iar noi toţi îi vom deveni slugi. Acest lucru trebuie împiedicat cu orice preţ.

Ici şi colo se auziră sunete de aprobare, dar şi un murmur de indignare, care se răspândi de jur împrejur. Toţi cei prezenţi păreau să împărtăşească opiniile lui Millencourt, iar Gwynneth simţea ura care iradia spre ea. Unul dintre aceşti mascaţi, gândi ea înfiorându-se, era fratele ei…

— În curând, continuă contele, toate acestea vor aparţine trecutului. Soarta ne-a ales pentru a schimba cursul lucrurilor. Vom opri roata timpului, până la ziua în care au sosit străinii şi au început să se amestece în treburile noastre. Noua ordine va cădea, fraţii mei. Nu mai e mult, şi vechii zei se vor întoarce, iar odată cu ei vremurile vechi, în care am fost liberi şi puternici şi nu eram nevoiţi să ne ascundem în locuri ca acesta. Sunt lucruri care se vor întâmpla întocmai cum le-au prezis runele.

Sectanţii răspunseră cu un cântec triumfal, strident, care o făcu pe Gwynneth să se îngrozească până în adâncul sufletului.

Bătrâna Kala avusese dreptate. Millencourt şi ai săi voiau într-adevăr să oprească roata timpului. Mai mult, voiau să o întoarcă la vremurile păgâne, în care ţara, cum susţineau ei, fusese liberă. Cu asemenea promisiuni reuşeau să seducă oameni tineri, entuziaşti ambiţioşi, cum era şi Duncan, care se revoltau din cauza nemulţumirii generale. Gwynn, în schimb, nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce intenţionau cu adevărat Millencourt şi ai săi. Voiau ceea ce voiseră toţi şi pentru care, de generaţii întregi, curgea în van sânge nevinovat.

Puterea.

Era singurul lor deziderat – să stea iarăşi la masă cu cei puternici, cu toate că epoca runelor şi a druizilor se sfârşise de mult. Faptul de a-l fi trădat pe William Wallace

le nutrea iluzia că toate acestea aveau şanse să devină realitate.

— Priviţi, fraţii mei, strigă Millencourt, care apucă dintr-odată o spadă şi o ridică, astfel încât lumina lunii se reflectă în lama ei. Priviţi această armă! O recunoaşteţi?

— Spada lui Wallace, se auzi cu respect de jur împrejurul cercului.

— Aşa este. Spada lui Wallace, făurită în vremurile vechi şi pătrunsă de o mare putere. Datorită ajutorului unor prieteni credincioşi, a ajuns în posesia noastră. E cheia puterii, fraţilor. Arma cu care vom îngenunchea noua ordine. Războaie şi haos vor fi consecinţa, şi din cenuşă ne vom ridica noi să domnim în această ţară. Runele şi sângele vor domni, întocmai ca odinioară.

— Rune şi sânge, se auzi ca un ecou.

— Acoperită de blestem, spada îi va aduce lui Wallace sfârşitul şi nouă victoria. Acesta este motivul pentru care ne-am adunat aici, la Cercul Pietrelor, acel loc în care, de la începutul vremurilor, sunt preaslăviţi zeii şi semnele lor. Luna va fi înghiţită în această noapte de vârcolac, fraţilor, ceea ce înseamnă că a venit vremea pentru a rosti blestemul şi pentru a porni răzbunarea.

Toate privirile se îndreptară spre cer, Gwynneth însăşi privi în sus, pentru a constata cu groază că luna dispărea într-adevăr. Ceva se aşternea înaintea ei şi îi estompa lumina, o făcea să pară de un roşu-murdar.

Ca sângele, gândi Gwynneth cuprinsă de groază, în timp ce Fraţii runelor îşi începură din nou lamentaţia, care devenea tot mai puternică pe măsură ce luna dispărea în întuneric.

O panică vertiginoasă puse stăpânire pe Gwynneth. Millencourt şi ai săi aveau într-adevăr puterea de a face luna să dispară? Puteau influenţa stelele şi schimba mersul lumii?

— A venit vremea, fraţilor! răcni druidul. Ceasul răzbunării a sosit. Aduceţi-mi fecioara!

Gwynneth simţi din nou braţele brutale care o înşfăcară şi o luară pe sus. Cu o putere căreia nu i se putea opune

nimeni o aşezară pe masa de sacrificiu, cu faţa în jos. Tot ce putea să vadă era mâna cadaverică a călăului ei ţinând spada runelor. Cântul sectanţilor deveni tot mai puternic, îndreptându-se spre punctul culminant. Gwynneth auzi vorbele reci, păgâne, şi dintr-odată i se făcu o frică de moarte, care o gâtuia şi-i făcea inima să trepideze.

— Rune şi sânge! strigă Millencourt şi ridică spada. Aşa să se întâmple!

— Nu! strigă Gwynneth cu putere şi îşi întoarse privirea spre mascaţii din jurul mesei de sacrificiu. Vă rog, cruţaţi-mi viaţa! Duncan, unde eşti? Duncan, te rog, ajută-mă…!

Dar nu primi niciun răspuns.

— Rune şi sânge! ţipară acum cu toţii, şi când Gwynneth desluşi prin despicăturile măştilor setea pură, nereprimată, de sânge, înţelese că nu mai avea scăpare.

Acesta era deci sfârşitul întunecat pe care i-l profeţise Kala. Femeia runelor avusese dreptate până la urmă.

Millencourt ridică spada şi bolborosi descântece în limba veche. În acelaşi timp, Gwynn începu să se roage. La forţele binelui şi ale luminii, ca să se îndure de ea şi să-i primească sufletul.

Închise ochii şi simţi cum teama i se risipeşte. Dintr-odată avu senzaţia că era departe şi ocrotită, de parcă s-ar fi aflat într-un alt timp, într-un alt loc. O cuprinse o linişte pe care oamenii nu i-ar fi putut-o da niciodată.

Apoi spada căzu asupra ei.

Mary de Egton îşi reveni.

Inspiră profund şi deschise ochii.

Visase din nou. Despre Gwynneth Ruthven şi ultimele clipe din viaţa ei, despre felul în care fusese dusă de conjuraţi la masa de sacrificiu şi ucisă.

Mary clipi şi privi în jur dezorientată, ca să constate că visul nu se sfârşise încă. Acum ea era cea care zăcea întinsă pe masa de sacrificiu, înconjurată de bărbaţi mascaţi în robe negre. Desluşi setea de sânge din ochii lor.

Nu se schimbase nimic, doar că de data aceasta nu era Gwynneth Ruthven cea care se afla în mâinile sectanţilor,

ci ea însăşi. Dintr-odată puse stăpânire pe ea un gând sinistru.

Tot ce vedea şi simţea în jurul ei era înfricoşător de real. Dar dacă toate acestea nu erau doar un coşmar? Dacă nu ar fi fost continuarea unei imagini din vis, ci realitatea...?

11.

Deoarece nu mai aveau timp de pierdut, plecară chiar în noaptea aceea. Sir Walter trezi vizitiul, îl puse să înhame caii şi, puţin timp mai târziu, se aşternu la drum împreună cu Quentin şi abatele Andrew. Călugării, aşa hotărâseră, aveau să-i urmeze de la distanţă, pentru a fi siguri că nu vor avea parte de vreo escortă nedorită.

Nu prea vorbiseră în trăsură pe timpul călătoriei. Atât Sir Walter, cât şi nepotul său aveau nevoie de timp, pentru a prelucra mental noutăţile pe care le dezvăluise abatele Andrew. În sfârşit se limpezea enigma, părţile disparate ale mozaicului se adunau formând o singură imagine. Quentin, ce-i drept, nu era deloc încântat de imaginea rezultată.

Ceea ce auzise despre acele întâmplări magice, blesteme vechi şi conjuraţii întunecate îi resuscitase vechile temeri. Dacă un om al Bisericii, cum era abatele Andrew, credea în lucrurile acestea şi le dădea o asemenea importanţă, atunci nu puteau fi simple elucubraţii, îşi spuse. Cu toate acestea, hotărî foarte serios să nu lase frica să pună stăpânire pe el. Voia să-şi ajute unchiul să ducă această chestiune la bun sfârşit. În plus, era vorba de binele Scoţiei, poate chiar de al întregului imperiu.

Ţara tocmai scăpase de pericolul napoleonian, când o altă ameninţare se arăta la orizont, o relicvă din Preistoria tulbure. Quentin nu simţea deloc nevoia să vadă cum ţara se prăbuşeşte din nou în haos şi barbarie, tocmai ceea ce păreau a urmări sectanţii. Avea să lase deci teama la o parte şi să-şi facă datoria, aşa cum se aştepta de la el, în

calitate de cetăţean şi patriot.

Sir Walter căzuse pe gânduri. Pe chipul unchiului său însă, Quentin nu desluşi nici urmă de teamă. Sir Walter era un individ raţional, mândru de această calitate a sa; nici povestea abatelui nu reuşise să-l abată de la convingerile sale. Grija era cea care-i umbrea chipul.

Chiar dacă nu împărtăşea convingerile abatelui Andrew în privinţa spadei şi a aşa-zisului blestem, ameninţarea din partea Frăţiei runelor nu era deloc de neglijat. Iar ca slujbaş al statului ce era, Sir Walter ştia prea bine ce consecinţe ar fi putut avea un atentat împotriva regelui. Tot ceea ce realizase o viaţă întreagă, reconcilierea dintre englezi şi scoţieni şi renaşterea culturii scoţiene, ar fi fost distrus pentru totdeauna. Imperiul s-ar fi putut cufunda într-o criză care l-ar fi făcut vulnerabil în faţa duşmanilor din interior şi din exterior. În ochii lui Sir Walter nu era nevoie de invocaţii mistice pentru a pune în pericol imperiul; pericolul era oricum destul de mare. Era hotărât să-l înfrunte, iar dacă spada era cheia, atunci trebuia să o găsească înaintea conjuraţilor…

Trăsura ajunse în scurt timp la destinaţie. Quentin constatase, cu o strângere de inimă, că mergeau din nou în direcţia High Street, spre dealul cetăţii, pe care trona castelul Edinburgh, cu zidurile sale masive. În faţa unei case vechi, aflată în partea frontală a unei curţi înguste, abatele Andrew îi spuse vizitiului să oprească. Cei trei bărbaţi coborâră, iar Quentin se înfioră privind în sus spre clădirea care data din Evul Mediu târziu, cu grinzi de lemn aparente şi un acoperiş înalt şi ascuţit. Era evident că acea casă cunoscuse şi vremuri mai bune; lutul din paiantă era în multe locuri crăpat, lemnul mucegăit şi putred. Clădirea era nelocuită, aşa încât ferestrele ei îi ţintuiau pe vizitatori precum orbitele unui craniu, întunecate şi goale.

— Acesta a fost cândva un han, spuse abatele Andrew. Acum se află în proprietatea ordinului nostru.

— Cum aşa? întrebă Quentin, care nu-şi putea imagina de ce ar cumpăra cineva o dărăpănătură ca aceea.

— Foarte simplu, explică abatele în şoaptă. Există dovezi

că acest han a fost un loc secret de întâlnire a sectei runelor. Iar acum, urmaţi-mă înăuntru, domnilor. Aici, afară, nu suntem în siguranţă, iar noaptea are ochi şi urechi.

Deschiseră uşa, care scârţâia îngrozitor, şi intrară; un aer stătut îi lovi drept în faţă. Abatele Andrew aprinse nişte lumânări, iar când razele plăpânde luminară încăperea, Quentin observă că nu sunt nici pe departe singuri. De jur împrejurul zidurilor erau înşiraţi mai mulţi indivizi în robe închise la culoare, tăcuţi şi nemişcaţi. Quentin inspiră adânc. Abatele Andrew însă îl linişti zâmbind.

— Iertă-mă, *master* Quentin, ar fi trebuit să te previn. E de la sine înţeles că această clădire e păzită în permanenţă de confraţii mei. Nu o scăpăm nicicând din ochi.

— Dar... de ce staţi în întuneric? întrebă Quentin nedumerit.

— Pentru că nimeni nu trebuie să ştie că suntem aici. În definitiv, nu dorim ca adversarul să ne dea de urmă.

Explicaţia îl mulţumi pe Quentin. Îi ajută pe călugări să camufleze ferestrele, ca să nu se vadă de afară lumina. Apoi se aprinseră mai multe lumânări care încălziră cu flacăra lor vechea sală de mese a hanului.

Mobilierul era ca şi inexistent, cu excepţia unei tejghele amenajate pe nişte butoaie vechi de bere. Probabil fusese cândva furat de săraci, pentru a-şi încălzi, în iernile reci, odăile îngheţate. Pe podea, praful era de un deget şi se ridica la fiecare pas al vizitatorilor.

Sir Walter, pe care nu păreau să-l deranjeze nici murdăria, nici mirosul de putregai, privi cu atenţie în jur.

— Sunteţi sigur că acesta era pe vremuri un loc de întâlnire al sectanţilor, abate Andrew?

— Cel puţin aşa e consemnat în cronicile ordinului nostru.

— Cum de nu ştiu adversarii asta?

— Acesta este un mister pe care nu l-am înţeles până acum, recunoscu clericul. Pesemne multe elemente s-au pierdut în vâltoarea răscoalei iacobiţilor. Din câte ştim,

spada runelor s-a aflat la sfârşit în posesia unui tânăr nobil din nord. Se spune că ar fi fost adusă la Edinburgh, unde urma să-i fie înmânată, la ceremonia de încoronare, regelui Iacob al VII-lea al Scoţiei. Însă acest lucru nu s-a întâmplat.

Sir Walter încuviinţă.

— La un an după căderea cetăţii Edinburgh, iacobiţii, sub conducerea lui Carol Stuart, au suferit o înfrângere zdrobitoare la Culloden. Edinburgh-ul a fost recucerit de trupele guvernamentale, iar mişcarea iacobiţilor a fost practic anihilată.

— Aşa a fost. În zilele acelea, când pe străzile oraşului s-au dat luptele dintre iacobiţi şi soldaţii Coroanei, s-a pierdut şi spada. Noi presupunem că sectanţii au ascuns-o, ca să nu ajungă în mâinile englezilor. Unde a fost dusă, însă, nu ştim.

— Presupuneţi că ar putea fi aici prin preajmă.

— Ce sperăm este să găsim un indiciu, o pistă, pe care să o urmăm. Mulţi învăţaţi din ordinul nostru au cercetat locul acesta, dar n-au găsit nimic. Acum speranţele noastre se îndreaptă spre dumneavoastră, Sir Walter.

— Să văd ce pot face pentru Domniile Voastre. Dar nu pot să promit nimic, dragul meu abate. Dacă învăţaţii ordinului dumneavoastră nu au găsit nimic, ce şanse am eu?

— Fără falsă modestie, comentă abatele cu un zâmbet blajin, modestia nu-şi are locul aici. Aţi dovedit că sunteţi un om cu mintea ascuţită, Sir Walter, iar consecvenţa dumneavoastră mi-a dat în ultimele săptămâni multă bătaie de cap.

— Atunci vă datorez acest serviciu şi ca un fel de reparaţie, spuse Sir Walter şi apucă un sfeşnic cu o lumânare pentru a cerceta pereţii. Quentin făcu la fel şi îl urmă, chiar dacă nu-şi prea putea imagina ce anume căuta unchiul lui.

— Au fost verificaţi pereţii dacă nu au goluri? se interesă Sir Walter.

— Da. Nu au fost găsite goluri.

— Dar podeaua? Sir Walter arătă spre scândurile putrezite.

— Am cercetat şi podeaua. Nu s-a găsit nici spada, nici vreun indiciu despre locul unde ar putea fi.

— Înţeleg… Sir Walter păşi gânditor de-a lungul încăperii, lumină fiecare nişă şi cercetă tavanul sprijinit de stâlpi grei de lemn. Vom cerceta fiecare etaj în parte, hotărî el. Iar când suntem gata, căutăm şi pe tavan. La nevoie vom desface casa asta bucată cu bucată, pentru a…

— Unchiule!

Strigătul lui Quentin întrerupse expunerea lui Sir Walter. Acum câteva săptămâni şi-ar fi pus elevul la punct pentru un asemenea gest, dar între timp băiatul dovedise că este un bun şi preţios colaborator şi că merita să apleci urechea la ceea ce avea de spus.

— Ce este, fiule? întrebă din acest motiv Sir Walter.

Quentin rămăsese locului şi studia şemineul zidit în partea din spate a sălii de mese. Deasupra deschizăturii era un basorelief care înfăţişa un leu – animalul de pe blazonul lui Robert Bruce şi al casei Stuart, care îl preluase de la el. Chiar dacă trecerea timpului lăsase urme adânci asupra lui, Quentin reuşi să descopere ceva spre care arăta emoţionat cu degetul.

— Priveşte, unchiule, îl îndemnă el. Sir Walter i se alătură îndată, şi la lumina lumânării văzu şi el la ce se referise Quentin.

Pe blazonul regal erau scrijelite rune.

Ce i se întâmpla era aievea!

Această certitudine era atât de cumplită, încât Mary de Egton deschise gura să ţipe. De pe buzele ei nu se desprinse niciun sunet. Groaza era atât de mare, încât parcă ar fi fost gâtuită, orice sunet fiind ucis încă din faşă.

Măştile inerte şi înnegrite de funingine care o sfredeleau cu privirea din toate părţile nu erau plăsmuirea unui nou coşmar, ci la fel de reale ca şi ea. Nu numai că îi vedea pe toţi, putea chiar să le simtă respiraţia aspră şi mirosul înecăcios de fum.

Înfricoşată, vru să se dea un pas înapoi, dar nu reuşi. Fusese legată, aşa că nu reuşi să se mişte. Zăcea lipsită de apărare la pământ, iar mascaţii o priveau de sus în tăcere. Ochii sfredelitori, care se vedeau prin despicăturile măştilor, erau reci şi nemiloşi.

— Unde sunt? reuşi Mary în sfârşit să rostească. Cine sunteţi? Vă rog, răspundeţi-mi…

Răspuns nu primi; în schimb se rupseră rândurile şi printre mascaţi apăru o arătare care părea să fie mai-marele şi conducătorul lor. Spre deosebire de ceilalţi, purta o robă de un alb strălucitor, iar masca de pe chipul lui nu era din lemn înnegrit, ci din argint sclipitor. În mâna stângă ţinea un toiag, al cărui mâner avea forma unui cap de dragon.

— Millencourt, şopti Mary şi se făcu lividă.

Mascatul se postă ameninţător în faţa ei şi o privi arogant de sus.

— Te-ai trezit în sfârşit, târfă necredincioasă? Vocea îi răsuna înfundat şi avea un ecou metalic straniu de sub adăpostul măştii, dar, în ciuda stării de şoc în care se afla, Mary avu senzaţia că o mai auzise undeva.

— Unde sunt? întrebă încă o dată, cu glas înfundat şi timid. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Nu taci odată, femeie? o certă arătarea. Nu se cuvine să ridici glasul împotriva căpeteniei frăţiei!

— A frăţiei…?

Mary avu senzaţia că visele şi viziunile ei prinseseră dintr-odată viaţă. Mascaţii şi căpetenia lor, frăţia misterioasă, toate acestea îi aminteau înfricoşător de limpede de însemnările lui Gwynneth Ruthven.

Cum era posibil?

Era profeţia? Soarta? Sau doar o ironie a acesteia, una dintre multele pe care Mary fusese nevoită să le suporte în ultima vreme?

— Frăţia runelor, explică mascatul cu mândrie. Întemeiată cu mult timp în urmă cu un singur scop, şi anume păstrarea tainelor şi tradiţiilor vechi. Secole de-a rândul am fost duşmăniţi şi urmăriţi, aproape nimiciţi.

Acum însă ne-am întors, şi nimic nu ne poate opri. Noi suntem stăpânii vremii noi, şi vai de cei ce nu ne respectă şi ne iau în derâdere, Mary de Egton!

Mary tremura în tot corpul. Lacrimi de frică îi înecau ochii, în timp ce se întreba de unde-i ştia mascatul numele.

Mascatul îi citi pe chip.

— Te întrebi de unde te cunosc, constată el. Să ştii, Mary de Egton, că frăţia ştie tot. Ştim de unde vii şi că ai fugit ca o laşă. Că ai fugit de răspundere şi că l-ai părăsit pe viitorul tău soţ, Malcolm de Ruthven, făcându-l de râs.

Mary se strădui să respire. Acesta era deci motivul capturării ei. Cu puţin înainte de sfârşitul călătoriei căzuse totuşi în capcana celor de la Ruthven; până şi slujitorii legii păreau să fie în slujba lor. Dintr-odată la temerile ei se adăugă şi o furie nestăvilită. Aceşti oameni purtau măşti înfricoşătoare şi se considerau urmaşi ai vechilor druizi, dar dacă nu erau nimic mai mult decât nişte marionete ale lui Malcolm, nu putea decât să-i dispreţuiască.

— Malcolm v-a trimis? întrebă ea, şi cu fiecare vorbă, vocea ei dobândea mai multă fermitate. Pune nişte mascaţi să facă ceva pentru care el nu e destul de bărbat?

— Struneşte-ţi limba, femeie! Vorbele pe care le rosteşti îţi vor aduce pieirea!

— Ce aşteptaţi de la mine? Să cad în genunchi în faţa voastră? În faţa unor bărbaţi care nici măcar nu au curajul să-şi arate chipul în faţa unei femei care zace, încătuşată şi fără apărare, la pământ în faţa lor?

Ochii din spatele măştii de argint sclipiră. Mâna dreaptă a mascatului tremura şi se strânse, părând timp de o clipă că pumnul avea să o lovească pe Mary. Dar mascatul se stăpâni, iar de sub mască se auzi un rânjet forţat.

— Încă vorbeşte mândria din tine, şuieră el, dar în curând îmi vei cerşi îndurarea. Mândria ta va fi îngenuncheată, Mary de Egton, asta îţi jur pe runele frăţiei noastre.

— Ce aveţi de gând cu mine? întrebă Mary cu voce limpede. Având curajul unei femei care nu mai avea nimic de pierdut, alese să le ţină piept călăilor. Vreţi să mă

violaţi? Să mă schingiuiţi? Să mă ucideţi ca nişte tâlhari ordinari?

Mascatul râse doar şi se îndepărtă, de parcă ar fi vrut s-o lase în seama supuşilor săi.

— Aştept un răspuns! strigă Mary în urma lui. Vreţi să mă ucideţi? Trebuie să se întâmple şi cu mine ce s-a întâmplat cu Gwynneth Ruthven?

Nu ştia nici ea de ce rostise acele cuvinte. Numele lui Gwynneth îi venise dintr-odată în minte, şi, în furia ei neajutorată, îl strigase cu glas tare. Nu avusese cum să prevadă ce efect va avea.

Căpetenia sectanţilor rămase locului ca lovit de trăsnet. Se întoarse ameninţător spre ea.

— Ce ai spus?

— Am întrebat dacă trebuie să sfârşesc şi eu ca Gwynneth Ruthven, repetă Mary cu îndârjire. Orice reacţie a mascatului era mai bună, decât să o lase să zacă precum o marfă fără valoare.

— Ce ştii despre Gwynneth Ruthven?

— De ce întrebaţi? Nu aţi spus că dumneavoastră şi banda dumneavoastră ştiţi totul?

— Ce ştii despre ea? urlă el şi, într-un acces de furie, care-i sperie până şi pe oamenii săi, smuci mânerul bastonului şi la iveală ieşi lama lungă şi lucioasă a unui pumnal, pe care-l puse la gâtul lui Mary.

— Vorbeşte, Mary de Egton, şuieră el, sau îţi jur că în clipa următoare vei regreta.

Mary simţi metalul rece şi ascuţit în beregată şi curajul îi pieri faţă în faţă cu perspectiva unei morţi chinuitoare. Ezită, iar mascatul împinse de lama cuţitului mai puternic, astfel încât pe gâtul lui Mary începură să se prelingă dâre subţiri de sânge. Privirea rece a călăului ei nu lăsa loc de îndoială că ar fost în stare să înfigă pumnalul cu totul.

— Am citit despre ea, rupse Mary tăcerea.

— Despre Gwynneth Ruthven?

Dădu afirmativ din cap.

— Unde?

— Într-o cronică veche.

— De unde o ai?

— Am găsit-o.

— La castelul Ruthven?

Mary confirmă din nou.

— Hoaţă nenorocită! Cine ţi-a permis s-o citeşti? Cine ţi-a povestit despre taină? În acest scop ai venit la Ruthven? Să spionezi?

— Nu, îl asigură Mary disperată. Nu ştiu nimic despre vreo taină şi la însemnările lui Gwynneth Ruthven am ajuns dintr-o simplă întâmplare.

— Unde?

— În odaia din turn. Observă cum strânsoarea deveni şi mai puternică şi nu-şi mai putu reţine lacrimile. Le-am găsit întâmplător. Au fost ascunse într-un gol din zid.

— Nimic nu e întâmplător, Mary de Egton, mai ales lucruri ca acestea. Ai citit însemnările?

Dădu din cap în semn că da.

— Atunci înseamnă că ştii despre blestem. Ştii ce s-a întâmplat atunci.

— Ştiu. Dar nu… nu aş fi crezut că e cu putinţă, până acum…

Mascatul pufni dispreţuitor, apoi se retrase ca să se consulte cu supuşii săi. Mary respiră eliberată din strânsoare şi îşi duse mâna la gât, acolo unde lama cuţitului îi tăiase pielea delicată. Îl văzu pe omul cu masca de argint gesticulând febril şi negociind cu ceilalţi mascaţi.

În sfârşit se întoarse.

— Soarta, spuse el, are căi stranii. Se pare că există un motiv pentru care ni s-au încrucişat drumurile. Profeţia îşi are contribuţia ei.

— Profeţia? întrebă Mary. Mai degrabă un inspector corupt.

— Taci, femeie! Nu ştiu ce capriciu al sorţii te-a ales tocmai pe tine să ne furnizezi cheia preluării puterii. Dar aşa s-a întâmplat. Tocmai tu ai găsit însemnările dispărute ale lui Gwynneth Ruthven. Pentru acest fapt ar trebui să-ţi fiu recunoscător.

— Mă lipsesc de recunoştinţa dumneavoastră, replică

Mary cu amărăciune. Mai bine spuneţi-mi cum se vor sfârşi toate acestea. Despre ce vorbiţi? Ce fel de cheie? De unde ştiţi de Gwynneth Ruthven?

Din nou se auzi râsul tunător din spatele măştii.

— În cercurile mele ţine de uzanţe să cunoşti istoria strămoşilor tăi. Cu aceste cuvinte mascatul îşi scoase masca, iar lui Mary nu-i veni să-şi creadă ochilor, când văzu ieşind la iveală de sub ea chipul palid, cunoscut şi dispreţuit al lui Malcolm de Ruthven.

— Malcolm, şopti ea îngrozită; de aceea i se păruse atât de cunoscută vocea mascatului.

— Acum câteva zile ţi-am cerşit în zadar atenţia, îi aminti mirele cu răceală. Acum mi se pare că am obţinut-o cu prisosinţă.

— Nu înţeleg... bâigui Mary neajutorată şi privirile îi alunecară de la Malcolm la supuşii săi mascaţi.

— Sigur că nu înţelegi. Cum ai putea? Eşti o femeie neştiutoare, toate gândurile tale se învârt numai în jurul tău. Poate ai citit multe cărţi, dar nu ai înţeles nimic. Puterea, Mary de Egton, aparţine acelora care pun mâna pe ea. Aceasta este esenţa istoriei.

Felul în care vorbea şi sclipirea din ochii lui o umplură de teamă. Aşa trebuie că arăta un om, îşi spuse ea, care era pe punctul de a-şi pierde minţile.

— Nu ştiu ce soartă te-a ales pe tine să ne aduci victoria, continuă el. Dar căile noastre par legate indestructibil. Ceea ce a iniţiat, cu jumătate de mileniu în urmă, strămoşul meu Duncan Ruthven va fi dus acum la bun sfârşit. Spada runelor se va întoarce şi-şi va redobândi vechea ei forţă distructivă. Tu, Mary de Egton, vei fi aceea care consfinţeşte blestemul, cu sângele tău! Apoi izbucni într-un râs tunător, iar adepţii intonară un imn sumbru şi barbar.

Mary nu mai simţea decât panică. Privirea i se înceţoşă, iar măştile înnegrite din jurul ei se contopiră parcă într-un mozaic al ororii, întregul trup i se crispase, şi ea strigă, înspăimântată, în timp ce imnul mascaţilor se auzea tot mai tare.

Inima îi bătea de să-i spargă pieptul, iar sudoarea rece îi şiroia pe frunte, până când osteneala îşi spuse cuvântul şi îşi pierdu cunoştinţa. Cortina căzu, şi ea rămase captivă în întuneric.

12.

Castelul Edinburgh
Vara anului 1746

Zidurile seculare ale castelului care odinioară fusese cetatea de scaun a regilor Scoţiei se zguduiau de ghiulelele tunurilor duşmane. Trupele guvernamentale se apropiaseră deja. Nu mai era decât o chestiune de timp până reuşeau să facă o breşă în zidul exterior şi să cucerească fortăreaţa.

Urmă un nou atac, care făcu cetatea să se zguduie din temelii. De undeva, din praful dens, se auzeau strigătele răniţilor.

Pentru Galen de Ruthven era limpede că acesta era sfârşitul. Dezamăgirea pe care o simţea venea din străfundul sufletului său. Pentru scurt timp păruse că vor reuşi ceea ce li se refuzase strămoşilor lor. Acum însă visele şi planurile lor îndrăzneţe fuseseră făcute zob de trupele guvernamentale.

— Conte, i se adresă el însoţitorului său, cred că nu are sens să mai aşteptăm. Cu fiecare secundă de ezitare riscăm tot mai mult să cădem în mâinile trupelor guvernamentale.

Cel abordat, un bărbat vârstnic cu barbă şi păr alb, care-i ajungea pe umeri, aprobă meditativ. Era uscăţiv şi osos, iar faţa îi era brăzdată de riduri. Privirea îi era ciudat de goală, de parcă povara unei vieţi lungi, foarte lungi, l-ar fi consumat.

— Aşa se duce viaţa noastră, spuse el încet. Ultima noastră şansă de a readuce vremurile vechi. E vina mea,

Galen.

— Vina voastră, conte? Ce să înţeleg din asta?

— Am văzut în semne. Runele mi-au spus cum se va sfârşi bătălia de la Culloden şi faptul că Iacob nu va ajunge niciodată rege. Dar nu am vrut să cred. Am ignorat runele. Aceasta este pedeapsa, care mă ajunge din urmă. Acum nu voi mai apuca să văd cum se întoarce vechea ordine.

— Nu spuneţi una ca asta, conte. Ochii voştri au văzut multe războaie. Domnitorii vin şi pleacă. Se va ivi o nouă şansă de a lupta pentru putere.

— Nu şi pentru mine. Multă vreme am rătăcit pe acest pământ, ţinut în viaţă de forţe din afara puterii dumitale de pricepere. Simt că vremea mea s-a sfârşit. Acesta a fost motivul pentru care am ignorat runele şi am înţeles greşit semnele. Nu am vrut să cred că încă n-a sosit timpul. Atâtea secole am aşteptat, iar acum îmi fuge pământul de sub picioare.

Un nou atac făcu zidurile fortăreţei să se cutremure, de data aceasta atât de puternic, încât bătrânul rămase cu greu în picioare. Galen de Ruthven îl sprijini.

— Trebuie să plecăm, conte, insistă el.

— Da, fu tot ce spuse bătrânul şi luă de pe masa din faţa sa un pachet, pe care îl strânse la piept, de parcă ar fi fost averea cea mai de preţ pe care o avea pe această lume.

Dintre bărbaţii înarmaţi care aşteptaseră în spate rămaseră câţiva pe loc, pentru a acoperi retragerea căpeteniei lor. Ceilalţi îl însoţiră pe conte, înconjurându-l ca un cordon protector, pentru a-l apăra, la nevoie, cu preţul vieţii.

Trecură de scările abrupte într-o încăpere boltită şi fără ferestre, luminată de făclii, în care tunurile nu se mai auzeau decât din depărtare. Bărbaţii deschiseră trapa de lemn din podea. Apoi luară făcliile de pe pereţi şi coborâră unul câte unul.

Încă se mai auzeau bubuituri înfundate, ba în depărtare, ba ameninţător de aproape. Iacobiţii erau pe punctul de a pierde bătălia pentru cetate. Nu mai era mult, şi în oraş aveau să mişune peste tot trupele guvernamentale. Exista

pericolul ca şi această galerie să fie atunci descoperită; fusese construită în vremurile de demult şi trecea prin stâncile dealului, pe care se ridica cetatea, dincolo de zidurile acesteia.

Galen de Ruthven rămase cu bătrânul care se sprijinea de el cu un braţ, iar cu celălalt ţinea strâns pachetul. Tocmai voiau să coboare în galeria îngustă, care străpungea stâncile, când deodată se auzi o nouă bubuitură.

Fusese trasă chiar deasupra lor, atât de zgomotoasă şi puternică, încât bărbaţii ţipară cât îi ţinu gura. Galen de Ruthven privi instinctiv în sus şi văzu spre disperarea sa o crăpătură care apăruse în tavanul galeriei. În secunda următoare galeria se prăbuşi.

Într-un huruit infernal se dislocară bucăţi întregi de stâncă şi pietre, căzând şi doborându-i pe bărbaţii care se aflaseră chiar în locul acela. Praful se ridică şi-i întunecă vederea, iar Galen de Ruthven nu putu să împiedice ca bătrânul să fie smuls de lângă el. Făcu instinctiv un pas înainte, pentru a scăpa de pietrele ucigaşe, când auzi chiar în spatele lui cum o altă bucată de tavan se desprinse şi se prăbuşi cu o forţă nimicitoare asupra fugarilor.

Apoi se aşternu tăcerea. Ici şi colo mai curgeau şiruri de pietricele. Apoi se sfârşi.

Galen de Ruthven se trezi aruncat la pământ. Sângera la cap, dar membrele îi rămăseseră, ca prin minune, tefere. În praful gros, care se ridicase, nu vedea nimic, tot ce auzea erau doar strigătele răniţilor.

Se ridică anevoie pe picioare şi apucă făclia, care zăcea răsturnată lângă el şi, ca prin minune, ardea încă. În lumina ei galbenă văzu cum praful se răsfira şi lăsa să se zărească proporţiile catastrofei.

Bolta se prăbuşise, treptele spre galerie erau acoperite de moloz. Ici şi colo se vedeau membre ale celor prinşi sub dărâmături – iar Galen de Ruthven zări cu groază printre ele şi o mână cadaverică, osoasă. Se năpusti tuşind asupra ei şi încercă să sape în grămada de pietre cu mâinile goale. Dar de sus căzură altele.

Din jur se auzeau, mişcându-se, supravieţuitorii prăbuşirii. Se adunară văitându-se şi priviră în jur dezorientaţi.

— Aici! strigă Galen de Ruthven. Aici, veniţi, ajutaţi-mă! Contele a fost prins sub dărâmături!

În grabă mare i se alăturară doi bărbaţi, ca să-l ajute să scoată trupul contelui de sub mormanul de moloz, dar alte şi alte valuri de pietre se revărsară asupra lui, până când, la sfârşit, îl acoperiră cu totul.

— E mort! strigă unul dintre bărbaţi. Nu mai are niciun rost. Să fugim.

— Nu putem fugi, îl puse Galen de Ruthven la punct, scrâşnind din dinţi. Contele are spada. Trebuie să o luăm cu noi.

Dintr-odată se auziră paşi apăsaţi deasupra, în galerie, apoi ţipete puternice.

— Vin trupele! Au descoperit galeria! Trebuie să fugim…

Galen de Ruthven ştia că omul din escorta sa are dreptate. Să se întoarcă nu puteau, drumul era blocat. Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să fugă pe drumul pe care apucaseră. Galen de Ruthven era nevoit să admită că pierduseră lupta – deocamdată.

Supravieţuitorii prăbuşirii îşi traseră anevoie armele şi se grăbiră să-l urmeze în direcţia atacatorilor. Trecură de locul unde constructorii galeriei plasaseră o capcană mortală, şi ajunseră faţă în faţă cu duşmanii, care pătrunseseră în număr considerabil în tunel.

Se auzi o împuşcătură şi unul dintre rebeli căzu lovit la pământ. Prin vălul de praf, care persista încă, se puteau desluşi uniformele Gărzii Negre – soldaţi scoţieni, în serviciul Coroanei britanice, care luptau împotriva conaţionalilor lor.

Galen de Ruthven înşfăcă pistolul cu cremene şi trase un foc. Răsună un pocnet surd, care ricoşă în tavanul scund şi-l lovi pe unul dintre soldaţi, aruncându-l la pământ. Cu un strigăt răguşit pe buze, se năpusti asupra duşmanilor, care în ochii lui erau trădători nemernici şi meritau de o mie de ori moartea. Nu se mai putea gândi acum la spadă,

se declanşase o luptă pe viaţă şi pe moarte.

După atacul lor surprinzător, gardiştii se retraseră. Nu se aşteptaseră să li se opună rezistenţă în galerie şi, pe deasupra, cu atâta îndârjire. Rebelii se năpusteau asupra soldaţilor cu curajul dat de disperare. Galen de Ruthven îi mâna în luptă, cu faţa mânjită de sânge şi schimonosită de ură.

Aruncase de mult pistolul. Pentru că nu avea timp să-l tot încarce, devenise inutil. În schimb lovea cu spada în stânga şi în dreapta lui, nimicind totul ca un dement. Înapoi nu aveau cum să se întoarcă; singura posibilitate consta în a-şi elibera calea de ieşire, chiar dacă aveau să sufere pierderi mari. Soldaţii trăgeau din imediata apropiere şi loveau cu baionetele ucigaşe. Ţipetele răniţilor se auzeau de pretutindeni şi mirosul iute de praf de puşcă se ridica în aer.

Galen de Ruthven abia dacă mai vedea ceva. Lovea orbeşte în jur, prins în transa setei de sânge. Nici nu mai simţea când lama i se lovea de cineva şi trecea prin carne şi oase. Nu-i păsa de gloanţele care şfichiuiau de-o parte şi de alta. Disperarea, din cauza eşuării planului, puse stăpânire pe el şi totul în sufletul său cerea răzbunare. Răzbunarea pentru trădarea poporului scoţian, răzbunare pentru eşuarea planurilor îndrăzneţe, răzbunare pentru moartea druidului. Duşmanul înainta, dar nu avea să învingă. Galen de Ruthven era hotărât să lupte până la ultima suflare pentru cauza frăţiei.

Îşi auzi oamenii din escortă ţipând, îi văzu căzând sub gloanţele şi baionetele gardiştilor. Lupta îndârjit mai departe, nu putea fi oprit în demenţa sa, până când, dintr-odată, infernul se sfârşi.

Galen de Ruthven se regăsi în galerie, respirând precipitat, cu o făclie într-o mână şi cu spada plină de sânge în cealaltă. Inima îi spărgea pieptul, părul său lung, leoarcă de sudoare şi îmbibat de sânge, îi atârna pe faţă. Se întoarse cuprins de panică, până când realiză că este singurul care mai rămăsese în picioare. Ceilalţi, prieteni şi duşmani, zăceau la pământ, nu se mai mişcau sau se

zbăteau în băltoace de sânge. Galeria se deschidea înaintea lui, goală şi liberă, şi Galen de Ruthven fugi.

Aproape că zbura alergând de-a lungul galeriei, cât îl ţineau picioarele lui obosite. Ajunse până la urmă la ieşire şi urcă pe treptele cioplite în stâncă. Aşa ajunse în interiorul şemineului în care se sfârşea tunelul secret. Ieşirea era liberă; în faţa ei zăceau cadavrele celor doi străjeri pe care îi pusese contele să păzească tunelul. Gardiştii îi uciseseră.

Sala de mese a hanului era goală, mesele şi scaunele răsturnate. Dinspre stradă se auzeau ţipete puternice, din depărtare pătrundeau încă împuşcături şi şuierul ghiulelelor de tun.

Galen de Ruthven acoperi repede ieşirea cu grilajul şemineului. Apoi puse mâna pe spadă şi scrijeli semne secrete în blazonul care se afla deasupra deschizăturii, unde începea hornul. Acum ar fi fost lipsit de înţelepciune să se întoarcă şi să caute spada. Pericolul ca el să fie prins şi sabia să încapă pe mâinile duşmanului era prea mare. Dar, urma să vină şi vremea aceea, cândva. Sfârşitul frăţiei nu sunase încă…

Un geam se sparse atins de un glonţ rătăcit. Galen de Ruthven se întoarse brusc. Trebuia să fugă, dacă nu voia să încapă pe mâna trupelor Coroanei. Dar se va întoarce, pentru a lua ce i se cuvenea de drept, lui şi celor de o seamă cu el.

Spada şi puterea.

Cu spada în mână se năpusti spre uşă, o deschise de-o palmă şi privi ce se întâmpla pe stradă. Acolo domnea haosul. Oamenii se baricadaseră în case, în timp ce luptătorii clanurilor Cameron şi Grant mai opuneau sporadic rezistenţă trupelor de soldaţi. Gardiştii înaintau, ţipetele şi împuşcăturile se auzeau de peste tot.

Galen de Ruthven aşteptă momentul potrivit pentru a ieşi şi se gândi să se strecoare de-a lungul zidului casei până la următoarea firidă, unde putea să se adăpostească.

— Cel de colo! se auzi un strigăt răguşit, şi, în timp ce se întorcea, ştia că făcuse o greşeală fatală.

Privea în ţeava întunecată a unei muschete. Apoi se auzi împuşcătura.

Zgomotul puştii o trezi pe Mary din leşin. Se ridică într-o rână şi privi în jur, ca să constate că nu se afla pe străzile zguduite de lupte ale cetăţii Edinburgh. Avusese din nou un vis, care părea atât de real, de parcă ea însăşi ar fi fost de faţă.

Realitatea însă nu era cu nimic mai prejos. Malcolm de Ruthven se afla în faţa ei şi o ţintuia cu o privire plină de ură. Lângă el se afla unul din supuşii săi, care purta mantia neagră şi masca înnegrită de funingine.

— Unde este? voi să ştie Malcolm. Te-aş sfătui să nu leşini iarăşi.

— Despre ce vorbeşti?

— Spada, insistă Malcolm. Ştii că o căutăm. Ai citit însemnările lui Gwynneth. Există acolo vreun indiciu cu privire la spadă?

— Ştii unde sunt însemnările, răspunse Mary neînduplecată. Citeşte-le singur!

Dar Malcolm de Ruthven nu avea de gând să-i facă jocul. Se aplecă spre ea, o apucă de păr şi îi trase capul pe spate, aşa încât gâtul îi rămase din nou descoperit. Apoi scoase iarăşi pumnalul şi i-l puse la gât.

— Nu mai este timp şi nu am chef să mă las dus de nas de tine, şuieră el. Aşa că spune-mi dacă însemnările conţin indicii despre spadă.

— Nu, şopti Mary.

— Minţi! Târfă nenorocită, n-ai să mă faci încă o dată de râsul lumii. Mai degrabă îţi tai gâtul, ai înţeles?

Mary nu reuşi în strânsoarea aceea decât să mişte puţin capul. Ochii i se umplură de lacrimi.

— În însemnări… nu scrie nimic… despre spadă, îngăimă ea.

— Minciună! Nu sunt decât minciuni! urlă Ruthven isteric, şi ridică mâna să înfigă pumnalul.

— Un vis, bâigui Mary în disperarea ei. Am avut… un vis.

— Ce vis?

— Viziuni… văd trecutul…

— Ce minciuni sfruntate mai sunt şi astea?

— Nu sunt minciuni… adevărul… am văzut-o.

— Spada?

— Da.

— Unde? Când?

— Edinburgh… Iacobiţii…

— Minţi!

— Nu… spun adevărul, se tângui Mary. Era acolo un om…

— Ce fel de om?

— … văzusem deja, într-un alt vis… însoţitorii îl numeau „conte“…

Malcolm slăbi dintr-odată strânsoarea şi îndepărtă pumnalul de gâtul ei. Mascatul şi cu el schimbară o privire lungă şi mirată.

— Cum arăta contele?

Mary tuşi, şi abia după mai multe încercări reuşi să vorbească.

— Era slab, aproape uscăţiv, îşi aminti ea, văzând clar înaintea ochilor statura bătrânului. Avea părul cărunt şi barbă, iar vârsta îi era imposibil de ştiut. Gura îi era îngustă, privirea avea ceva înspăimântător…

— Femeie neştiutoare, şuieră Malcolm furios. L-ai văzut pe întemeietorul frăţiei noastre. Principele Kalon, lordul Orog, pretorul Gaius Ater Maximus, contele Millencourt, sunt tot felul de nume şi titluri pe care a fost nevoit să le poarte de-a lungul secolelor, ca să poată zăbovi printre oameni. El a fost cel care a întemeiat Frăţia runelor şi i-a adus putere şi măreţie.

— Am văzut cum a murit, spuse Mary senină.

— Ce minciuni spui?

— În visul meu. Am văzut o evadare printr-o galerie subterană. Se auzeau bubuiturile tunurilor şi totul era în fierbere.

— Lupta pentru castelul Edinburgh, şopti Malcolm. Ce ai văzut?

— Am văzut cum contele vostru lăudat a fugit ca un laş,

spuse Mary cu satisfacţie. Şi cu el, Galen de Ruthven.

— Bunicul meu, murmură Malcolm şi îndoielile păreau să-i fi dispărut. Spune-mi ce ai văzut, femeie! Aveau ceva la ei? Vreun obiect? Vorbeşte, femeie, sau îţi voi descleşta limba cu forţa!

— Un pachet.

— Era lunguieţ şi mare cât o spadă?

— Da. Dar s-a pierdut.

— Unde? întrebă Malcolm cu glas tremurat şi Mary avu senzaţia că aceasta era întrebarea decisivă.

— S-a tras cu tunul, istorisi ea. O parte a galeriei s-a prăbuşit şi l-a îngropat pe conte de viu – odată cu el a dispărut şi spada. Supravieţuitorii au încercat să sape după ea, dar nu au reuşit. Atunci au apărut soldaţii şi s-a dat o luptă sângeroasă…

— Unde? repetă Malcolm întrebarea. Unde a fost asta? Aminteşte-ţi, femeie, sau trebuie să te schingiuiesc întâi cu fier înroşit în foc?

— Nu ştiu, mărturisi Mary. Visul s-a sfârşit înainte de a-mi da seama.

— Prostii! Care e ultimul lucru de care îţi aminteşti? Vreau să ştiu totul, auzi? Fiecare detaliu!

— Tunelul… s-a sfârşit, începu din nou Mary, străduindu-şi să-şi amintească ultimele imagini din vis. Galen de Ruthven a fost singurul care a reuşit să scape… s-a căţărat printr-un puţ… a ajuns la un şemineu…

— Şemineu? Ce fel de şemineu?

— Un şemineu pe care se afla un blazon.

— Ce fel de blazon?

— Nu ştiu.

— Ce fel de blazon? Vorbeşte odată!

— Nu ştiu, întări Mary, dar nu-şi mai putu reţine lacrimile. Era o coroană cu un leu sub ea, un leu care stătea în două picioare…

— Blazonul casei Stuart, tălmăci Malcolm. Mai departe!

— Galen a scrijelit pe cămin tot felul de semne ciudate. Atunci a părăsit clădirea. Erau mese şi scaune şi o tejghea… o sală de mese, dar nu erau oameni. De afară se

auzeau ţipete, împuşcături… Galen a ieşit – mai mult nu îmi amintesc. Te rog, Malcolm, trebuie să mă crezi. Asta e tot ce am văzut.

Malcolm respira greu şi o privea de sus. Privirile sale sclipeau de parcă ar fi luat foc.

— Aşa se potrivesc lucrurile, şopti el. A venit vremea. Misterul s-a risipit. Se întoarse spre camaradul său, care-i stătuse alături fără să scoată o vorbă. În sfârşit ştim ce s-a petrecut atunci.

— Dar, Sir! Chiar vreţi să daţi crezare spuselor acestei femei? Ar fi putut să născocească toate acestea.

— Niciodată. Ştie de lucruri despre care un neiniţiat nu ar avea cum să ştie. Din motive pe care noi nu le cunoaştem, druidul a ales-o pe ea pentru a-mi transmite mie, urmaşului său, unde se află spada. Vreau să plecaţi imediat la Edinburgh şi să găsiţi spada. Descrierea e clară: un han în apropierea cetăţii, pe al cărui cămin se află blazonul casei Stuart.

— Am înţeles, Sir.

— Acum ştim în sfârşit unde avem de căutat. După atâtea secole de aşteptare ni se va împlini destinul! Nu voi tolera înfrângerea, Dellard. Nu de data aceasta…

13.

— În numele Sfântului Eduard! exclamă Sir Walter. Ai dreptate, fiule!

În blazonul casei Stuart fuseseră scrijelite câteva rune, se pare că în mare grabă. Se puteau totuşi distinge foarte bine. Erau aceleaşi rune pe care le descoperiseră Quentin şi Sir Walter pe sarcofagul lui Bruce.

— Aţi găsit ceva? întrebă abatele Andrew cu speranţă în glas.

— Eu nu, ci nepotul meu cel isteţ, răspunse Sir Walter şi îşi bătu admirativ pe umăr nepotul. Aceste două semne au fost probabil scrijelite ulterior pe blazon. Sunt rune,

aceleaşi ca şi pe sarcofagul regelui Robert. Că se regăsesc aici nu poate fi o simplă coincidenţă.

— Cu siguranţă că nu. După cum v-am spus deja, Sir Walter, acesta a fost pe vremuri bârlogul sectei.

— Am înţeles. Dar nu v-a venit niciodată ideea că aceste rune ar putea avea o semnificaţie importantă? Cât de atent a fost examinat acest cămin?

— Hm, sincer să fiu, nu cred ca cineva să fi…

Sir Walter bătu încet cu mânerul bastonului său, dar nu părea să existe goluri în zidărie.

— Nu poate fi coincidenţă, medită el cu voce tare. Aceste rune trebuie să semnifice ceva. Sunt un indiciu, o pistă…

Se dădu un pas înapoi şi studie şemineul în întregime. Simţi atunci un curent de aer pe lângă mâna dreaptă.

— Straniu, spuse doar.

Păşi când în faţă, când în spate, la stânga, la dreapta încercând să descopere de unde venea curentul de aer. Spre surprinderea sa, acesta nu venea dinspre horn, cum ar fi fost firesc, ci se simţea dinspre podea, din direcţia grilajului de fier, acoperit de cenuşă.

— Grilajul de fier, fiule, i se adresă el lui Quentin. Ai putea să-l îndepărtezi?

— Desigur, unchiule. Fără să stea pe gânduri, Quentin apucă grilajul de fier şi îl smulse din şemineu. Nu-i păsa că ridică nori negri de funingine, nici că aceştia se depuneau pe el, făcându-l să arate ca un lucrător din mină.

Sub grilaj se afla o placă de piatră, care era şi ea acoperită de funingine. La rugămintea unchiului său, o curăţă cu mâna şi ţipă ca din gură de şarpe văzând semnul runic în formă de spadă, scrijelit în piatra veche.

— Nu se poate! strigă el entuziasmat. Ai reuşit, unchiule! Ai găsit-o!

— Noi, fiule, îl corectă Sir Walter cu un zâmbet mulţumit. Noi am găsit-o.

Abatele Andrew şi confraţii săi se grăbiră să vadă. Contemplară miraţi descoperirea.

— Ştiam că nu ne veţi dezamăgi, Sir Walter, îi spuse

abatele Andrew. Domnul v-a dăruit pe amândoi cu multă înţelepciune.

— Aşteptaţi, spuse Sir Walter. Acum am avea nevoie de nişte unelte. Presupun că sub placa de piatră a şemineului se află o ieşire. Dacă avem noroc, vom găsi acolo ceea ce căutăm.

Abatele Andrew trimise doi confraţi de-ai săi să aducă uneltele: un ciocan mare şi o sapă, cu care încercară să urnească placa de piatră. Quentin slobozi cu sete ciocanul în placa de piatră. Într-un sfârşit, piatra crăpă cu un zgomot înfundat. Quentin forţă crăpăturile cu sapa şi făcu o gaură care măsura mai puţin de jumătate de metru pătrat. Dinăuntru îi izbi un întuneric de nepătruns.

— O lumânare, ceru Quentin fremătând şi luând sfeşnicul care i se dădu, pentru a lumina cu el spărtura.

— Ei? întrebă Sir Walter nerăbdător, ce vezi?

— Ai găsit spada, *master* Quentin? voi să ştie abatele Andrew.

— Nu. Dar am descoperit un puţ. Şi un tunel, care porneşte de aici, un fel de galerie…

Sir Walter şi abatele Andrew schimbară priviri surprinse.

— O galerie? întrebă Sir Walter, arcuindu-şi sprâncenele.

— Nu pot să spun nimic precis.

— E posibil să fie un tunel secret. Pe vremuri nu era ceva neobişnuit să ai un ascunziş pentru vremurile de criză.

— Am să arunc o privire, anunţă Quentin şi, înainte ca Sir Walter să poată spune ceva, sări cu tot cu sfeşnic în deschizătură.

Sir Walter şi abatele Andrew veniră îndată la marginea spărturii şi priviră în jos. Cam la trei metri adâncime, îl văzură pe Quentin, în picioare, în tunel.

— E incredibil, strigă Quentin spre ei şi vocea îi era urmată de un fel de ecou. În faţa mea se deschide o galerie, dar nu pot să văd încotro se îndreaptă.

— Avem nevoie de mai multă lumină, ceru Sir Walter, la

care un călugăr îi aruncă lui Quentin de îndată două făclii, pe care acesta le aprinse de la lumânări.

— E un tunel destul de lung, anunţă el. Capătul nu se vede. După vreo douăzeci de metri face o cotitură.

— În ce direcţie? voi să ştie Sir Walter.

— Spre stânga.

— Hm. Sir Walter cugetă. Tunelul o lua spre nord-vest. Dacă mai era o cotitură la stânga, se îndrepta tocmai în direcţia în care se afla castelul Edinburgh.

— Aveţi dreptate. Abatele Andrew aprobă.

— E posibil, deci, să nu fi fost vorba de un refugiu al acestei case, cum am presupus la început, ci de o ieşire secretă din castel, care ducea în această clădire.

— E atestat faptul că adepţi ai iacobiţilor au evadat, în mod misterios, din cetate. Poate tocmai am găsit explicaţia acestui mister.

— Poate. Sir Walter aprobă. Ar explica totodată de ce Fraţii runelor şi-au făcut tocmai aici ascunzătoarea. Se poate intra în galerie, băiete? strigă el spre Quentin.

— Cred că da.

— Atunci s-o cercetăm. Sunteţi de acord, abate Andrew?

Clericul îşi încreţi fruntea.

— Vreţi să coborâţi şi dumneavoastră?

Pe chipul lui Sir Walter se instală din nou acel zâmbet ştrengăresc.

— Nu cred că misterul acestui tunel ni se poate revela de aici, de sus, dragul meu abate. Am ajuns până aici; pe ultimii metri nu mă va mai putea reţine nimic.

— Atunci am să te însoţesc, vesti abatele Andrew hotărât şi le făcu semn confraţilor săi să-l ajute să coboare împreună cu Sir Walter.

Sir Walter coborî cu dificultate din pricina piciorului său, dar stăpânul de la Abbotsford îşi pusese în cap să descindă în galerie, şi nu ar fi putut fi oprit cu niciun chip. Quentin îl lăsă să-i calce pe umăr, apoi formă cu mâinile un căuş pe care acesta coborî. Abatele Andrew sări după el. Felul în care se mişca şi supleţea săriturii dovedeau că rugăciunea şi studiul scrierilor vechi nu erau singurele

îndeletniciri ale abatelui.

Călugării le dădură de sus alte două făclii. De îndată ce le aprinseră, porniră să cerceteze galeria, care se întindea sumbru înaintea lor. Mâini vrednice săpaseră tunelul în bazaltul dealului de sub cetate, probabil cândva, în Evul Mediu.

Tavanul galeriei era suficient de înalt ca să poată trece un om aplecat. Pereţii erau jilavi şi plini de depuneri, pe jos era plin de băltoace în care se reflecta lumina lumânărilor. De undeva picura apă, iar zgomotul paşilor celor trei bărbaţi se auzea cu un ecou înspăimântător.

Quentin, care nu mai avea nicio reţinere şi ardea de nerăbdare să rezolve enigma care le dăduse atâta bătaie de cap, preluă rolul de călăuză a întregului grup. Îl urma Sir Walter, iar abatele Andrew forma ariergarda.

Înaintară tot mai mult în interiorul tunelului, iar după cotitura la stânga, despre care le spusese Quentin, drumul începu să urce într-un unghi lin.

— Am avut dreptate, constată Sir Walter. Vocea îi răsună cu ecou. Această galerie duce într-adevăr la castel. Aş pune pariu pe orice că…

Dintr-odată, Quentin rămase locului.

În faţa lor se afla un schelet uman.

Era pe jumătate sprijinit de peretele tunelului, şi peste oseminte se mai puteau vedea resturile unei uniforme. Lângă el se aflau o spadă ruginită şi rămăşiţele unui pistol cu cremene. Clavicula mortului era zdrobită; probabil rezultatul vreunui glonţ, care trebuie să-l fi lovit pe bărbat din imediata sa apropiere.

— După uniformă, a fost un soldat guvernamental, presupuse Sir Walter, un membru al Gărzii Negre. Se pare că aici jos s-au dat lupte.

Mergând mai departe, găsiră indicii care păreau să confirme teoria lui Sir Walter. Găsiră la un moment dat o mare aglomerare de schelete, unele peste altele, aşa încât Sir Walter şi însoţitorii săi se văzură nevoiţi să se caţere peste ele. Alături se aflau resturile ruginite ale armelor şi uniformele – o parte a trupelor guvernamentale, o parte a

rebelilor iacobiţi.

— Aici trebuie să fi avut loc o încăierare cumplită, presupuse Quentin.

— Aşa pare. Soldaţii guvernamentali par să o fi pierdut.

— Ce te face să crezi asta?

— Foarte simplu: dacă unul dintre soldaţi ar fi reuşit să iasă viu din acest tunel, atunci n-ar mai fi fost secret. Aşa însă, probabil, au reuşit să iasă doar iacobiţii şi au păstrat secretul.

— Pare logic, admise abatele Andrew. Totuşi mă întreb de ce morţii sunt în halul acesta. Răscoalele iacobiţilor au fost înăbuşite de mai bine de şaptezeci de ani, dar scheletele acestea arată de parcă s-ar afla de sute de ani aici.

— Cred că ştiu răspunsul, interveni Quentin şi lumină cu făclia sa în josul tunelului. Brusc, se auzi în depărtare un chiţăit prelung şi ascuţit. Pământul, pe care-l lumina în depărtare făclia, părea să se mişte şi se auziră duzini de paşi mici şi hăituiţi.

— Şobolani, se văită Sir Walter şi strâmbă din nas. Nu erau multe lucruri care să-i fi provocat repulsie, însă tocmai aceste rozătoare îl dezgustau teribil.

Quentin, care cunoştea slăbiciunea unchiului său, ţipă cu putere şi agită făclia ca să sperie jivinele. Şobolanii se retraseră speriaţi pe unde apucară, pentru a se împrăştia din nou când cei trei bărbaţi îşi continuară drumul în întuneric. Tot mereu se vedeau în semiobscuritate o mulţime pe perechi de ochi roşietici, care sclipeau cu duşmănie.

Tunelul devenea tot mai abrupt şi, la intervale neregulate, fusese construită şi câte o treaptă. După estimările lui Sir Walter ar fi trebuit să se afle în curând sub cetatea de scaun, şi fiecare dintre cei trei bărbaţi se întreba ce anume vor găsi la capătul galeriei…

Tropotitul tunător al cailor se auzea în noapte; o divizie de dragoni călărea, lovind fără milă caii cu pintenii.

Ei puteau goni pe drumul principal, pentru că nu era

nevoie să se ascundă. Uniformele lor erau acoperirea perfectă – cui i-ar fi venit ideea că în spatele unei divizii de dragoni britanici se aflau adepţii unei frăţii interzise?

Charles Dellard îi dispreţuia pe toţi pe care-i dusese de nas. De la superiorii săi până la capetele înguste la minte din guvern, toţi îl consideraseră un supus loial al Maiestăţii Sale, în timp ce el ardea de nerăbdare să-şi lepede în sfârşit masca şi să-şi dezvăluie adevăratele intenţii. Se săturase să linguşească şi să asculte ordinele unor nobili limitaţi, care doar îşi moşteniseră titlurile şi posturile. Voia să ajungă el însuşi printre cei care deţineau puterea şi, graţie lui Malcolm de Ruthven şi Frăţiei runelor, avea în curând să intre în acest cerc select.

Îşi mâna calul fără milă. Dincolo de dealuri putea desluşi deja silueta oraşului. Licărul mat al felinarelor se zărea pe deasupra caselor şi lumina în noapte, aşa încât se putea vedea de departe dealul cetăţii şi fortăreaţa semeaţă din vârf.

Edinburgh.

Ajunseseră la destinaţie.

Pielea cailor lucea de sudoare de la galopul necruţător. Animalele fornăiau de efort, dăduseră totul, însă călăreţii încă le mânau.

Malcolm de Ruthven era convins că visul englezoaicei e mai mult decât o nălucire sau o minciună cu care dorise să scape. Dellard nu ştia ce să creadă. Ştia şi el că se anunţase eclipsa de lună şi că trebuia să profite de orice ocazie pentru a găsi spada runelor, afurisita de spadă, de care atârna totul.

Erau foarte aproape.

Nu mai era mult, şi destinul sumbru, în care credeau cu toţii, urma să se împlinească. Atunci avea să înceapă o nouă eră, de îndată ce regele trădător va fi fost eliminat cu ajutorul spadei, care pedepsise cu moartea şi alţi trădători înaintea lui…

Nenorocirea se abătu asupra lui cu atâta repeziciune, încât Quentin nu avu timp să reacţioneze.

Depăşiseră porţiunea înclinată abrupt, iar galeria se desfăşura acum iarăşi în plan drept. Dacă Quentin n-ar fi fost atât de preocupat de ideea de a ajunge la capătul tunelului, i-ar fi sărit cu siguranţă în ochi faptul că aici pavajul era altfel decât în restul galeriei. Aşa însă, intră direct în capcana pusă de o mână vicleană cu mult timp în urmă.

Un pas necugetat, un pârâit, iar lespedea de piatră din pavaj, de grosimea unui deget, cedă. Se făcu ţăndări şi sub ea se căscă un hău negru.

Quentin scoase un strigăt sugrumat când simţi că îi piere pământul de sub picioare. Făclia căzu la pământ. Intrat în panică, dădu din mâini cu sălbăticie, dar nu apucă decât aer. Atunci avu senzaţia că hăul îl va înghiţi. Vreme de o secundă pluti între viaţă şi moarte, până se simţi apucat de două braţe puternice, în timp ce resturile plăcii de piatră dispărură în golul negru.

Quentin continuă să ţipe. Dură un moment, până pricepu că nu avea să se prăbuşească. Sir Walter şi abatele Andrew reacţionaseră prompt şi îl apucaseră de gulerul hainei. Acum atârna în gol şi dădea din picioare neajutorat, în timp ce aceştia-l ridicară pe pământ sigur.

— Era cât pe-aici, fiule, spuse Sir Walter fără vreun rost anume.

Quentin tremura tot. Incapabil să scoată o vorbă, se târî la marginea spărturii şi aruncă o privire în jos. Deoarece îşi scăpase făclia, se putea vedea acum fundul gropii. Era adâncă de vreo zece metri, şi pe fund avea un covor de lănci de oţel. Dacă ar fi căzut, Quentin şi-ar fi găsit sfârşitul.

— Mulţumesc, reuşi să îngaime cu voce slabă. Crezuse o clipă că într-adevăr totul se sfârşise.

— Pentru puţin, fiule. Sir Walter râse misterios. Nu mi-aş fi iertat-o dacă ai fi păţit ceva. A fost deci din egoism.

— O capcană, constată abatele Andrew, căruia nici măcar nu i se accelerase pulsul. Probabil constructorii galeriei aveau ceva împotriva vizitatorilor nepoftiţi.

— Probabil, admise Sir Walter. Dar ar fi trebuit să-şi dea

seama că asemenea elemente nu fac decât să ne alimenteze curiozitatea. Unde sunt capcane aşezate cu viclenie, acolo e sigur ceva de descoperit. Îi întinse lui Quentin mâna pentru a-l trage din nou în picioare. E totul în regulă, fiule?

— Cred că da. Genunchii lui Quentin erau moi, iar inima îi bătea de-l dureau coastele. Aflat încă sub şocul evenimentelor, îţi scutura praful de pe haine.

— Propun să o apucăm pe aici, spuse Sir Walter şi arătă spre bordura de două palme care înconjura groapa. Construcţia era simplă şi de efect; cine ştia unde să pună piciorul putea să ajungă în siguranţă pe partea cealaltă. Cine însă, ca şi Quentin, trecea direct, acela era sortit pieirii.

Quentin făcu un mare efort ca să se apropie din nou de groapă şi, cu atât mai mult, să facă echilibristică pe marginea ei. Ar fi preferat să închidă ochii, dacă astfel nu ar fi fost şi mai periculos să calce pe alături. Aşa că se mişcă cu paşi mărunţi înainte, cu spatele la perete, străduindu-se să nu privească întruna în hăul care se căsca înaintea lui.

Trecură unul după altul. Sir Walter rămase ultimul. Din nou piciorul era cel care-i crea probleme, dar, cu multă concentrare şi cu o doză uimitoare de curaj, depăşi şi acest obstacol.

De acum încolo rămaseră grupaţi şi cercetară mai întâi solul, înainte de a pune piciorul pe el. Însă, după cum se dovedi, nu mai erau şi alte capcane. În sfârşit, Sir Walter presupuse că se aflau deja sub castelul Edinburgh. Tunelul se lărgi şi se transformă într-o încăpere subterană boltită, pentru ca apoi să se termine brusc.

Tavanul era prăbuşit, şi o grămadă uriaşă de moloz şi bucăţi de stâncă blocau ieşirea.

— Domnilor, spuse abatele Andrew reţinut, nu-mi place s-o spun, dar mă tem că acesta este sfârşitul călătoriei noastre.

— Aşa se pare, întări Sir Walter scrâşnind din dinţi. Faptul că ajunseseră atât de departe şi înfruntaseră

asemenea pericole, ca acum să capituleze în faţa unui morman de moloz, îl enerva peste măsură, şi nu numai pe el.

— Nu se poate, se indignă Quentin. Suntem în faţa rezolvării misterului şi acum ne taie calea nişte pietre.

Îşi suflecă mânecile şi începu să dea la o parte pietrele mai mari. De abia le înlătură, cu sudoarea frunţii sale, când de sus căzură altele.

— Lasă, *master* Quentin, îl rugă abatele Andrew. Aşa riscăm să ne cadă şi restul tavanului în cap.

— Dar… trebuie să fie ceva ce să putem face! Nu se poate să ne fi împotmolit, nu-i aşa, unchiule?

Sir Walter nu răspunse. Ardea la rândul său de nerăbdare să afle ce e cu tunelul acesta, dar nu se simţea în stare să mute, cu una cu două, o grămadă de pietre. Cercetă dus pe gânduri, în lumina făcliei, pavajul şi, dintr-odată, descoperi o urmă.

— Quentin! Abate Andrew!

În lumina făcliei văzură şi ei ce descoperise Sir Walter: sub pietre şi praf zăcea îngropat un cadavru uman. La început nu se văzuse: abia încercările lui Quentin de a muta pietrele îl scoseseră la iveală.

Spre deosebire de ceilalţi morţi, acesta fusese acoperit de dărâmături, astfel încât şobolanii nu ajunseseră la el. Cei trei fură loviţi de mirosul acru de putreziciune, în încercarea de a înlătura şi alte pietre. Dintr-odată văzură că mortul ţine strâns un obiect.

Era un pachet lunguieţ, învelit în piele, pe care mortul îl ţinea îmbrăţişat cu un braţ… aşa, de parcă ar fi fost o comoară nepreţuită, pe care ar fi vrut s-o păzească şi după moarte.

Cei trei bărbaţi schimbară priviri pline de înţeles când îşi dădură seama ce s-ar fi putut afla în pachetul acela. Să fi ajuns în căutarea lor la capătul drumului?

Lui Quentin, care ardea de curiozitate, îi revenea misiunea neplăcută de a scoate pachetul din strânsoarea mortului. Se simţea ca un profanator de morminte, şi numai gândul că de demersul său ar fi putut depinde

siguranţa ţării îl mai linişti.

Reuşi cu un efort considerabil să scoată legătura, care era de peste un metru, de sub muntele de dărâmături. Un nou val de pietriş căzu şi îngropă iarăşi cadavrul, de parcă acesta şi-ar fi încheiat rolul în această piesă dezlânată şi şi-ar fi găsit în sfârşit cuvenita pace.

Quentin puse pachetul pe jos şi cei trei bărbaţi începură, la lumina pâlpâindă a făcliilor, să-l desfacă.

Se scurseră clipe întregi de tensiune greu de prins în cuvinte, în care niciunul dintre ei nu scoase o vorbă. Funiile vechi căzură aproape de la sine, şi Sir Walter îndepărtă pielea unsă, care avusese menirea de a feri conţinutul de apă şi umiditate.

Quentin îşi ţinu respiraţia, iar ochii lui Sir Walter căpătară din nou luciul acela al unui băiat care a primit în sfârşit cadoul mult aşteptat. În secunda următoare văzură lumina făcliilor reflectată în metalul lucios, care iradia atât de tare, încât bărbaţii fură de-a dreptul orbiţi.

— Spada! strigă abatele Andrew, şi, într-adevăr, din învelişul vechi de piele ieşi la iveală o spadă de peste un metru lungime.

Era lată, cu două tăişuri şi lucrată după arta vechilor armurieri. Mânerul învelit în piele era suficient de lung ca să fie, la nevoie, ţinut cu ambele mâini, şi atât de uşor de cuprins, încât spada putea fi mânuită şi cu o singură mână. Deasupra mânerului era un semn gravat în lama spadei, care se vedea sclipind în lumină.

— Spada runelor, şopti Quentin.

— Astfel s-a dovedit, constată Sir Walter. Aceasta este arma pe care aţi căutat-o, abate Andrew.

— Mulţumesc Cerului, că mi-am învins reţinerea şi v-am cerut sfatul, Sir Walter, răspunse abatele. În cel mai scurt timp aţi reuşit ceea ce învăţaţii noştri din trecut n-au izbutit.

— Nu e tocmai meritul meu, dădu replica Sir Walter. Pe de o parte, a avut şi Quentin contribuţia sa. Pe de altă parte, pur şi simplu venise vremea desluşirii misterului. Privi spada şi o cântări în amândouă mâinile. Aceasta deci

este spada, pentru care se înşală şi se ucide.

— Zvonurile corespundeau realităţii. Printre iacobiţi au existat într-adevăr adepţi ai sectei runelor. Se aflau în posesia armei, dar n-au mai avut timp să-i declanşeze puterile malefice. Cu această spadă, domnilor, a fost obţinută victoria pe câmpul de bătălie de la Sterling. William Wallace a purtat-o înainte ca ea să-i aducă sfârşitul. Apoi a ajuns în posesia lui Robert Bruce, care a purtat-o până după bătălia de la Bannockburn. Toate acestea s-au petrecut în urmă cu mai bine de jumătate de mileniu.

— Nu e aproape deloc ruginită, constată Quentin. Gândul că unele dintre cele mai importante personalităţi ale istoriei Scoţiei folosiseră acea armă îl umplea de mândrie şi, în acelaşi timp, de respect, dar şi de o anumită doză de nelinişte.

— Spada a fost bine unsă în scop protector şi învelită în piele, explică Sir Walter prompt, de parcă ar fi vrut să împiedice orice speculaţie supranaturală. Nu-i de mirare că a rezistat bine de-a lungul secolelor. Însă mă întreb de ce nu a ştiut nimeni unde a rămas ascunsă spada. În definitiv, trebuie să fi evadat atunci vreunul dintre răsculaţi.

— Adevărat, cumpăni şi abatele Andrew. Odată cu înaintarea trupelor guvernamentale, fraţii runelor au evadat cu siguranţă prin galerie, pentru ca spada să nu cadă în mâinile englezilor. Atunci, posibil din cauza atacului artileriei, galeria s-a prăbuşit parţial. Spada s-a pierdut, dar unii dintre răsculaţi au reuşit să scape. Au luptat cu soldaţii care au descoperit pesemne tunelul din întâmplare şi l-au luat cu asalt. Cum aţi presupus deja, Sir Walter, probabil că niciunul nu a supravieţuit luptei, altminteri existenţa galeriei ar fi fost cunoscută mai de mult.

— Cel puţin unul dintre răsculaţi a supravieţuit, îşi continuă Sir Walter firul deducţiilor. El a fost cel care a baricadat ieşirea secretă din tunel şi a făcut însemnările pe şemineu. Întrebarea rămâne doar de ce nu s-a mai ştiut

de galeria secretă.

— Foarte simplu, spuse dintr-odată o voce din adâncimea întunecată a tunelului. Pentru că acel supravieţuitor a fost împuşcat la scurt timp după aceea şi nu a mai reuşit să încredinţeze nimănui taina sa.

Sir Walter, abatele Andrew şi Quentin se întoarseră speriaţi şi ridicară făcliile. În lumina mişcătoare recunoscură nişte siluete întunecate, înfăşurate în mantii largi. Măştile de pe chipurile lor erau înnegrite cu funingine. Purtau în mâini pistoale şi florete scoase din teacă.

— Ia te uită. Adversarii noştri au dezlegat şi ei enigma, după noi, dacă îmi este permis să remarc.

— Gura! se auzi un glas tunător, unul care lui Sir Walter şi lui Quentin li se păru foarte cunoscut.

— Dellard? întrebă abatele Andrew.

Conducătorul mascaţilor râse. Atunci apucă masca şi şi-o smulse de pe faţă. De sub ea apăru într-adevăr chipul ascetic al inspectorului regal, care acum rânjea cu un dispreţ făţiş.

— Într-adevăr, onorabile abate. Iată că ne vedem din nou.

Abatele Andrew nu păru surprins, spre deosebire de însoţitorii săi. În timp ce Quentin se uita la inspector de parcă ar fi văzut o fantomă, chipul lui Sir Walter se făcu roşu de furie.

— Dellard, se revoltă el. Ce înseamnă asta? Sunteţi ofiţer al Coroanei! Aţi depus jurământ pentru rege şi ţară!

— După nervozitatea dumitale realizez că am reuşit să-l duc de nas până şi pe marele Walter Scott. E o performanţă care, cred eu, merită tot respectul. În definitiv, e vestită ascuţimea minţii dumneavoastră.

— Veţi înţelege cu siguranţă dacă n-am să aplaud. Cum aţi putut, inspectore Dellard? Ne-aţi înşelat pe toţi. Aţi susţinut că veţi lupta împotriva sectanţilor, în timp ce dumneavoastră înşivă eraţi unul dintre ei!

— Blana oilor a fost dintotdeauna o acoperire de efect pentru orice lup, comentă Dellard rânjind. Pe lângă toate

cele, ar fi trebuit ca tocmai dumneavoastră să apreciaţi mica mea tentativă de manipulare.

— Despre ce vorbiţi?

— Amintiţi-vă, Sir Scott, dumneavoastră aţi făcut toate acestea posibile. Luându-i lui Slocombe investigaţiile şi transferându-mi-le, ne-aţi făcut fără să ştiţi un mare serviciu. Totuşi, curiozitatea şi insistenţa dumneavoastră au devenit în timp o mare pacoste, trebuie să recunosc.

— Acesta este motivul pentru care a fost nevoie să părăsesc conacul Abbotsford cu orice preţ?

— Ia te uită, vechea ascuţime se revigorează, îl ironiză Dellard. Aveţi dreptate. La început am vrut într-adevăr să scăpăm de dumneavoastră şi de nepotul dumneavoastră. Apoi ne-am dat seama că ne-ar fi de mai mare folos dacă aţi lucra nu împotriva noastră, ci pentru noi. Aşa că v-am trimis la Edinburgh, ca să căutaţi spada în locul nostru. După cum se vede, adăugă el cu privirea aţintită asupra spadei, aţi dus misiunea la bun sfârşit.

Le făcu un semn însoţitorilor săi, care se apropiară cu armele ridicate. Însă abatele Andrew se interpuse ca un scut în faţa lui Quentin.

— Nu, spuse el cu glas ferm. Spada nu va fi a voastră, Dellard. Numai peste cadavrul meu!

— Şi? Crezi că aş avea vreo reţinere să te ucid? Semenii dumitale ne-au cam încurcat treburile.

Clericul nu avu nicio tresărire şi privi fără teamă spre ţevile pistoalelor.

— Nu faceţi aşa ceva, inspectore Dellard, spuse el rugător. Dacă treziţi din nou blestemul, va aduce necazuri şi tristeţe asupra noastră, a tuturor. Un război, care va rupe ţara în două şi în care va lupta frate cu frate. Vor muri mii de oameni.

— Aşa este, reacţiona Dellard satisfăcut. Din cenuşa războiului se va ridica o nouă forţă. Vechii stăpâni vor fi alungaţi, şi se va restabili o nouă ordine.

— Aşa crezi dumneata?

— Ba bine că nu.

— Atunci sunteţi nebun, inspectore Dellard, pentru că

nu veţi învinge niciodată, profeţi abatele Andrew. Tot ce puteţi voi oferi oamenilor sunt frica, violenţa şi groaza.

— E destul pentru a domni, răspunse trădătorul cu convingere.

— Poate. Întrebarea e doar cât va dura o asemenea domnie. Vreţi să resuscitaţi trecutul şi o eră de mult apusă. Această luptă va eşua, Dellard, şi noi toţi vă vom privi declinul.

— Apreciez aptitudinile dumitale de profet, onorabile abate, îl întrerupse inspectorul. Mă tem doar că nu faci mare brânză ca oracol; până număr la trei veţi fi morţi. Unu…

— Daţi-i spada, abate Andrew, spuse Sir Walter apăsat. Omul acesta nu are scrupule.

— Nu, Sir Walter. O viaţă întreagă m-am pregătit pentru clipa aceasta. Acum, că a venit, nu mă voi da în lături.

— Atunci va fi ultima, ripostă Dellard cu ură. Doi…

— În numele lui Dumnezeu, Dellard! Nu e decât o spadă, un obiect vechi! Ce rău poate să facă?

Abatele se întoarse şi îi aruncă lui Sir Walter o privire edificată.

— Încă vă îndoiţi, spuse el încet. Dar în curând, Sir Walter, veţi crede şi dumneavoastră.

— Trei! strigă Dellard cu putere, şi evenimentele se precipitară.

Quentin, care ajunsese la concluzia că abatele nu ar trebui să-şi pună viaţa în joc, voi să pornească spre Dellard şi ai săi, ca să le dea spada. Abatele însă îl ţinu în loc cu o mână de fier. În clipa următoare se declanşară pistoalele sectanţilor.

— Nu! strigară Quentin şi Sir Walter într-un glas, dar era prea târziu.

O clipă doar se mai ţinu abatele Andrew pe picioare, timp în care veşmintele i se îmbibau în dreptul pieptului cu sânge. Apoi se prăbuşi.

Sir Walter se duse imediat la el, în timp ce mascaţii înaintară să-i smulgă lui Quentin spada. Aflat în stare de şoc, tânărul nu opuse decât o rezistenţă slabă; singura lui

grijă se îndrepta acum spre abatele Andrew.

Două gloanţe îl loviseră pe abate în umăr, un al treilea drept în inimă. Sângele îi pulsa cu putere din rană şi se revărsa peste rasa călugărului. Faţa abatelui Andrew se făcu de la un moment la altul albă ca varul.

— Sir Walter, *master* Quentin, şopti el şi îi privi pe amândoi bărbaţii cu ochi obosiţi.

— Da, onorabile abate?

— Am… încercat… tot… pare rău… greşeli…

— Nu aveţi nicio vină, îl consolă Sir Walter, în timp ce Quentin încerca disperat să oprească sângerarea. Nu reuşi, şi după puţin timp, hainele călugărului erau mânjite în întregime de sânge.

— Am dat tot… luptat… multe secole… să nu învingă…

— Ştiu, spuse încet Sir Walter.

Abatele Andrew dădu încet din cap. Apoi, cu un ultim efort, îl apucă pe Sir Walter de umăr şi se ridică sprijinindu-se de el. Îl privi cu ochi tulburi şi îi şopti cu glas răguşit ultimele cuvinte.

— Ceremonia… să nu se petreacă… împiedicaţi-o…

Toată puterea i se scurse, iar trunchiul i se chirci şi căzu înapoi. Trupul său rănit se ridică din nou într-un ultim spasm. După care, capul îi căzu într-o parte şi totul se sfârşi.

— Nu, şopti Quentin distrus, iar mintea refuza să admită ceea ce se întâmplase. Nu, nu!

Sir Walter rămase un moment într-o rugăciune tăcută. Apoi închise ochii abatelui. Când îşi ridică din nou privirea, avea o expresie în ochi pe care Quentin nu i-o mai văzuse niciodată. În ochii săi se citea ura.

— Criminalilor! le strigă lui Dellard şi acoliţilor săi. Bandiţi nemernici! Abatele Andrew era un om al păcii. Nu v-a făcut nimic!

— Chiar credeţi, Sir Scott? Inspectorul scutură din cap. Sunteţi naiv, ştiaţi? Cu toate că acum ştiţi foarte multe lucruri, tot nu aţi înţeles care sunt proporţiile acestui mister. Abatele Andrew nu era un om al păcii, era războinic, la fel ca mine. De secole se dă lupta aceasta, în

care urmează să se decidă asupra sorţii şi viitorului ţării noastre. Dar nu aştept ca dumneavoastră, sau incultul dumneavoastră de nepot să priceapă asta.

— Nu e nimic de priceput. Sunteţi un criminal laş, inspectore Dellard, şi eu voi face tot ce-mi va sta în putinţă ca dumneavoastră şi acoliţii dumneavoastră să fiţi traşi la răspundere pentru faptele acestea.

Dellard oftă.

— După câte văd, n-aţi priceput mai nimic. Poate veţi pricepe când veţi vedea cu ochii dumneavoastră.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre o călătorie lungă, pe care o vom face împreună, sau chiar aţi crezut că vă luăm spada şi vă lăsăm apoi în libertate? Ştiţi prea multe, Sir Scott, şi aşa cum stau lucrurile, puteţi spune că aveţi noroc, că nu vă paşte aceeaşi soartă ca şi pe onorabilul abate.

La un semn, doi din oamenii lui îi înşfăcară pe Sir Walter şi pe Quentin. În timp ce Sir Walter protesta, Quentin încerca să se apere energic cu pumnii. Lupta însă fu de scurtă durată, pentru că amândoi fură loviţi şi îşi pierdură cunoştinţa.

Niciunul nu simţi cum fură luaţi pe sus şi duşi într-un loc necunoscut, unde evenimentele sumbre aşteptau să-şi urmeze cursul…

14.

Avu parte de o trezire cumplită.

Nu numai pentru că îi vibra ţeasta şi o durere surdă îi pulsa în tâmple, ci şi pentru că îi revenise memoria. Amintirea tunelului subteran, a spadei, a întâlnirii cu mascaţii.

Quentin tresări când îşi aminti cum murise abatele Andrew sub ochii lor. Îşi aminti de râsul dispreţuitor al lui Dellard, care se dovedise a fi un trădător, şi conştientiză fulgerător că e prizonier.

Se văită fără vlagă şi deschise ochii. Ceea ce văzu, însă, nu era deloc ce aşteptase. În loc de criminali mascaţi, văzu chipul tulburător şi dumnezeiesc de frumos al lui Mary de Egton.

— S-sunt mort? fu singurul lucru pe care reuşi să-l articuleze. În definitiv, era absurd să o întâlnească pe Mary tocmai aici. Trebuia să fi murit şi să fi ajuns în ceruri, unde aveau să i se împlinească toate dorinţele şi visele.

Mary zâmbi. Chipul îi era mai palid decât îl avea el în amintire, şi părul ei lung era încâlcit. Ceea ce nu îi altera deloc frumuseţea, care îl subjugă din nou pe Quentin.

— Nu, răspunse ea. Nu cred că eşti mort, dragă *master* Quentin.

— Nu? Se ridică pe jumătate şi privi tulburat în jur. Se găseau într-un spaţiu minuscul cu un tavan scund, cu podele şi pereţi din lemn. Lumina nu pătrundea decât printr-un îngust luminator zăbrelit din plafon, şi abia acum îşi dădu seama că închisoarea se mişca. Se legăna agale şi de afară se auzea înfundat zgomot de hăţuri şi tropotit de copite.

Erau într-o trăsură, iar aceasta nu era singura surpriză. În colţul de vizavi îl recunoscu pe Sir Walter, care şedea pe jos, proptit de perete, cu un pansament improvizat în jurul creştetului.

— Unchiule! exclamă Quentin mirat.

— Bună dimineaţa, fiule. Sau să spun noapte bună? Mă îndoiesc că banditţii ăştia ne vor binele.

— U-unde suntem? întrebă Quentin consternat. Începu să înţeleagă că nu e mort. Totuşi, de unde apăruse Mary?

— Pe drumul spre sediul frăţiei, răspunse ea. Unde anume nu mi s-a spus. Sunt prizonieră, ca şi domniile voastre.

— Dar… nu se poate, bâigui Quentin neajutorat. Nu ar trebui să fii aici. Ar trebui să fii ocrotită şi fericită, la Ruthven Castle, la mirele dumitale.

— Da, admise Mary şi apoi îi povesti lui Quentin ce se întâmplase de la plecarea ei de la Abbotsford.

Cu toate că povesti pe scurt, nu lăsă nimic deoparte, nici

noaptea aceea, când Malcolm de Ruthven venise să o violeze şi o urmărise prin castelul întunecat. Chipul lui Quentin se întunecă de dispreţ şi Sir Walter, care se trezise înaintea lui şi auzea acum povestea a doua oară, scutură din nou indignat din cap.

Mary relată despre felul cum găsise însemnările lui Gwynneth Ruthven şi povesti despre visele ei, despre Frăţia runelor şi despre legământul care fusese făcut în urmă cu mai mult de jumătate de mileniu. Chipul lui Quentin se înroşea văzând cu ochii.

— În sfârşit, îşi încheie ea povestirea, nu am mai rezistat. Am decis să fug, şi câţiva slujitori m-au ajutat să ies din cetate. Nu am ştiut încotro s-o apuc, aşa că am hotărât să vin la Abbotsford. La început, totul a mers bine, dar când m-am apropiat de sfârşitul călătoriei, am căzut tocmai în mâinile lui Charles Dellard. Nu aveam de unde să ştiu că face front comun cu Malcolm; am înţeles abia când am fost prinsă şi lovită.

— Malcolm de Ruthven e capul bandei, adăugă Sir Walter cu amărăciune. Îţi imaginezi? Un *laird* scoţian devine trădător al Coroanei. E o ruşine.

— Dar atunci… atunci, totul e adevărat, se tângui Quentin care depunea încă eforturi vizibile să prelucreze evenimentele recente. Atentatul împotriva lui William Wallace, spada blestemată, care a adus victoria de la Bannockburn, toate acestea s-au întâmplat cu adevărat. Visele lui Lady Mary o dovedesc.

— Un vis e un vis, fiule, şi nu o dovadă. Cu toate că trebuie să recunosc o serie de potriviri uimitoare între visele lui Lady Mary şi ceea ce am aflat despre secta runelor. Dar sunt sigur că pentru toate acestea se va găsi o explicaţie simplă şi raţională. E posibil ca Malcolm de Ruthven să-i fi povestit despre planurile lui.

— Nici vorbă. Mary scutură din cap.

— Sau ai ascultat o discuţie în care era vorba de asemenea ceremonii. Memoria ne joacă uneori feste.

— Nu e o născocire, Sir Walter, îl asigură Mary. Ce am visat am visat. Mai mult, m-am simţit de parcă aş fi fost

chiar eu acolo, de parcă aş fi împărtăşit soarta lui Gwynneth Ruthven. Şi ea a ajuns prizoniera sectei şi a fost dusă la locul lor de întâlnire, la Cercul Pietrelor.

— La Cercul Pietrelor, rosti Quentin ca un ecou, înfiorându-se. Ce s-a întâmplat acolo?

Mary ezită înainte de a răspunde.

— Gwynneth a fost ucisă cu sălbăticie. Cu spada care ar fi trebuit să-i aducă lui William Wallace sfârşitul. Cu sângele ei e fost pecetluit blestemul.

— Ce s-a întâmplat după aceea? voi să ştie Sir Walter. Ce s-a întâmplat cu spada?

— Nu ştiu. Ultimul vis pe care l-am avut nu a fost despre Gwynneth, ci despre un tânăr pe nume Galen Ruthven. Se întâmpla cu secole mai târziu, pe vremea răscoalei iacobiţilor. Galen Ruthven era şi el membru al frăţiei. El şi oamenii lui au evadat din castelul Edinburgh printr-o galerie subterană…

Quentin şi Sir Walter schimbară o privire surprinsă.

— O galerie subterană?

— O galerie săpată în stâncă. O ieşire secretă de care s-au servit sectanţii.

— Aveau ceva la ei? întrebă Sir Walter curios.

— Da, aveau spada. O înveliseră în piele, ca să nu se deterioreze. Un bătrân pe care-l numeau „conte“ o ţinea. Malcolm mi-a spus mai târziu că acesta fusese întemeietorul frăţiei. Atunci cetatea a fost zguduită de noi salve de tun şi tunelul s-a prăbuşit. L-a îngropat pe conte de viu şi cu el spa…

Mary se întrerupse când văzu privirea celor doi bărbaţi.

— Ce este? întrebă ea. Am spus vreo prostie?

— Nu, draga mea, răspunse Sir Walter, dar trebuie să recunosc că încetişor ajung şi eu la limitele raţiunii. Ce ai visat, Lady Mary, s-a întâmplat în realitate. Quentin şi cu mine am fost în tunelul acela de la Edinburgh. Am văzut rămăşiţele pământeşti ale acelui bărbat şi am găsit spada.

— Spada e ceea ce îi interesează pe oamenii aceştia, adăugă Quentin. De secole au căutat-o şi acum, că a ajuns în sfârşit din nou în posesia lor, plănuiesc iarăşi un atentat,

la fel ca odinioară împotriva lui William Wallace.

— Înţeleg, şopti Mary şi se putea vedea că nu e în apele ei. Aşa se combină deci piesele. Dar de ce am aceste vise? De ce văd în ele lucruri care s-au întâmplat aievea? E înspăimântător.

— Cu ceva timp în urmă am citit un articol, relată Sir Walter. Un învăţat de la Paris susţinea teoria că ar fi posibil ca, în anumite condiţii, amintiri din trecutul îndepărtat să înfrunte trecerea timpului şi să apară din nou în prezent. Dădea exemplul unei femei din Egipt, care susţinea că ar fi cunoscut drumul spre o mină de aur care se surpase. Când i-au urmat descrierea, au descoperit într-adevăr, într-o peşteră ascunsă sub straturi de nisip, rămăşiţe omeneşti. La întrebarea de unde a ştiut toate acestea, femeia a susţinut că avusese un vis cu o prinţesă egipteană care i-ar fi arătat drumul.

— Aşa a fost şi la mine, întări Mary. Vorbiţi de un fel de… călătorie a spiritelor?

Sir Walter zâmbi.

— Mai degrabă de un fel de înrudire a spiritelor. Francezii au admis că asemenea cazuri sunt foarte rare. Pentru că numai dacă spiritul şi destinul celor două persoane se aseamănă în mod izbitor, se poate întâmpla ca amintiri din vremuri de mult apuse să se manifeste din nou ca un ecou, dacă vrei.

— Înţeleg, răspunse Mary, al cărei chip îşi pierdu orice urmă de viaţă.

— Nu e teoria mea, ci a unui francez înzestrat cu destulă fantezie. Recunosc însă că, având în vedere ceea ce ţi s-a întâmplat dumitale, e demnă de luat în considerare.

— Vorbeaţi de o asemănare a destinelor, Sir Walter, spuse Mary încet. Înseamnă că mă paşte aceeaşi soartă ca şi pe Gwynneth Ruthven?

Quentin, care ascultase tensionat, nu mai rezistă. Nu putea s-o vadă pe Mary suferind, de aceea îşi adună toată bruma de curaj şi spuse:

— Nu este dovedit, Lady Mary. E doar o teorie, şi dacă mă întrebi pe mine, nici măcar nu e una cât de cât

acceptabilă. Nu se poate ca toate acestea să fi fost o uimitoare coincidenţă? Ai avut o perioadă într-adevăr foarte grea la castelul Ruthven. Nu ar putea fi acesta motivul coşmarurilor?

— Asta crezi într-adevăr? îl întrebă ea, şi i se vedeau lacrimile sclipindu-i în ochi.

— Fără îndoială, minţi el fără să clipească, în timp ce, în realitate, avu nevoie de toată cumpătarea posibilă pentru a-şi masca groaza.

Ceea ce spusese unchiul său îl neliniştise foarte tare. Nu erau destul blestemele întunecate şi frăţiile păgâne? Era nevoie să se mai adauge şi lucruri insolite, ca înrudirea spiritelor şi tot felul de profeţii sumbre? Dar exista ceva mai puternic decât teama lui Quentin Hay – simpatia sa pentru Lady Mary.

Ca să-i aline tristeţea şi s-o ştie în siguranţă, ar fi zâmbit şi faţă în faţă cu un monstru cu mai multe capete. I se părea că mai învăţase o lecţie, pe calea sa de a deveni bărbat, şi aprobarea binevoitoare a unchiului său îl încurajă în efortul său.

Mary începu să plângă încet, iar Quentin nu se putu abţine să nu-i cuprindă umerii cu braţul, chiar dacă acest lucru nu se cuvenea din cauza diferenţei sociale. Acum, în aceste împrejurări, erau toţi egali, indiferent de origine. Probabil că fraţii runelor îi vor omorî pe toţi, atunci ce importanţă să mai aibă?

— Nicio grijă, Lady Mary, şopti el. Nu ţi se va întâmpla nimic. Îţi promit că unchiul meu şi cu mine vom face tot ce ne stă în putinţă ca să te ferim de aceşti indivizi mascaţi. Acest nenorocit de Malcolm nu va pune mâna pe dumneata şi de-ar fi să mă lupt cu el corp la corp.

— Dragul meu Quentin, şopti ea, eşti eroul meu. Îşi lipi creştetul de umărul lui şi plânse lacrimi amare.

— Deci, aceasta este.

Malcolm de Ruthven cercetă uimit spada care se afla în faţa lui pe masă. La prima vedere era o spadă obişnuită, al cărei exterior nu trăda cât de puternică era. Două lucruri

însă erau surprinzătoare: faptul că spada era veche de câteva sute de ani şi nu avea nici rugină şi nici vreun alt cusur, şi semnul runic gravat deasupra mânerului.

În acest semn zăceau forţele întunericului, forţe care dormiseră vreme de mai bine de jumătate de mileniu şi care aşteptau să fie trezite din nou. De el, Malcolm de Ruthven, urmaşul marelui druid.

Ochii îi sclipeau, şi pe chip i se aşternu un zâmbet straniu când apucă arma. În clipa când o atinse, îl trecu un fior rece – sentimentul că puterea şi cunoaşterea secolelor trecute s-ar fi transmis asupra sa. Un râset înfiorător sparse tăcerea, apoi Malcolm ridică spada spre a o studia la lumina lămpilor.

— În sfârşit, spuse el. În sfârşit e a mea! Aşa cum a fost hotărât. La vremea lunii negre, spada avea să se întoarcă. Acum vom stăpâni noi. Rune şi sânge.

— Rune şi sânge, repetă şi Charles Dellard, care intrase fără zgomot în cort.

Inspectorul văzu luciul în ochii lui Malcolm de Ruthven şi ştiu ce semnificaţie avea. Dar se feri să scape vreo vorbă. Malcolm de Ruthven era căpetenia de necontestat a Frăţiei runelor, şi cine dorea să profite de puterea lui, acela trebuia să stăpânească arta de a tăcea la momentul potrivit.

— Mâine e ziua cea mare, Dellard. Vom fi la Cercul Pietrelor şi vom ţine ritualul care a mai avut loc cu mult timp în urmă. Marelui druid nu i-a fost dat să vadă cum se reînnoieşte blestemul, pentru a aduce din nou moartea şi nimicirea unui trădător. Dar noi, moştenitorii săi, vom ţine un moment de reculegere în timpul ritualului.

— Ce se va întâmpla cu prizonierii?

Malcolm râse cu superioritate.

— Soarta ne e favorabilă, Dellard. Crezi că e o coincidenţă faptul că drumurile lui Scott s-au încrucişat cu ale noastre? În niciun caz! Runele au prezis această întâmplare. Scott nu numai că era acela care trebuia să găsească spada în locul nostru, tot el va fi acela care va istorisi posterităţii întâmplările din noaptea care vine.

— Sir? Dellard ridică din sprâncene.

— Ai înţeles?! Vreau ca Scott să fie de faţă. Să vadă cel mai mare triumf al meu. Să fie martor ocular al acestui eveniment istoric, care nu va schimba doar istoria ţării, ci şi pe cea a lumii întregi. Cu mai mult de cinci sute de ani în urmă, această spadă i-a adus lui William Wallace pieirea şi lui Robert Bruce încoronarea ca rege al Scoţiei. În curând îl va mătura pe trădătorul George de pe tronul Scoţiei şi mă va unge pe mine, Malcolm de Ruthven, ca urmaş al său. E o armă puternică, Dellard, aleasă să fie purtată de regi.

Charles Dellard îşi muşcă buzele. Inspectorul era conştient de faptul că starea lui Malcolm de Ruthven se înrăutăţise în ultimele zile. Cum se ajunsese aici nu ştia, dar păstra tăcerea. Mersese prea departe pe drumul acesta, ca să mai poată da înapoi.

— Ce ai, Dellard? întrebă Malcolm, care observă umbra de pe chipul camaradului său. Crezi că mi-am pierdut minţile?

— Sigur că nu, Sir, se grăbi Dellard să îl asigure. Mă întreb doar dacă planurile acestea nu bat cam departe… pentru moment.

— Prea departe? Malcolm de Ruthven începu din nou să râdă sinistru. Vorbeşti astfel doar pentru că nu crezi, ca mine, în puterea acestei arme. Nu pot să ţi-o iau în nume de rău, Dellard. Eşti englez, nu ca mine înrădăcinat în tradiţiile acestei ţări. Această spadă, dragul meu inspector, ascunde puteri pe care nici nu le bănuieşti. Poate clătina fără efort imperii întregi.

Puterea şi hotărârea bărbaţilor care au format această naţiune sunt conservate în ea – şi, când voi împlini, în noaptea lunii negre, în sfârşit ritualul, mi se vor transmite amândouă mie. Voi stăpâni forţa lui Wallace şi inima lui Bruce. Cu amândouă voi elibera ţara aceasta de asupritorii săi şi, în cele din urmă, voi purta eu însumi coroana. Vremurile noi vor apune şi vechea ordine va fi reinstaurată. O nouă eră va începe, în care vor domni vechii zei şi demoni. Aşa cum au prezis-o runele.

Acestea fiind spuse, Malcolm de Ruthven începu din nou să râdă – râsul tare, lătrat, al unui nebun.

15.

La Cercul Pietrelor

Când auziră paşi dinspre baracă, ştiură că le sunase ceasul.

Două zile fuseseră plimbaţi prin ţară fără niciun ţel şi închişi, ca animalele, într-o cuşcă de lemn. Cândva, soarele apusese deja, trăsura se opri. Sir Walter, Quentin şi Lady Mary fuseseră târâţi afară din cuşca în care fuseseră ţinuţi. Noaptea şi ziua care au urmat şi-o petrecură într-o colibă dărăpănată: chirciţi pe pământul umed, flămânzi, însetaţi, îngheţând de frig şi de incertitudinea înspăimântătoare în care erau ţinuţi.

Se auzea cum paşii se cufundau în mlaştină. Mary, care se lipise strâns de Quentin, îl privi speriată, şi tânărul, pe vremuri atât de fricos, se depăşi pe sine însuşi.

— Nu-ţi face griji, spuse cu glas liniştit. Indiferent ce s-ar întâmpla, sunt cu tine.

Uşa se trânti cu putere de perete. Se lăsase întunericul şi coliba se lumină de pâlpâitul făcliilor. În faţa uşii se aflau cinci mascaţi. Toţi purtau mantiile şi măştile frăţiei.

— Luaţi-o pe femeie, le spuse unul dintre ei celorlalţi, care se îndreptară spre Mary.

Quentin însă se ridică şi se postă în faţa lor.

— Nu, spuse el energic. Lăsaţi-o în pace, câini ce sunteţi!

Dar sectanţii nu aveau de gând să se lase întrerupţi. Îl dădură brutal la o parte, iar Quentin se lovi puternic de perete şi căzu. Privi neajutorat cum indivizii o apucară pe Mary, care se apăra cum putea, şi o târâră după ei.

— Protestez! strigă Sir Walter, al cărui picior bolnav nu-i permitea să se ridice. Lăsaţi-o imediat pe domniţă!

— Gura, nebun bătrân, veni îndată răspunsul, şi indivizii o duseră pe Mary la uşă.

— Lăsaţi-o în pace, ţipă Quentin, luaţi-mă pe mine în locul ei, dar mascaţii ieşiseră deja din baracă. Uşa se trânti din nou şi se auzi cum este tras zăvorul, iar tot ce mai pătrundea în încăpere fură strigătele disperate după ajutor ale lui Mary, care se pierdeau în întunericul nopţii.

— La naiba! strigă Quentin şi lovi cu piciorul în perete de furie şi de neputinţă. Lacrimile îi ţâşniră din ochi şi îşi smulgea părul din cap de disperare. De ce nu i-am împiedicat? Ar fi trebuit să o ajut! Mary a avut încredere în mine! I-am promis să o ocrotesc şi am eşuat jalnic!

— Ai făcut tot ce ai putut, fiule, spuse Sir Walter cu tristeţe. Nu ai nicio vină. Eu singur sunt vinovat pentru toate acestea. Mândria mea prostească şi încăpăţânarea mea. De ce a trebuit să-mi bag nasul în lucruri care nu mă priveau? De-aş fi ascultat de abatele Andrew. Sau de profesorul Gainswick. Atât de mulţi au murit inutil, numai pentru că eu nu m-am putut opri. Acum trebuie să plătim cu toţii pentru vanitatea mea.

Quentin se mai liniştise. Îşi şterse energic lacrimile din ochi şi se aşeză lângă unchiul său pe jos.

— Să nu spui una ca asta, îl contrazise el. Ce ai făcut a fost bine. Aceşti criminali îl au pe conştiinţă pe Jonathan. Ce ai fi vrut să faci? Să stai pe margine şi să priveşti cum intră totul într-o fundătură? Ai avut dreptate, în toate privinţele. Indiferent cum se va sfârşi, îţi sunt recunoscător că m-ai lăsat să-ţi fiu alături.

— Ce ţi-am oferit eu, fiule? Sir Walter îşi scutură creştetul încărunţit. Nimic altceva decât frică şi mizerie.

— Nu-i adevărat. De la tine am învăţat că există lucruri pentru care merită să lupţi. Tu m-ai învăţat ce înseamnă loialitatea. De la tine am învăţat ce înseamnă curajul.

— Iar tu ai fost un elev bun, Quentin, îl asigură Sir Walter încet. Cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

— Adevărat?

— Adevărat. M-ai urmat, chiar dacă nu mi-ai împărtăşit crezul, asta numesc eu loialitate. Ţi-ai învins teama şi ai

cercetat profunzimea lucrurilor, iar asta numesc eu curaj. Cel mai mare merit al tău este însă acela că ai încurajat-o pe Lady Mary până la sfârşit, oferindu-te chiar prizonier în locul ei. Asta, dragul meu băiat, numesc eu vitejie.

Quentin răspunse zâmbetului unchiului său. Mai de mult, o asemenea laudă ar fi reprezentat totul pentru el; în împrejurările de acum însă, era o slabă consolare.

— Îţi mulţumesc, unchiule, spuse el. A fost o onoare să-ţi fiu elev.

— Aşa cum pentru mine a fost o onoare să-ţi fiu dascăl, răspunse Sir Walter, şi Quentin văzu, în colţul ochilor lui, licărul unor lacrimi.

Apoi se aşternu tăcerea.

Niciunul dintre cei doi nu mai scoase o vorbă, amândoi rămaseră tăcuţi, cu privirea aţintită înainte. Ce ar mai fi fost de spus? Se spusese totul, fiecare vorbă în plus nu ar fi făcut decât să adâncească durerea.

Ştiau amândoi că nu aveau scăpare. Încă nu era limpede ce intenţii aveau sectanţii cu ei, dar Malcolm de Ruthven şi banda lui de nelegiuiţi mai dovediseră şi cu alte ocazii că o viaţă de om nu avea nicio valoare în ochii lor. Spre a-şi atinge scopul, fraţii runelor treceau chiar şi peste cadavre; nici Sir Walter, nici Quentin nu-şi făceau iluzii. Vor muri, probabil în noaptea aceasta, care fusese prezisă de runele de pe sarcofagul lui Robert Bruce.

Noaptea eclipsei de lună…

Stătură aşa, în tăcere şi cufundaţi în gândurile lor. Apoi – trebuie să fi fost miezul nopţii – se auziră din nou paşi de afară. Uşa se deschise şi mascaţii îşi făcură din nou apariţia.

De data aceasta le venise rândul lui Sir Walter şi lui Quentin.

Scena era sumbră şi înfricoşătoare.

Fraţii runelor se adunaseră într-un cerc vechi de pietre, care se păstrase din Preistorie şi ale cărui stânci uriaşe se profilau pe cerul întunecat al nopţii: o mulţime de mascaţi, care purtau măştile negre şi robele frăţiei.

Singurele surse de lumină erau făcliile din mâinile lor, deoarece luna, care se afla sus pe cerul nopţii, începuse deja să se tulbure. Nu se mai vedea decât o seceră subţire, care lumina palid şi albicios. Eclipsa de lună se apropia.

Sir Walter şi Quentin fuseseră duşi în mijlocul cercului, acolo unde se afla masa de sacrificiu din piatră, şi unde aşteptau alţi doi mascaţi.

Unul dintre ei era înalt şi, în ciuda veşmintelor largi, se vedea că e slab şi uscăţiv. O mască înnegrită îi acoperea chipul, însă Sir Walter era sigur că în spate nu se afla nimeni altul decât Charles Dellard, inspectorul trădător.

Celălalt bărbat era ceva mai mic de statură. Se deosebea de ceilalţi sectanţi prin veşmintele sale albe şi prin masca de argint de pe chipul său. Prin despicăturile măştii se vedeau nişte ochi plini de ură.

Acesta trebuie că era Malcolm de Ruthven, presupuse Sir Walter, în timp ce Quentin nu avea ochi decât pentru tânăra care zăcea, legată de mâini şi de picioare, pe masa de sacrificiu. Fusese îmbrăcată cu o rochie ordinară de in cenuşiu, iar părul lung şi desfăcut i se revărsa peste piatra seculară. În privirea ei se citea groaza.

— Mary! strigă Quentin şi reuşi cu o mişcare energică să se elibereze din strânsoarea bandiţilor. Puţinii paşi până la masa de sacrificiu îi parcurse gonind şi căzu în genunchi şi cu respiraţia tăiată în faţa ei.

— Mary, şopti el. Îmi pare atât de rău. Atât de rău, auzi?

— Dragul meu Quentin, răspunse ea cutremurată. Nu ai nicio vină. Soarta ne-a fost potrivnică. Aş vrea să nu ne fi întâlnit niciodată.

— Nu, protestă el, în timp ce lacrimile îi inundară ochii. Indiferent ce s-ar întâmpla, sunt fericit că te-am întâlnit.

— Ia te uită. Bărbatul cu mască de argint se apropiase şi îi privea de sus pe amândoi. Vocea îi era plină de răutate. Ai găsit în sfârşit pe cineva care a ţi-a înmuiat inima aceea rece, Mary de Egton? Cineva care e demn de tine: un burghez, un pierde-vară de cea mai joasă speţă.

— Să nu îndrăzneşti să îl jigneşti, şuieră Mary. Quentin are în degetul său mic mai multă demnitate decât ai tu în

tot trupul tău putred, Malcolm de Ruthven. Eşti ultimul vlăstar de nobili care doar îşi moşteneşte titlul şi averea. Quentin în schimb a dobândit singur tot ce are. Dacă ar fi să aleg între tine şi el, l-aş prefera întotdeauna pe el.

Mascatul se clătină ca de lovitura unui pumn, atât de tare îl loviseră vorbele lui Mary.

— Ai să regreţi, îi prezise el. Când am vrut atenţia ta, mi-ai refuzat-o. Acum vei plăti pentru nesăbuinţă. Voi toţi veţi plăti, adăugă el, întors spre Sir Walter şi Quentin. Înainte ca luna să răsară din nou, veţi regreta că v-aţi ridicat împotriva noastră. O nouă eră va începe, încă în această noapte!

— Ce ai de gând? întrebă Sir Walter, câtuşi de puţin impresionat de vorbele patetice ale sectantului. Cui i-a servit toată această vărsare de sânge? La ce bun ura aceasta fără sens? Aceste măşti ridicole? Credeţi cu adevărat în tot teatrul acesta?

Bărbatul cu mască de argint îl privi ciudat. Apoi păşi încet şi ameninţător spre el.

— Se poate, spuse acesta, ca după toate câte ai văzut şi ai păţit să nu crezi încă, Scott? Văd foarte bine frica în ochii tăi.

— Ai dreptate. Dar nu de blestemele vechi şi de mascarada aceasta stupidă mă tem, ci mai degrabă de ceea ce i-ai putea pricinui poporului scoţian, în nebunia dumitale. Ce ai de gând, Malcolm de Ruthven?

— Ştii deci cine sunt, răspunse celălalt, şi cu o mişcare lejeră îşi scoase masca. Chipul său palid era schimonosit de ură. Atunci am să-ţi fac plăcerea de a juca acest ultim act al piesei cu chipul la vedere. În definitiv, de ce nu? Odată înfăptuit ritualul, nu va mai avea vreo însemnătate cine sau ce am fost în trecut. Nu va mai avea valoare decât ceea ce sunt.

— Într-adevăr? Sir Walter ridică apatic din sprâncene. Ce eşti, Malcolm de Ruthven? Un nebun? Un visător, care a pierdut orice contact cu realitatea? Sau doar un hoţ şi criminal de rând?

Pe chipul lui Malcolm de Ruthven se schimba întruna

expresia furiei.

— Habar n-ai, constată el. Eşti la fel de neştiutor ca în prima zi, şi când mă gândesc câte ocazii ai avut să pricepi şi să crezi. Dar, te asigur, Scott, încă înainte de ivirea zorilor te vei convinge că nu sunt nebun, şi că blestemul spadei runelor există într-adevăr. Pentru că în noaptea aceasta îl voi reînnoi.

— Acesta este deci motivul? De aceea a fost nevoie să moară toţi acei bieţi oameni? Sărmanul Jonathan? Profesorul Gainswick? Abatele Andrew?

— Ei au fost ultimii. Ultimii dintr-un şir lung de sacrificaţi, pagube colaterale în lupta pentru spada runelor. Cu multe secole în urmă a fost încheiată o învoială, Scott. Un pact cu forţele întunericului, care de atunci stăpânesc spada runelor şi au puterea de a răsturna şi încorona regi. Acesta i-a adus lui Braveheart pieirea şi l-a făcut pe Robert Bruce rege.

— Robert Bruce a fost rege al Scoţiei, îi aminti Scott. Cu binecuvântarea sfintei Bisericii.

— Prostii. Regatul său n-a fost decât o umbră, domnia sa de scurtă durată. Bruce ar fi putut domni veşnic, dar a fost prea lipsit de subtilitate pentru a pricepe ce şanse îi oferea destinul. A lăsat spada pe câmpul de bătălie de la Bannockburn şi astfel s-a dezis de toate.

— N-a făcut decât ce i-a dictat destinul.

— Şi-a săpat singur groapa şi ne-a trădat pe toţi. Legenda spune că după bătălie ar fi luat o bătrână spada, o femeie a runelor, care practica magia albă, să o ascundă de noi. Noi am căutat-o multe secole degeaba.

— Noi? Care „noi“?

— Frăţia runelor şi neamul celor de la Ruthven, dădu Malcolm răspunsul cu mândrie, legaţi indestructibil din ziua victoriei de la Bannockburn. Secole de-a rândul am căutat spada, şi am făcut tot ce am putut ca să obţinem din nou puterea, în timp ce noua ordine se tot întărea. Englezii au venit şi ne-au invadat ţara, iar şefii de clan s-au lăsat mânaţi ca nişte şcolari naivi. A lipsit forţa de a uni clanurile, pentru că simbolul acestei unităţi se pierduse în

ziua marii bătălii. În sfârşit însă, spada a fost redescoperită, şi frăţia a considerat că a venit vremea. Din nefericire, am fost nevoiţi să recunoaştem că ne înşelasem.

— Răscoalele iacobiţilor, ghici Sir Walter. Voi eraţi deci puterea din umbră. Aţi sperat să răsturnaţi ordinea de drept cu ajutorul casei Stuart, dar planul a eşuat. De aceea evadarea pripită din castelul Edinburgh…

— Vremea nu venise încă, semnele fuseseră înţelese greşit. Marele druid, care condusese frăţia timp de secole, şi-a găsit moartea în asediul cetăţii. Bunicul meu, Galen de Ruthven, a fost singurul care ştia unde rămăsese spada. În vâltoarea luptelor şi-a pierdut şi el viaţa şi a luat taina cu el în mormânt.

— Ce pierdere, comentă Sir Walter fără umbră de regret.

— Datorită morţii sale timpurii, lanţul a fost întrerupt. Secole de-a rândul, apartenenţa la Frăţia runelor s-a moştenit din tată în fiu. Tatăl meu a fost însă rupt de toate acestea. S-a căsătorit cu o aristocrată care se adaptase modei englezeşti şi nu dădea doi bani pe vechile tradiţii ale poporului ei. Până în ziua de astăzi e obsedată de ideea de a-şi însura singurul fiu, pe *laird*-ul de Ruthven, cu o englezoaică. *Laird*-ul însă a dat întâmplător peste însemnările bunicului său şi a aflat ce tradiţie măreaţă e legată de casa Ruthven. Când a mai fost descoperit apoi şi mormântul lui Robert Bruce şi a văzut semnele de pe sarcofag, atunci a ştiut că menirea sa va fi aceea de a recrea frăţia şi de a începe să caute spada, pentru că vremea mântuirii venise.

— Dar nu ai găsit-o, veni replica lui Sir Walter, care îşi dădu seama că Malcolm vorbise despre sine.

— Nu au existat urme, doar un indiciu pe o carte, în care erau notate secrete ale frăţiei noastre, pentru cazul în care ar fi distrusă vreodată şi ar trebui să se reformeze. Cu toate că duşmanii noştri de moarte, călugării de la Dryburgh, ne-au ţinut sub observaţie secole de-a rândul, nu au bănuit că această carte se afla chiar sub ochii lor. Desfăcută în fragmente şi împrăştiată prin diverse

biblioteci, era păzită chiar de ei.

— În căutarea acelor fragmente aţi ajuns la Kelso, trase concluzia Sir Walter.

— Dryburgh a fost una dintre bibliotecile alese din vremurile vechi pentru a adăposti unul dintre fragmente. E adevărat însă că nu ştiam dacă rezistase distrugerii mănăstirii. A fost deci nevoie de multe nopţi de căutări anevoioase. Dar nu noi am fost cei care l-am găsit în sfârşit, ci un tânăr student neştiutor, care a ajuns printr-o simplă întâmplare la nişte informaţii care mai bine i-ar fi rămas ascunse.

— Jonathan, oftă Sir Walter. De aceea a trebuit să moară.

— Studentul acela a fost la vremea nepotrivită în locul nepotrivit, Scott. Ca să ne ştergem urmele din bibliotecă, am dat poruncă să fie incendiată. Incendierea bibliotecii avea să creeze destulă agitaţie pentru a permite agenţilor noştri de acolo să-şi continue demersurile de căutare a spadei runelor.

— Vorbeşti de Charles Dellard.

— Aşa este. Faptul că ghinionistul dumitale de nepot a fost cât pe-aici să moară în incendiu ne-a mai uşurat puţin munca, pentru că dumneata personal ai fost cel care a cerut o investigare oficială a cazului, oferindu-i astfel lui Dellard acoperirea perfectă. Într-o anumită măsură, onorabile Scott, ne-ai ajutat, de fapt. Până când ai început să-ţi bagi singur nasul în această afacere. Mi-am dat seama imediat că eşti periculos, aşa că am hotărât să vă înlătur, pe dumneata şi pe nepotul dumitale.

— Atacul de la pod, presupuse Sir Walter.

Malcolm aprobă.

— Totuşi, atentatul nu a decurs aşa cum îl plănuisem, şi în locul domniilor voastre a trecut o altă trăsură peste pod, o trăsură cu două femei în ea.

— Criminal nenorocit! Acele femei ar fi putut să moară!

— Ştiu. Imaginaţi-vă surpriza mea, când am aflat că una dintre ele era propria mea mireasă. Între timp ştiu însă că toate acestea nu au fost o pură coincidenţă, ci au fost

dictate de soartă. Eşecul de la pod m-a pus într-o situaţie dificilă. Călugării din Kelso au devenit atenţi cu privire la noi, iar dumneata, onorabile Scott, l-ai presat tot mai tare pe Dellard, în timp ce căutarea spadei nu înainta deloc. Am fost deci nevoit să iau o decizie…

— … Şi ai decis să scapi de mine şi de Quentin, rezumă Sir Walter. De aici atacul asupra domeniului Abbotsford. Ai vrut să ne intimidezi, ca să părăsim conacul Abbotsford şi să ne ducem la Edinburgh.

— Îmi înţelegi greşit planurile, Scott, îl apostrofă Malcolm ca un dascăl pe un şcolar. Nu ţineam neapărat să scap de dumneata. Dimpotrivă, am făcut în continuare multe pentru a vă susţine investigaţiile. Înţelesesem că mintea dumitale ascuţită şi renumele de care te bucurai ne-ar fi putut fi de mare folos, dacă vă lăsam să lucraţi pentru noi. Călugării de la Kelso au avut, se pare, aceeaşi idee, dar ne-am dat seama mult mai târziu. De atunci încoace v-am tot oferit indicii, şi toţi ne-am mirat de progresele rapide pe care le făceaţi. Nu e o ironie fină a sorţii? Aţi fost marionetele noastre şi nici măcar nu v-aţi dat seama.

— Minţi, spuse Scott, dar consternarea sa era destul de greu de ascuns. Aşa să fi fost? se întrebă el. Să fi fost manipulaţi în tot acest timp, fără să-şi fi dat seama? Cu perseverenţa şi cu setea de adevăr am făcut, de fapt, jocurile duşmanului?

— Ce e cu profesorul Gainswick? întrebă el.

— Ce să fie cu el?

— De ce a trebuit să moară? Numai pentru că v-aţi temut că mi-ar putea dezvălui prea multe? Iată dovada că minţi.

— Aşa crezi? Malcolm de Ruthven pufni dispreţuitor. Ce ar fi putut să dezvăluie bătrânul acela nebun? Era pe cât de inofensiv, pe atât de inutil. Ce informaţii v-a dat el vă puteam da şi noi.

— De ce a trebuit atunci să moară? De ce, dacă nici măcar nu era o ameninţare?

— Foarte simplu, continuă Malcolm cu satisfacţie,

pentru că incidentul din bibliotecă m-a făcut să înţeleg că nimic nu te motivează aşa de tare ca şi pierderea unui alt om îndrăgit, de care te-ai fi făcut de asemenea răspunzător. Am avut dreptate, nu-i aşa?

Sir Walter rămase mut o secundă, în asemenea măsură era de consternat de ceea ce auzea.

— Criminal nenorocit, şopti el. Ai ucis un om nevinovat numai pentru a mă ţine în şah? Profesorul Gainswick a trebuit să moară ca eu să caut cu şi mai multă îndârjire spada?

— Sună pervers, recunosc. Dar trebuie să recunoşti că această mişcare a avut efect, onorabile Scott. De atunci ambiţia dumitale de a rezolva misterul Frăţiei runelor a fost de nestăvilit.

— Şi… desenul pe care l-a lăsat Gainswick?

— O mică atenţie din partea noastră; în definitiv trebuia să vă dăm un nou indiciu. A fost o momeală, pe care aţi înghiţit-o fără crâcnire, dumneata şi nepotul dumitale. Aţi găsit inscripţia de pe sarcofagul lui Bruce şi aţi desluşit semnele, altfel nu aţi fi aici.

— Nu toate semnele, îl contrazise Sir Walter.

— Sigur că nu, altfel iarăşi nu aţi fi aici, continuă Malcolm tunător. Vreţi să ştiţi ce înseamnă runele? Fiecare membru al frăţiei le ştia odinioară pe de rost, pentru că au fost transmise din generaţie în generaţie, timp de aproape cinci sute de ani:

În noaptea lunii negre
se întruneşte frăţia
la Cercul Pietrelor
ca să înfrunte pericolul
şi să redobândească ceea ce s-a pierdut cândva:
spada runelor.

— Vezi, Scott? întrebă Malcolm şi arătă spre cer, unde luna dispărea tot mai mult. Arăta acum de parcă ar fi fost mânjită de sânge, roşie ca focul printre stele. Din seceră nu mai rămăsese acum decât o dungă îngustă. În profeţii e

vorba despre noaptea asta! Despre noaptea în care se întunecă luna ca atunci, în vechime, şi va fi reînnoit blestemul, care a adus poporului scoţian libertatea.

— Libertatea, repetă Sir Walter zeflemitor. De câte ori nu a fost folosit acest cuvânt pentru a netezi calea uzurpatorilor fără scrupule? Nu libertatea te interesează, Malcolm Ruhven, ci sporirea propriei puteri. Însă nu vei reuşi, pentru că nu vei face decât să azvârli Scoţia într-un necaz şi haos şi mai mare. Oamenii de aici au îndurat destul. Ceea ce le lipseşte, în primul rând, e pacea.

— Va fi pace, îl asigură Malcolm. Odată ce-l voi izgoni de pe tron pe falsul rege şi voi purta eu însumi coroana, va fi pace.

— Dumneata? Dumneata vrei să te încoronezi rege? Sir Walter râse fără veselie. Cel puţin acum ştiu că eşti nebun.

— Înţeleg că nu-mi împărtăşeşti viziunea, Scott. Toate marile personalităţi ale istoriei aveau renumele de a fi nebune. Alexandru cel Mare, Iulius Cezar, Napoleon…

— Vrei într-adevăr să-ţi iei ca exemplu un om care a inventat o revoluţie sângeroasă şi a aruncat întreaga Europă într-un război inutil?

— De ce nu? Providenţa m-a ales, Scott. Pe mine şi pe nimeni altul. Spada runelor, făurită în vremuri vechi şi pătrunsă de o mare putere, îmi va da forţa de care e nevoie. Este cheia cu care vom întoarce timpul şi vom răsturna noua ordine. Ne vom ridica din cenuşă – ca fiind noii stăpâni ai acestei ţări şi, cândva, poate şi ai lumii!

— Ţi-ai pierdut minţile, spuse Sir Walter. Nu era un reproş, ci o constatare, de care însă lui Malcolm de Ruthven nu-i păsa. Din sclipirea febrilă a ochilor săi se putea deduce însă că mintea i se prăbuşise deja în nişte abisuri din care nu mai era cale de întoarcere.

Discuţia sa cu Sir Walter ajunsese la sfârşit. Într-un gest triumfal îşi ridică mâinile spre cer.

— Am învins, fraţilor! le strigă el adepţilor săi. Rune şi sânge!

— Rune şi sânge! se auziră adepţii ca un ecou. Apoi tot mai tare şi mai insistent: Rune şi sânge!

Malcolm, însoţit de corul sectanţilor, se întoarse la masa de sacrificiu pe care era legată Mary de Egton. Quentin se aplecă spre ea şi încercă să o liniştească, dar, ce linişte să fi găsit faţă în faţă cu soarta tristă care o aştepta?

Malcolm îşi puse din nou masca de argint pe faţă. Apoi îşi depărtă braţele şi adepţii amuţiră dintr-odată. Dellard veni şi îi aduse spada, iar Malcolm o ridică, aşa încât fiecare dintre Fraţii runelor să o poată vedea.

Un murmur se auzi din mulţime, plin de veneraţie şi de o nestăvilită lăcomie.

— Aceasta este spada runelor, fraţii mei! Spada care a fost făurită în vechime şi cu care trădătorul Wallace a obţinut victoriile, înainte ca ea să se întoarcă împotriva lui şi să-l pedepsească. Blestemul rostit asupra spadei este încă viu, dar trebuie reînnoit, ca să poată zdrobi din nou duşmanii Scoţiei. Ca şi acum cinci sute de ani, este noaptea lunii negre, cea în care ne-am întâlnit să înfăptuim ce ne-a încredinţat istoria; ca odinioară, spada trebuie stropită cu sângele unei fecioare, ca puterile să i se trezească la viaţă!

— Nu! Quentin sări în picioare. Câine nenorocit ce eşti, nu îi vei face nimic! Să nu îndrăzneşti să pui mâna pe ea, altfel…

Amuţi lovit de pumnul puternic al păzitorului său. Quentin se trezi aruncat la pământ, însă nu se lăsă învins. Disperarea şi teama de a o pierde pe Mary îi dădură curaj şi putere, cum nu mai avusese niciodată. Se adună, se ridică fără preget şi îl scrută furios cu privirea pe Malcolm de Ruthven.

— Duceţi-l de aici! porunci acesta enervat, şi Quentin simţi cum este luat pe sus de paznici.

— Nu! urlă el, zbătându-se ca un sălbatic în prinsoarea aceea, şi întinse mâna după Mary, să o atingă pentru ultima dată.

— Quentin! îi strigă ea. Privirea ei speriată o căută pe a lui, se găsiră şi îşi transmiseră unul altuia, timp de o clipă, linişte şi alinare.

— Îmi pare atât de rău, Mary, spuse el solemn. Mă auzi?

Îmi pare atât de rău!

— Să nu îţi pară, Quentin. Ai făcut totul pentru mine, şi mai mult decât atât. Te iubesc…

— Înduioşător, îi ironiză Malcolm de Ruthven. Ai găsit în sfârşit ce ţi se potriveşte, scumpă Mary? Din păcate tânăra pereche nu are niciun viitor, pentru că peste câteva clipe luna va dispărea. Atunci va începe era mea, Mary de Egton, iar a ta se va sfârşi.

— E bine aşa, Malcolm de Ruthven, ripostă Mary cu o linişte de gheaţă, pentru că în era ta nu vreau să trăiesc.

Quentin privi ca hăituit spre cer. Malcolm avea dreptate. Luna intrase deja atât de mult în întuneric, încât nu se mai vedea decât o sferă ştearsă pe fond negru. Stelele dispăruseră după nişte nori negri şi din depărtare se auzeau tunete ameninţătoare, care făceau noaptea şi mai sumbră. Un vânt rece ca gheaţa trecu peste Cercul Pietrelor. În câteva clipe, conjuncţia urma să fie deplină…

Malcolm de Ruthven ridică spada şi o ţinu strânsă cu amândouă mâinile, pentru a o lăsa să cadă cu forţă năvalnică asupra victimei lipsite de apărare. Adepţii săi intonară un imn înfricoşător într-o limbă urâtă şi aspră, pe care Quentin n-o înţelegea. Cântul acoperea vuietul vântului şi al furtunii care se apropia.

— Nu! urlă el şi se apără încă o dată cu forţa disperării împotriva strânsorii paznicilor săi, dar aceştia îl ţineau strâns şi îl târau, fără să îi poată opri. Îl duseră înapoi la unchiul său, pe chipul căruia se putea citi groaza.

— Nu, Ruthven! strigă Walter Scott din rărunchi. Nu face asta…

Era ca un coşmar.

Imaginile începură să se deruleze lent şi Quentin avu sentimentul că totul în jurul lui se amestecă. Ca şi când percepţia i s-ar fi obturat, ca să nu fie nevoit să privească dimensiunile ororii, pentru a nu fi nevoit să vadă cum spada runelor îi va aduce femeii pe care o iubea cumplitul sfârşit.

În faţa morţii, Mary îi declarase dragostea ei, dragostea hulită a unei aristocrate pentru un burghez, dar ce putere

avea ea să lupte împotriva nenorocirii care se apropia cu forţa unei furtuni?

O privire spre cer…

Eclipsa era totală.

Acoperită de nori, sfera întunecată se vedea pe cer, înconjurată de fulgerele care cădeau răzleţe din mantia nopţii.

Clipa pe care Frăţia runelor o aşteptase de peste jumătate de mileniu venise. Cântul sectanţilor se învolbură într-un crescendo tunător – şi Malcolm de Ruthven se pregăti să înfăptuiască ritualul.

Quentin îşi reveni instantaneu, percepţia îi era mai limpede ca oricând. Îl ţintui cu o privire fixă pe conducătorul sectei runelor care, în lumina făcliilor, ţinea spada ridicată, şi, o fracţiune de secundă, timpul părea să fi rămas în loc. Quentin îngheţă, apoi cu ochii dilataţi de oroare îl văzu pe Malcolm cum îşi ia avânt să dea lovitura.

În această clipă se petrecu ceva surprinzător.

Un tunet puternic se abătu asupra Cercului Pietrelor şi îl scutură din temelii. Unii dintre sectanţi se aruncară speriaţi la pământ. În acelaşi timp se descărcă un fulger în mijlocul cercului, lovind incandescent şi făcând din noapte zi, de parcă vârful spadei runelor l-ar fi atras în chip misterios, fulgerul se descărcă cu o forţă năvalnică în lama veche şi îl cuprinse şi pe Malcolm de Ruthven cu puterea sa nimicitoare.

Imnul sectanţilor se întrerupse brusc. O secundă fuseseră cu toţii orbiţi, iar urletul înfiorător slobozit din gâtlejul lui Malcolm îi făcu să înţeleagă că soarta luase o nouă întorsătură. Raze roşii şi verzi se împrăştiară în toate părţile, apoi fulgerul se stinse.

Malcolm, ars de viu pe tot corpul, se clătină. Masca îi căzu de pe faţă şi îi dezveli chipul înnegrit şi schimonosit, din care se vedeau doi ochi rătăciţi. Reuşi să rostească răguşit ultimele cuvinte:

— Bruce… murmură el, a fost duhul lui Bruce…

Apoi se prăbuşi.

— Blestemul! Blestemul! strigă unul dintre sectanţi. S-a

întors împotriva noastră!

O panică fără margini se răspândi printre fraţii runelor, împrăştiindu-se cu repeziciunea vântului îngheţat printre rânduri şi cuprinzându-le inima de groază.

Această stare nu-i ocoli nici pe paznicii lui Quentin. Îşi slăbiră strânsoarea, şi tânărul reuşi să se smulgă dintre ei. Parcă în zbor ajunse la Mary, care zăcea nemişcată pe masa rece de sacrificiu. O atinsese şi pe ea fulgerul necruţător?

— Nu! Doamne, nu!

Quentin ajunse şi se aplecă asupra ei, ca să constate cu nespusă uşurare că inima îi bătea încă.

Când îi căzu privirea asupra spadei runelor, care era înfiptă în pământ lângă piatra de sacrificiu, văzu de unde veneau razele roşii şi verzi: de la rubinele şi smaraldele sclipitoare, care erau incrustate în mânerul spadei şi care ieşiseră la iveală de sub pielea arsă. Iar, spre nemărginita mirare a lui Quentin, semnul runic gravat pe mâner, care strica armonia spadei, dispăruse cu desăvârşire!

Tânărul nici nu avu timp să-şi manifeste mirarea, pentru că acum evenimentele începură să se precipite. Charles Dellard, care se aplecase asupra trupului neînsufleţit al conducătorului său şi îi constată moartea, se ridică spumegând de furie. Cu o mişcare rapidă apucă cu dreapta un pumnal de sub mantaua sa largă.

— Vrăjitoarea trebuie să moară! urlă cu o voce care se apropia de demenţa nefericitului său conducător. Îşi luă avânt să se năpustească asupra lui Mary şi să înfăptuiască ceea ce i nu-i fusese dat lui Malcolm de Ruthven să facă.

Quentin acţionă mai repede decât ar fi putut reacţiona mintea lui sau decât ar fi putut să îl reţină prudenţa. Ca un animal sălbatic ţâşni pe deasupra mesei de sacrificiu, pe care încă se mai afla aleasa inimii lui leşinată, şi se catapultă în faţa atacatorului. Faptul că se punea pe sine însuşi în pericol de a fi înjunghiat de pumnalul lui Dellard îi era indiferent. Furia, frustrarea şi teama din ultimele zile răbufniseră şi îi dădeau lui Quentin puteri supraomeneşti.

Îl cuprinse în zborul său pe Dellard, îl apucă de mantie

şi îl trânti la pământ. Amândoi bărbaţii aterizară violent, prinşi într-o strânsoare pe viaţă şi pe moarte. Începu o luptă surdă pentru posesia armei.

Sir Walter, ai cărui paznici se făcuseră nevăzuţi, şchiopătă până la masa de piatră ca să-i dea nepotului său o mână de ajutor. Atunci noaptea fu străpunsă de un ţipăt răguşit, care acoperi agitaţia dementă a sectanţilor.

— Quentin, se tângui Sir Walter şi ridică în disperarea sa mâinile spre cer ca pentru rugăciune. Ajunse la masa de jertfă pe care zăcea Mary de Egton, zări spada, ale cărei pietre preţioase sclipeau în lumina făcliilor, şi îi văzu pe amândoi bărbaţii zăcând inerţi, în timp ce pământul din jurul lor se îmbiba de sânge.

— Quentin…

Unul dintre cei doi se mişcă, se ridică doar de jumătate şi privi precaut în jur înainte de a se ridica în picioare. Sir Walter constată cu nespusă uşurare că era nepotul său preaiubit. Dellard rămase nemişcat, cu propriul pumnal înfipt în inimă.

Sir Walter se îndreptă în grabă spre el şi amândoi se îngrijiră de Mary, care îşi revenea cu încetul din leşin. Pericolul însă nu trecuse încă. Când văzură sectanţii că şi a doua căpetenie îşi găseşte moartea, panica de la început se transformă în furie oarbă şi se auziră strigăte de răzbunare.

— Omorâţi-i! Ei sunt vinovaţi de toate!

— Au adus blestemul asupra noastră!

— Să nu scape!

— Rune şi sânge…

Se apropiau din toate părţile, cercul din jurul mesei de jertfă se tot strângea. Dorinţa de a ucide lucea prin despicăturile măştilor inerte, iar sectanţii intonară un mormăit sinistru, care aducea cu mârâitul unui monstru arhaic rănit de moarte şi care tânjea pentru ultima oară după sânge.

Strâns lipiţi unul de altul, Quentin, Mary şi Sir Walter priveau duşmanul, care se apropia din toate părţile. Se auziră clinchete de cuţite şi pumnale, şi fiecare din cei trei

ştia că nu avea de unde aştepta îndurare.

Eclipsa trecuse. Luna începea să-şi recapete culoarea, şi secera palidă a corpului ceresc îşi făcu din nou apariţia. Furtuna îşi continuase drumul, de parcă nu s-ar fi abătut decât cu un singur scop, acela de a-i aduce lui Malcolm de Ruthven obştescul sfârşit.

Planurile megalomane ale Frăţiei runelor eşuaseră, dar vărsarea de sânge nu încetase încă. Sectanţii voiau ca cineva să plătească pentru ceea ce se petrecuse sub ochii lor, pentru ceva ce se sustrăgea puterii lor de pricepere.

Quentin o luă instinctiv pe Mary de mână. Ea se lipi de el şi Sir Walter îi cuprinse protector cu braţele, ca un tată care voia să-şi apere copiii de primejdie. Ar fi avut, probabil, parte de un sfârşit nemilos, dacă nu ar fi răsunat în acea clipă tropotit puternic de cai apropiindu-se.

Cercul părea din nou să se cutremure, când din întunericul nopţii năvăliră armăsari spumegând, pe care călăreau bărbaţi în robe largi cu glugă. Aveau în mâini toiege lungi de lemn şi trecură imediat la atac.

— Călugării de la Kelso, murmură Sir Walter. Suntem salvaţi!

Se porni o luptă aprigă între călugări şi sectanţi, mult mai îndârjită decât pe străzile din Edinburgh. Lupta între forţele luminii şi cele ale întunericului, pentru care călugării se pregătiseră de secole, se dădea în sfârşit. De peste tot se auzeau strigăte de luptă, ici şi colo şuiera câte un glonţ, întrerupt de ţipătul celui rănit. Făcliile se stingeau, iar în penumbra roşiatică a lunii crescătoare, făpturile în mantale largi se vedeau mişcându-se în noapte şi luptând cu îndârjire.

Câţi să fi fost cei care se băteau în noapte nu se putea spune. Călugării din Kelso însă câştigau teren. Cei mai mulţi dintre sectanţi căzură victime toiegelor mânuite cu pricepere de călugări; unii fugiră, iar alţii depuseră armele.

O umbră păşi din semiîntuneric şi se apropie de Sir Walter, Quentin şi Mary, care urmăriseră cu sufletul la gură spectacolul înfricoşător. Purta roba largă a ordinului

călugăresc şi când îşi trase gluga de pe cap, Quentin şi Sir Walter îl recunoscură pe fratele Patrick, înlocuitorul abatelui Andrew şi mâna sa dreaptă.

— Sunteţi teferi? voi el să ştie.

— Din fericire, da, răspunse Sir Walter. Dar dacă dumneata şi confraţii dumitale nu aţi fi ajuns la timp…

— Regret nespus că am ajuns atât de târziu. Dar după ce am auzit ce s-a întâmplat la Edinburgh, a durat o vreme până am aflat la care cerc la pietrelor se întâlneşte frăţia.

— Atunci, ştiţi ce s-a întâmplat cu abatele Andrew?

Patrick plecă capul.

— A murit pentru cauza în care crezuse. Era convins că va trebui să înfruntăm răul într-o bună zi, şi a avut dreptate. Acum însă pericolul a fost înlăturat.

Quentin înconjură masa de jertfă şi se aplecă după spadă. Îl străbătu un sentiment straniu când întinse mâna după ea. Privi copleşit pietrele preţioase care ieşiseră la iveală în chip neaşteptat. Apoi întinse arma unchiului său care, la rândul său, i-o înmână fratelui Patrick.

— Luaţi-o, spuse el. Aceasta este spada în numele căreia s-a săvârşit atât rău. Luaţi-o în păstrare şi vegheaţi ca nicicând să nu mai pricinuiască rău.

— Nu, Sir Walter! Călugărul ridică mâinile ca şi când s-ar fi apărat. Cum să îndrăznesc să ascund arma aceasta? Alţii înaintea mea, mai înţelepţi şi mai puternici decât mine, au încercat, şi toţi au eşuat. Spada nu poate fi ascunsă. Pare să fie însufleţită de o voinţă proprie, care o face să apară tot mereu.

— Atunci, distrugeţi-o!

— Asta nu e nevoie. Pentru că nu spada e rea, ci ceea ce au făcut oamenii cu ea. Odinioară a fost un simbol, Sir Walter, un simbol al unităţii şi libertăţii Scoţiei, aşa să fie şi în continuare. Duceţi-o înapoi la Edinburgh şi predaţi-o reprezentanţilor guvernamentali. Ei vor şti ce să facă cu ea.

Sir Walter se gândi puţin, apoi încuviinţă.

— Poate aveţi dreptate. Vom susţine că am descoperit spada altcândva şi în alte împrejurări. În agitaţia politică

actuală nu va fi greu de găsit un martor credibil, care să fie dispus să susţină această versiune a poveştii. Despre ce s-a petrecut la Cercul Pietrelor nu voi scoate o vorbă.

— E bine aşa. Fratele Patrick dădu din cap. Frăţia runelor a fost anihilată, pericolul a fost îndepărtat. După atâtea secole se întoarce în sfârşit pacea în ţara aceasta.

16.

Leith, portul Edinburgh
Două luni mai târziu

În portul de la Leith era agitaţie mare.

Soarele dimineţii era deja pe cer, iar marea era liniştită. Veneau întruna vapoare prin estuarul Firth de Forth. Cele mai multe erau nave comerciale, care aduceau mărfuri din Spania şi de pe coasta de vest a Africii, dar şi din Franţa şi din insule. La debarcader, unde ancorau navele, se înghesuiau marinari, lucrători portuari şi pasageri; lăzi cu mărfuri erau încărcate, butoaie cu apă de băut aduse de căruţe cu şase cai erau luate la bord. Într-o parte, o navă cu trei arbori se pregătea de plecare, în cealaltă, un bric al marinei regale se întorcea de la o acţiune de patrulare.

La chei, unde acostau vasele care veneau de peste ocean, era ancorată *Fortuna*, o goeletă îngrijită, care naviga sub pavilion britanic. *Fortuna* se pregătea să ridice ancora; bagajele şi proviziile fuseseră încărcate la bord, iar sub privirile exigente ale primului ofiţer, echipajul făcea ultimele pregătiri.

Pe debarcader, pasagerii îşi luau rămas-bun de la rude, înainte de a porni în călătoria care avea să dureze săptămâni întregi, şi avea să-i ducă pe celălalt mal al oceanului, în Lumea Nouă.

Printre ei se aflau şi Sir Walter, Quentin şi Mary, care nu mai aparţinea casei Egton, ci purta numele simplu de Mary Hay, după ce se căsătorise cu Quentin în biserica de la

Dunfermline.

— Sunteţi siguri că nu vreţi să vă mai gândiţi? întrebă Sir Walter. Nu trebuie să mergeţi în Lumea Nouă ca să fiţi fericiţi împreună. La noi, la Abbotsford, sunteţi mereu bineveniţi la Lady Charlotte şi la mine.

— Mulţumim, unchiule. Dar Mary şi cu mine ne-am hotărât. O vom lua de la capăt. Într-o ţară în care nu eşti judecat după ceea ce eşti, ci mai mult după cum reuşeşti.

— Atunci, locul tău e acolo, fiule. Ai tot ce-i trebuie unui tânăr ca să-şi ia viaţa în propriile mâini. Ai fost trimis la mine să înveţi meseria de scriitor. Dar tu poţi să fii tot ce vrei, Quentin. Trebuie doar să vrei. Cu aceasta, Sir Walter se întoarse spre Mary. Eşti şi tu gata să-ţi cauţi fericirea, copila mea?

— Sunt, unchiule. Pentru prima dată în viaţa mea voi fi cu adevărat liberă, şi am de gând să profit de libertatea aceasta. Vreau să scriu poezii, la fel ca tine.

— O idee lăudabilă. Sunt sigur că ai talent.

— Dar tu ce vei face? întrebă Quentin. Nu vrei să ne însoţeşti, împreună cu mătuşa Charlotte? Sunt sigur că America ar întâmpina un scriitor vestit cu braţele deschise.

— Să părăsesc Scoţia? Niciodată, fiule. Sunt născut aici, trăiesc aici, iar într-o bună zi voi muri tot aici. Iubesc prea mult această ţară, pentru a-i putea întoarce vreodată spatele. Voi lupta în continuare ca să ajungă să înflorească, dar nu ridicându-ne împotriva englezilor, ci începând împreună cu ei o nouă eră. După vizita regelui la Edinburgh, toate uşile ne sunt deschise. Am sentimentul că ţara se îndreaptă spre un viitor bun, de parcă odată cu spada ar fi revenit şi speranţa în ţara noastră.

— Încă nu înţeleg cum s-au putut întâmpla toate acestea, spuse Mary. De ce nu s-a împlinit profeţia frăţiei? De ce fulgerul a lovit tocmai în clipa în care Malcolm a vrut să mă omoare?

— A fost spiritul lui Bruce, spuse Quentin cu convingere. Ruthven însuşi a recunoscut, cu puţin înainte de a muri. Spiritul regelui Robert a vegheat asupra spadei şi a împiedicat ca faptele sinistre de demult să se repete. Poate

aceasta a fost şansa pe care a aşteptat-o jumătate de mileniu. Şansa de a se purifica în sfârşit de blestemul spadei şi de a face bine.

— O poveste minunată, fiule. Sir Walter clătină gânditor din cap. Eu înclin să cred că Malcolm de Ruthven a căzut victimă unei legi simple a fizicii, anume aceea că fulgerele tind să se descarce prin obiectele expuse, mai cu seamă cele din metal. Un american pe nume Benjamin Franklin a scris o prezentare interesantă pe această temă.

— Totuşi, au rămas multe lucruri care nu se explică, stărui Quentin. Toate acele indicii care ni s-au dat...

— Am fost manipulaţi cu bună ştiinţă, după cum vezi. Tot ce s-a întâmplat a fost plănuit în detaliu.

— Dar visele lui Mary?

— Au început când a citit jurnalul lui Gwynneth Ruthven. Se ştie că visăm adesea despre lucrurile de care ne ocupăm îndeaproape.

— Iar semnul runic în formă de spadă? Tu însuţi ai văzut că a dispărut de pe spadă.

— E adevărat. Dar îţi aminteşti când ţi-am spus că multe lucruri ni se dezvăluie abia atunci când dobândim conştiinţa existenţei lor. Poate cu toţii am vrut să vedem semnul runic pe lama spadei, inclusiv fraţii runelor, şi, odată cu sfârşitul frăţiei, am încetat să mai avem conştiinţa perceperii ei. În orice caz, sunt sigur că există şi în acest caz o explicaţie plauzibilă. Epoca magiei a trecut definitiv, fiule, chiar dacă Malcolm de Ruthven şi camarazii săi nu au vrut să creadă acest lucru.

— Voi doi nu veţi cădea niciodată de acord, aşa-i? întrebă Mary mimând seriozitatea.

— Suntem de acord, draga mea, o asigură Sir Walter. În privinţa acelor lucruri care contează cu adevărat, am fost mereu de acord. Nu-i aşa, fiule?

Îi întinse mana pentru salut lui Quentin. În loc să o apuce, Quentin se aruncă de gâtul unchiului său şi îl îmbrăţişă din toată inima. Sir Walter ezită un moment, apoi îl îmbrăţişă şi el, cu toate că nu se cădea între gentilomi.

— Îţi mulţumesc, unchiule, şopti Quentin. Pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

— Eu trebuie să-ţi mulţumesc, fiule. Aceste zile, şi cele bune, şi cele rele, vor rămâne de neuitat.

Apoi Sir Walter se întoarse spre Mary, care nu numai că îl îmbrăţişă, dar îl şi sărută tandru pe obraz.

— Rămâi cu bine, copila mea, spuse Sir Walter zâmbind. Acum câteva luni poate te-aş fi rugat să ai grijă de nepotul meu. Între timp am toate motivele ca să presupun că va avea el grijă de tine şi îţi va fi un soţ bun şi atent. Aşa că nu mă dezamăgi, fiule, auzi?

— Nicio grijă, unchiule, îl asigură Quentin mustăcind.

— Vă doresc tot norocul de pe lume.

— Noroc? Mary ridică din sprâncene. Mă gândeam că nu crezi în asemenea lucruri.

Sir Walter zâmbi blajin.

— Nu cred în magie, copila mea – dar nimeni nu mă împiedică să cred în puterea sorţii şi a destinului. Fie ca ea să vă însoţească mereu.

Rămase locului şi privi cum Quentin şi Mary păşeau peste punte la bordul navei. Un membru al echipajului îi controlă şi îi lăsă să se îmbarce. De pe puntea unde se adunaseră pasagerii îi făcură semn cu mâna lui Sir Walter, în timp ce marinarii isprăveau pregătirile de plecare.

Funiile se desprinseră şi pânzele se ridicară, iar *Fortuna* părăsi portul în direcţia Lumii Noi, care avea să-i aducă lui Mary Hay libertatea pe care şi-o dorise dintotdeauna, iar soţului ei, Quentin, o nouă mare provocare.

Sir Walter rămase la chei şi privi în urma vaporului, până când acesta deveni un punct mic la orizont. Apoi se întoarse şi porni spre casă.

Oricât de nostalgic ar fi fost datorită plecării lui Quentin şi Mary, se bucura totuşi nespus să se întoarcă împreună cu soţia sa la Abbotsford şi să termine în cele din urmă cartea, pentru predarea căreia nefericitul de James Ballantyne fusese nevoit să-l someze de atâtea ori în ultimele săptămâni.

Iar pe când urcă în trăsură, îi veni în minte şi un nume

potrivit pentru eroul noului său roman.

— De ce, îşi spuse el, să nu îl numesc Quentin…?

EPILOG

Romanul lui Sir Walter Scott, *Quentin Durward,* pe lângă *Ivanhoe,* una dintre cele mai cunoscute creaţii ale sale, a fost publicat în anul 1823, la un an după evenimentele care au condus la descoperirea spadei regale şi la nimicirea Frăţiei runelor. Eroul romanului este un scoţian, căruia îi este dat să trăiască în Franţa, sub domnia lui Ludovic al XI-lea, o serie de aventuri uluitoare, în care avea să se distingă prin curaj şi vitejie.

Spada regală a fost transferată, după descoperirea sa de către Sir Walter, la Edinburgh, unde a fost înmânată, împreună cu alte distincţii, regelui George al IV-lea. Astfel a devenit simbolul Regatului Unit şi al unei Scoţii care îşi depăşise trecutul şi privea spre un nou viitor.

Spada poate fi văzută şi astăzi la Muzeul Regal de la Edinburgh, chiar dacă istoriografia oficială prezintă o altă versiune a evenimentelor care ar fi condus la descoperirea spadei şi a însemnelor regale. Se spune că Sir Walter Scott şi guvernatorul castelului Edinburgh ar fi descoperit spada în 1818, când au deschis o ascunzătoare aflată în sala tronului, care rămăsese ferecată vreme îndelungată. Puţin probabil ca cineva, care priveşte preţioasa spadă, să bănuiască ce istorie tumultuoasă a acumulat…

MULŢUMIRI

Ideea acestui roman s-a ivit într-un moment deosebit, când, în urmă cu câţiva ani, mă aflam în vechea cameră de lucru a lui Sir Walter Scott, la Abbotsford, reşedinţa sa de la ţară şi, precum maestrul odinioară, priveam la dealurile de un verde-crud de pe ambele maluri ale râului Tweed. Gândul, care nu m-a mai părăsit de atunci, a fost să readuc la viaţă acele vremuri, cu amestecul lor fascinant de tradiţie şi modernitate, şi totodată să-i aduc un omagiu întemeietorului romanului istoric, făcând din el însuşi un personaj de roman. Rezultatul se află, dragi cititori, în mâinile Domniilor Voastre.

După cum e şi firesc, la apariţia unui roman contribuie mult mai multe persoane decât lasă să se întrevadă un nume înscris pe o copertă. Mulţumirile mele se îndreaptă deci, în primul rând, spre familia şi prietenii mei, pe de o parte, pentru sprijinul moral, dar şi pentru că n-au obosit niciodată să participe la discuţiile despre un aspect sau altul al acestei istorii sau despre evoluţia personajelor. Aş dori, în mod deosebit, să-l amintesc pe Stefan Bauer de la grupul editorial Lübbe, al cărui entuziasm faţă de acest proiect a constituit din prima clipă un sprijin real, graţie căruia am depăşit un obstacol sau altul; în continuare, pe Angela Kuepper, pentru buna colaborare oferită la lectura textului. Apoi s-ar cuveni să le mulţumesc compozitorilor James Horner şi Howard Shore, a căror muzică de film a însoţit scrierea acestui roman, şi, desigur, lui Sir Walter Scott, a cărui creaţie literară a deschis orizonturi noi breslei noastre.

A realiza un personaj istoric plauzibil, cu multiplele sale faţete, este, desigur, imposibil, iar cititorul e rugat să-mi accepte scuzele dacă la reprezentarea unui sau a altuia dintre evenimentele istorice mi-am permis un dram de

libertate scriitoricească. Am dorit în primul rând să creez o lectură captivantă, dar şi ca Walter Scott, care a dăruit literaturii universale atâtea personaje ilustre, să devină el însuşi unul dintre acestea.

MICHAEL PEINKOFER
iulie 2004